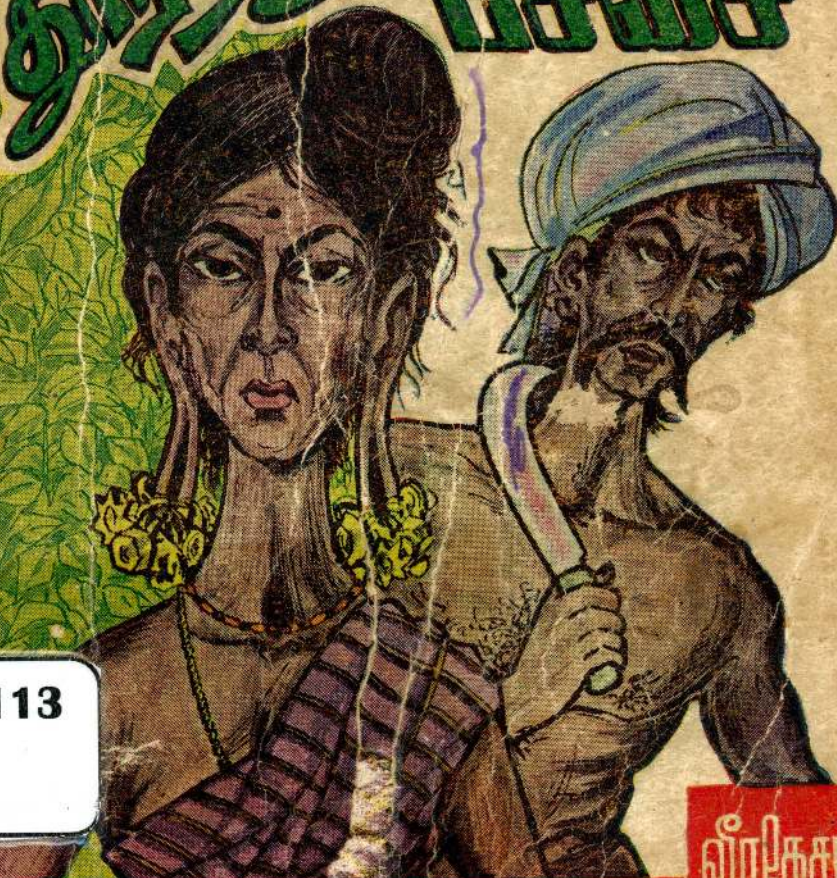

ஆத்தியப் யசஸ்ச

13

கோகிலம் சுப்பையா

வீரகவி
புரகரம்

2001/10/11

இணுவில் பொது நூலகம்
சமசமூக நிலையம்
இணுவில் மாணியபாய் வீதி
இணுவில் J/VC/43/CC 695

IPL

1185

தூரத்துப் பச்சை

S. Alimadar

894.8113
K00
L

கோகிலம் சுப்பையா

1185

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"Thoorathu Patchai"

by

Smt: Kokilam Subbiah

APRIL 1973.

(Edited & Abridged)

REPUBLISHING RIGHTS
IN SRI LANKA RESERVED
WITH THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 3/40

Published by:

VIRAKESARI

P. O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (CEYLON) LTD.

185, GRANDPASS ROAD,

COLOMBO-14.

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா

அருமையான இந்த நூலைப் படித்து முடித்தவுடன் உயிரோட்டமுள்ள இந்தக் கண்ணீர்க் காவியத்தைப் படைத்த ஆசிரியையைப் பற்றி அறிய வாசக நேயர்கள் விரும்புவது நிச்சயம். ஆகையால் கதையைத் தொடங்கு முன்னரே இந்தச் சிறு அறிமுகத்தையும் கொடுத்து விடுகிறோம்.

திருமதி கோகிலம் சுப்பையா சமீப காலம்வரை இலங்கைத் தொழிற்சங்க வட்டாரங்களில் பிரபலமாக இருந்த திரு. எஸ். எம். சுப்பையாவின் அருமை மனைவியாவார். தற்சமயம் புதுடில்லி சர்வதேச சுதந்திர தொழிற்சங்க சம்மேளன ஆசிரிய பிராந்திய அலுவலகத்தில் கடமையாற்றும் தமது கணவருடன் அவர் இருக்கிறார்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் பிறந்த அவர் வளர்ந்தது இலங்கையில். கல்வி பயின்றது பம்பலப்பிட்டி திருக்குடும்ப கன்னியர் பாடசாலையில். யுத்த காலத்தில் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி, கோவையில் தொடர்ந்து படித்தார். 1949ம் ஆண்டில் திரு. சுப்பையாவை மணந்து, இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளருக்குப் பணியாற்றினார். பல சந்தர்ப்பங்களில் பெண் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதியாக அவர் வெளிநாடு சென்றிருக்கிறார்.

தோட்டத் தொழிலாளருடன் நெருங்கிப் பழகி, அவர்களோடு கூடி வாழ்ந்து, அவர்களது சுக துக்கங்களில் நேரடியான பங்கு கொண்டதினால் பிறந்த காவியம்தான் “தூரத்துப் பச்சை” என்ற இந்த இலக்கியப் பொக்கிஷம். இதுதான் திருமதி கோகிலம் சுப்பையாவின் கதை. இனி அவர் எழுதிய கதையைப் படித்துச் சுவையுங்கள்.

வீரகேசரி வெளியீடுகள்

	ரூபா	சதம்
கணையாழி	(ரஜனி)	1 — 90
பூசைக்கு வந்த மலர்	(ந. பாலேஸ்வரி)	2 — 25
கதைக் கணிகள்	(சிறுகதைத் தொகுதி)	2 — 00
யுகசந்தி	(மணிவாணன்)	2 — 25
மைதிலி	(ரஜனி)	2 — 90
பண்டாரவன்னியன்	(முல்லைமணி)	1 — 60
திக்குள் விரலைவைத்தால்	(கே. எஸ். ஆனந்தன்)	2 — 25
ஆஷா	(ரஜனி)	3 — 90
தூரத்துப் பச்சை	(கோகிலம் சுப்பையா)	3 — 40
நிலக்கிளி	(அ.பாலமனோகரன்)	(அச்சில்)
மலைக்கன்னி	(ரஜனி)	”
உதயகன்னி	—	”
சொர்க்கம் எங்கே?	—	”

★ வீரகேசரி வெளியீடுகளை உள்ளூர் ஏஜண்டுகள் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

வீரகேசரி விநியோக இலாகா,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

பதிப்புரை

வீரகேசரி பிரசுரங்களின் வரிசையில் பத்தாவதாக திருமதி கோகிலம் சுப்பையா அவர்களின் “தூரத்துப் பச்சை” என்ற நவீனத்தை நூலுருவில் வாசக நேயர்களுக்கு வழங்குவதில் நாம் பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் அடைகிறோம்.

இலங்கையின் பொருளாதாரத்துக்கு முதுகெலும்பைப் போலிருப்பவர்கள் ரப்பர், தேயிலைத் தோட்டத்துத் தொழிலாளர்கள். நமது வெளிதேசச் செலாவணிச் சம்பாத்தியத்தில் எண்பது சதவிகிதம் அவர்களுடைய சலியாத உழைப்பினால்தான் கிடைக்கிறதென்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மை.

ஆனால் இந்தத் தொழிலாளர் இந்தியாவிலிருந்து எப்படி இங்கு வந்தார்கள்? ஏன் வந்தார்கள்? அவர்களில் எத்தனை லட்சம் பேர்கள் புழு, பூச்சிகளைப்போலக் கவனிப்பாரற்றுத் தேயிலைத் தோட்டங்களிலே செத்து மடிந்து தேயிலைச் செடிகளுக்கு உரமானார்கள்? இவர்களின் வரலாறு, கல் மனதையும் உருக்கும் சோக வரலாறு. கண்ணீரினால் வரைந்த ஒரு காவியமாக இதை வடித்துத் தருகிறார் திருமதி கோகிலம் சுப்பையா.

இந்தக் காவியத்தில்தான் எத்தனை மாதிரியான சுவைகள்! தேயிலைச் செடிகளுக்கூடாக மலரும்காதல்; எளிய பெண்களை ஏதும் செய்யலாமென இறுமாந்திருக்கும் எத்தர்களின் இழிசெயல்கள்; வாழ்வுக்கும் சாவுக்குமிடையிலே கிடந்து துடிக்கும் பாட்டாளி மக்கள் படும் துயரங்கள்; அதைத் துடைப்பதற்கு உதயமான தொழிற்சங்கங்களின் சர்வநாசப் போட்டிகள்; இப்படித் தோட்டத் தொழிலாளரின் மூன்று தலைமுறைகளுக்கு ஊடாக வளருகிறது சுவை மிக்க இந்த நவீனம். ஏழை மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு அற்புதமானதொரு காவியத்தைச் சிருஷ்டிக்கலாமென்பதற்கு “தூரத்துப் பச்சை” ஒரு சிறப்பான உதாரணம்.

இந் நவீனம் 1964-ம் ஆண்டில் சென்னைத் தமிழ் புத்தகாலயத்தினரால் புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டது. ஆயினும் ஈழத்து வாசகர்கள் பரவலாக இந் நவீனத்தின் சிறப்பை உணரத்தக்க வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை.

ஈழத்து வாசகர்களுக்காக, சொற்ப மாற்றங்களுடன் பதிப்பித்து, வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளியிட்டுள்ளோம்.

இந் நவீனத்தை மலிவுப் பதிப்பாக இலங்கையில் வெளியிட அனுமதியளித்த ஆசிரியைக்கும், சென்னைத் தமிழ்ப் புத்தகாலய நிறுவனத்தினருக்கும் நன்றியுடையோம்.

வெளியீட்டாளர்

கொழும்பு
20-3-1973.

எமது அடுத்த வெளியீடு:

அ. பாலமகேசரன்

எழுதிய

“நிலக்களி”

கிராம வாழ்க்கையை

பிரதிபலிக்கும் சுவையான சமூக நாவல்

தூரத்துப் பச்சை

அத்தியாயம் - 1

அது ஒரு சின்னஞ் சிறிய குக்கிராமம். இன்றும் அங்கே சென்று பார்த்தால் ஒற்றையடிப் பாதைகளைத் தவிர, நல்ல ரோடுகளையோ, விசாலமான வீதிகளையோ காண முடியாது. அப்படிக்காணவேண்டுமென்றால் இன்னும் எத்தனை நூற்றாண்டுகள் கழிய வேண்டுமோ, சொல்வதற்கில்லை.

அந்தக் கிராமத்திலிருந்து மூன்று மைல்களுக்கப்பால் ஒரு அகலமான, கரடு முரடான, செம்மண் பாதையைக் காண முடியும். அதுகூட அந்தக் கிராமத்தை ஒட்டிப் போகும் மோட்டாருக்காக அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட ரோடு.

இன்றுகூட அந்தக் கிராமத்திலுள்ளவர்கள் எந்தப் பொருள் வாங்கவேண்டுமென்றாலும், அந்த ரோட்டின் அருகே பஸ் வந்து நிற்கும் இடத்தருகில் இருக்கும் ஐந்து பிரதான கடைகளுக்குத்தான் வரவேண்டும்.

ஏறக் குறைய நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அந்தக் கிராமம் எந்த நிலையில் இருந்திருக்கும் என்று சொல்லாமலே யாரும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அந்தக் காலத்தில், அந்த சேந்தூர் கிராமத்தில் மொத்தமாக ஒரு நாற்பது ஐம்பது குடும்பங்கள் மட்டுமே வாழ்ந்து வந்தன. அதில் ஒரு ஏழு எட்டுக் குடும்பங்களைத் தவிர, மற்றக் குடும்பங்கள் கிராமத்தின் எல்லையைத் தாண்டிநூற் போன்ற ஒரு பகுதியில் ஒதுங்கியிருந்த சேரியில் வசித்தன.

கிராமத்தில் உள்ளவர்களையும், சேரியில் வாழ்ந்தவர்களையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டால் முன்னூறு நபர்களுக்கு மேல் இருந்திருக்க முடியாது. இவர்கள் தவிர, ஒரு நாலைந்து நாய்கள், பத்துப் பன்னிரண்டு பூனைகள், முப்பது, நாற்பது ஆடுகள், ஏழெட்டு எருமைகள், சில பசுக்கள் முதலியனவும் அங்கு வசித்தன.

சேரியிலுள்ள அனேக குடும்பத்தினர் அந்தக் கிராமத்து மிராசுதாரின் பண்ணையாட்களாகவே வேலை செய்து வந்தார்கள். சேரியின் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக வேலனின் குடும்பமும் வாழ்ந்து வந்தது.

சேந்தூரின் மிராசுதார் சேதுலிங்கம்பிள்ளை, அந்தக் கிராமத்திலிருந்து பத்து மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள மாவலூர் கிராமத்திலே அழகான மூன்று கட்டு வீட்டில் மூன்று மனைவியரோடு வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு சேந்தூர் கிராமத்திலுள்ள நஞ்சை புஞ்சைகள் யாவும் சொந்தமே ஒழிய, அவர் அந்த ஊருக்குச் சொந்தமில்லை.

மிராசுதார் சேந்தூர் கிராமத்தை சரியாகப் பார்த்தே இருக்கமாட்டார். ஏதோ, எப்போதோ அந்த வழியே போக வேண்டி நேர்ந்தால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டே போவார். அவ்வளவுதான். கிராமத்திலுள்ள நஞ்சை, புஞ்சைகளைச் சாகுபடி செய்து, நெல் முதலிய தானியங்களை மிராசுதாரின் வீட்டுக்குக் கொண்டு சேர்க்க ஒரு கணக்கப்பிள்ளையும், மணியக்காரரும் இருந்தார்கள்.

வேலனின் சொந்தச் சொத்துக்கள் அரைக்காணி நிலமும், ஒரு குடிசையும் தான். அந்தக் குடிசையின் முற்றத்தில் ஒரு வேப்ப மரம். வேப்ப மரம் இருக்கும் நிலம் வேலனுக்குச் சொந்தமாக இருந்தாலும், வேப்பமரம் சேரியில் உள்ள எல்லோருக்கும் சொந்தமாக இருந்து வந்தது. அந்த வேப்ப மரத்தடியில் வேலன் ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலைப் போட்டுப் படுத்துக்கொள்வது வழக்கம். அவன் உறங்காத நேரங்களில், அங்கு வருவோர் போவோர் அதில் உட்கார்ந்து வம்பளக்கவோ, கதை பேசவோ, குறைபாடுகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளவோ, அதை உபயோகித்துக்கொள்வார்கள். அதே வேப்ப மரத்தடியில்தான் நல்ல காரியங்களையும், கெட்ட காரியங்களையும் அந்தச் சேரியிலுள்ளவர்கள் முடிவு செய்வது வழக்கம்.

வழமைபோல் வேலன், கட்டிலில் உட்கார்ந்து வெற்றிலையை மடித்து வாய்க்குள் திணித்து மென்று கொண்டிருந்தான். அவன் வெற்றிலை போடுவது ஏறக் குறைய ஆடு, மாடு அசைபோடுவது போலத்தான். வெற்றிலை இல்லாமல் அவனால் இருக்க முடியாது. அன்று வேலன், பல யோசனைகளால் பாதிக்கப்பட்டவனாக விருட்டென்று கட்டிலை விட்டெழுந்து, தன் தலை மயிரை அள்ளி முடிந்தான். கட்டிலில் கிடந்த செம்மண் காவி படிந்த துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு ஒற்றையடிப் பாதையை நோக்கி நடந்தான். சிறிது தூரம் சென்றதும், யாரோ பின்னால் வரும் ஓசை கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் மகள் வள்ளி அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“வள்ளி, இந்த வெயிலிலே வராதே. ஊட்டுக்குப் போ நீ” என்றான் வேலன்.

“இல்லை அப்புச்சி! நானும் வரேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வேலனின் வேட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டாள் வள்ளி.

“வேண்டாம்னா கேளு! நான் சருகணிக்கு போய்ட்டு வரணும். உன்னை அழைச்சிட்டுப் போக முடியாது. இந்த வெய்யில்லே அவ்வளவு தூரம் நடந்திடு, கிறங்கிப்போவே! போ, ஆத்தாக்கிட்டே!” என்று வள்ளியிடம் சமாதானமாகக் கூறினான் வேலன். வள்ளி விட்டபாடில்லே. சிணுங்கிக் கொண்டே அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“வேணும்னா! சொன்னாக் கேளு, போ! சாப்பாடு வேறே இல்லாம தலையைக் கிலையைச் சுத்திக் கிறங்கிடுவே! போ” என்று மீண்டும் கூறினான் வேலன்.

அவள் கேட்காமல் அவன் பின் தொடர்ந்தாள். வெயில் தாள முடியவில்லை. வேலனோ அவளைத் திரும்பிக்கூட பார்க்காமல் நடந்து சென்றான்.

வள்ளியால் தொடர்ந்து நடக்க முடியவில்லை. திரும்பிச் சிறிது தூரம் வந்து, பாதையோரத்திலிருந்த புளிய மரத்தடியில் நின்று அண்ணாந்து பார்த்தாள். அங்கு மிங்குமாக, இரண்டொரு புளியம்பழங்கள் தொங்கின. வள்ளியோ ஏழெட்டு வயதுள்ள சிறுமி. ஆகையால் அந்த மரத்தின் கிளை அவளுக்கு எட்டவில்லை. தாழ்ந்த ஒரு கிளையிலிருந்து சில கொழுந்து இலைகளைப் பறித்து மென்று கொண்டே அந்தப் புளியமரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்தாள். பசியின் களைப்பினால் தானாகவே தூக்கம் வந்தது. இளங் காற்று வெப்பத்தோடு கலந்து வீசிற்று. அந்தக் குழந்தையின் கண்ணிமைகளை மூடி, தூக்கத்தில் ஆழ்த்தியது. அவள் அப்படியே அந்தப் புழுதியில் கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

வள்ளியின் உடம்பிலிருந்தது இடுப்பளவோடு ஒரு பாவாடை மட்டுமே. அது துவைத்து எத்தனை வாரமாயிற்றோ? அத்துடன் அந்தப் பாவாடையில் உள்ள கிழிசல்களை எண்ணி முடியாது. அதனைச் சரியாகக் கூட இடுப்பில் கட்டத் தெரியாத வயது அவளுக்கு.

வள்ளியின் முகத்தில் ஒரு தனிக் களை. கறுவல் நிறமாக அவள் இருந்தாலும், உடம்பெல்லாம் செம்மண்புழுதி படிந்திருந்தாலும், உருவம் மெலிந்து வாடிப்போயிருந்தாலும், இரு கரு விழிகளும் பட்டினியால் ஒளியிழந்து சோர்ந்திருந்தாலும், அவளுடைய முகம் மட்டும் அழகானது என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகமில்லை.

பக்கத்து வரப்புகளிலே ஆடுகளும், மாடுகளும் புல்லுகிடைக்காவிட்டாலும், வைக்கோலாவது கிடைக்காதா என்று அலைந்து திரிந்தன. ஆமாம். அந்த வருடத்தில் ஒரே பஞ்சம். அந்த ஊரைச் சுற்றியுள்ள எல்லாக் கிராமங்களிலும் சுமார் மூன்று வருடமாக ஒரே பஞ்சம்தான்!

இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஒரு வருடத்திற்கு மழை இல்லாவிட்டாலே பஞ்சம் வரும். அதுவும் மூன்று வருடத்திற்கு மழையில்லையென்றால் சொல்ல வேண்டுமா? இதனால் சேந்தூர் கிராமத்திலுள்ள குளம் வற்றி எத்தனையோ காலமாகிவிட்டது. இப்பொழுது மருந்துக்குக்கூட ஒரு மீன் கிடைப்பதேயில்லை. போதாக்குறைக்குக் குடிதண்ணீர் கிணறுகூட வற்றி வரண்டு போய்விட்டது.

“காலத்தின் கொடுமையோ? என்ன சாபக்கேடோ?” என்று ஊர் மக்கள் சலித்துக்கொண்டார்கள். பொன்னிறமான நெற்கதிர்கள் குலுங்கியதற்குப் பதிலாக வயல்களிலே பாளம் பாளமாக வெடித்துக் காய்ந்த பிளவுகள் காணப்பட்டன. அறுவடை செய்த நெற்கதிர்களின் அடித்தாள்கள், முள்ளைப்போல் குத்திட்டு நின்று கொண்டிருந்தன. வயல்களில் நடந்து போவோரின் பாதங்களில் அவை பாய்ந்து இரத்தம் கசியச் செய்தன. ஆனால் பலருக்கு உடம்பில் இரத்தமே இருந்தால்தானே?

மழையில்லாக் கொடுமையை மூன்று வருடத்திற்கு மேல் யாரால்தான் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? பசியும், பட்டினியும் அந்தக் கிராமத்தில் தாண்டவமாடியது. இவ்வாறு தவித்துத் திண்டாடியவர்களில் ஒருவன் தான் வேலன்.

வேலன் குடும்பமோ பெரிய குடும்பம். அவன் தரத்திற்கு மிகப் பெரிய குடும்பம். இரண்டு மனைவிமார்கள், ஒன்பது குழந்தைகள். பஞ்சத்துக்கு முன் நான்கு ஆடுகள், ஏர் உழும் எருமைகள் இரண்டு, ஒரு கறவை எருமை எல்லாம் இருந்தன. பஞ்சத்தினால் அவற்றையெல்லாம் விற்றாகி விட்டது. தனக்குச் சொந்தமாக இருந்த அரைக் காணி நிலத்தையும் மிராசுதாரிடம் அடகு வைத்து இரண்டு வருடமாகிவிட்டது. வட்டிப் பணமோ, வரிப் பணமோ கட்ட முடியாத நிலையில் இருந்தான் வேலன். வயலில் வேலை இருந்தால் தானே? ஒன்பது குழந்தைகளும், இரண்டு மனைவிமார்களும் அவனுக்கு மிஞ்சியிருந்தார்கள். வேறு எதுவும் அவனுக்குச் சொந்தமென்பதற்கில்லை.

‘செல்லாத்தாள் வேலனின் முதல் மனைவி’ வேலன் தன் மாமன் வீட்டுக்கு ஒருமுறை சென்றபொழுது வயல் வரப்பில் களை பிடுங்கிக் கொண்டிருந்த செல்லாத்தாளைக் கண்டு, அவளை மணக்கத் தீர்மானித்து மணமும் முடித்தான். ஆனால் அவனுடைய அத்தை மகளை அவனேதான் மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவனின் பாட்டி பிடிவாதம் பிடித்ததால், முத்தம்மாள் அவனுக்கு இரண்டாம் தாரமாக வந்து சேர்ந்தாள். செல்லாத்தாள் வந்து பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. முத்தம்மாள் வந்தும் பத்து வருடத்திற்கு மேலாகி விட்டது.

செல்லாத்தாளுக்கும், முத்தம்மாளுக்கும் நிரம்ப வித்தியாசம் உண்டு. செல்லாத்தாள் பெரிய வாய் படைத்தவள். ஊர் வம்பு என்றால் இலேசில் விடமாட்டாள். அப்படி இருக்கும்பொழுது முத்தம்மாள் இரண்டாவது மனைவி “மாக வேலனுக்கு வந்து சேர்ந்தாளென்றால் அவள் சும்மா இருப்பாளா? அவளை வாழவிடாமல் கொடுமைப்படுத்தினாள். வேலனுக்குக்கூட அவள் வாயைக் கண்டு சற்றே பயந்தான். எப்படியோ செல்லாத்தாளுக்கு ஆறு குழந்தைகளும், முத்தம்மாளுக்கு நான்கு குழந்தைகளும் பிறந்தன.

செல்லாத்தாளின் ஆறாவது குழந்தை இறந்து ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிவிட்டது.

முத்தம்மாளோ பரம சாதுவாக விளங்கியதோடு, பயந்தவள். அதைக் கண்டுணர்ந்த செல்லாத்தாள் அவளைப் பலவித இம்சைகளுக்கு ஆளாக்கி வாழவிடாமல் அடித்து வந்தாள். இறுதியில் அந்தச் சேரி மக்களின் முடிவிற்படி முத்தம்மாளுக்கு ஒரு தனிக் குடிசை கட்டித் தந்தான் வேலன். ஆனால், இந்தத் தனிக் குடிசை செல்லாத்தாள் வசிக்கும் குடிசையோடு ஒன்று சேர்ந்திருந்தது. இரண்டுக்கும் சுவர் ஒன்றேதான். ஆனால் சமையல், படுக்கை இவை மட்டும் தனியே இருந்தன. அவர்களுக்கு வரும் வருமானத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டியதைச் செல்லாத்தாள் ஏற்றுக்கொண்டாள். இதன் பலன் முத்தம்மாளுக்கும் அவள் குழந்தைகளுக்கும் அரை வயிற்றுக் கஞ்சிகூடக் கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது. முத்தம்மாளின் நான்கு குழந்தைகளில் மூத்தவன் சுப்பன். இரண்டாவது ரெங்கன். மூன்றாவது குழந்தைதான் வள்ளி. நான்காவது கைக் குழந்தை. அதன் பெயர் பாப்பாத்தி.

வேலன் இவர்கள் மத்தியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அமைதி இழந்து, வழி தெரியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் - 2

திண்ணையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த வள்ளி, தண்டோராச் சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். ரெங்கனும், சுப்பனும் வாசல் வழியே ஓடினார்கள், வள்ளியும் அவிழ்ந்திருந்த பாவாடையை ஒரு கையில் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு பின்னால் ஓடினாள்.

“எல்லோரும் கேளுங்க! எல்லோரும் கேளுங்க! கண்டிச் சீமைக்கு ஆள் தேவை. யார் யார் போக விரும்புறாங்களோ, கங்காணி கருப்பையாவைப் போய்ப் பாருங்க; உடனே போய்ப் பாருங்க; நல்ல சம்பளம் கொடுப்பாங்க! உடனே போங்க” என்று தண்டோரரா அடித்துக்கொண்டே கூவினான் ஒருவன்.

இந்த வேடிக்கையைப் பார்க்க அந்தச் சேரிப் பக்கம் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் கூடிவிட்டார்கள்.

“இப்படிப் பட்டினியாக இருப்பதைவிட அப்படிப் போய்ச் சாவுறது மேல்” என்று சிலர் கூறினார்கள்.

“சே! கண் காணாத சீமையிலே போய் யார் சாவுறது? செத்தாலும் நம்ப மண்ணிலே சாவோமே, அங்கே எதுக்குப் போறது?” என்று வேறு சிலர் கூறினார்கள்.

“என்னமோ, அவங்க சொல்றதையெல்லாம் கேட்டு ஏமாந்தாப் போச்சு. எல்லாம் இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சையாகத்தானிருக்கும்!” என்று சிலர் சலித்துக்கொண்டார்கள். இப்படிப் பலதரப்பட்ட பேச்சுக்கள் அங்கே கிளம்பின.

“அட செல்லா, நான்கூடக் குடும்பத்தோட போலாம்னு முடிவு பண்ணியிருக்கேன்” என்று வேலன் பக்கத்துக் குடிசை செல்லனிடம் சொன்னான்.

“என்ன அய்யா, நம்பளுமா ஊரைவிட்டுப் போகப் போறோம்” என்று வேலனின் கையைப் பிடித்தவாறு கேட்டாள் வள்ளி.

“அதெல்லாம் உனக்கு வேண்டாம். பெரியவங்க பேசுவதைக் கேட்டுக்கிட்டுப் பேசாதே போ, ஊட்டுக்குப் போ!” என்று துரத்தினான் வேலன்.

“அய்யா, அம்மா நீ வந்ததும் கஞ்சி காச்சித்தரென்னு சொல்லிச்சி. நீ ஏதும் கொணந்திருக்கியா அப்பு” என்று மீண்டும் அவனைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்துக் கேட்டாள்

வள்ளி. குழந்தையின் பிஞ்சு உடம்பு எத்தனை நாட்களாக கத்தான் பட்டினியில் இப்படியே கிடந்து வாழ வேண்டுமோ என்று ஏங்கினான் வேலன்.

“டே சுப்பா! போய் காத்தான் கடையிலே ஒரு மரக்கால் கம்பரிசியும், சோளமும் வாங்கியாடா” என்று தன் மகனிடம் சொல்லிக் கொண்டே, குடிசை வாசலை அடைந்தான் வேலன்.

“ஏ! முத்தம்மா! அடுத்த பெளர்ணமிக்குக் கண்டிச் சீமைக்குப் புறப்படணும்னு கருப்பையா கங்காணியார் சொன்னார். வீட்டு நெலத்தே எல்லாம் மிராசுதாருக்கு எழுதிக் கொடுத்திட்டேன். ஏதோ கொஞ்சம் நஞ்சம் கிடைக்கிறதிலே அந்த ஊர் போய்ச் சேரவேண்டியது தான்” என்று வெற்றிலையை மடித்துக் கொண்டே சொன்னான் வேலன்.

கருப்பையா கங்காணியிடம் தான் போய்ச் சொல்லி விட்டு வந்ததை யோசித்துப் பார்த்தான் வேலன். அவனுடைய குடும்பநிலை நாளுக்கு நாள் மிகவும் மோசமாகிக் கொண்டே வந்ததை அவன் உணராமலில்லை. அவனிடமிருந்த பொருளையெல்லாம் விற்றுச் சாப்பிட்டுத் தீர்த்தாகிவிட்டது. இனி விற்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. அத்தோடு மழையில்லாமல் பண்ணையில் வேலையுமில்லை. இந்த நிலையில் எத்தனை காலம்தான் இப்படியே வாழ முடியும்?

“ஏ! செல்லாத்தா, இங்கே வா. நாம் எல்லாம் கண்டிச் சீமைக்குப் போவலாம்னு முடிவு பண்ணிட்டேன். இனி இங்கே கிடந்து புள்ளே குட்டியோட சாவுறதை விட, அப்படி எங்காவது காணாமே போவதுதான் நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன். நீயும் வாறியா?” என்று சிந்தனை கலைந்தவாறு கேட்டான் வேலன்.

செல்லாத்தாள் கோபத்தோடு இரைந்தாள்.

“என்னு சொன்னே? கண்டிச் சீமைக்கா? அந்தத் தொலை யாரு போவா? சாதி சனத்தையெல்லாம் விட்டு விட்டு நான் ஏன் அங்கே வரணும்? நானும் அந்த நாதியத்தவ மாதிரின்னு பாத்தியா என்ன?” என்று முத்தம் மாளைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னான். அவள் குரலில் குரோதமும், வெறுப்புமே குடிகொண்டிருந்தன.

“அட சாதியாவது? சனமாவது? சாதி சனமா கஞ்சி ஊத்துது ஒணக்கு? நீ வந்தாலும் வரலேன்னாலும் நான் போறதுன்னு நிச்சயமாக்கிட்டேன். ஏ புள்ளே, முத்தாயி நீ வரயா? இல்லே, நீயும் இங்கேயே இருக்கியா?” என்று கேட்டான் வேலன். ஒருவிதமான வெறுப்பு, விருப்பின்றி நிர்விசாரமாக இருந்தது அவன் குரல்.

“அவ்வளவு தூரம் ஏம் போவணும்? புள்ளே குட்டியே இழுத்துக்கிட்டுப் போவ முடியுமா என்ன?” என்று பயத்தோடும் பீதியோடும், மெல்லிய குரலில் பதிலளித்தாள் முத்தம்மாள்.

“அட நீ ஒண்ணு! நம்பளப் போல எத்தனை பேர் போறாங்க. நம்ப மட்டும் என்ன அதிசயமாப் போறமா? வர்ரதுன்னு யாரும் வாங்க, இல்லே அதுவும் சரி. நான் மட்டும் போறது போறதுதான்” என்று ஒருவித உறுதியோடும் தீர்மானத்தோடும் கூறினான் வேலன்.

“அப்பு, நான் வரேன் அப்பு!” என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டே ஓடிவந்தாள் வள்ளி.

“நீ வந்தாலே போதுமே ஆத்தா. வேறு யார் வராட்டியும் போகட்டும்” என்று வள்ளியை அணைத்துக் கொண்டான் வேலன்.

“என்னு வேலா? என்னமோ நீ கண்டிச் சீமைக்குப் போறதாகச் சொன்னாங்க, நிசமா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வேலனின் சின்ன மாமனார் அங்கு வந்தார்.

“ஆமாம் தாத்தா. நாங்க எல்லாம் அப்புகூடப் போறோம். நீயும் வாரியா?” என்று வள்ளி கேட்டுக் கொண்டே ஓடிப்போய் வந்தவரைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்.

“நான் கிழவனாப் போயிட்டேன்டா வள்ளிக் கண்ணா. எனக்குக் கண்ணு கூடச் சரியா தெரியல்லே. நான் எங்கே அத்தனை தொலைவு வரப்போறேன்” என்று வள்ளியைத் தூக்கி வாரி முத்தமிட்டவாறு கூறினார் அந்தப் பெரியவர்.

“ஆமாம் அப்படித்தான் எங்கேயாவது போகணும் என்னு பன்றது? அடுத்த பவுர்ணமிக்குப் போகலாமனு இருக்கேன்” என்று சலிப்போடு கூறினான் வேலன்.

“என்னமோப்பா, எங்காவது போய் புள்ளே குட்டி யோடே நல்லா இருந்தா சரி” என்று சொல்லி பெரிய வரும் அந்தக் கட்டிலில் உட்கார்ந்தார். “ஒரு வாய் வெத்திலே கொடுப்பா.”

“ஏன் மாமா! கஞ்சி கொஞ்சம் குடிச்சிட்டுப் போங்களேன்? ஏ புள்ளே! மாமாவுக்குக் கஞ்சி இருந்தா எடுத்து வை”!

“தாத்தா, வா தாத்தா. கஞ்சி குடி வா. வாயேன்” என்று வள்ளி அந்தப் பெரியவரின் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

சின்ன மாமனாரும், வள்ளியும், வேலனும் உள்ளே கஞ்சி குடிக்கச் சென்றார்கள்.

பொழுதெல்லாம் காய்ந்த சூரியன் மறைந்து கொண்டாலும் தன் வெப்பமான காற்றை மட்டும் விட்டுப் போய்விட்டான். வெப்பக் காற்று மனிதரை வாட்டி வதைத்தது. வானத்தினிடையே நட்சத்திரங்கள் பூத்து வெடித்துச் சிந்திச் சிதறின. மங்கிய பிறைச் சந்திரன் தன்

னுடைய மந்தமான ஒளியை மரஞ் செடிகளில் பரப்பி கீழே வழிந்தோடச் செய்தது.

வள்ளி வயிறு புடைக்க கஞ்சி குடித்துவிட்டு வெளியே வந்து ஓடி விளையாடினாள். உடம்பிலும் அவளுடைய கடைவாய் ஓரத்திலும் கஞ்சி வழிந்தது. ஓடித் திரிந்து கொண்டிருந்த வள்ளி திடீரென்று நின்று வாந்தியெடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

“ஆத்தா! அப்பு! வள்ளி வாயாலெடுக்கிறாள்” என்று ரெங்கன் சத்தம் போட்டான்.

முத்தம்மாள் வெளியே வந்தாள். வாந்தியெடுத்துக் களைத்துக் கீழே விழப்போன குழந்தையை ஓடிப் போய் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“ஆமாம்! பசியிலே குடலைக் காயப் போட்டு இத்தனைக் காலத்திற்கு அப்புறம் கொஞ்சம் நல்ல கஞ்சி ஊத்தின அப்படித்தானே இருக்கும்?” என்றாள் முத்தம்மாள். அவள் குரலில் வருத்தம் தொனித்தது.

தன் மனைவியின் கூற்றில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது என்று அதிசயித்தான். கஞ்சி குடித்துக் கொண்டிருந்த வேலன்.

வேதனையும், துக்கமும் அவனின் நெஞ்சைக் கவ்விக் கொண்டது. குடித்துக் கொண்டிருந்த கஞ்சிகூட அவனுக்கு கசந்தது.

“இந்தா ரெங்கா! நீதான் இந்தக் கஞ்சியைக் குடிச்சிரு. எனக்குப் போதும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து போய்த் தன் கரங்களைக் கழுவிக்கொண்டான்.

‘உலகத்தில் எத்தனை கொடுமைகளுக்குத்தான் மனிதன் ஆளாகவேண்டி இருக்கிறது!’

வள்ளி திண்ணையில் சுருண்டு போய்ப் படுத்திருக்கும் தோற்றம் அந்த மயங்கிய நிலவொளியில் தெரிந்தது.

“என்னவானாலும் சரி. நான் இலங்கைக்கி அவசியம் போகத்தான் போறேன்” என்று தன் மனதிற்குள் உறுதி செய்துகொண்டான் வேலன்.

அடுத்த நாள் வள்ளி வேப்பமரத்தின் கிளையில் உட்கார்ந்து, முத்தம்மாள் வெளியே அள்ளிப்போடும் சாமான் களைக் கவனித்தவாறு இருந்தாள்.

“ஆத்தா அதென்ன ஆத்தா? அதையுமா கொண்டு போகிறோம்?” என்று சில்லறைச் சாமான்களைக் காட்டிக் கேட்டாள்.

“அந்தப் பாய்கூடவா? மொச்சியுமா?” என்று மாறி மாறிக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். இலங்கைக்குப் போகிறதென்று நிச்சயமாகிவிட்டபிறகு, வள்ளிக்கும், அவள் தாய், தந்தை, உடன்பிறந்தவர்களுக்கும் ஒருவிதமான விறுவிறுப்பும், சுறுசுறுப்பும் ஏற்பட்டிருந்தன.

முத்தம்மாளையும், குழந்தைகளையும் மட்டுமே அழைத்துச் செல்வதென்று முடிவு செய்தான் வேலன். என்னதான் இருந்தாலும் தான் பிறந்து வளர்ந்து வேருன்றிய மண்ணை விட்டு உற்றார் உறவினர் எல்லோரையும் பிரிந்து வேறு அந்நிய நாட்டிற்குச் சென்று நிலைபெறும்வரை என்னென்ன நடக்கும் என்ற சந்தேகங்களும், பயமும் அவன் நெஞ்சில் நாளுக்கு நாள் குமைந்து கொண்டே இருந்தன. இங்கிருக்கும் பஞ்சம் அங்கு இருக்காவிட்டாலும் வேறு எந்தத் தொல்லைகளும், இக்கட்டுகளும் தங்களை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றனவோ என்ற கவலை மனதில் உறுத்தியது. வெளியே ஒரு புறம் கதிரவன் அக்கினி ஜுவாலையை வீசி, சுட்டெரித்துக் கொண்டிருக்க, வேலனின் உள்ளத்தில் புழுங்கிப் புகைந்து கொண்டிருந்த கவலைத் தீ, அவன் உள்ளத்தையும், உடலையும் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம் - 3

அன்று பெளர்ணமி தினம். எப்பொழுதும் போல் சூரியன் கிழக்கு வானத்தில் உதித்தாலும், அந்தச் சேந்தூர் கிராமத்திலுள்ள சிலருக்கு அன்று கதிரவன்கூட ஒரு புத்தொளியோடு தோன்றினான். எல்லாமே அவர்களுக்கு அன்று புதிதாகவே தோன்றியது. என்றுமில்லாத பற்றும் பரிவும் எல்லாப் பொருட்கள் மீதும், மனிதர்கள் மீதும் ஏற்பட்டது. எல்லாவற்றையுமே புதிய கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்தார்கள் அவர்கள்.

வேலன் மடியில் படுத்துக் கொண்டிருந்த வள்ளி, தூரத்திலுள்ள இலந்தை மரத்தைக் கவனித்துப் பார்த்தாள். இலந்தை மரத்தில் காயே இல்லாமல், பிஞ்சாக இருக்கும் பொழுதே எல்லாம் உதிர்ந்து போய்விட்டன. இதையும் மிகக் கவனத்தோடு கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“ஏன் அப்பு! இலந்தை மரம் அந்தச் சீமையிலே இருக்கா?”

“எல்லாம் இருக்காத்தா!” என்று சமாளித்தான் வேலன்.

“புனியமரம்?— இந்தமாதிரி வேப்பமரம் கூட இருக்குமா என்ன?” என்று குழந்தையின் குறுகுறுப்போடு கேட்டாள்.

“ஆமாம். எல்லாமே இருக்கும்!”

வேலன் பலவிதமான சிந்தனைகளில் திளைத்து இருந்தான். இந்த நிலையில் வள்ளியின் கேள்விகள் அவன் மனத்தை இன்னும் அதிகமாக வேதனைப்படச் செய்ததே ஒழிய, சமாதானப்படுத்தவில்லை.

“ஏன் அப்பு! நம்ப திரும்பி இங்கேயேதானே வந்திருவோம்?” என்று மீண்டும் கேட்டாள்.

“வராமே அங்கேயேவா இருக்கப் போறோம்? எல்லாம் சீக்கிரமே வந்துடுவோம்” என்றான் வேலன். இதை அவனுக்கே சமாதானமாகக் கூறிக் கொண்டாலு அல்லது வள்ளிக்குந்தான் சமாதானமாகக் கூறினாலு அவனுக்கே சந்தேகமாக இருந்தது.

கண்களைத் தூரத்தில் தெரிந்த வயல்களின்மீது செலுத்தினான். அங்கு பொன்மயமான நெற்கதிர்கள் மிளிர்வதைப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாகக் காய்ந்து வெடித்துப் போயிருந்த கட்டாந்தரையைத்தான் அவனால் காண முடிந்தது. இதை நினைக்கும்போதே அவனுக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

“இனிமேல் புதிதாகப் போகப் போகும் அந்தக் கண்டிச் சீமையில் நிம்மதியான வாழ்க்கையை நடத்த முடியும் என்பது என்ன நிச்சயம்” அங்கும் எத்தனை தளைகள், எத்தனை தடைகள், எத்தனை விலங்குகள், எத்தனை துன்பங்கள் தங்களை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கிறதோ என்று அவனின் உள்ளம் குமுறிக் குமைந்தது.

என்ன இருந்தாலும், தான் செய்த முடிவை மாற்றவோ அல்லது பின்வாங்கவோ அவன் துணியவில்லை. எப்படியும் இலங்கைக்குப் போவதென்றே உறுதியோடு இருந்தான்.

அவன் கற்பனையெல்லாம் இலங்கைக்குப் போய் பணத்தைக் குவித்துக்கொண்டு வந்து, இங்கே பெரிய வீடு வாசல் கட்டிக்கொண்டு நிம்மதியாக, வயது சென்ற காலத்தில் வாழவேண்டுமென்பதுதான். அன்றியும் அங்கு போய் பசி, பட்டினியின்றி இன்பமாக வாழ்ந்து, அடிக் கடி திரும்பி ஊருக்கு வந்து போவதாகவும் அவன் உள்ளத்தில் கற்பனைகள் சுற்றி வட்டமிட்டன. எத்தனை எத்தனையோ இன்பக் கனவுகள் தோன்றின. தேயிலை, காப்பிச் செடிகளின் தூர்களில் பொற் காசுகள் குவிந்து கிடப்பதாகவும், அதை அள்ளி அள்ளி ஊருக்குக் கொண்டு வருகிறது போலவும், சேந்தூர் கிராமத்தில் எல்லோரும் தன்னையே அதி

சயத்தோடு பார்ப்பதாகவும், தனக்குத் தனி மரியாதை அளிப்பதாகவும், வள்ளியை நல்ல இடத்தில் மணம் முடித்து நல்ல நிலையில் கண்டு களிப்பதாகவும் எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

புழுக்கம் நிறைந்த அன்று இரவில், அந்தச் சேரியில் யாருமே தூக்கம் கொள்ளவில்லை. கும்பல் கும்பலாகக் குடிசைத் திண்ணைகளில் குழுமி இருந்தார்கள். குடிசைகளில் சில்லறைச் சாமான்கள், பாத்திரங்கள், ஒன்று சேர்த்து மூட்டை கட்டும் சத்தமும், எல்லோரும் கூடிக் கூடிக் பேசும் இரைச்சலும் அந்த இரவின் அமைதியைக் கலைத்தது. பூர்ணச் சந்திரனே, தன்னுடைய கிரணங்களைத் தாரை தாரையாக அந்தச் சேரியிலுள்ள எல்லாப் பொருட்களின்மீதும் வழியவிட்டுப் பொங்கிப் பொலிவுற்றுத் திகழ்ந்தது. காலமும் சூழ்நிலையும் அந்தச் சேரியிலுள்ளவர்களின் வாழ்க்கைத் திருப்பத்தை எப்படி எப்படியோ இழுத்துச் செல்லக் காத்திருந்தது.

பழைய நினைவுகள், நல்ல காலத்தில் அனுபவித்த நன்மை, தீமைகள் எல்லாவற்றையும் பேசிப் பேசி அலுத்துப் போய்விட்டார்கள். தூரத்தில் ஒரு ஓநாய் ஓலமிடும் சப்தம் இலேசாக காற்றில் மிதந்து வந்து, அந்த இரவின் கலகலப்பைக் குலைத்தது. பொழுது விடியுமுன்னே காகமும் பெளர்ணமி இரவின் நிலவொளியைக் கண்டு ஏமாந்து கரைந்தது. பயணத்திற்குப் புறப்பட வேண்டியவர்களும் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு, துரிதமாகத் தாங்கள் கொண்டுபோக வேண்டிய பொருள் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்தார்கள். திண்ணைகளில் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்த குழந்தைகளை எழுப்பி விட்டார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் கசமுசப்பு ஏற்பட்டது.

எங்கோ ஒரு சேவல் கூவி அடங்கியது.

“என்ன எல்லாரும் பயணத்துக்குத் தயாரா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே கருப்பையா கங்காணி தன் வருகையை, குரல் கொடுத்துக் காட்டினான்.

“ஆமாங்க. எல்லாம் பயணமாச்சங்க” என்று பதில் குரல் கொடுத்தான் வேலன்.

பூர்ண சந்திரனின் ஒளியில், கருப்பையா கங்காணி வேப்பமரத்தின் முன் நிற்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. கையிலே ஒரு குடை, தலையில் தலைப்பாகை, நீண்ட ஒரு கோட்டு, அந்த மங்கிய ஒளியில் என்ன நிறம் என்று சொல்வதற்கில்லை. மடித்துக் கட்டிய வேட்டி, காலில் செருப்பு, காதில் அணிந்திருந்த குணுக்கு நிலவொளியில் இலேசாக மின்னியது. கங்காணி முகத்தைத் திருப்பினார். கருகருத்த மீசை மிடுக்காக வளர்ந்து, வாய் வழியே வழிந்தது. தலைப்பாகைக்குக் கீழ் முடிந்திருந்த குடுமி தெரிந்தது. ஆள் மிகவும் எடுப்பாகத்தான் தோன்றினான்.

சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பக்கத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் அந்த வேப்ப மரத்தடியிலே குழுமி நின்றார்கள்.

“என்னப்பா எல்லாம் சரியா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே செருப்புகள் கிறிச் கிறிச் என்று ஓசை எழுப்ப நடந்து வந்தான் கங்காணி.

“எல்லாம் அப்பவே புறப்பட்டாச்சங்க”

“வேலா, ஒன் புள்ளேகுட்டியெல்லாம் புறப்பட்டாச்சா, என்னா?”

“எல்லாம் அப்பவே புறப்பட்டாச்சங்க”

“இவ்வளவுதானா ஒன் சாமானெல்லாம்?”

“ஆமாங்க. மூட்டை முடிச்ச எங்களுக்கு என்னாங்க இருக்கு. அதோட ரொம்ப தூக்கியாந்தா நடக்கமுடியா தன்னு நீங்கதான் சொல்லியிருந்தீங்களே” என்று இழுத்தான் வேலன்.

“ஆமாம். ஆமாம். எல்லாம் முடிஞ்ச மட்டிலே கொஞ்சமாத் தானிருக்கவேண்டும். ரொம்பத் தொலைவு போறது; ஏதோ சாப்பாட்டுக்கு மட்டும் கம்பரிசியோ வரகரிசியோ எடுத்துக்கொள்ளுங்க. ஏன்னை வழியே சாப்பாடு கெடைப்பது கஷ்டம்” என்று கூறிவிட்டு, எல்லோரையும் ஆட்டுமந்தையைக் கணக்கெடுப்பதுபோல் கணக்கெடுத்தான் கங்காணி.

“இந்தா வள்ளியே தூக்கிறியா? நான் சாமான் மூட்டையே தூக்கிக்கிறேன்” என்றாள் முத்தம்மாள். அவள் இடுப்பில் குழந்தை; தலையில் சாமான் மூட்டை. மற்ற கக்கத்தில் பாய்ச்சுருள். சுப்பன் தலையில் ஒரு சாமான் மூட்டையும், இரண்டு கைகளில் இரண்டு சாமான்களும் இருந்தன.

ரெங்கனுக்கு தலைமீது மட்டுமே ஒரு மூட்டை இருந்தது. வேலன் வள்ளியைத் தூக்கி இரண்டு தோள்களின் மத்தியில் கழுத்தில் அமர்த்திக்கொண்டான்.

“வாங்க வாங்க புறப்படுங்க. சீக்கிரம் வெயிலுக்கு முன்னே போகணும். இல்லாட்டா நடக்க முடியாது” என்று துரிதப்படுத்தினான் கங்காணி.

“பாப்பாத்தி! நீதான் எங்களைக் காப்பாத்தணும் ஆத்தா. நீதான் எங்களுக்குத் துணை” என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்தத் தெய்வத்தின் நம்பிக்கையோடு அவர்கள் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தார்கள். வரிசையாக ஏறும்பு ஊர்ந்து செல்வதுபோல், அவர்கள் வயல் வரப்பு வழியே நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் நம்பிக்கை வைத்துள்ள தெய்வத்தின் பெயர்களை உரத்துச் சொல்லியவாறே நடந்துசென்றார்கள். அந்த நிலவொளியில் அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்து குழந்தைகள் பெற்று வாழ்ந்து வந்த வயல் வரப்பு ஏதோ ஒரு புதிய இடத்தைப் போல் அவர்கள் கண்களுக்குத் தோற்றமளித்தது. எங்கோ காகங்கள் கரையும் சப்தமும் கேட்டது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் அடிவானத்தில் வைகறை வெளுத்தது. இளங்கீற்றுகக் கதிரவன் தன் கதிர்களைப் பரப்பி விரித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த வைகறை வேளையில் கரிய உருவங்கள் மௌனமாக ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தன.

வேலன் தான் வந்த வழியை திரும்பிப்பார்த்தான். எங்கோ தூரத்தில் ஒரு சிறிய பொட்டைப்போல் சேந்தூர்க் கிராமம் கண்ணுக்குத்தென்பட்டது. வேறு ஒன்றுமே அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

காலைப்பொழுதின் வெளிச்சத்தில் பார்த்தால் அந்த வரிசையில், எல்லாம் வாலிபர்களாகவே இருந்தார்கள். ஏதோ இரண்டொருவர் திருமணம் செய்து தங்கள் மனைவி மார்களை விட்டுவிட்டு தாங்கள் மட்டும் போவது போல் இருந்தது. பெண்கள் ஆகமொத்தம் நான்கே பேர்கள் தான் இருந்தார்கள். அவர்களுள் இருவருக்கு மட்டுமே குழந்தைகள். அதில் ஒருவன்தான் வேலன். அந்தக் காலத்தில் இலங்கைக்குப் போனவர்கள் அதிகமாகத் தங்கள் மனைவி மார்களை அழைத்துச் செல்லவில்லைப் போலும்.

“அய்யா எனக்குப் பசிக்குது” என்று சினுங்கினுள் வள்ளி.

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்க. நம்ப அடுத்த, ஊருக்குப் போனது முதல்லே ஒனக்கு கஞ்சி காச்சிச் தரேன். சரியா?” என்று வள்ளியை சமாதானப்படுத்தினுள் வேலன்.

வெயிலின் கொடுமை ஏற ஏற, குழந்தைகள் பசியின் களைப்பினால் தவியாய்த் தவிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அத்தனை பெரிய வாலிபர்களுக்கும் கால் சோர்ந்து களைப்புத் தட்டியது. குழந்தைகளுக்குக் களைப்புத் தட்டினால் கேட்கவா வேண்டும்?

அவர்கள்? மத்தியில் கசமுசப்பு அதிகமாயிற்று. தூரத்தில் ஏதோ ஒரு கட்டிடம் இவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிந்

தது. அதோடு அங்கு ஆட்கள் நடமாடும் அரவமும் கேட்டது.

“நம்ப அம்பலத்திற்கு வந்துவிட்டோம். இனி இங்கே சமையல் கிமையல் பண்ணி சாப்பிட்டுட்டு இளைப்பாறலாம்” என்றான் கங்காணி.

“அம்பலமா? அது என்ன அது?” என்று பலர் புரிந்து கொள்ளாமலே கேட்டார்கள்.

“அதுவா? அது தான் ஒவ்வொரு பத்துக் கட்டைக்கும் (மைல்) கட்டி வச்சிருக்காங்க. தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு போற ஆள்களுக்காகவே அது கட்டிவிட்டிருக்காங்க” என்று விளக்கம் கூறினான் கங்காணியின் ஆள் சிங்காரம்.

அதை நெருங்க இவர்களைப் போல் இலங்கைக்குப் போகும் ஜனங்கள் அங்கு நிறைய இருப்பதைக் கவனித்தார்கள்.

“அவங்க எல்லாம் எங்கேயிருந்து வர்றாங்க?” என்றாள் வள்ளி.

“அவங்களா? மற்றக் கிராமத்திலிருந்து வர்றாங்க. நம்ப மாதிரிதான் அவங்களும் கண்டிச்சீமைக்குப் போறாங்க” என்றான் வேலன். அவன் குரலில் ஒரு புதுத்தெம்பும், ஆர்வமும் தோன்றிற்று. ஆம்! அவர்களைப்போல் மற்றும் பலர் போவதைக் காண அவர்களுக்கு ஒரு தைரியமும், நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டதென்றே கூறவேண்டும்.

அத்தியாயம் -- 4

அந்த ‘அம்பலம்’ ஒரு நீண்ட கொட்டகை, அதன் கூரை கீற்றுகளால் வேயப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்தால் ஏதோ தண்ணீர்ப் பந்தல் போலிருந்தது. அந்தக் காலத்தில் தேவஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை போகும் அடி

யார்களுக்குப் பணவசதியுள்ளவர்கள் ஒவ்வொரு ஊர்களிலும், கட்டிப் போட்டிருந்த சத்திரங்களின் நினைவே இதைக் கண்டதும் வந்தது. நான்கு பக்கமும் திறந்த கொட்டகையாக இருந்தது. எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் ஜனங்கள்கும்பல் கும்பலாக சமையல் செய்வதும், கூடிப் பேசுவதுமாக இருந்தார்கள். சேந்தூர் கிராமத்திலிருந்து சென்றவர்களும் அங்குமிங்குமாக கிடைத்த இடங்களில் அவரவர்கள் மூட்டை முடிச்சுகளை இறக்கி வைத்துவிட்டு, சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டனர். சிலர் வெளியே உள்ள மரங்களின் நிழலில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறினார்கள். சிலர் அலுத்துப் போய் அப்படியே உறங்கியும் போனார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே வெட்டவெளி. இரண்டொரு புளி, இலந்தை, வேப்ப மரங்களைத் தவிர்த்து அங்குமிங்கும் வேல மரங்கள் வெயிலில் காய்ந்து சுருகிப் போயிருந்தன. அவைகளைத் தவிர வேறு ஒன்றையுமே காண முடியவில்லை. நிரந்தரமாகக் குடியிருப்பவர்களையும் காணமுடியவில்லை. வெறும் பொட்டல் காடாக விளங்கிற்று. இந்த 'அப்பலம்' இல்லாவிட்டால் அங்கு மனித சஞ்சாரமே இருந்திருக்காது என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

“வள்ளி! வள்ளி! எங்கேயும் ஓடிவிடாதே! டே! சுப்பா அவளை பாத்துக்கடா” என்று உரத்துக் கூவினாள் முத்தம் மாள். வேலன் பலவிதமான சிந்தனைகளில் மூழ்கியவனாய் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து வெற்றிலையை மடித்து வாயில் திணித்துக் கொண்டிருந்தான். வள்ளி ஓடோடியும் வந்து அவன் மடியில் தலையைச் சாய்த்துப் படுத்துக்கொண்டாள்.

“எப்ப அய்யா திரும்பி ஊட்டுக்குப் போவோம்?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“போலாம் ஆத்தா. சீக்கிரம் போலாம்” என்று சிந்தை கலைந்தவாறு கூறினாள் வேலன்.

“வாப்பா ஊட்டுக்குப் போகலாம்” என்றாள் அவள் மீண்டும். அவள் குரலில் ஒரு ஏக்கம் தென்பட்டது.

ஆம்! வள்ளிக்கு மட்டும்தானா ஏக்கம்? வேலனுக்கும் ஒருவித ஏக்கமும் சோர்வும்தான் தென்பட்டது. அவன் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் கொந்தளித்து, குமுறிக் கொண்டிருந்த துக்கமும், வேதனையும் அடங்காத நிலையில் தவித்தான். அதை வெளியே கூறி மனப்பாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளக்கூட யாருமில்லை.

தன் காணி நிலத்தையெல்லாம் விற்று இன்று எதுவுமே இல்லாத நாடோடியைப்போல் ஊரைவிட்டேபோகத் துணிந்தது சரியான முடிவுதானா என்ற சந்தேகம் அவன் மனத்தை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது. எந்த இன்பத்தை நாடிச் செல்லுகிறானே! அந்த இன்பம் அவனை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம்? இந்தச் சந்தேகம் அவனை உருக்கி உருக்குலைத்தது. அவன் மனதைக் குழப்பியது. அதற்கேற்றாற்போல் வழியில் நடந்த சம்பவங்கள் இந்தச் சந்தேகங்களை அதிகப் படுத்துவதோடு, ஊர்ஜிதமும் செய்தன.

கருப்பையாக் கங்காணியிடம் சேந்தூரில் வந்து ஆள் சேர்க்கும்பொழுது இருந்த பரிவும் கனிவும் இப்பொழுது இருக்கவில்லை.

“டேய் பயலே, அந்த மூலையிலே போய் இரு. இதைச் செய். இப்படிச் செய்யக்கூடாது. அங்கே தூங்கக்கூடாது. என்ன இது?” என்றெல்லாம் உரக்கக் கத்தி அதட்டி, அங்கும் இங்கும் அதிகாரத்தோரணையில் சொற்களை நிதான மின்றிச் சிதறிக்கொண்டிருந்தான்.

“எழுந்திரு, போ வெளியே” என்று குழந்தைகளை குண்டாந்தடியினால் குத்தித் தள்ளிவிட்டான். இதையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது, வேலனுக்குப் பயம் அதிகரித்தது. கிராமத்தில் அவன் நடந்துகொண்டதே வேறு விதமாக இருந்தது. அங்கு அவன் பேச்செல்லாம் தேனாக இருந்தது. இப்பொழுதோ அவனது பேச்சின் தோரணையே மாறிவிட்

டது. இதை வேலன் மட்டுமல்ல அங்கு கூட வந்தவர்கள் எல்லோருமே கவனித்தார்கள்.

“ஏது, கங்காணியார் ஒரு புது மாதிரியா பேசுறாரே” என்றான் ஒருவன்.

“ஆமாம். இனித் தெரியாதா? இதுதானே ஆரம்பம். இனிமேல்தான் கங்காணியார் யார் என்று நமக்குத் தெரியப் போகிறது” என்றான் மற்றொருவன்.

“இனி யோசிச்சு என்ன பயன்? ஆறு காதம் போனாலும் தன் பாவம் தன்னோடு என்பதுபோல் ஆயிற்று” என்றான் ஒருவன். இப்படி பலவாறு பலபேர்கள் அலுத்துச் சலித்துக் கொண்டார்கள். வேலனுக்கு இதெல்லாம் உண்மையாகவே பட்டது.

“எல்லாரும் சாப்பாட்டை முடிச்சிக்கிட்டு கொஞ்சம் இளைப்பாறிக் கொள்ளுங்க. பொழுதுசாய தேய்வப்பட்டணத்துக்குப் புறப்படணும்” என்று கங்காணி கட்டளையிடுவது, வேலனின் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

வள்ளி தன் மடியில் படுத்தவாறு அயர்ந்து தூங்கி விட்டதைக் கவனித்தான் வேலன்.

“எல்லாருமா வந்து கஞ்சி குடிச்சட்டுப் போங்க வாங்க” என்றான் முத்தம்மாள். குழந்தைக்குப் பாலூட்டிக் கொண்டே அவள் அடுப்பின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“எழுந்திரு ஆத்தா. வள்ளி எழுந்திரு. கொஞ்சம் கஞ்சி குடிச்சிட்டிப்போய் படுத்துக்கோ” என்று வள்ளியைத் தட்டி எழுப்பினான் வேலன்.

“நான் ஊட்டுக்குப் போகணும் வா. நம்ப ஊட்டுக்குப் போகலாம்” என்று வள்ளி சினுங்கினான்.

அவனைச் சமாதானப் படுத்திக் கஞ்சி கொடுக்குமுன் வேலனுக்கு போதும் போதும் என்கிறகிவிட்டது. எல்லோரும்

கஞ்சி குடித்துவிட்டு பக்கத்திலே படுத்து கண்ணயர்ந்து விட்டார்கள். நடந்த அலுப்பு ஒருபுறம். வெயிலின் கொடுமை ஒருபுறம். அவர்களுக்கு தூக்கம் தானாகவே வந்து கவிந்தது.

பொழுது சாய எழுந்து முத்தம்மாள் சாமான்களை யெல்லாம் மீண்டும் கட்டிவைத்துவிட்டு, சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். அவளுக்குப் பேச்சுத் துணையாக அங்கு யாரும் பெண்கள் இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தாள். அங்கு ஒரு நான்கைந்து பெண்கள் அந்த ஆண்கள் கூட்டத்தின் மத்தியில் அங்கொருவர் இங்கொருவராக இருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதில் அவர்களிடம் பேசா விட்டாலும் அவள் மனதுக்கு ஒரு சாந்தி. இருந்தாலும் அவள் உள்ளத்தில் தான் எத்தனையோ சந்தேகங்கள், விண்டு வெடித்தன.

வேலனும் தன் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தவாறு முத்தம் மாள் தன் அருகில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தான். என்றுமில்லாமல் ஒரு பாச உணர்ச்சி அவள் மீது அவனுக்கு ஏற்பட்டது. தன்னையே நம்பி, தன்னையே அடைக்கலம் என்று இருக்கும் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். வாடியிருந்த அவனுடைய முகத்தில் ஒரு கனிவும், பரிவும் தோன்றிற்று. அசைவற்றுச் சிலபோல் உட்கார்ந்திருந்த முத்தம்மாள் குழந்தைக்குப் பாலுட்டிக்கொண்டே கண்ணீர்த்திரை மறைத்த கண்களால் எங்கோ வெகுதூரம் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போல் தோற்ற மளித்தாள். அவளுடைய மார்பு கொடி வதங்கிப்போயிருந்தது. குழந்தை அதைத் தன் வாயினால் இழுத்து இழுத்து சப்புக் கொட்டிக்கொண்டு, அந்தப் பரலை ருசிப் பார்த்தது. பால் இல்லாத ஏமாற்றத்தால் அழத் தொடங்கிவிட்டது. முத்தம்மாளின் மனமும் உடலும் சோர்ந்து போயிருந்ததைக் காணக் காண வேலனின் மனதில் உறுதியும் வைராக்கியமும் பிறந்தது. வெளியே எல்லாம் சூன்யமாகத் தோன்றினாலும் அவன் மன உறுதியை தளரவிடக் கூடாதென்று தீர்மானித்தான்.

“எழுந்திருங்கள், எழுந்திருங்கள்” என்று குடையினால் எல்லோரையும் குத்திக்கொண்டே வந்தான் கருப்பையாக் கங்காணி.

மூட்டை முடிச்சகளைக் கட்டிக்கொண்டு, எல்லோரும் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமாக, அம்பலத்தின் வாசலில் குழுமி நின்றார்கள்.

கங்காணி எல்லோரையும் ஒருமுறை எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டான். சிங்காரம் எழுதி வைத்திருந்த ஜாபிதாவில் பேர் வாரி சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டான்.

1185

மீண்டும் எல்லோரும் மூட்டை முடிச்சகளுடன் பயணத்தை ஆரம்பித்தார்கள். அன்று மாலை தேவ பட்டணத்திற்குப் போய் சேர்ந்தால்தான் அடுத்த நாள் பேசாலை போய் சேரமுடியும் என்று கங்காணி கூறிக்கொண்டே இவர்களைத் துரிதமாக நடக்கச் செய்தான்.

“ஏன்தான் இந்தப் பயணம் வந்தோமோ” என்று முனகினால் முத்தம்மாள்

“எனக்கு கால் வலிக்கிறது” என்று சினுங்கினால் வள்ளி.

“நீயும் செல்லாத்தானோடு இருந்திருக்கிறது தானே. நானா வரச் சொன்னேன்?” என்று வெடு வெடுத்தான் வேலன்.

“என்னமோ கஞ்சியோ கூழோ நம்ப ஊரிலேயே இருந்து சாப்பிட்டுக் கிட்டு சாகாமே, இந்தக் குழந்தை குட்டியே இழுத்துக் கிட்டு, என்னு் செய்யப் போறோமோ தெரியாது” என்று மீண்டும் சலித்துக்கொண்டாள் முத்தம்மாள். சலிப்பின் காரணத்தை அவன் உணர்ந்தாலும் அவனுக்கு அவள் மீது ஆத்திரம்தான் வந்தது.

அவர்கள் நடந்து நடந்து, அலுத்துப்போய் தேவ பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். பொழுது சாய்ந்து எங்கும் ஒரே இருள் கப்பிக்கொண்டது. மரஞ்செடி, கொடிகள் கூட கண்களுக்குத் தென்படவில்லை. ஒரே ஒரு மங்கிய எண்ணெய் விளக்கு அந்த அம்பலத்தில் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. காவற்காரன் தலைப்பாகையை உதறிய படி வெளியே வந்து இவர்கள் வருகையை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வானத்தினிடையே இரண்டொரு நட்சத்திரங்கள் மினுமினுத்தன.

இதுவரை அமைதி நிலவிய அந்த அம்பலத்தில் இப்பொழுது ஒரே கலகலப்பு ஏற்பட்டது. சுள்ளிகளை முறிக்கும் சப்தம், சறுக் சறுக்கென்று கேட்டது. தங்கள் மூட்டை முடிச்சுகளை இறக்கி ஒவ்வொரு மூலைகளில் வைத்துவிட்டு, வந்தவர்கள் கஞ்சி காய்ச்சும் படலத்தை ஆரம்பித்தார்கள். தூங்கிப்போயிருந்த வள்ளியை ஒரு பக்கத்தில் படுக்கவைத்து விட்டு வேலன் விறகு கொண்டு வரச்சென்றான்.

மங்கிய ஒளியில் அங்கு நடமாடிக்கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்தால் ஏதோ கரிய உருவங்கள்; உருத்தெரியாத பூதங்களைப் போல் காட்சியளித்தன. கங்காணியின் உரத்த குரல் மட்டும் அந்தக் கசமுசப்பில் பேயோசையைப் போல் கேட்டது.

வானவெளியில் இப்பொழுது நிறைய நட்சத்திரங்கள் பூத்து மலர்ந்திருந்தன. அப்பால் வெகு தூரத்திலே வானத்தினிடையே ஒரு கரிய புகை மண்டலம் விம்மியெழுந்து வருவதை வேலன் கண்டான். எந்தத் திசை என்று தனக்குள் ஊகித்துக் கொண்டான். தாங்கள் வந்த திசையே அது. பரபரப்போடு அதை வெறித்துப் பார்த்தான். ஆம், அதில் சந்தேகமேயில்லை. அது மேகக் கூட்டங்கள் தான். பெரியதொரு மேகக் கூட்டம் திரண்டு, உருண்டு கொண்டு வந்தது. அதனிடையே, அடிக்கொரு முறை மின்னல் பளிர் பளிர் என்று மின்னி அடங்கியது. உருண்டு முழங்கும் இடியும் கேட்டது.

இதன் மத்தியில் மெதுவாக நிர்விசாரமாகப் பூரணச் சந்திரன் தன்னுடைய செக்கரொளியை வானத்தினிடையே பரப்பினான். வானமே தீப்பற்றி எரிவது போல் வேலனுக்கு ஒரு சித்தப்பிரமை ஏற்பட்டது. மறுகணம் அந்த மேக மண்டலத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்வது போல் நிலவின் செக்கச் சிவந்த ஒளி மாறி பொன்மயமாகியது. மெதுவாக அது வெண்மை நிறமாக மாறி உள்ளத்திற்கு மென்மையையும், குளுமையையும் ஊட்டியது. அவனின் சிந்தனைகள், தேவபட்டணத்தை விட்டு, ஓடோடி சேந்தூர்க் கிராமத்திற்குச் சென்றுவிட்டன. அவன் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. சொந்த ஊரிலே மழை பெய்யும் அறிகுறியை அவன் வானத்தினிடையே கண்டது அவனுக்கு ஒரு பெரிய ஆனந்தம் தான். இத்தனை வருடகாலம் பட்டினியாக இருந்துவிட்டு, மழை பெய்ய இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தன் ஊரைவிட்டு வருவதென்றால், அது வேடிக்கையிலும் பெரிய வேடிக்கைதான் என்று உணர்ந்தான்.

இருள் மண்டியிருந்த அந்த இரவின் அந்தகாரச் சூழ்நிலையைக் குலைத்துக் கொண்டு சந்திரன் தன் ஒளியைப் பரப்பினான். ஆனால் வேலனின் உள்ளத்தில் நிரம்பிய அந்தகாரத்தையும் குழப்பத்தையும் எந்த ஒளியும் குலைக்கவில்லை. வெகு நேரம் வரை அவன் அந்தத் திசையையே வெறித்து நோக்கிக் கொண்டு அப்படியே கீழே உட்கார்ந்த வாறு சிந்தனையில் மூழ்கிப் போய் தன்னிலை இழந்திருந்தான்.

“என்னு. வாரியா கஞ்சி குடிக்க? எங்கே போயிட்டே நீ. ஏ ரெங்கா ஒங்கப்புவைக் கூட்டிவா கஞ்சி குடிக்க” என்ற முத்தம்மாளின் குரல் அவனை இந்த உலகத்திற்கு மீண்டும் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

அதற்குள் பெரும் காற்று எங்கிருந்தோ வீசியது. மரம் செடி கொடிகள் ஆடி அசைந்து சரசரத்தன. தூசியும், புழுதியும் மண்டலமாகக் கிளம்பி, அம்பலத்திற்குள்ளே புகுந்து எல்லோரையும் திக்குமுக்காடச் செய்தது. அவர்

கள் சமையல் செய்து கொண்டிருந்த பாத்திரங்களில் எல்லாம் மண்ணை வாரி இறைத்தது. அடுப்புகளில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீ, காற்றில் அங்கும் இங்கும் ஆடி, அலைந்து, தீப்பொறிகள் சிதறிப் பறந்து, காற்றோடு கலந்தன.

“முத்தம்மா பெரிய மழை பெய்யப் போகுது. போய் குழந்தையை உள்ளே தூக்கிக்கிட்டு வா” என்று கஞ்சி குடித்துக் கொண்டே சொன்னான் வேலன். வள்ளி அங்கு மூலையில் நிர்விசாரமாய்த் தூங்குவதைப் பார்த்து அவன் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வேலன் சொல்லியது போல் மழை படபடத்துக் கொண்டு பெய்ய ஆரம்பித்தது. மெதுவாக அங்கொரு துளி, இங்கொரு துளியாக விழுந்து கொண்டிருந்த மழை சிறிது நேரத்தில் பேய் இரைச்சலோடு வானத்தையே பிய்த்துப் பிடுங்கிக் கொண்டு பெய்வது போல் பெய்தது. இத்தனை மாதங்கள், ஏன் இத்தனை வருடங்களில் பெய்யாதிருந்த மழையெல்லாம் விம்மி, விம்மிப் பொங்கிக் கங்கு கரையின்றிப் பெய்தது. காற்றும், இடியும், மின்னலும் கண்களையும் காதுகளையும் கிழித்துக் கொண்டு சென்றன. குழந்தைகளெல்லாம் பயந்துபோய்தங்கள் தாய், தந்தையரின் மடிகளில் ஒண்டிக் கொண்டார்கள்.

மழையும் புயலும் ஒருங்கே சேர்ந்து அந்த அம்பலத்தையே கிடுகிடுக்கச் செய்தன. மழைத் தண்ணீர் வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்து வந்து அம்பலத்திற்குள்ளும் நிறையத் தொடங்கியது. விளக்கெல்லாம் அணைந்து, அடுப்பெல்லாம் அணைந்து போய் விட்டன. மின்னல் வீச்சுக்கும், இடி முழக்கத்திற்கும் இடையில் வெறும் இருள் நிறைந்து அந்தகாரம் மட்டுமே கப்பிக் கவிந்திருந்தது.

வள்ளி பயந்து நடுநடுங்கி, வேலனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, அவன் மடியில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக்

கொண்டாள். எல்லா இடமும் தண்ணீர் படிந்திருந்ததால் உலர்ந்த இடம் எங்கிருக்கிறதென்று அந்தக் கும்மிருட்டில் தேடிப் பிடிப்பதே கஷ்டமாக இருந்தது. அதனால் அந்த இருட்டிலேயே தண்ணீரிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான் வேலன். முத்தம்மாளும் மற்ற குழந்தைகளும் பேச்சு மூச்சில்லாமல் அமைதியாக அந்த இருட்டிலே வெறித்து வெறித்துப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“இப்படி இரண்டொரு மழை பெய்தால் இந்த வருடம் வெள்ளாமை சீராகிவிடும்” என்றான் வேலன்.

“ஆமாம் அடுத்த வருஷம் புளியமரம் கூட நல்லாக் காய்க்கும். குளத்திலே தண்ணீயிருந்தா மீன்கூடப் பிடிக்கலாம்” என்றாள் முத்தம்மாள் தழுதழுத்த குரலில். அவளுக்குக்கூட சேந்தாரின் நினைவு வந்தது. இந்த வருடம் காய்கறித் தோட்டம் போடுவதற்கில்லையே என்று வருந்தினாள். செல்லாத்தானைக்கூட வெறுப்போடோ, கோபத்தோடோ அவள் நினைக்க வில்லை. ஒருவித ஏக்கத்தோடும் துக்கத்தோடும் தான் அவளைப்பற்றி நினைத்தாள். விட்டுப் பிரிந்தாலும் ஒட்டு விடக்கானேமே.

“வா அப்பு ஊருக்குப் போவோம். ஊட்டுக்குப் போவோம்” என்று வள்ளி சிணுங்கிச் சிணுங்கி பிடிவாதமாக அழத்தொடங்கினாள். வள்ளிக்கு மட்டும் என்ன? எல்லோருக்குமே தங்கள் ஊருக்கே திரும்பிச் சென்றுவிட வேண்டும் என்ற ஆவல் பிறக்கத்தான் செய்தது.

வள்ளியோ குழந்தை... ‘ஊருக்குப் போய்விடுவோம்’ என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி அழுதாள். அடம் பிடித்தாள். அவர்கள் யாரிடம் அழுவது? அடம் பிடிப்பது?

அத்தியாயம் - 5

மறுநாள் காலையில், மழையினால் கழுவப்பட்ட நிர்மலமான நீல வானிடையே, சூரியன் சலனமற்றுக் காட்சியளித்தான். இரவு பெய்த மழையினால் தேவப்பட்டணம் குளிர்ந்து, பூமியில் தளதளப்பும், பசுமையும் படிந்திருந்தது. பாதை வழியே எங்கு பார்த்தாலும் நீர்த் தேக்கங்களும், சேறும் சகதியும் சூரியவெளிச்சத்தில் பளபளத்தன. அவர்கள் அன்று பொழுது விடிந்தே தேவப்பட்டணத்தை விட்டு பேசாலை நோக்கி நடந்தார்கள். இரவு அடித்த புயலுக்கும், பெய்த மழைக்கும் தாங்காது மரங்கள் முறிந்து, சாய்ந்து வழியெல்லாம் கிடந்தன. மரக்கிளைகள் துண்டம் துண்டமாகச் சிதறி நடைபாதையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கிடந்தன. இந்தக் காட்சியையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே அவர்கள் மேலே நடந்தார்கள். வெய்யில் வானத்தில் ஏற ஏற சேறும் சகதியும் காய்ந்து போய் மழை பெய்த அறிகுறிகூட மறைந்தது. காய்ந்து வரண்டு போன தரையில் நடந்து நடந்து வெடித்துப் போயிருந்த அவர்களின் பாதங்கள், குளிர்மை நிறைந்த சேற்றில் பட்டதும் ஒரு பசுமை நிறைந்த உணர்ச்சி அவர்களுக்குத் தோன்றியது. அது உள்ளத்தில் மட்டும்தான் தோன்றியது. அந்தப் பசுமை அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு எள்ளளவுகூடத் தோன்றவில்லை.

அன்று மாலை இருட்டும் போது பேசாலை வந்து சேர்ந்தார்கள். பேசாலை வந்து சேரும்பொழுது குழந்தைகள் கால்வலியினாலும், களைப்பினாலும் சோர்ந்து உயிரற்ற ஜீவன்களாகக் கிறங்கிப்போயிருந்தார்கள்.

“எனக்கு இனி நடக்க முடியாது அய்யா” என்று அழுதுகொண்டே சொன்னான் ரெங்கன்.

“ஆமாம். எனக்குக்கூட நடக்க முடியாது. கால் எல்லாம் வலிக்குது அய்யா” என்றான் சுப்பன்.

“கொஞ்சம் வேப்பெண்ணை பூசிக் கொண்டு படுத்துக்கோ. காத்தாலுக்கு எல்லாம் சரியாகப் போகும்” என்றுள் முத்தம்மாள்.

“என்னத்துக்கு அய்யா இன்னும் போகணும்? மழை தான் பெஞ்சிருச்சே. வாயேன் ஊருக்குப் போவோம்” என்று தன் வயதுக்கு மீறிய அறிவோடு கூறினாள் வள்ளி.

பேசாலை கடற்கரையோரமாக இருந்தபடியால், செம்மண்ணுக்குப் பதிலாக, எங்கும் குறுமணல் பரவியிருந்தது. பொங்கிவந்து கரையோடு மோதும், அலைகளின் பேரோசை ‘திடீர்’ என்று வந்து காதைத் துளைத்தது. கடற்கரையை அவர்கள் யாருமே, இதற்கு முன் கண்டிராததால், ஒரு வகை பரபரப்பும் குறுகுறுப்பும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இரவு கடந்து, சந்திரன் மேகத்தினிடையே தன் வடிவத்தை நீட்டியதும் அம்பலத்தில் இருந்தவர்கள், கடல் பரப்பைக் காண ஓடிச்சென்றார்கள். வெண்மையான சந்திரனின் பாலொளி அந்தக் கடல் பரப்பின் மீது அமிர்தமாகப் பொழிந்தது. அலைகள் மீது சிதறிப் பளபளத்தது. மணல் கரையின் மீதும் வழிந்தோடி, அந்த அம்பலத்தின் மீதும் படிந்து நின்றது. கடலில் அங்குமிங்குமாக மீன் பிடிக்கும் படகுகளிலும், கட்டு மரங்களிலும் மின்னும் விளக்கொளி சிறிய நட்சத்திரங்களைப் போல் தோன்றின. கரையினின்று சிறிது தூரத்தில் ஒரு பெரிய பாய்க் கப்பல் காற்றில் அசைந்தாடிக் கொண்டு காட்சியளித்தது. நாலைந்து கட்டுமரங்கள், மணல்பரப்பில் கரையோரத்தில் ஒதுங்கிக் கிடந்தன. அந்தப் பாய்க் கப்பலில் தான் அவர்கள் இலங்கைக்குப் போக இருப்பதாக சிலர் கிசுகிசுத்தார்கள்.

புது வாழ்க்கையின் முதல் கட்டம் இதுவரை அவர்களுக்கு வெறுப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும், அன்று அந்த இரவின் கதகதப்பில், எல்லாமே அவர்களுக்கு புதிய ஒளிர்வோடு மின்னி மினிர்ந்தன. அவர்களை எதிர்நோக்கி நிற்கும் புது வாழ்க்கையில் எத்தகைய இன்ப, துன்

பங்கள் இருக்கப்போகிறதோ என்ற எண்ணங்களும் ஏக்கமும் மறைந்து, எதுவந்தாலும், அதை வரும்பொழுது பார்த்துக்கொள்ளுவோம் என்ற தைரியமும், ஊக்கமும் அவர்களுக்குப் பிறந்தன.

அன்று இரவெல்லாம் மழை இல்லாவிட்டாலும் காற்று சுழன்று சுழன்று அடித்தது. இரவெல்லாம் தூக்கமின்றியிருந்த பலர் பொழுது விடியமுன்னமே எழுந்து அடுப்பு மூட்டி, குளிரைப் போக்கிக் கொள்ள முயன்றார்கள். கருப்பையாக் கங்காணியும் அந்த இருட்டிலே விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் கணக்குப் புத்தகத்தை வைத்து ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தான். வேலன் தூக்கமின்றி வள்ளியை மடியில் படுக்க வைத்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தான். முத்தம்மாள் களைப்பின் மிகுதியால் அயர்ந்து தூங்கிப் போனாள். பொழுதும் லேசாக விடிந்தது. அந்த அருணோதயப் பொழுதிலே எங்கு பார்த்தாலும் ஒரு தெய்வீக அமைதி குடிக்கொண்டிருந்தது. கடல் அலையின்ஓசைகூட அந்த அமைதிக்கு இன்னிசை கூட்டுவது போலிருந்தது.

அலுப்பும், சலிப்பும் மிகுந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் தூக்கத்தினின்று விடுபட்டு, வேண்டா வெறுப்பு போடு எழுந்து காலைக் கடன்களில் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் கலகலப்பினின்று விடுபட்டு, எங்காவது ஓடிப்போய் விடவேண்டுமென்று எண்ணினான் வேலன். ஆனால் வள்ளி மட்டுமா அவனுக்குத் தடையாக இருந்தாள்? அவளைப் போல் எத்தனை எத்தனையோ தடைகள் அவன் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டு அவனை ஓடவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தின.

வள்ளி. எழுந்ததைக்கூட அவன் கவனிக்கவில்லை,

“அய்யா அங்கே பாரு! அங்கே பாரு!!” என்று கைவிரலால் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டு வியப்பினாலும் சந்தோஷத்தினாலும் வள்ளி துள்ளினாள். அவள் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தை அவனும் திரும்பிப் பார்த்தான். வெகு தூரத்தில் வாணமும் கடலும் ஒன்று சேர்ந்து சங்கமித்து

நிற்கும் அந்த இடத்தில் ஆதவன் தன் செக்கரொளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் செக்கரொளி வெண்மையான கடல்அலைகளின் மீது வர்ண ஜாலம் புரிந்து கொண்டிருந்தது. மணற்பரப்பிலுள்ள சிப்பிகள் சூரிய ஒளியில் மின்னி மினுமினுத்தன. அலைகள் அந்த அம்பலத்தின் வாசல் வரையிலும் வந்து விழுந்து பாய்ந்து சென்று கொண்டிருந்தன. இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துத்தான் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் பொங்க கைகொட்டினுள் வள்ளி. துள்ளி எழுந்து ஓடி அந்தச் சிப்பிகளைப் பொறுக்க ஆரம்பித்தாள்.

“இன்றைக்குக் காலையில் போக முடியாது போலிருக்கே” என்றான் கருப்பையாக் கங்காணி, கப்பலோட்டியிடம்.

“காற்று மேற்கே அடிக்குதுங்க. போன பாயையே பிச்சுப்பும். உசிரோட அந்தக் கரைக்குப் போய்ச் சேருவது கஷ்டம்தான்” என்றான் படகோட்டி.

“அப்படினா இந்தக் காற்று நின்ற பிறகுதான் போகவேண்டுமா?” என்று கேட்டான் கங்காணி.

“ஆமாம், காற்று திசைமாறி, கிழக்குப் பாத்து அடிச்சாத்தான் கப்பலை லேசாக ஒருமாதிரிக் கொண்டு போயிடலாம். எப்படியும் இரண்டு நாளாவது ஆகும்னு நினைக்கிறேன் இந்தக் காத்து மாற” என்றான் கப்பலோட்டி.

“அப்படினா இன்னும் இரண்டு நாளுக்கு இவங்களை இங்கே வச்சி என்ன பண்ணறதோ தெரியாது. அதோட இவங்களை ஓடிப்போகாமே பார்த்துக்கிறதுதான் பெரிய தொல்லையாக இருக்கு” என்று சலித்துக் கொண்டான் கங்காணி.

முத்தம்மாளும் எழுந்து வேடிக்கையை, ஆச்சரியத்தோடும் வியப்போடும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தாள். அங்கு நடமாடிக் கொண்டிருந்தவர் களின் பரபரப்பு அந்த இடத்தையே கலகலக்கச் செய்தது.

“பாத்தியா முத்தம்மா! நம்ப வள்ளி காட்டிச்சே பாத்தியா. என்னை இருந்தாலும் இதெல்லாம் பாக்கக் கொடுத்து வைக்கணும் பாரு” என்று ஒருவித ஆர்வத் தோடு கூறினான் வேலன்.

அந்நேரத்தில்,... “ஏன் அண்ணே! நீ சருகணி பாண்டியனுக்கு மச்சானாமே” என்று ஒருவன் அவன் அருகில் வந்து கேட்டான்.

“ஆமாம். நீ யார்?” என்றான் வேலன்.

“நான்தான் சருகணியிலே சுப்பன் மச்சான் மவளே கட்டியிருக்கேன். என் பேர் மூக்கன். நம்ப எல்லாம் காணாத தேசத்துக்குப் போறேமே, பேச்சுத் துணைக்கு யாருமிருந்தாத் தேவலைன்னு பாத்தேன்.”

“நீ தனியாவா போறே?” என்றான் வேலன்.

“ஆமாம், எனக்குக் கல்யாணமாகி இரண்டு வருஷந்தான் ஆகுது. அவளுக்குக் குழந்தை பொறக்கிற காலம். சின்னஞ்சிறுசைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போனா கஷ்டம்னு நான் மட்டும்தான் பேறேன்” என்றான் மூக்கன். அவன் முகத்தில் இளமையின் வசீகரம் துள்ளி விளையாடியது. உயர்ந்து வளர்ந்த உடம்பும், உருண்டு திரண்ட கோள்களும், இளமைப் பருவத்தின் ஊக்கத்தையும், வலுவையும் காட்டின. அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த தலைமயிரை பின்னால் குடுமியாக முடிந்திருந்தான். அவன் முகத்தில் ஒரு அன்னியோன்னியமும் அன்பும் நிறைந்திருந்தது. வேலனுக்கு அவனைக் கண்டதுமே பிடித்துப் போய்விட்டது. வள்ளி தன் பாவாடை நிறைய சிப்பிகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டு வந்து, அவர்கள் முன்னிலையில் கொட்டினாள்.

“இது ஒன் மவளா?” என்றான் மூக்கன்.

“ஆமாம் இன்னொரு மவளும் இருக்கு. பச்சைப் பிள்ளை, அது! மற்ற இரண்டு பேரும் பசங்க எனக்கு. என் மூத்த பொஞ்சாதியே ஊரிலே உட்டுப்புட்டு வந்துட்டேன்.”

“ஆமாம். ஒனக்கு எதுவும் வேணும்னா கேள். நான் சேஞ்சி தாரேன். நான் தனியாத்தானே இருக்கேன். நீ புள்ளே குட்டியோட இந்த மூட்டை முடிச்செல்லாம் வச்சிக்கிட்டு பெரிய கயிட்டமாத்தானிருக்கும்” என்றான் மூக்கன்.

“என்ன பண்ணறது? நம்ப ஏண்டா வந்தோம்னு இருக்கு. இத்தனை வருசம் கழிச்சு இப்போ மழை பெய்யுது. அதுவும் எங்க யோகம்னுதான் சொல்லணும். போவட்டும் எல்லாம் அந்த முனியாண்டிச் சாமிதான் பாத்துக்கணும்” என்று சலித்துக் கொண்டான் வேலன்.

“ஒனக்குத் தெரியுமா? நேத்து ராவோட ராவு நம்ப கூட வந்த காத்தப்பன் ஓடிப்போயிட்டானும். இப்போ அவனை பிடிச்சுக்கிட்டு வர ஆள் அனுப்பியிருக்காப் போல இருக்கு.”

“ஆமாம், பின்னே ஓடாமே? அந்தக் கங்காணி ஆடு, மாடு போல நம்பளை நடத்தி வர்ரானே. நான்கூட வெத்தாளா இருந்தா ஒரு வேளை ஓடிப்போயிருப்பேன்” என்றான் வேலன்.

“என்ன பண்ணறது? எங்கே போனாலும் நம்பவிதி இப்படியெல்லாம் நாய் மாதிரி இருக்க வேண்டியிருக்கு. எனக்குக்கூட என்ன நடக்குமோ என்று ஒரே பயமாகத்தானிருக்கு” என்றான் மூக்கன்.

“ஏம்பா இங்கே என்னமோ ஒரு கடையிருக்கு சாமான் வாங்குனாங்களே. அது எங்கேப்பா?” வேலன் விசாரித்தான்.

“அதுவா? அது இந்தக் கொட்டகைக்கு மத்தப் பக்கம் இருக்கு. அங்கே ஒரே கொள்ளைதான் போ. வெத்திலைக் கெல்லாம் பணமா வாங்கிறும் பயல். எதுக்கும் நம்ப கம்பரிசியெல்லாம் கொஞ்சம்கூடக் கொறைய வாங்கிக்கிட்டா நல்லதுன்னு சொல்லுங்க. அங்கே போனதும் இதெல்லாம் கிடைக்காதாம். என்னமோ கம்பரிசியெல்லாம் அந்த ஊரிலே சாப்பிடறதில்லையாமே? சரி நீ ஒன் பையனே அனுப்பு நான் சாமான் வாங்கியாரேன்” என்றான் மூக்கன்.

“சரி. ஆனா கங்காணிக்கிட்டேதான் பணம் வாங்கியாகணும். பத்துப் பணம் இருந்தது. வழியிலே வெத்திலை, அது இது வாங்கிச் சரியாப் போச்சு. கொஞ்சம் பொறு” என்றான் வேலன்.

வேலனும் மூக்கனுமாக எழுந்து சென்றார்கள்.

“நானும் வாரேன் அய்யா” என்று சொல்லிக் கொண்டே வள்ளியும் தொடர்ந்தாள்.

முத்தம்மாள் அவர்கள் சென்ற இடத்தையே பார்த்துக் கொண்டு வெற்றிலையை மடித்து வாய்க்குள் திணித்தாள்.

“டே ரெங்கா! போய் சுண்ணாம்பு வாங்கியாடா” என்றாள் முத்தம்மாள் தன் சிந்தனை கலைந்தவளாய்.

அத்தியாயம்- 6

அவர்கள் பேசாலை வந்து சேர்ந்து இரண்டு நாட்களாகிவிட்டன. காலையிலேயே தோணியில் சென்று பாய்க் கப்பலில் ஏற எல்லோரும் மூட்டை முடிச்சகளுடன் கரையோரத்தில் கூட்டமாக நின்றார்கள். அவர்கள் வந்த மறு நாள் காயல் பட்டணத்திலிருந்து இன்னொரு கூட்டம்

வந்து இவர்களோடு சேர்ந்திருந்தது. எல்லோருமாக முன்னூறு, நானூறு பேர்களுக்கு மேலே இருந்தார்கள்.

“இவங்க எல்லாமே இந்தக் கப்பல்லேதான் போகணும். ஏன்னா இன்னம் பத்து பதினைந்து நாளைக்கு கப்பல் போகாதாம். இந்தக் கப்பல் திரும்பி வந்து காத்து அடிக்கிறதைப் பாத்துதான் போகுமாம்” என்றான் கூட்டத்தில் ஒருவன்.

“நம்ப எல்லாரும் ஏற அந்தச் சின்னக் கப்பல்லே இடம் இருக்குதா என்ன?” என்று வியப்போடும், ஆச்சரியத்தோடும் கேட்டான் வேலன்.

“ஏறித்தானாகணும். சும்மா ஆச்சா என்னா? இல்லாட்டா கங்காணி பிழைக்க முடியுமா?” என்று சொன்னான் மூக்கன்.

“நம்ப ஏழைங்கெல்லாம் எதுவே ஏறினாத்தான் என்னா? எப்படியோ இங்கே சாவுறது எங்கேயாவது போய் சாவ வேண்டியதுதானே” என்றான் கூட்டத்திலிருந்து முதலில் பேசியவன்.

“போங்க சீக்கிரம். எல்லாம் போய்த் தோணியிலே ஏறுங்க. போங்க” என்று கத்திக் கொண்டே குடையை வீசியபடி வந்தான் கங்காணி. அவன் முகத்தில் எரிச்சலும் அகங்காரமும் பிரதிபலித்தன.

கூட்டத்தில் ஒரு குழந்தை போக மறுத்து அழ ஆரம்பித்தது.

“போறியா இல்லையா? இதுக்கெல்லாம் இங்கே நேரமில்லே போ” என்று விரட்டினான் கங்காணி. அது இன்னும் அதிகமாகப் பயந்துபோய் ஒவென்று அலறியது.

“என்னா இது என்னா நனைச்சே? போ! சனியன் சாப்பாடு போடறதுமில்லாமே இது வேறே தொல்லை. இதையெல்லாம் என்னாத்துக்குத்தான் இழுத்துக்கிட்டு வாறாங்களோ” என்று இரைந்து கொண்டே அந்தக்

குழந்தையை தன் குடையினால் ஒரு தள்ளுத் தள்ளினான். அது தள்ளிப்போய் கீழே மணலில் விழுந்தது. இதைக் கண்டு தாயும், தந்தையும் அப்படியே வாயடைத்துப் போய் நின்றார்கள்.

“நாங்க போய்டுரோம் சாமி” என்றான் அந்தக் குழந்தையின் தந்தை. ஒரு குழந்தையைத் தூக்கி வைத்திருந்த அவன், இந்தக் குழந்தையையும் எப்படித் தூக்கிக்கொள்வது என்று நினைத்தபொழுது கூட்டத்திலுள்ள ஒருவன் “வாத்தா, நான் தூக்கிக்கிறேன் வா” என்று அதனைத் தூக்கி வாரிக் கொண்டான். வள்ளி, இதைக் கண்டு பயந்து போய், தன் தந்தையின் கால்களின் இடையில் முகத்தைப் பதித்துக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

“அழுவாதே. உன்னையும் அடிச்சுப்படுவாறு கங்காணியாரு” என்று எச்சரித்தபடி வள்ளியைத் தோள் மீது தூக்கி வைத்துக்கொண்டான் வேலன்.

காற்றுப் பலமாக அடித்ததோடு, இவர்கள் தோணியில் ஏறிப் போகும்பொழுது சிறு தூற்றலும் தூறிக் கொண்டே இருந்தது.

தோணியை வலிப்பவர்கள் தெம்மாங்கு பாடிக் கொண்டே தோணியை வலித்தார்கள். அவர்களின் முறுக்கிட்டிருந்த தடித்த கரங்களும், வெய்யிலில் மின்னி பளபளத்த திடமான உடம்பும், எல்லோரையும் வியப்பறச் செய்தன.

தோணியில் முடிந்தவரை புளிச்சிப்பத்தைப் போல் ஜனங்களை அடைத்தார்கள். அவர்களைப் பாய்க்கப்பலில் ஏற்றிவிட்டு, தோணி திரும்பி வரும்வரை மற்றவர்கள் கரையில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பொழுது ஏற ஏற வெய்யிலும் அதிகரித்தாலும், கடல் காற்று அவர்களுக்கு இதம் ஊட்டியது.

பாய்க்கப்பலிலும், தோணியைப் போலவே புளிச்சிப்பத்தைப் போல்தான் இவர்களை அடைத்துத் திணித்

தார்கள். ஒருவரோடு ஒருவர் இடித்து, நசுக்கிப் புடைத்துக் கொண்டு நிற்கத்தான் அந்தப் பாய்க்கப்பலில் இடமிருந்ததே தவிர, உட்காரவோ, அங்குமிங்கும் அசைந்து நிற்கவோ இடமில்லை.

“இது எப்போ போய் அக்கரைக்குச் சேரும்?” என்று சிலர் கேட்டதற்கு, “பொழுது சாயரப்போ சேர்ந்துடும்” என்றான் கப்பலோட்டி.

எல்லோருக்கும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின்மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை அதிகரித்தது. ஒவ்வொரு விநாடியும் அவரவர்கள் குலதெய்வத்தை பெயர் சொல்லி அழைத்தவாறு இருந்தார்கள். ஆம்! அந்த நிலையில் அவர்களுக்கு இந்த உலகத்தில் வேறு எந்தவித நம்பிக்கையும் இல்லாமல் போயிருந்தது.

மழை இலேசாகத் தூறிக்கொண்டே இருந்தது. அத்தோடு வானத்தினிடையே கரிய மேகக் கூட்டங்கள் இருந்தாலும், வெயிலும் உஷ்ணத்தோடுதான் காய்ந்தது. காற்று சுழன்று சுழன்று அடித்ததால் வெயிலின் வேகம் இவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. கோபமும், ஆங்காரமும் கொண்ட அலைகள், பாய்க்கப்பலில் மோதி, கடல் நீரை அள்ளி வீசின. அந்த மோதலினால் பாய்க்கப்பல் அங்குமிங்குமாகச் சாய்ந்து சாய்ந்து தள்ளாடியது. ஏதோ அமிதமாகக் குடித்துவிட்டு வந்தவனைப்போல் காட்சியளித்தது அந்தப் பாய்க்கப்பல்.

“காற்று மறுபக்கம் அடிக்குது. பாயை விரி!” என்று தன் கையாளிடம் ஏவினான் கப்பலோட்டி. அவன் விருவிரு என்று அந்த நீண்ட கம்பத்தின் மேலேறி பாயை விரித்து விட்டான். அதன் உச்சியில் அவன் ஏறும்பொழுது, கீழே இருந்த சனங்கள் அவன் எங்கே தொப்பென்று கடலுக்குள் விழுந்து விடுவானோ என்று பயந்தார்கள். ஆனால் அவனோ எத்தனை எத்தனையோ ஆண்டுக் காலமாக இந்தத் தொழிலில் பழகியிருக்கிறானென்பது அவர்களுக்கு எப்படித்

தெரிய முடியும்? அத்துடன் இந்தமாதிரிக் காற்றுக்கெல்லாம் அவர்கள் அஞ்சினால் இன்னும் பெரிய புயலடிக்கும் போது என்ன செய்வார்கள்.

கப்பலும் புறப்பட்டது.

“எலே! இழுடா நங்கூரத்தே இழு! அதேக்கட்டுடா! டே மறுபக்கம் இழுடா” என்று உத்தரவிட்டான் கப்பலோட்டி. மழையோ, வெயிலோ, காற்றோ எல்லாமே ஒன்றுபோலத்தான் அவன் கண்களுக்குத் தோன்றிற்று. அவன் அந்தக் கப்பலின் முனையில் ஒரு மரத்திட்டின் மேல் அமர்ந்து நிர்விசாரமாய் உலகத்தை நோக்கினான். இவர்களைப்போல் எத்தனை ஆயிரம் மக்களை அவன் அக்கரைக்குக் கொண்டு விட்டிருப்பான். அவர்களுடைய இன்பங்களோ, துன்பங்களோ அவனைப் பாதிப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய நோக்கம் ஒன்றே ஒன்றுதான். கப்பலோட்டுவது, அதைத் தவிர்த்து அவன் வேறு எதிலும் தன் கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்தவில்லை.

மாலுமிகளின் ஏலேலோ பாட்டோடு அந்தப் பாய்க் கப்பல், மிகவும் கம்பீரத்தோடும் பெருமையோடும் அசைந்து அசைந்து அந்த சேதுக்கரையை விட்டு மிதந்து ஒய்யாரமாகச் சென்றது.

அதற்குள் அடைந்திருக்கும் மக்களுக்குத்தான் எத்தனை ஏக்கம்! எத்தனை பயம்! எத்தனை எண்ணங்கள்! அவை குமுறிக்குமுறி அந்தக் கடல் அலைகளைப்போல் சிந்திச் சிதறின. இதையெல்லாம் அவர்களைத் தவிர வேறு யாருமே அறிய முடியாது. அவர்கள் உள்ளத்தில் குவிந்து குவிந்து வந்த சிந்தனைகள் ஒருவிதக் கோர்வையின்றிச் சூழன்றன. தாங்கள் விட்டுப் போகும் தாய் நாட்டைப் பற்றியும், சொந்த ஊரைப் பற்றியும் நினைத்தார்கள். ‘மீண்டும் உயிருடன் திரும்பிவருவோமா?’ என்று சந்தேகம்பலரை உந்தித் தள்ளினாலும், பணத்தோடும், பொருளோடும் திரும்பி வர வேண்டும் என்ற ஆசைதான் பலருக்கும் மனத்தில் பதிந்து நின்றது.

கப்பல் கடலில் ஆடி ஆடிச் சென்றது.

கரையைக் கடந்து சிறிது தூரம் சென்றதும் காற்று சூழன்று அடிக்கத் தொடங்கியது. மேகங்கள் இருண்டன. வானத்தினிடையே சூரியனை இருள் கவ்விக் கொண்டது. மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது.

“எலே! பாயைத் திருப்புடா! காற்று திசை திரும் பிரிச்சு” என்று கப்பலோட்டி கம்பத்தைப் பிடித்தபடி இரைந்தான். காற்று அடித்த வேகத்தில் எங்கே அவன் கடலுக்குள் விழுந்துவிடுவானோ என்று அஞ்சினார்கள் அந்தக் கப்பலில் இருந்தவர்கள்.

“தலையை நீட்டாதீங்க. வெளியே எட்டிப் பாக்கா தீங்க. காற்று உங்களை வெளியே தள்ளிடும்” என்று கத்தி னான் கருப்பையா கங்காணி. அவனின் இரைச்சல் காதைத் துளைத்துக் கொண்டே கப்பலில் முட்டி மோதி எதிரொலித்தது.

கப்பலோட்டி ஒரு புறம், கங்காணி மறுபுறம்; காற்றும் மழையும், கோபாவேசம் கொண்ட கடலும் ஒருபுறம், இத்தனைக்கும் மத்தியில் அகப்பட்டுக் கொண்ட அந்த ஏழை மக்கள் தவியாய்த் தவித்ததோடு, அந்த மழைத் தூறலிலும், காற்று வாயிலும் குளிர் பிடித்து நடுநடுங்கினார்கள். ஆனால் இதற்கெல்லாம் மேலாகப் பயமும், பீதியும்தான் அவர்களை மிகுவாக வாட்டி வருத்தியது.

நேரம் ஏற ஏற காற்று அதிகரித்தது. மேகங்களிடையே பதுங்கிக் கிடந்த சூரியன் பயந்தவன்போல் கடலுக்குள் மறைந்தான். இருளும், அந்தகாரமும் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. சிறிய விளக்கு வைக்கக்கூட சூரவளிக் காற்று இடங் கொடுக்கவில்லை. குழந்தைகள் எல்லாம் அலறினார்கள். பெரியவர்கள் பயந்து நடுங்கினார்கள். அத்தனை துணிச்சலும், திடகாத்திரமும் கொண்ட கப்பலோட்டிகளும், கங்காணியும் கூட அஞ்சினார்கள். காற்று திசை மாறியதோடு, பெரிய சூரவளியாக மாறிற்று. மழை ஓயா

மல் பெய்தது. ஒரு குடையோ, கூரையோ இல்லாமல் அந்தக் கப்பலில் இருந்தவர்கள் நனைந்து, தவித்துத் திண்டாடினார்கள்.

உப்புக் கசிந்த கடல் தண்ணீரின் வாதையினாலும், நாற்றத்தினாலும், குழந்தைகள், தாய்மார்கள், மற்றும் பலர் வாந்தியெடுத்து, மலஜலமும் கப்பலுக்குள்ளேயே போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. சாப்பாடு, தண்ணீர் ஒன்று மில்லாமல் மழையில் நனைந்து, வெயிலில் உலர்ந்து, மயங்கிக் கிறங்கி உயிரற்ற சடலங்களாக அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தக் கப்பலுக்குள் நடந்த விபத்துக்கள் எத்தனையோ. ஒரு குழந்தை தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்த தன் பலன், அந்தப் பெரிய சமுத்திரத்திற்கே இரையாயிற்று. பட்டினியால் வாடி, வருந்தி வந்தவர்களில் ஒருவன், வாந்தியும், வயிற்றோட்டமும் கண்டு அங்கேயே உயிர்துறந்தான். அவனுடைய சடலத்தையும் சமுத்திர ராஜனுக்கே அர்ப்பணம் செய்தார்கள். இதையெல்லாம் கண்ட அவர்களுக்கு, எஞ்சி மிஞ்சியிருந்த ஆசைகளும் நிராசையாயின. நம்பிக்கையெல்லாம் கானல் நீராயிற்று.

“எங்கள் குலதெய்வம்தான் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று எல்லோரும் தெய்வத்திடம் கெஞ்சி மன்றாடினார்கள். ஈழத்தின் கரை கண்களுக்குத் தென்பட்ட பின்னரே அவர்களுக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது.

வள்ளி புடலம் பிஞ்சைப் போல் துவண்டு, சுருண்டு போயிருந்தாள். பேசுவதற்குக்கூட நா எழவில்லை. தண்ணீர் இல்லாமல் அவள் தொண்டை வரண்டுபோயிருந்தது. உடல் எல்லாம் சோர்ந்து உயிரற்ற உருவமாகத் தோன்றினாள். கப்பலில் அவள் அடிக்கடி மயங்கி விழுந்ததைப் பார்த்து வேலன் பயந்தே போய்விட்டான். ஒருவேளை அவள் கப்பலில் இறந்துவிடுவாளோ என்றுகூட நினைத்துப் பயந்து துடித்தான். முத்தம்மாள் அழுவதற்குச் சீவனே இல்லாமல் ஏங்கித் தவித்தாள். ஏதோ வேலன் குடும்பத்

தைப் பொறுத்தளவில் எல்லோரும் சுகமாகவே ஈழத்தின் கரையை அடைந்தார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். அவர்களோடு மூக்கனும் உயிரோடுதான் அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தான்.

“வள்ளி இந்தா தண்ணீ! இந்தா ஆத்தா தண்ணீ! கண்ணைத் திறந்து பாரேன்” என்று அவள் முகவாய்க் கட்டையைப் பிடித்து உலுப்பினான் வேலன். வள்ளியின் மயக்கம் தெளியவில்லை. அடுப்பு மூட்டி, தணல் காட்டி ஒத்தடம் கொடுத்த பிறகு அவள் லேசாக முனுகினாள்.

வேலனின் கண்களிலிருந்து தன்னையும்றியாமல் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. இத்தனை நாள் கப்பலில் பட்ட அவஸ்தைகள் பொங்கிப் புடைத்துக் கண்ணீராக பீறிட்டு வெளிவந்தது.

“என் ஆத்தா! உன்னை நான் ஏன் அழைத்து வந்தேனோ? ஆண்டவனே! என் கண்ணுக்கு ஒண்ணும் வரக்கூடாது” என்று தலையில் அடித்து மோதிக்கொண்டு அழுதான். முத்தம்மாளோ அழக்கூடச் சக்தியில்லாமல் ஒரு மூலையில் கல்லாகச் சமைந்து, சிலைபோலிருந்தாள். அவள் எப்பொழுதுமே வேலனை இந்த நிலையில் கண்டிருக்க மாட்டாள். எனவே, அவளுக்கு பெரிய வியப்பும், ஆச்சரியமும் ஏற்பட்டது. வேலனின் மனநிலை தறிகெட்டுச் செல்வதைக் காண மூக்கன்கூட பரிதாபப்பட்டான்.

“வேலா, வள்ளிக்கு ஒண்ணும் வராது. நீ பயப்படாதே. நம்ப தெய்வம் நல்ல தெய்வம். எழுந்திரு. வா நம்ப போய் அந்த அம்பலத்தில் சாவதானமாக அவளுக்கு ஏதாவது கொடுத்து மூர்ச்சை தெளிவிப்போம். வா” என்று நயமாகவே பேசி அழைத்துச் சென்று, அந்த அம்பலத்தின் ஒரு மூலையில் மூக்கனே தீ மூட்டி, கஞ்சி காய்ச்சத் தொடங்கினான். அவன் களைத்துப் போயிருந்த தன் நிலை

யைக்கூட மறந்து, வேலனின் குடும்பத்தின் இன்னல்களைத் தீர்ப்பதில் ஈடுபட்டான்.

ஏதோ பிரமை பிடித்தவன்போல் வேலன் ஒரு மூலையில், வள்ளியை மடியில் படுக்க வைத்துக்கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தான். அம்பலத்தின் ஓரத்திலே, கடல் அலைகள் மோதி, தேங்கி நின்று நீர்ச் சுழிகளைக் கவனித்தான். அவை அவனுடைய வாழ்க்கையை நினைவூட்டின. பெரிய அலைகள் மோதித் தேங்கி நிற்கும் நீர்ச் சுழிகள் தான் இன்று மிஞ்சியிருந்தன. நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கும் கடலைப்போல் அவன் உள்ளம் ஆத்திரத்தாலும் வெறுப்பாலும் பொங்கிப் புடைத்தது. இந்தப் புது வாழ்க்கை அவனை எங்கோ இழுத்துச் சென்று அதலபாதாளத்தில் கொண்டு தள்ளுவது போலிருந்தது.

வெளியே இத்தனை நாட்களும் அடித்த சூறாவளிக் காற்று அடங்கி அமைதி நிலவியது. மழையும் நின்று வெய்யில் காய்ந்தது.

“நம்ப எங்கே வந்திருக்கோம் தெரியுமா?” என்று கேட்டான் மூக்கன்.

வள்ளி மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் என்பது மட்டுமே வேலனுக்குச் சற்றுத் தைரியத்தைக் கொடுத்தது. மூக்கனின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல், “நம்ப வள்ளி பிழைக்கட்டும். நாம் திரும்பி ஊருக்கே போய்விடுவோம்” என்றான்.

“வேலா நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. நான் இருக்கும் வரை என்னை முடிந்ததைக் கவனிச்சிக்கிறேன். வள்ளிக்கு ஒண்ணுமே வராது. எல்லாம் பசிக்கிறக்கம்தான். கொஞ்சம் ஏதாவது ஆகாரம் வயிற்றில் விழுந்தால் சரியாய்ப் போயிடும். இந்தா கஞ்சி! எல்லாருமா கொஞ்சம் குடிச்சா உடம்புக்குத் தெம்பாக இருக்கும்” என்று பரிவோடு சொன்னான் மூக்கன்.

அவன் சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்தது என்பதை உணர்ந்தான் வேலன்.

“இப்ப நாம் வந்திருக்கிற ஊர்தான் மன்றானு சொல்லுங்க. இங்கேயிருந்து மலைக்காட்டுக்குப் போக ஒரு நாலைந்து நாளாவது ஆகுமாம்.”

இதைக் கேட்டதுமே, வேலனுக்குக் கொஞ்ச நஞ்ச மிருந்த தைரியமும் பறந்தோடி விட்டது. “என்னு சொன்னே? இன்னும் நடக்கணுமா? நாம் நடந்தாக்கூட நம்ப புள்ளேக்குட்டி நடக்குமா என்ன?” என்றான் ஆத் திரத்தோடு.

“நம்ப தூக்கிக்கிட்டாவது போய்ச் சேரவேண்டியது தான். இவ்வளவு தூரம் வந்தபிறகு இனி எங்கே போவது?” என்றான் மூக்கன்.

“எனக்கு வரமுடியாது. அசையக்கூட முடியாமே இருக்கேன்” என்று கண்ணீர் உகுத்தாள் முத்தம்மாள்.

“எல்லாம் பாப்போம்” என்றான் வேலன்.

நினைத்தபடி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. கங்காணியின் உந்து தலால், அவர்கள் நிற்கவோ, நிலைக்கவோ அவகாசமிருக்க வில்லை. ஆட்டு மந்தையை மேய்ப்பது போல, தன் குடையால் உந்தி உந்தி அவர்களைக் கிளப்பி விடுவான்.

பல சிங்களக் கிராமங்களைக் கடந்து பண்ணாமம் அடைந்தார்கள். அங்கு வெள்ளைக்காரத் துரை ஒருவன் இவர்களைக் கணக்கெடுத்துப் போனான்.

வழியிலே வயிற்றோட்டத்தின் கொடுமையினால் வேலனின் குழந்தை பாப்பாத்தி உயிர் துறந்தது. மரத்துப் போயிருந்த அவர்கள் உள்ளத்தில் இந்தச் சம்பவம் எந்த வித உணர்ச்சியையும் எழுப்பவில்லை. ஒருவிதத்தில் நன்மையென்றே முத்தம்மாள் நினைத்தாள். ஆனால் சில சமயங்களில் ஒருவித ஆத்திரமும், ஆங்காரமும், வேலனைப்

பற்றி ஆட்டி வைக்கவும் தானாகத் தேடிய வினைதானே என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொள்வான்.

“சேத்துலே கால வச்சா அது இன்னது, இனியதுனு பாக்குமா?” என்பான் மூக்கன்.

“போவட்டும். நம்ப பாவத்தே கொட்டிக்கட்டும். இவுகதான் பாக்கியா இருந்தாங்க” என்றான் முத்தம்மாள் சலிப்புடன். அந்த மலைக் காய்ச்சல் அவனைப் பிடித்ததில் இருந்து அவளுக்கு இருந்த தெம்பும் மறைந்துவிட்டது.

வள்ளியும் சோர்ந்து வாடி மெலிந்து நலிந்து போயிருந்தாள்.

ஒருவாராக அவர்கள் பண்ணைமத்திலேயிருந்து நடந்து நாவலப்பிட்டி வந்து சேரவே பத்து நாட்களுக்கு மேலாகி விட்டது.

அத்தியாயம் - 7

நாவலப்பிட்டியை கடந்து ஏழு மைல் நடந்து சென்று “ஹாமில்டன்” (Hamilton) தோட்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“அப்பாடா வந்துவிட்டோம்! நம்ப தோட்டத்திற்கு வந்துட்டோம்! இதுதான் நம்ப தோட்டம்” என்று பெருமை பொங்கக் கூறினான் கங்காணி கருப்பையா.

“இதெல்லாம் கோப்பித் தோட்டமா?” என்று ஒருவன் கேட்டான்.

“இல்லை, கொஞ்சம் தேயிலையும் இருக்கு” என்றான் கங்காணி.

தோட்டத்தின் வாயிலை இரும்புக் ‘கேட்டு’ ஒன்று பூட்டியிருந்தது.

கூட்டத்தைக் கண்டதும், ஒரு காவற்காரன் வெளியே வந்து பார்த்தான்.

“டேய், கேட்டைத் தொற.”

கங்காணியின் குரலைக் கேட்டு, காவற்காரன் முகத்தில் புன்னகை படர, இரும்புக் கதவைத் திறந்தான்.

எல்லோரும் உள்ளே சென்றதும், கங்காணி ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, வெளியே ஒருவரும் பாக்கியில்லை என்று தெரிந்ததும், “பூட்டிக்கோ” என்று உத்தரவிட்டான்.

“உம்! போங்க!” என்று உந்தித் தள்ளினான் கங்காணி.

ஏதோ சிறைக்குள் செல்வதுபோல் ஒரு உணர்ச்சியே அவர்கள் உள்ளத்தில் தோன்றியது. “தோட்டம் முற்றிலும் பயங்கர அமைதி நிலவியது. மனித நடமாட்டமே இருக்கவில்லை. எல்லாமே ஒரே சூன்யமாக அவர்களுக்குக் காட்சியளித்தது. வளைந்து வளைந்து சென்ற மேட்டுப் பாதையில் ஏறமுடியாமல் ஏறிச்சென்றார்கள். எங்கோ தீவாந்தரம் செல்லும் குற்றவாளிகளைப்போல் ஒன்றும் விளங்காமல் விழித்து, திகைத்து மேலே நடந்தார்கள். ஒருபுறம் அடர்ந்து செறிந்த காடும், மறுபுறம் அழகாகக் குத்துக் குத்தாக வளர்ந்திருக்கும் காப்பிச் செடிகளும் அணி வகுத்து நின்றன. மலைச்சாரலில் ஏற ஏறக் குளிரும், ஊதைக் காற்றும் உடலைத் துளைத்து, ஊடுருவி, எலும்புக்குள் புகுந்து ஆயிரம் ஆயிரம் ஊசிகள் குத்துவது போலிருந்தது. சூக்கான் கற்கள் வேறு அவர்கள் பாதங்களில் குத்தி இரத்தம் கசியச் செய்தது. மலை உச்சியை அடைந்ததும், அங்கு ஒன்றுமே தெரியாமல் பனி மூட்டம் ஒரு வெள்ளைத் திரையைப்போல் படர்ந்து கவிந்து அவர்களைத் திணறடித்தது. அது சற்றே விலகியதும், அதன் அருகில் பாறைகளின் மத்தியில் வெடித்து நின்ற பிளவிலிருந்து நீர்வீழ்ச்சி ஒன்று பொங்கிப் பொங்கித் தன் வெண்ணிற நுரைகளைச் சிதறிக்கொண்டு தண்ணீர் வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்துக் கீழே ஆரூக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“இந்தத் தண்ணியே பாக்கும்போது ஆசையா இருக்கு. இறங்கி குளிச்சாத் தேவலை” என்றான் வேலன்.

“இந்தக் குளிரிலா?” என்றான் மூக்கன்.

“குளிரில்லாட்டா இந்நேரம் தண்ணிக்குள்ளே எறங்கி யிருக்கமாட்டேனா?” என்று வேலன் அங்கலாய்த்துக் கொண்டான்.

மறுபுறம் திரும்பி இறங்கிச் சென்றதும் அவர்கள் ஒரு அழகிய பலகையடித்த கட்டிடத்தை அடைந்தார்கள். அங்கு கங்காணி, இவர்களை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே சென்று விட்டு வெளியே வந்தான். அவனோடு ஒரு வெள்ளைக்காரத் துரையும் வந்தான்.

அவர்களுக்கு பண்ணாமத்தில் பார்த்த வெள்ளைக்கார அதிகாரியின் நினைவு வந்தது. ஆனால் இவனோ குட்டையாகவும், பருமனாகவும் இருந்தான். கன்னங்களில் சதை துண்டு துண்டாக ஒட்டவைத்தது போலிருந்தது. சிவந்து கன்றிப் போன தர்பூசணி பழத்தை உள்ளே பார்ப்பது போலவும் இருந்தது. பார்ப்பதற்கு விகாரமாகவும், வேடிக்கையாகவும் தோற்றமளித்தான். முகத்தில் ஒருவித கடுகடுப்பும், வெடுவெடுப்பும் நிறைந்து விளங்கியது. ஆனால் மற்ற வெள்ளைக்காரனைப் போலவே மேலங்கியும், கால்சிராயும், பூட்ஸும், தொப்பியும் அணிந்திருந்தான். சந்தையில் ஆடு மாடுகளை நோட்டம் பார்ப்பது போல் அவர்களை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, உள்ளே இருந்த ஆளை அழைத்து ஏதோ சொல்லி இரைந்தான். அப்படியே கீழே நடந்து சென்று விட்டான்.

“வாங்க, ஒங்க லயத்துக்குக் கொண்டுபோய் விடுறேன்” என்றான் கங்காணி.

அவர்கள் போன இடத்தில் இன்னும் சில கொட்டகைகள் இருந்தன. இரண்டொருவர் வெளியே வந்து இவர்களை வேடிக்கை பார்த்தனர்.

“ஏங்க ஒருத்தரையும் காணோம்?” என்றான் வேலன்.

“எல்லாம் வேலைக்குப் போய் இருப்பாங்க. இவங்க மட்டும் ஏனோ இருக்காங்க போல இருக்கு.”

“இந்தக் குடிசைகளிலே இப்போ இவங்க இருக்கட்டும். அப்புறம் அவங்க புதிசா கட்டிக்கிட்டு தனித் தனியே போவலாம்” என்றான் கங்காணி, அவன் ஆளிடம்.

“சரிங்க” என்றான் அவன்.

“சாமான் ஏதும் வேணும்னா கடையிலே வாங்கிக்கச் சொல்லு. காத்தாலே முதல் சங்கு ஊதினதும் வேலைக்குப் போகணும். அதுக்கு முன் பெரட்டுக் களத்துக்கு வந்து சேருங்க” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான் கங்காணி.

அலுத்துச் சலித்துப்போய் வந்திருந்த அந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு அவன் கூறினது ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. ஏதோ உடம்பு அலுப்புத் தீரப் படுத்துறங்கினால் போதும் என்ற அளவில் ஈரம் படிந்த குடிசைகளுக்குள் புகுந்து முடங்கிப் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

அந்தி மயங்கும் நேரமாதலால் இருள் விரைவிலேயே கவிந்து பரவியது. பனி மூட்டத்தின் திரையினால் மறைக்கப்பட்ட கதிரவனின் ஒளி மிகக் குறைவாகவே அங்கு வீசியது. தேயிலைச் செடிகளிலும், கோப்பிச் செடிகளிலும் பனித் துளிகள் முத்துக்களைப் போல் அந்த மாலை மஞ்சள் வெயிலில் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு பச்சைப் பட்டுக் கம்பளத்தை விரித்து, அதில் வைரங்கள் பதித்தது போல் காட்சியளித்தன. எங்கு திரும்பினாலும் ஒரு பசுமை நிறைந்த காட்சி கண்களையும், உள்ளத்தையும் கவர்ந்ததோடு குளுமையையும் கொடுத்தது.

ஆனால் அந்தக் கொட்டகைக்குள் இருந்தவர்களுக்கு இவைகள் எதுவுமே கவர்ச்சியைக் கொடுக்கவில்லை. மரத்துப்போன அவர்களின் உள்ளமும், உடலும் ஏதோ ஒரு

மங்கிய மனக் கிலேசத்தில் தேங்கி, உணர்வுத் திரையை ஒதுக்கிவிட முடியாமல் அலுத்துப்போய் ஓய்ந்திருந்தது.

பக்கத்து குடிசையிலிருந்து ஒரு பெண், தகர விளக்குடன் அங்கு வந்தாள்.

“இந்தா, இந்த விளக்கை வச்சிக்கோ. இருட்டிலே என்னு பண்ணுவே” என்று முத்தம்மாளிடம் விளக்கைக் கொடுத்தாள்.

“இந்தப் புள்ளைக்குத்தான் ஒன்னும் முடியல்லே. ஒரே காச்சல். ஏதாச்சும் கஞ்சி வச்சி குடுத்தா தேவலை” என்றாள் முத்தம்மாள்.

“நான் கஞ்சி கொண்டாறேன். என் பேர் சிவகாமி. நான் பக்கத்துக் காம்பராவிலே இருக்கேன். எது வேணும் னாலும் கூப்பிடு, வாறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டாள்.

வள்ளிக்கு ஜூரமடித்த வேகத்தில் தன் சுய நினைவையே இழந்திருந்தாள். எதையோ முனுகியவாறு அங்குமிங்கும் புரண்டு படுத்தாள்.

அந்தக் கொட்டகைக்குள் ஒரே கொசுக் கடியும், செல்லப் பூச்சிக் கடியும் அவர்களை வருத்தின. பனிக்காற்று அவர்களைத் தூங்கவிடாமல் எலும்புக்குள் புகுந்து உறுத்தியது. ஈர மண்ணின் நெடி எங்கும் இழைந்து பரவியது.

வள்ளியின் நிலையை வேலன் அருகிலிருந்து கவனித்தான். அவனையும் அறியாமல் தூக்கம் ஒருபுறம் அவன் கண்களை இழுத்துச் செருகிற்று. ஒருகணம் கண்ணிமைகள் அவனையும் அறியாமல் குவிந்தன. மறுகணமே கொசுக் கடியாலும், காற்றின் வேகத்தினாலும் விழித்தன.

அன்று இரவுப் பொழுது ஒருவாறு கழிந்தது. இருள் மறையுமுன்னே சங்கின் சப்தம் அவர்கள் தூக்கத்தைக் கலைத்தது.

“அடுத்த சங்குக்கு பிரட்டுக் களத்திலே இருக்கணும், எழுந்திரு” என்று முத்தம்மாளை சிவகாமி எழுப்பினாள்.

“நான் இந்தப் புள்ளேயே விட்டுப்புட்டு வேலைக்குப் போக முடியாது. அது மட்டும் போவும்” என்று குளிர் தாங்க முடியாமல், கம்பளியை இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டே பதில் கூறினாள் முத்தம்மாள்.

பிரட்டுக் களத்தில், கங்காணியுடன் இன்னும் ஒருவன் நீண்ட கோட்டு அணிந்து, தலைப்பாகையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“அவன்தான் கணக்கப்பிள்ளை” என்று முணுமுணுத்தான் மூக்கன்.

கங்காணியும், அந்தக் கணக்கப்பிள்ளையும் ஏதோ பேசிக்கொண்டே புத்தகத்தைப் புரட்டினார்கள்.

“டேய்! லாந்தரை தூக்கி விடுடா, வெளிச்சம் தெரியல்லே” என்று தன் ஆளிடம் சொன்னான் கங்காணி. விளக்கின் கண்ணாடிச் சிம்னியைத் துடைத்து எத்தனை காலமோ! புகை மண்டிக் கிடந்தது. எதையோ எகிறித்தள்ளி வெளிப் பாய விரும்புவது போல், அந்தக் காற்றில் அதன் ஒளி படபடத்தது.

முதன்முதல் பிரட்டுக் களத்தில் அன்று புதிய வாழ்க்கையில் புக நின்றுகொண்டிருந்தவர்களின் உள்ளங்களும் எதையோ உதறித்தள்ள எண்ணியவைபோல் அலைபாய்ந்தன.

இருள் திரையை விலக்கிக் கொண்டு, கதிரவன் வெளிவந்தான். மலை அடிவாரத்திலிருந்து ‘டக்! டக்!’ ‘டக்! டக்!’ என்று குதிரைக் குளம்பின் ஒலி அந்த மலை உச்சியை வளைத்து ஒலித்தது.

“துரை வரார்” என்றான் ஒருவன்.

குதிரையை வாசலில் நிறுத்திவிட்டு, கையில் சாட்டையை வீசிக்கொண்டு தடதடவென்று உள்ளே நுழைந்

தான் துரை. கங்காணியும், கணக்கப்பிள்ளையும் மிகவும் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நின்றார்கள்.

துரை எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, கங்காணியிடம் எதையோ கேட்டவாறு புத்தகத்தில் எழுதினார்.

“எத்தனை ஆள் வந்திருக்கு” துரை கேட்டார்.

“முன்னூறுங்க”

“சரி! எல்லாத்துக்கும் புது லயமா?”

“ஆமாம் துரை!”

“ஆல்ரைட்! பாப்போம்” என்று சொல்லிவிட்டு, துரை வெளியே சென்றார்.

“நீங்க புது லயம் கட்டிக்கணும். துரைகிட்டே சொல்லி கம்பு, மரம் எல்லாம் தரச் சொல்லுறேன்” என்றான் கங்காணி.

“சரிங்க” என்று பல குரல்கள் சேர்ந்து ஒலித்தன.

“புது ஆளுங்களுக்குக் காடு வெட்டுற வேலைதானுங்களே?”

“சரி! சரி! அதே செய்யட்டும் இப்போ” என்று கங்காணி சொல்லும்போது ஒரு கண்டிப்பு குரலில் எதிரொலித்தது. அந்த மங்கிய காலை ஒளியிலும், லாந்தரின் படபடக்கும் ஒளியிலும் கங்காணியின் முகத்தோற்றம் கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருந்ததுபோல் தோற்றமளித்தது. அவன் காதுகளில் அணிந்திருந்த கடுக்கன்கள் இரண்டும் நட்சத்திரங்களைப்போல் மின்னிப் பளிச்சிட்டன. கைவிரல்களில் அணிந்திருந்த மோதிரங்கள் கைவீச்சில் பளபளத்தன. ஜிகைத் தலைப்பாகையின் ஒரு முனை காதில் வழிந்து தோளில் விழுந்து, அவன் முக அசைவோடு சேர்ந்து ஆடியது. இரண்டு கண் விழிகளும் அந்தத் தொழிலாளர்களை

ஊடுருவிப் பாய்வதுபோல் பாய்ந்தது, ஒரு கழுகின் பார்வையையே நினைவூட்டியது.

“வேலைக் காட்டுக்குப் போங்க” என்று கங்காணி உத்தரவிட்டான்.

புது லயம் கட்டும்வரை வேலனின் குடும்பம் ரொம்பவும் துன்புற்றது. முத்தம்மானும், வள்ளியும் குணமடையச் சில வாரங்களாயின.

அடிக்கடி புதிதாக வந்தவர்கள் அந்தத் தோட்டத்தில் உள்ளவர்களுடன் மலைக் கருக்கலில் வாசலில் அமர்ந்து செய்திகள் பரிமாறிக் கொள்வார்கள். அப்படியே படுத்தறங்கியும் போவார்கள். ஆனால் கொசுக்கடியும், பனிக் குளிரும் அவர்களைத் தூங்கவிடாது உசுப்பி எழுப்பிவிடும்.

முத்தம்மாளுக்கு இந்தப் புது வாழ்க்கை விருப்போ, வெறுப்போ ஏற்படுத்தவில்லை. ஒருவித ஏக்கம் அவள் உள்ளத்தில் மேலோங்கி இருந்தது. ஏதோ அரை வயிற்றுக் கஞ்சியானாலும், பிறந்த நாட்டிலேயே குடித்துக் கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற ஏக்கம்தான்! ஆனால் நாளடைவில் அந்த ஏக்கமும் மறைந்து, அந்தப் புது வாழ்க்கையே அவர்களுக்குப் பழகிய வாழ்க்கையாக மாறிவிட்டது.

காடு மலையை வெட்டித் திருத்தி, கோப்பிச் செடிகளும், தேயிலைச் செடிகளும் பரவினார்கள். அவை வளர்ந்து கன்றுகளாய், மரங்களாய்க் காய்த்துக் குலுங்கின. ஆனால், அவர்களின் வாழ்க்கை தொல்லைகளும், தடைகளும் நிறைந்த சூன்ய வாழ்க்கையாகி விட்டது. உடலும், உள்ளமும் சோர்ந்ததால் அவர்களால் எதையும் எதிர்க்கவோ, தடுக்கவோ, மாற்றவோ முடியவில்லை. அவர்கள் விரும்பவுமில்லை. வாழ்க்கை இழுத்துச் செல்லும் இழுப்பில் எதிர்நீச்சல் போடாமல் அது போன போக்கில் அவர்களும் சென்றார்

கள். அதிலே ஒரு சுகமும், துக்கமும் ஒருங்கே கண்டு அனுபவித்தார்கள்.

ரோஜா இதழ்களைப்போல் வருடங்களும் உதிர்ந்து மறைந்து கருகிப் போயின.

அடுத்த காம்பராவில் வசித்த சிவகாமியின் போக்கு ஒருவிதமாக இருப்பதை முத்தம்மாள் கவனிக்காமலில்லை. அவள் தேயிலைப் புதர்களில் நின்று, கங்காணி, கணக்கப் பிள்ளையிடம் சகஜமாகப் பேசி, பழகி, சிரிப்பதை அடிக்கடி கவனித்தாள்.

“இந்தத் தோட்டத்திலே பொம்பளெங்க எல்லாம் அப்படித்தானா?” என்று ஒருநாள் வேலனிடம் சந்தேகத்துடன் கேட்டாள்.

“எப்படி?” என்று தெரியாதவனாய்க் கேட்டான் வேலன்.

“அதுதான் பக்கத்து காம்பரா.....சிவகாமி மாதிரி”

“அதுக்கென்ன இப்ப?”

“என்னவா, அவ, கங்காணியிடம் பேசுறதே நீ பாக்கலையா!”

“எவ பேசினு உனக்கென்ன?”

“அதுதான் கண்ணு பாத்து சுண்ணும்பு பூசராக தெரியலையாக்கும்! நீ என்னதான் கவனிக்கிறே! என்னமோ வந்தானுக்கு வந்தான், போனானுக்குப் போனான். எதையாச் சும் சரியா கவனிச்சினுதானே” என்று அவனையே நொந்து கொண்டு, கையிலிருந்த வெற்றிலையையும், புகையிலையையும் வாயினுள் ஒதுக்கினாள்.

“அது கெடக்குது போ. இதெல்லாம் பாத்தா முடியுமா என்ன? ஆத்து தண்ணியை எல்லோரும்தான் குடிக்கலாம். அதைக் குடிக்கக் கூலியா கேப்பாங்க” என்று சிரித்தான் வேலன்.

அவனுக்குச் சிவகாமியின் மேனி அழகும், வளைந்து வளைந்து நடக்கும் நடையும், ரவிக்கை அணியாத அவளின் விம்மும் மார்பகமும், இழுத்துச் சொருகியிருந்த முந்தானையின் இடையே பொருமிப் பொங்கும் தோற்றமும் காலில் தண்டை ஒலிக்கும் சத்தமும், வெற்றிலைக் காவி ஏறிய பற்களும், சலசலத்த பேச்சும், கரகரத்த சிரிப்பும் அப்போது நினைவுக்கு வந்தன. இப்படி எல்லாமே அவளுடைய இளமையுடன் சேர்ந்து இசைந்தால், அவளைப் பார்க்காமல் யாராலும் இருக்க முடியுமா என்று எண்ணினான் அவன்.

கங்காணியின் கனல் பாயும் கண்கள் சிவகாமியை அடிக் கடி ஊடுருவுவது அவனுக்குத் தெரியும். கணக்கப்பிள்ளை கைநடுங்க, துடையைச் சொறிந்துகொண்டே, புடைக்கும் நரம்புகளைத் தளர்த்த முயன்று விம்மிப் பொருமிப் பெருமூச்சு விடுவதும், பசித்த மனிதனைப் போல அவளைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதும் வேலன் அறிந்ததே. ஏன் வேலன் மட்டுமா? அங்குள்ள எல்லோருமே அறிவார்கள்.

“அந்த நொண்டிப் பய அவளுக்கு ஏத்தவனா? அவ தலை விதி பஞ்சணையிலே கெடக்க வேண்டியவ!” என்று கணக்கப்பிள்ளை முனகிக் கொள்வதும் வேலன் காதில் லேசாக விழுந்தது.

ஆனால், சிவகாமி தன்னுடைய அங்கப் பூரிப்பையும், செதுக்கிய உடல் அழகையும் நன்கறிந்தவள். அவளிடம் உள்ளதெல்லாம் அது ஒன்றுதான் என்பதையும் நன்கறிவாள். அதை எந்த விதத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்வதென்பதையும் அறிவாள்.

அவள் எல்லோரையும் சுழலவிட்டு, துரையின் மீது ஒரு கண் மெதுவாக இழையோட விடுவாள். அவன் திரும்புகையில் ஒரு புன் சிரிப்பு அவள் முகத்தில் நெளிந்து இழையும். கண்களை விளக்குத் திரியைப் போல் பட

படக்க விடுவாள். திமிறி மதர்த்து நிற்கும் உடல்கட்டை இறுக்கி புடவைவை இழுத்துக் கட்டிக் கொள்வாள். துரையின் வெறி பாய்ந்த கண்கள் அவளைப் பார்க்காமல் விடுவ தில்லை.

வேலனுக்கு இது வேடிக்கையாகத் தோன்றினாலும் சில சமயங்களில் அவனையும் அறியாமல் அவனின் ஆண்மையுள்ளம் படுத்துறங்க விடாமல் அலைக்கழிக்கும். அடுத்த லயத்தில்தானே இருக்கிறுனென்பதை நினைவூட்டிக்கொள்வான். அந்த நினைவில் எத்தனையோ முறை முத்தம்மாளை தூக்கத்தினின்று எழுப்ப வேண்டியிருந்தது.

அத்தியாயம்- 8

முத்தம்மாளும் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். இருந்தாலும் அவளின் உடல்நிலை பூரணமாகக் குணமடையவில்லை. சோர்ந்து மெலிவுற்று வாடிப்போய் இருந்தாள்.

காப்பிக்கொட்டை பழுக்கும் காலத்தில் காப்பிப்பழம் பறிப்பதற்கும், பழம் ஓய்ந்து போன காலத்தில் புல் வெட்டும் வேலையும் தோட்டத்திலே பெண்களுக்கென்றே பிரத்தியேகமான வேலையாக இருந்து வந்தன. ஆடவர்கள் காடு வெட்டும் வேலையும், முள்ளுக்குத்தி உரம் போடும் வேலையும், கவ்வாத்து வெட்டும் வேலையும் செய்து வந்தார்கள்.

அந்தக் காடுகளோ சாமான்யமானவையல்ல. பயங்கரமான விலங்குகள் வசிக்கும் அடர்ந்த காடுகள் அவை. மழைக் காலத்தில் கொசுக்கள் மண்டிச் சேறும் சகதியுமாக விளங்கும். உயிரின் மீது ஆசை வைத்திருப்பவர்கள் அதனுள் நுழையக்கூட மறுத்துவிடுவார்கள். அத்தகைய

பயங்கரக் காடுகளின் மத்தியில் குடியிருந்து கோப்பித் தோட்டங்களையும், தேயிலைத் தோட்டங்களையும் உற்பத்தி செய்து வந்தார்கள் அந்தக் 'கூலி' ஆட்கள். இரவில் காட்டு விலங்குகள் அவர்கள் வசிக்கும் லயத்துக்கருகில் வராமல் தடுக்க, ஒரு காவற்காரன் இரா முழுவதும் இரும்புத் தட்டத்தை அடித்துக் கொண்டும் செத்தைகளைக் கொண்டு தீ எரித்துக் கொண்டும் இருப்பான்.

ஆனால் அங்கு வேலை செய்தவர்கள் காட்டு விலங்குகளுக்கோ அல்லது கொசுக்களுக்கோ பயப்படவில்லை. தோட்டத்தின் அதிகாரிகளுக்குத்தான் பயந்து நடுங்கி வாழ்ந்தார்கள்.

அன்று காலை எப்பொழுதும் போல் முத்தம்மாள் ஏதேதோ சிந்தனைகளோடு லயத்திலிருந்து வேலைக் காட்டுக்கு நடந்து சென்றாள். குளிர்காற்று உடலை ஊடுருவித் துளைத்து எலும்புக்குள் சென்றுவிடுவது போலிருந்தது. கம்பளியை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு குளிரினால் விறைத்து மரத்துப் போயிருந்த தனது கைகளை அந்தக் கம்பளியினுள் புதைத்து வெடவெடவென்று நடுங்கும் பற்களைக் கெட்டியாக மூடிக் கொண்டு நடந்தாள். இர வெல்லாம் பெய்த பனியில் ஈரம் தோய்ந்திருந்த தரை வழக்கலாக இருந்ததால் அவளுக்கு வேகமாக நடக்க முடியவில்லை. நிதானத்துடனும் சிந்தனையோடும் நடந்து சென்றாள். அவள் சிந்தனைகளும் கூட அந்தப் பனிப் பரப்பைப் போல் உறைந்து மந்தமாகத்தானிருந்தன.

இந்தக் குளிரிலும், மழையிலும், பனியிலும் ஏன் இப்படியெல்லாம் துன்புற்று வாழவேண்டுமென்று நினைக்கும் போதே அவள் மனத்தில் ஒரு கசப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. யாருக்காக? எதற்காக இந்த வாழ்க்கை? என்று அவள் மனதில் தெளிவாக ஒன்றும் உருவாகவில்லை. அந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் எங்கேயோ திரிந்து அலைந்து துண்டு துண்டாக நின்றுவிட்டன. காலைக் கருக்கலில்

வானத்தையும், பூமியையும் மூடி மறைத்து சாம்பல் நிறமான பனிமூட்டம் வழியெல்லாம் கனத்துத் தொங்கியது. அவ்வாறு தொங்கிப்பரவிய பனிமூட்டத்தினிடையே நடந்து செல்வதே ஆபத்தாக இருந்தது. அவள் ஒரு சிறிது அளவேனும் நிதானம் தவறினால் எந்தப் பள்ளத்தில் விழுந்து மறைந்துவிடுவாள் என்பது அவளுக்கே தெரியாது. செல்லும் வழி நல்ல பழக்கமானதாக இருந்தாலும் அவள் சற்றுத் தயங்கியவாறே நடந்து சென்றாள். அப்படி நடந்து செல்லும் பொழுதுதான் அந்தக் காலைப்பொழுதின் அமைதியைக் குலைத்து, அந்தப் பனிமூட்டத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு, ஒரு ஆண் குரல் அவளுக்குக் கேட்டது.

“ஏன் சிவகாமி, நீ மறந்திடாமே வருவியா? நான் அந்த நஞ்சு முருக்கைக்கு அடியிலே காத்திருப்பேன். நேரத்தோடே வந்து சேரு. தெரியுமா?” என்ற கங்காணியின் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது.

“அதுக்கென்னு வாரேன். நீ அங்கேயே காத்திரு. நான் எப்படியும் வந்துடுவேன்” என்று அந்தப் பெண் குரல் பதிலளித்தது. அது சிவகாமியின் குரல் என்று சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் தெரிந்து கொண்டாள் முத்தம்மாள். தன்னைப் பார்த்துவிடக் கூடாதென்று சட்டென்று காப்பிச் செடிகளின் மறைவில் பதுங்கிக் கொண்டாள். அந்தப் பனிமூட்டத்தில் முத்தம்மாள் ஒதுங்கி மறைவாக நின்றது, கங்காணியின் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை.

சிவகாமி கீழே நடந்து சென்றாள். கங்காணியின் உருவம் மறைந்ததும், கீழே இறங்கிப் பிரட்டுக் களத்தை நோக்கிச் சென்றாள் முத்தம்மாள். கங்காணியுடன் சிவகாமி இவ்வளவு சகஜமாகப் பேசுவதற்கு காரணங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டாள். ‘ஆறு காதம் போனாலும், தன் பாவம் தன்னோடு’ என்று

சொல்லுவது போல் எங்குதான் சென்று மானம் மரியாதையோடு பிழைக்க வேண்டும் என்று எண்ணினாலும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தொல்லைகளும், கொடுமைகளும் பலவித உருவங்களில் எதிர்நோக்கி நிற்பதை அவள் உணர்ந்தாள். சேந்தூர் கிராமத்தில் வாழ்ந்த அலங்கோலமான அவலநிலையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையோடும், உறுதியோடும் இலங்கைச் சீமைக்கு வந்து, இந்தக் காட்டிலும், மலையிலும், பனியிலும், மழையிலும் இருந்து; காப்பித் தோட்டத்தில் வேலைசெய்து வந்தார்கள். அந்த நிலையில்கூட அந்த வேலையை நிம்மதியாகச் செய்து வாழ்வதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையிலையா? திருப்பித் திருப்பித் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள் முத்தம்மாள். பாவம் சிவகாமியைச் சொல்வி என்ன குற்றம்? எல்லாம் அந்த வாழ்க்கையின் கோளாறு.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து சில மாதங்களே ஆயின. ஒரு நாள் முத்தம்மாள் வேலைக்காட்டிற்குச் செல்லும் பொழுது கணக்கப்பிள்ளை;

“ஏ முத்தம்மா.....! நீ இன்னிக்கு அந்த புல்லு வெட்டுக் காட்டுப் பக்கம் கீழ் மலையிலே போய் வேலை செய்யணும்” என்று சொன்னான்.

அப்பொழுது காப்பிப் பழம் பழுக்கும் காலமாதலால் பெண்கள் எல்லோரும் காப்பிப் பழம் பறிப்பதற்குப் போவதுதான் வழக்கமாயிருந்தது. ஆதலால் சற்று வியப்போடு முத்தம்மாள் கீழ் மலைக்கு நடந்து சென்றாள். அங்கு புல்வெட்டும் வேலைக்குத் தான் மட்டும் தனிபாகப் போக வேண்டியது ஏன் என்று சிந்தித்தவாறே, அங்கு சென்று வேலைசெய்யத் தொடங்கினாள். மழைக்காலமாக இருந்தபடியால் தரையின் ஈரத்திற்குப் புல், புதர்களிலிருந்த அட்டைகள் அவள் கால்களைப் பதம் பார்த்தன. இடுப்பிலிருந்த புகையிலைக் காம்மைத் தடவித் கொண்டே

அந்த அட்டைகளைப் பிடுங்கி எறிந்து கொண்டு, கசிந்து வரும் இரத்தத்தைத் துடைத்தவாறு, புல் வெட்டும் வேலையில் முனைந்தாள். இவ்வாறு வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது, மேல் மலையிலிருந்து கணக்கப்பிள்ளை கீழே இறங்கி வருவதைக் கண்டாள். பனி மூட்டம் ஒருவாறு விலகி, மங்கிய சூரிய வெங்கதிர்கள் பரவி, அந்தப் பனித்துளிகளை வெள்ளி மணிகளைப் போல் மின்னவைத்தது. வேலை செய்யும் வேகத்தில் குளிரும் ஒருவாறு குறைந்தது.

“ஏன் புள்ளே! அட்டை ரொம்பவா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே குடையுடன் வந்தான் கணக்கப்பிள்ளை.

“புல்லுக் காட்டிலே அட்டை ரொம்பத்தான் இருக்கும்” என்று சொல்லிக் தன் வேலையில் கவனத்தைச் செலுத்தினாள் அவள்.

“என்னு ஒரு மாதிரியா இருக்கியே? இப்ப உனக்கு உடம்பு தேவலையான்னா? தொரை குடுத்த மாத்திரை தேவலையா?” என்று கரிசனத்தோடு, அவன் கேட்டது அவளுக்கு எரிச்சலைத்தான் மூட்டியது.

“எல்லாம் தேவலை” என்று வெடுக்கென்று பதிலளித்தாள்.

“என்னு புள்ளே சலிச்சிக்கிறே? உனக்கு நல்லது செய்யலாம்னு நினைச்சுத்தான் கேட்டேன். நீ என்னுன்னு வெடு வெடுன்னு பேசிறே” என்று பல்லை இளித்துக் கொண்டே கணக்குப்பிள்ளை முத்தம்மாள் அருகிலேயே வந்து நின்றான்.

முத்தம்மாள் சற்றே விலகிப் போனாள். கணக்கப்பிள்ளையை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுபவள் போல் பார்த்தாள்.

“ஏன் புள்ளே அப்படிப் பாக்கிறே? என்னமோ, தூர தொலைவிலே வந்து தனியா இப்படி புள்ளையும் குட்டியுமா

கசிட்டப்படுறயென்னுதான், ஏதாவது செய்யலாம்னு நெனைச்சேன். என்னமோ போ. அந்த பயிலுங்களுக்கு முன்னாலே ஒண்ணும் செஞ்சிக்க முடியல்லே. அதுதான் ஒன்னே தனியாச் சந்திச்சுப் பேசிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்தப்புல் புதரைத் தாண்டி அவள் பக்கத்தில் வந்து நின்றாள்.

“எல்லாம் காரியமாகத்தான் கரிசனம் காட்டுவாக. சும்மா ஒருத்தரும் செஞ்சிறப் போறதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு எங்கோ பார்த்தவளாய்த் திரும்பித் தூர விலகி நின்றாள்.

“என்னமோ நீ வந்ததிலே இருந்து எனக்கு.....” என்று இழுத்துக் கொண்டு மெதுவாக அவள் பின்வந்து தோளைப் பிடித்தான் அவன். அவ்வளவுதான். அவனின் கையை வெடுக்கென்று உதறித் தள்ளிவிட்டு, “கொஞ்சம் தூரநின்னே பேசு! ஒண்ணும் கரிசனம் கட்டிக்கிட்டு அழவேண்டாம். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்” என்று முத்தம்மாள் படபடவென்று ஆத்திரத்தோடு பேசினாள்.

“என்னமோ அடிக்கடி ஒனக்கு உடம்புக்கு வந்திடு தேன்னு எதனாச்சி உதவி செய்யலாம்னு நினைச்சேன்” என்று மீண்டும் அவன் கூறினான்.

“போதும்! எனக்கு உடம்புக்கு ஒன்றும் கேடு வரல்லே. நல்லாத்தான் இருக்கேன். பாத்தா தெரியல்லே?” என்று சீறினாள் அவள்.

“புள்ளையும் குட்டியுமாக இருக்கேயே, ஏதோ பத்து அஞ்சு வேணும்னா நான் தாரேன்.”

“என்னு? பத்தும் அஞ்சும் சும்மாவா தருவே? வேலை செஞ்சதுக்கே தரமுடியாமே இருக்கு, உனக்கு. சும்மா இருந்தாவா பத்தும், அஞ்சும் தருவே! ஆளைப்பாரு ஆளே! சும்மா தர்ர மனுசனாட்டம்தான் இருக்கு. சீ! வெட்க

மில்லை. எங்களைப் போல ஏழைங்களுக்கு இருக்கிற மானம் மரியாதே கூட உனக்கெல்லாம் எங்கே இருக்கு? மரியாதையாப் போயிடு” என்று தன் கையிலிருந்த புல் வெட்டும் முள்ளை உயர்த்தினான்.

“அடேயப்பா! பெரிய பத்தினித்தங்கம் மாதிரி யல்லே சண்டைக்கு வாரே? ஆளைப்பார்த்தால் பூனை மாதிரி; வாய்க்குக் குறைச்சலில்லை. எல்லாம் என் புத்திக்கு செருப்பாலே அடிக்கணும். ஒண்ணைப் போல ஒரு நாய்க்கு உதவிசெய்ய வாரேன் பாரு. எங்கேயாவது குப்பையிலே போடலாம்! பிச்சைக்கார நாயே! நீ யார்கிட்டே வர்ரேனு பாரு” என்று கருவிக்கொண்டே மடமடவென்று கணக்கப்பிள்ளை கீழே இறங்கிச் சென்றுவிட்டான். அவன் கண்களில் தெறித்துச் சிதறிய கோபக்கனலைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கினான் முத்தம்மாள். வாயை அடக்கிக் கொண்டு, நொந்து நைந்துபோன இதயத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு வந்தது வரட்டும் என்று துணிந்த வளாய் தன் வேலையில் சிரத்தையுடன் ஈடுபட்டாள்.

“அவன் நரசமாய் போக. அவனைக் கொள்ளைகொண்டு போக. அந்த முனியாண்டிதான் அவனைக் கேக்கணும்!” என்று மனத்திற்குள் வன்மம் கூறியவாறு அவன் போன திசையை நோக்கிக் காறி உமிழ்ந்தாள். கணக்கப்பிள்ளையோ திசை தெரியாமல் அந்தக் காட்டிற்குள் மறைந்து விட்டான்.

அன்று நடந்த சம்பவத்தை முத்தம்மாள் வேலவிடமோ, வேறு யாரிடமோ கூறவில்லை. தன் மனத்திற்குள்ளேயே புதைத்து விட்டு, இனி என்ன நடக்குமோ என்று அஞ்சியவாறு வேலைக்குச் சென்று வந்தாள். கணக்கப்பிள்ளை அவளிடம் ஒன்றும் பேசாவிட்டாலும், அவனுடைய கழுகுக் கண்கள் அவளைத் துளைத்து, சுட்டுப் பொசுக்கி சாம்பலாக்கி விடுவது போலிருந்தன.

“என்ன முத்தம்மா! வர வர நீ வேலை என்ன, ஒன்றும் சரியா செய்யமாட்டேங்கிறியே. சொன்ன வேலையே

சரியா செய்யவேண்டு எப்படி?" என்று ஒரு நாள் கணக் கப்பிள்ளை, பிரட்டுக்களத்தில் எல்லோரின் முன்னிலையிலும் கேட்டான்.

“இனிமே சொல்றமாதிரி செய்ரேனுங்க” என தாழ்ந்து மெல்லிய குரலில் பதிலளித்தாள் அவள். அவளைப் பகைத்துக் கொள்வதில் ஏதும் நன்மை வராது. தான் தாழ்ந்து தணிந்து போய்த்தானாக வேண்டும் என்பதையும் நன்கறிவாள். தன்னுடைய ஒரு சாண் வயிற்றை மட்டுமா கழுவவேண்டியிருந்தது? அவளால் அவள் குடும்பமே துன்புறமல் இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டினாள். எத்தனை தான் மனத்தை சமாதானப்படுத்தியும்கூட, அந்த குரூர வாழ்க்கையை அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவளின் உள்ளமும், உடலும் மறுத்தது. அதனை நெஞ்சார வெறுத்தாள். ஆனால் அந்த வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்ற என்னதான் செய்யவேண்டும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல், இருட்டிலேயிருந்து வெளியே வரத் துழாவிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் மட்டும் என்ன? அங்கு வேலை செய்யும் எல்லாத் தொழிலாளிகளும் அவளைப்போன்ற நிலையிலிருந்தார்கள்.

“என்ன முத்தம்மா? வேலைக்காட்டுக்குப் போகாம, நின்னுக்கிட்டே இருக்கே?” என்று கேட்டாள் பிரட்டுக்களத்தில் நின்று கொண்டிருந்த சிவகாமி.

“முத்தம்மாளுக்கும், அவ புருசனுக்கும் சும்மா பணம் கெடச்சாத் தேவலை. ஒழுங்கா வேலை செய்யறதுன்னு வலிக்கிறது. போ! போ! பெரிய ரோசனையா நின்னுக்கிட்டிருக்கையே” என்று அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த கங்காணி கத்தினாள்.

எல்லோரும் மலைச்சரிவில் இறங்கி வேலைக்காட்டுக்குச் சென்றார்கள். முத்தம்மாளும் சென்றாள்.

அத்தியாயம்- 9

“ஏ புள்ளே.. மூக்கன் எங்கே?” என்று கேட்டுக் கொண்டு லயத்திற்குள் நுழைந்தான் வேலன்.

காலை நீட்டிக்கொண்டு வாசல் அருகில் கம்பிளியைப் போர்த்தியவாறு உட்கார்ந்திருந்த முத்தம்மாள் வெற்றிலையை மடித்து வாய்க்குள் திணித்துக்கொண்டிருந்தாள். வெளியே அவளுடைய மூத்த மகன் சுப்பன் விறகு வெட்டிக்கொண்டிருந்தான். வள்ளி சட்டி, பானைகளைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள். இனையவன் ரெங்கன் சாப்பாட்டிற்கு மரவள்ளிக் கிழங்கைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தான்.

“இப்பத்தான் காக்களை பாத்துட்டு வரப்போச்சு. காக்கன் மச்சான் நேத்து ஊரிலே இருந்து வந்திருக்காம். ஊரிலே இருந்து ஏதாச்சும் சேதி கொண்டாந்திருக்கான்னு பாத்துக்கிட்டு வரப்போரேன்னு சொல்லிச்சு.”

“ஆமாம். வேலைக்காட்டிலே சொல்லிக்கிட்டாக. நேத்தி அறுபது புது ஆள் வந்திருக்குன்னு. போகட்டும். வள்ளி கொஞ்சம் போயிலே எடுத்துக்கிட்டு வா. டே ரெங்கா! போய் சின்னக்கடையிலே கொஞ்சம் அரிசி வாங்கியாடா. எந்தநாளும் இந்தப் பலாக்காயும், மரவள்ளியும் தின்னுதின்னு சலித்துப் போச்சு. போ!” என்றான் வேலன். சொல்லிக்கொண்டே அடுக்களைக்குச் சென்று அடுப்பின் அருகில் அமர்ந்து தன் கைகளை நெருப்புத் தணலில் வாட்டிக்கொண்டான்.

“அய்யா கொஞ்சம் கோப்பித் தண்ணி தரட்டா?” என்று சட்டி, பானைகளை அடுக்கிக் கொண்டே கேட்டாள் வள்ளி.

“இருந்தாக் கொஞ்சம் சூடாகக் கொண்டுவா. இன்னிக்கி சரியான கூதல்! மாசி கடைசியாகியும் கூட இன்னம் கூதல் நிற்கல்லே.”

“என்னு? ஒன்னத்தானே” என்று முத்தம்மாள் வேலனை அழைத்தாள்.

“என்னு!..... என்னு.....!”

“ஓண்ணுமில்லை..... ஊருக்குப் பணம் அனுப்பிச் சியா?”

“எங்கே அனுப்புறது? எப்போவோ கொஞ்சம் பணம் அனுப்பிச்சேன்னு சொன்னான் கணக்கன். என் பத்துலே நிறைய கடனிருக்கு இப்போ அனுப்ப முடியா துன்னு சொல்லிப்புட்டான்” என்றான் வேலன்.

“எப்பப் பாத்தாலும் வந்ததிலிருந்து இப்படித்தானே சொல்லிக்கிட்டே இருக்கான். இதுக்கு ஒரு வழியுமில் லையா என்னு?” என்று சலிப்புடன் கேட்டான் முத்தம் மாள்.

“என்னு வழி இருக்கு. அவனுங்க வச்சதுதான் சட் டம். நம்ப என்னு சொல்ல முடியும்? என்னமோ இங்கே வந்து ஆப்பட்டுக்கிட்டு, வேறே வழியில்லாமே முழுச்சிக்கிட்டு இருக்கோம். எப்போதான் இதிலே யிருந்து விமோசனம் வருமோ?”

“இந்தா அய்யா.. கோப்பி!” என்று வள்ளி காப்பி யைக் கொண்டுவந்து அவன் முன்னிலையில் வைத்தாள்.

“வேலன் வந்திருச்சா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே லயத்திற்குள் நுழைந்தான் மூக்கன்.

“என்னு மூக்கா? வெளியே ஒரே கூதலா இருக்கு. இப்படி வா கொஞ்சம் நெருப்பு காயலாம்.”

“ஆமாம் மே மலையில் ஒரே கூதல். காக்கான் மச் சான் ஊரிலே இருந்து வந்திருக்கானனு போய்ப் பாத் தேன். என் பொஞ்சாதி கொஞ்சம் முறுக்கு எண்ணை, என்னமோ கொடுத்துவிட்டாளாம். அதே வாங்கியாரப் போனேன். இந்தா வள்ளி இதே எடுத்துவை. சே!.....

அப்பா..! என்னு கூதல்...! அந்தக் காக்கன் லயத்திலே பாத்தியா. ஒரே கோழிக்குடாப்பு மாதிரி ஒரு காமரா விலே ஏழெட்டு பேர் இருக்கிறுன்னுங்க. எப்படித்தான் படுத்துக்கிறுங்களோ போ” என்று இழுத்துக் கொண்டே அடுப்பின் அருகில் உட்கார்ந்தான்.

“ஆமாம்! ஊரிலே மழை கிழை பேஞ்சிருக்காமா? வெள்ளாமை எப்படி இருக்காம்? நம்ம சேந்தூர் பக்க மெல்லாம் மழை பேஞ்சிதாம்மா?” என்று தன் ஊரைப் பற்றி ஆர்வத்தோடும், விருவிருப்போடும் கேட்டான் வேலன். அவன் கண்களில் கண்ணீர் மல்கின. தான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரை நினைக்கும் பொழுது ஒரு தனி வேகம் இதயத்திற்குள் புகுந்து அவனை நெகிழச் செய்தது.

“செல்லாத்தா கூட ஏதோ மருதிக்கு கல்யாணம் பண்ணும்னு சொன்னாளாம்.....! கொஞ்சம் பணம் கொண்டாந்தினு நல்லா இருக்கும்னு சொன்னாளாம்...! அவங்களுக்கு எப்படி நம்ப கசிட்டம் தெரியும்? பாவம்! இந்தாவளளி எனக்கு கொஞ்சம் தண்ணீ இருந்தாக் குடு” என்றான். வள்ளியும் ஒரு டம்ளரில் காப்பியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“போகத்தான் வேணும். நம்பளும் வந்து நாலு வருச மிருக்கும். என்னமோ நெனைச்சித்தான் வந்தோம். இங்கே இப்படியிருக்கும்னு யாருக்குத் தெரியும்? போன் வருசமே ஊருக்குப் போவணும்னு கேட்டதுக்கு கடனெல்லாம் ஒழிச்சப்புட்டுப் போகச் சொன்னான்! இப்ப என்ன சொல்லுறானே” என்று வெதும்பி கூறினான் வேலன்.

“என்னுத்தே சொல்லுவான்? அதேதான் சொல்லுவான். எதுக்கும் கேட்டுப்பாரு. நீ தனியாப் போறதுன்னு ஒருவேளை அனுப்புவான்.”

“ஆமாம்னா! கேட்டுத்தான் பாரேன். நம்ப எல்லோருமே போயிட்டுதான் வருவோமே” என்று ஆவலுடன் கூறினான் முத்தம்மாள்.

“ஆமாம்! கொட்டி வச்சிருக்கு பாரு. நம்ப எல்லாம் போயிட்டு வரத்தான் இப்ப முடியும் போ. நீ ஒண்டு” என்று அலுத்துக்கொண்டான் வேலன்.

“சரி, நீயாச்சும் போயிட்டு வரப்பாரு” என்றான் அவள்.

“அய்யா, சின்னக் கடையிலே அரிசி குடுக்க மாட்டேன்னு கணக்கப்பிள்ளை சொல்லிட்டாரு. கணக்குநெறையா இருக்காம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தான் ரெங்கன்.

வேலனுக்கு இதைக் கேட்டதும் ஆத்திரம் வந்தது. அவன் சேந்தூரில் ஜமீந்தார் பண்ணையில் கூலி வேலை செய்த போதிலும் யாரும் அவனை எதிர்த்துப் பேசவோ, இத்தகைய, அவமானங்களையும், அவதூறையும் அவன் தலையில் சுமத்தவோ இல்லை. இந்தத் தோட்டத்திலே வேலைக்கு வந்த நாள் முதல் கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை, துரை முதலிய எல்லோரிடமும் ஏச்சும், பேச்சும் கேட்டு மானம் மரியாதை எல்லாவற்றையும் இழந்து வாழவேண்டுமென்று அவன் தலைவிதி இருந்தது போலும். எத்தனைதான் போராடியும் என்ன பயன்? கணவனும், மனைவியுமாக நாளெல்லாம் உழைத்தும் கூட ஒழுங்கான சம்பளம் கொடுப்பதில்லை. கேட்டால் கடன், கடன் என்று கூறி அரைப்பட்டினி யாகப் போட்டுக் கொல்ல வேண்டும் என்று திட்டம் வகுத்து நடாத்தும் கங்காணியையும், கணக்கப்பிள்ளையையும் அப்பொழுதே கவாத்துக் கத்தியால் கொலை செய்துவிட்டு வரலாமா என்றுகூட அவனுக்குக் கோபம் பொங்கி எழுந்தது.

“திருட்டுப் பசங்க! அரிசி கொடுக்க மாட்டானாமா? கடனிருக்குன்னு சொன்னான், பய! நான் இந்தக் கவாத்துக் கத்தியாலே அவனை வெட்டிபுடறேன் பாரு” என்று கோபாவேசத்துடன் எழுந்தான்.

“வேண்டாம். அப்படிச் செய்தால் யாருக்கு என்ன கட்டம்? நமக்குத்தானே? அவனுங்க எல்லாம் சேர்ந்து ஒன்னேக் கொன்னுப்படுவான். அதுதான் செய்வான். நாளைக்குப் போய் நீ நல்லபடியா கேட்டுப்பாரு” என்று மூக்கன் வேலனை இழுத்து நிறுத்தினான்.

ஆமாம், நமக்கென்னுத்துக்கு இந்த வம்பு. இப்பவே அவன் கருவிக்கிட்டு இருக்கான். இதுதான் சாக்குன்னு இழுத்துப்போட்டு ஏதாச்சும் பண்ணுவான். அவனுங்க எதுக்கும் அஞ்சாதவங்க” என்று முத்தம்மாள் குறுக்கிட்டாள். அவளின் குரலில் பயமும், ஏக்கமும் ஒருங்கே தொனித்தன.

“காலமெல்லாம் இங்கே இப்படியே கிடந்து சாகச் சொல்லுறியா, என்ன? நமக்கு மானம், வெட்கமில்லாமே இந்தப் பயங்ககிட்டே இருந்து இப்படி நாய் மாதிரி உழைச்சி ஏச்சுப் பேச்சு வாங்கி, அடிதடி வாங்கி இருக்கணும்னு என்ன வந்திருக்கோ? இதுக்கா எங்களைக் கூட்டி யாந்தான்? இதே நான் கேட்டுப்புறேன் பாரு” என்று துடித்துக்கொண்டு கூறினான் வேலன்.

“என்னைக்கித்தான் நமக்கு விமோசனம் வருமோ, அந்த முனியாண்டிக்கித்தான் தெரியும்” என்று நொந்து போன உள்ளத்தோடு குமைந்து பேசினான் முத்தம்மாள். அவளுடைய ஒளி மங்கிப்போன கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

சற்று நேரம் அந்த அடுக்களையில் அமைதி குடிக்கொண்டிருந்தது. அடுப்பிலே வெடிக்கும் சுள்ளிகளின் சத்தமும், ‘தரதர’ என்று கொதிக்கும் தண்ணீரின் சப்தமுமே அந்த அமைதியைக் குலைத்தன.

“ஏன் வேலா கேட்டியா சேதியே? நம்ப கோப்பித் தோட்டத்திலே போன வருசம் பூச்சி விழுந்து நடட்டம்னு, இந்த வருசம் தேயிலைச்செடி நடப் போளுங்களாம். புதுக்

காடு வெட்டறதிலேயும் தேயிலைதான் போடப் போறங்களாம்” என்றான் மூக்கன்.

“அவனுங்க எக்கோடாவது கெட்டு நாசமாப் போகட்டும். நமக்கு ஒழுங்காகக் கூலி கொடுத்தாப் பத்தாதா?”

“அப்புறம் புதுசா ஒரு துரை வரப்போறன்னு. சீமைக்கு எழுதியிருக்கிறதாக சின்னக் கணக்கன் ஆபீஸிலே சொன்னான்.”

“ஆமாம். இவனுக்கு துணையா ஒரு தொரை வேணும் தானே. இவன் என்னமோ பெட்டி பெட்டியா குடிவகைகளை குடிச்சப்புட்டு உருண்டு கிடக்கிறான்” என்றான் மூக்கன்.

“குடி மட்டுமா அவனுக்கு, எங்கெங்கேயோ இருந்து எவளையெல்லாமோ கூட்டி வாரானும் அந்த கங்காணி” என்றான் முத்தம்மாள்.

“அய்யா! சீ மலை வழியா நாட்டுக்கு ஒரு பாதை வச்சிருக்கான். அந்த வழியாதான் கூட்டியாரானனு சொல்லுறாங்க” என்று இதுவரை மௌனமாக இருந்த சுப்பன் கூறினான்.

வேலனும் மற்றவர்களும் இப்போது சுப்பனைத் திரும்பி வியர்ப்போடு பார்த்தார்கள். அவன் உயர்ந்து வளர்ந்து ஆண் மகனாகத் தோற்றமளிப்பதைக் கவனித்த வேலன், அவனுக்கும் வேலைசெய்யும் வயது வந்துவிட்டது என்பதைக் கண்டுகொண்டான்.

“ஒனக்கெப்படிடா தெரியும்?”

“அன்னெக்கி வெறகு கொண்டாரும்போது அந்தப் பாதையைப் பாத்தேன். தோட்டத்திலேயிருந்து யாரும் வெளியே போகாமே ஒரு காவற்காரனை வச்சிருக்கான். அவன் நாட்டிலே போய் கள்ளைக் குடிச்சப்புட்டு வந்து அங்கே உருண்டு கிடக்கிறான். யார் வெளியே போனாலும் தெரியாது” என்றான் சுப்பன்.

“சரி சரி” நீ போய் இந்தப் பயலுங்ககிட்டே மாட்டிக் கிடாதே. அவனுங்க கொன்னு போடுவாங்க. ஆளே தெரியாமே ஆக்கிப்படுவாங்க” என்றான் முக்கன்.

“ஆக்கிப்படுவாங்களா? பாப்போமே! என்மேலே யாரும் கையை வச்சா அப்புறம் அவ்வளவுதான். கத்தியாலே ஒரே வெட்டு வெட்டி தீர்த்துப்படுவேன்! நானும் அப்புச்சி மாதிரின்னு நினைச்சானா என்ன?” என்று ஆத்திரம் பொங்கக் கூறினான் சுப்பன்.

“பய பெரியவனா இருக்கிறானே?” என்று வியந்துவிட்டு “சரி சரி! நமக்கெதுக்கு ஊர்வம்பு?” என்று வெளிப்படையாகக் கூறினான் வேலன்.

“அன்னெக்கே தீத்துக்கட்டியிருப்பேன். இங்கே ஆத்தா எல்லாம் இருக்கிறானேன்னு அந்தப் பயலுங்களே சும்மா விட்டேன்” என்று இளமையின் துடிப்புடன் கூறினான் மகன்.

“அட போடா! நீ ஒருபக்கம் வம்பை இழுத்துப் போட்டு வைக்காதே” என்று கண்டித்தாள் முத்தம்மாள்.

தன் மகனின் வீரத்தைக் கண்டு முத்தம்மாளுக்கு உள்ளூரப் பெருமையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் பயமும் அத்தோடு தோன்றிற்று. எங்கோ வெளியே சென்றிருந்த ரெங்கனும் அப்பொழுதுதான் லயத்துக்குள் நுழைந்தான். அந்த இருள் சூழ்ந்த இரவின் மங்கிய விளக்கொளியில் அவனுடைய உருவமும் வளர்ந்து உயர்ந்திருந்த மாதிரி முத்தம்மாளின் கண்களுக்குத் தோற்றமளித்தது. தலைமயிர் நன்றாக வளர்ந்திருந்தது. தளதளவென்று அவனுடைய கரிய மேனி அழகாக இருந்தது. அவனுடைய படர்ந்த நெற்றி, அகன்ற கண்கள் எல்லாம் குழந்தைப் பருவத்தைக் கடந்து வாலிபப் பருவத்தை எட்டிவிட்டதை எடுத்துக் காட்டின. கோடாரியை ஒரு மூலையில் எறிந்துவிட்டு, “நான் போயிக் குளிச்சிட்டு வாரேன்” என்றான் ரெங்கன்.

“வா! நான் தண்ணி எடுக்கப் போறேன், நீயும் வா”
என்றான் சுப்பன்.

இருவருமாக வெளியே சென்றார்கள்.

“பசங்க பெரிசாயிட்டாங்க! ஏதாச்சும் வேலைவெட்டி
கிடைச்சா நல்லது” என்று முனுகினான் முத்தம்மாள்.

“ஆமாம்! நம்ம மாதிரி அடி ஒதைப்பட்டுச் சாகவேண்ட
டியதுதான். என்னமோ போ! ஊருக்கே போய் ஏதோ
காடு கரையைப் பாத்துக்கிட்டு இருக்கிறாப்பலே பண்ணி
விட்டா நல்லது” என்றான் வேலன்.

“அதுதான் நல்ல ரோசனை” என்றான் மூக்கன்.

அத்தியாயம் - 10

“என்னு வேலா! நீ ஏன் பெரட்டுக் களத்துக்குப்
போகாமே இருக்கே?” தயங்கியவாறு நின்றுகொண்டிருந்த
வேலனை நோக்கிக் கணக்கப்பிள்ளை வினாவினான்.

“என்னமோ அரிசி குடுக்கமாட்டேன்னு கடையிலே
சொன்னாங்களாம். கொஞ்சம் நீங்க சொல்லி மாசியும்,
அரிசியும் கொடுக்கச் சொன்னா தேவலை.” ரொம்ப தாழ்ந்த
குரலில் வேலன் கேட்டான். பக்கத்து அறையில் துரை
இருப்பதையும் ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டான்.

“என்னு சும்மா சும்மா வாங்கிக்கிட்டே இருந்தீன்னு
எப்படியாகிறது? குடுத்துக்கிட்டே இருக்க முடியுமா? வேறே
வழியை பாரு.”

“நாங்க எங்கேங்க போறது? இங்கே இல்லாட்டா
ஊருக்குப் போனாத்தான்! எங்க கணக்கை முடிச்ச ஏதாச்சும்
கொடுத்தீங்கன்னு நாங்க ஊருக்கே போய் பொழைச்சிரு

ரேமும். என்னமோ சாமி ஒங்க பேச்சை நம்பித்தான் வந்தோம். வந்து மூணு வருசம் ஆச்சு... இன்னும் ஊப் பக்கமே நாங்க போனாப்பலே இல்லை. அங்கே வேறே எனக்கு பொஞ்சாதி புள்ளே எல்லாம் இருக்கு. அவங்க வேறே பட்டினியா கிடந்து சாகறாங்களாம்... நான் திரும்பி ஊருக்கே போயிட்டேனா... ஏதோ பொழைச்சிகிடுவேன்..." என்று மடமடவென்று பேசி நிறுத்தினான்.

"ஓகோ... ஊருக்குப் போகத் திட்டம் போட்டிருக்கியாக்கும். ஆமாம் நம்ப கங்காணிகிட்டே வாங்கின பணத்துக்கு வட்டிகிட்டி கட்டலே. தோட்டத்திலே வாங்கி ஊருக்கு அனுப்பும் பணத்துக்கு ஒண்ணும் வழியைக் காணம்... ஊருக்கு கிளம்பிட்டேனா... என்ன ஆகிறதுன்னு நினைச்சே... குடுத்த கணக்கே மரியாதையா தீத்துப்புட்டு நீ ஊருக்கு போற வழியை பாரு தெரியுதா?" என்றான் கணக்கப்பிள்ளை. துரையும் கங்காணியும் அவன் பேச்சை வெளியே நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"என்ன அது?" என்றான் கங்காணி அதிகாரத்துடன். அவன் அணிந்திருந்த கோட்டும் அவனது மிடுக்கான கறுத்த மீசையுடன் சேர்ந்து துடித்தது.

"இல்லை, இவன் ஊருக்குப் போறானும்; கடனையெல்லாம் தீத்துப்புட்டுப் போகச் சொன்னேன்"- ஏதோ ஒரு மகத்தான வேலையைச் செய்துவிட்டமாதிரி கணக்கப்பிள்ளை நிமிர்ந்து தன் தலையைக் குலுக்கியவாறு கூறினான்.

துரை ஏதோ கங்காணியிடம் சொல்லிவிட்டு மரத்தடியில் கட்டி வைத்திருந்த குதிரைமீது ஏறிக்கொண்டே சாட்டையை வீசியவாறு கிளம்பிச் சென்றார்.

"என்ன வேலா? இங்கே வந்திருக்கவங்க எல்லாம் ஊருக்குப் போகணும்னா கேட்கிறாங்க? நீ மட்டும் போகணும்னு துடிக்கிறியே? மத்தவங்கள் ஒழுங்கா வேலையாச்சும் செய்யராங்க. நீ அதுகூட செய்யாமே, கடன் வேறே வச்சிப்

புட்டு * ஊருக்குப் போகணும்னு துடிக்கிறியே” என்று அதட்டியவாறு பேசிணன் கங்காணி.

“இல்லீங்க, நானும் வந்து மூணு வருசத்துக்கு மேலாச் சுதுங்க. ஊரிலே வேறே பொஞ்சாதி புள்ளே இருக்கு. போய் பாத்துட்டு வந்தா தேவலேன்னு பாத்தேன். முத்தம்மானேயும், புள்ளேங்கனையும் இங்கேயே உட்டுப் புட்டுப் போறேன்” என்றான் வேலன். கோபத்தினால் காரியம் ஒன்றும் சாதிக்க முடியாது என்று நன்கு அறிந்தவன் அவன். அதனால் கோபத்தையெல்லாம் தன் இதயத்திற்குள் அடக்கி வைத்துக்கொண்டு பேசிணன்.

“சரி சரி பார்ப்போம். இந்தக் கடனெல்லாம் தீத்துப் புட்டு அப்புறம் ஊருக்குப் போகப் பாரு”

“என்னாங்க சாமி சாப்பாட்டுக்கு வேறே அரிசி கொடுக்கமாட்டேன்னா, சாப்பிடாம பட்டினியா கிடந்து வேலை எப்படிங்க செய்யரது?”

கங்காணி ஏதோ யோசிப்பவன்போல் திரும்பி கணக்கப்பிள்ளையைப் பார்த்தான். “சரி நீ போ. இனிமே கொஞ்சமா சாமான் வாங்கப் பாரு தெரியுதா?”

“என்னாங்க! அவன் குடும்பத்திற்குக் கம்பினி வாங்கின கணக்கே கொடுக்காமே வேறே இருக்கான்.”

“எத்தனை கம்பினின்னு பாரு...” என்றான் கங்காணி.

கணக்கப்பிள்ளை பெரிய புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தான். அவனது அம்மைத் தழும்பு விழுந்த முகமும், மீசையும் விகாரமாக இருந்தது. திடமான மேனி உடையவனாக இருந்தாலும், உயரம் அதிகமில்லை. ஒரு குள்ளவாத்து மாதிரி காட்சியளித்தான். அவன் குனிந்து கணக்குப் புத்தகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது, வேலனுக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“என்னா! இன்னம் பார்க்கிறே. சீக்கிறம் பாத்து சொல்லுவினா? அவன் வேலைக்காட்டுக்கு எத்தனை மணிக்கு போறது?”

“நான் வேணும்னா அந்திக்கு வேலை முடிச்சிட்டு வர்ரேனுங்க” என்றான் வேலன்.

“இருன்னா. இப்ப ஒருக்கா, அப்ப ஒருக்க. எனக்கு வேறே வேலை இல்லேன்னா நெனைச்சே. இந்த வெள்ளைக் கம்பளி மூணு. கருப்பு கம்பளி ரெண்டு... எல்லாமே கணக்கு ஐஞ்சு கம்பளி இருக்கு” என்று இழுத்தான் கணக்கன். கருப்புக் கம்பளிக்கும், வெள்ளைக் கம்பளிக்குமாக ஒருவருடத்து சம்பளமாவது கழித்துவிடுவார்கள் என்று வேலனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அத்தோடு இந்தக் கம்பளி கணக்குத்தான் எத்தனை வருடமாக இருந்து கொண்டே இருக்கிறது? அதுமட்டுமா. அது வட்டியும் குட்டியுமாகச் சேர்ந்து எப்படி வளர்ந்துகொண்டே போகிறது என்று சிந்தித்தான் வேலன். அவன் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வேட்டியை அவிழ்த்துவிட்டவாறு நடந்தான்.

“நீங்க பார்த்துச் செய்யுங்க. என்னமோ எங்க குடும்பத்திற்குக் கஞ்சி கெடச்சாப் போதும்.”

“சரி சரி, போ. போய் ஒழுங்கா வேலையைச் செய். பார்த்துக்கலாம்” என்றான் கங்காணி. ஏதோ அவர்கள் சண்டை போட்டமாதிரியும் அதை அவன் தீர்த்து வைப்பவன் மாதிரியும் சொன்னான்.

“பெரிய கங்காணி என்னு சொன்னார்?”

“சொல்றதுக்கு என்னு கிடக்கு? இன்னெக்கி புதுசாவா சொல்லப் போறாரு?” என்றான் வேலன் வேலைத்தளத்துக்கு வந்துகொண்டே.

“எல்லாம் தெரிஞ்சதுதானே. சிவகாமி தேவதைபோல் கொஞ்சம் அங்கேயும், இங்கேயுமாக இடங்கொடுத்தா தெய்வம் மனசு இறங்கி வரம் கொடுக்கும்” என்று கேலியாகச்

சிரித்தான் காக்கன் கவாத்துக் கத்தியைச் சுழற்றியவாறு. எல்லோரும் சிரித்தார்கள். வேலனுக்கு ஏனோ சிரிப்பு வரவில்லை.

“எல்லாம் அந்த நொண்டிப்பய மாதிரி மான வெட்க மில்லாமே இருந்தால்தானே” என்று எரிந்து விழுந்தான்.

“வெட்கமாவது! மானமாவது! அதெல்லாம் மூட்டே கட்டி வைச்சுப்புட்டு வந்தாத்தான் இங்கே பொழைக்கலாம். நீ பொழைக்கத் தெரியாதவனா இருக்கே. இத்தனை தொலைவுக்கு அப்பாலே அதெல்லாம் பாக்கமுடியுமா என்ன? அப்படினா ஊருக்குக் காசனுப்ப முடியுமானா? ஊரிலே காணி நெலம் வாங்க முடியுமா என்ன? வீடு வாசல்கட்டமுடியுமா என்ன?” என்று கேலியாகச் சிரித்துக் கொண்டே காக்கன் கூறினான். அந்தத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் காக்கன் எப்பொழுதும் ஒரு வேடிக்கைக்காரன். யாரும் மனக்கிலேசத்துடன் வெதும்பி வருந்திக்கொண்டிருக்கையில் அவன் ஏதாவது சொல்லி அவர்களைக் கலகல வென்று சிரிக்க வைப்பான்.

“நீ ஒருத்தன்! ஏன் வயித்தெரிச்சலே கொட்டிக்கிறே” என்று சலித்துக்கொண்டான் வேலன்.

“அட என்னமோ இன்னெனக்கி இருக்கோம். நாளைக்கு செத்துப்போறோம். இந்த பள்ளத்திலே உழுந்தா நம்ப உசிரு என்ன ஆகுமோ! ராவிலே ஒரு நரி நம்பளே கொண்டு போட்டா யாரு கேற்றது? கங்காணி தொரை நம்பளே அடிச்சு அந்தத் தூரிலே புதைச்சா யாரு கேற்றது. அப்படி இருக்கும்போது நீ என்னமோ உசிரே கையிலே புடிச்சிக்கிட்டு நூறு வருசத்திற்கு இருக்கிறாப்போலே பேசரே. அப்பாவியா இருக்கிறவரையிலும் கவலையத்துப்போயிருக்கிறது” என்று தத்துவம் பேசினான் காக்கன். எல்லாரும் சற்றே தங்கள் வேலையை நிறுத்திவிட்டு அவன் பேச்சைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள்.

காக்கனின் வார்த்தைகள் அந்தக் காப்பிக் காட்டிலே எதிரொலித்தன. அவன் சொல்லுவதிலும் உண்மையுண்டு என்று எல்லோரும் கருதினார்கள்.

காக்கன் வாழ்க்கையை ஒரு கேலிச்சித்திரமாகவே எண்ணினான். அவனின் உருவமும் பார்ப்பதற்கு ஒரு கேலிச் சித்திரத்தைப் போலவே தோற்றமளித்தது.

அன்று மாலை, வேலன் மங்கிய விளக்கொளியிலேயே தன் லயத்திற்குள் உட்கார்ந்து வெற்றிலையை மடித்துச் சுருட்டி வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டே, காக்கன் சொல்லிய வார்த்தைகளில் தன் சிந்தனையைச் செலுத்தினான். ஏன் நிர்விசாரமாய் தன்னால் வாழ்க்கை நடத்த முடியவில்லையென்று அலசி அலசிப் பார்த்தான். முத்தம்மாளும் வாழ்க்கையை இவ்வளவு கடுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருந்தால் இந்தத் தொல்லைகளெல்லாம் மறைந்துபோயிருக்கும் என்றெண்ணினான். முத்தம்மாள் அலுத்துப்போய் ஒரு மூலையில் கிடந்த பழைய கிழிசல் பாயில் சுருண்டு முடங்கிக் கிடந்தாள். அந்த விளக்கொளியில் அவளது முகம் மட்டும் லேசாகத் தெரிந்தது. உடலெல்லாம் கம்பளியால் போர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது மெல்லிய மூச்சு அவனுக்குக் கேட்டது. கொசுக்கள் ரீங்காரம் செய்தவாறு அவளின் முகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டு, இரத்தத்தை உறிஞ்சிவிட்டு, மீண்டும் பறந்து சென்றுகொண்டிருந்தன. அந்த இருள் மண்டிய விளக்கொளியில் அவளது கரிய முகம் வெறிச்சோடிப்போய் நலிந்து மெலிந்து விகாரமாய் தோற்றமளித்தது. லேசாக வாயைத் திறந்தவாறே மூச்சுவிட்டாள். அவளுடைய காவியேறிய பற்களிலிருந்து இரத்தம் வடிவதுபோல் வெற்றிலைச்சாறு வடிந்துகொண்டிருந்தது. அவளது விகாரமான முகத்தைக் காணும்போதே வேலனுக்கு திடீரென்று ஒரு அருவருப்பு ஏற்பட்டது. பக்கத்து லயத்து சிவகாமியையும், அவளின் மினுமினுத்த மேனியையும், கண்வெட்டின் அழகையும், ஓய்யார நடையையும் முத்தம்மாளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

முத்தம்மாள்மீது அவனுக்கு இரக்கம்தான் பிறந்தது.

“இன்றைய பொழுதை நினைத்து வாழ்ந்தால்..... நாளைக்கு வள்ளியின் வாழ்க்கை? சுப்பனின் வாழ்க்கை? ரெங்கனின் வாழ்க்கை?... சிந்தித்துச் சிந்தித்து மனம் அலைக்கழிந்தது?... ஆனால் எத்தனைதான் சிந்தித்து தன் மனதை அலட்டிக்கொண்ட போதிலும் இதற்கெல்லாம் தெளிவான விடை ஒன்றும் அவன் மனதில் உதிக்கவில்லை.

அத்தியாயம் - 11

வள்ளிக்கும் பத்து வயது நிறைந்துவிட்டது. அவள் பாவாடையும், சட்டையும் போட ஆரம்பித்ததோடு சற்றே உயர்ந்திருந்தாள். உடைந்த அந்தப் பழைய சீப் பினால் தலைமயிரை அரையும் குறையுமாகச் சீவி, அள்ளி முடித்துக்கொள்வாள். அவளின் கண்களில், தாயைப்போல சாந்தமும், அமைதியும் குடிக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அதேசமயம் ஒரு சுறுசுறுப்பும் அதில் தெரிந்தது. எந்த வேலையையும் சுறுசுறுப்புடனும், ஆர்வத்துடனும் செய்து வந்தாள்.) அகன்று வளைந்த நெற்றியும், விசாலமான கரு விழிகளும், கூர்மையான மூக்கும், உருண்டையான முகமும் அவளுக்கு ஒரு தனி அழகைக் கொடுத்தன. அந்த வயதில் கூட ஒரு தனி எழிலுடன் நடந்துவந்தாள். பத்து வயதுக் குழந்தையாக இருந்தாலும், பெரியவர்களுடன் பழகி அடிபட்டு அவர்களுடைய விசித்திரமான, அர்த்தமற்ற வாழ்க்கையிலே கலந்து வாழ்ந்து வந்தவளாதலால், அவளும் அவர்களைப்போலவே வயது வந்தவள்மாதிரி நடந்து கொண்டாள். வெளியுலகப் பிரக்ஞையற்று வாழும் அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில் எந்தவிதமான லட்சியமும் இல்லாது இருந்தபோதிலும் அவர்கள்

மத்தியில் ஒரு எளிமையும், நேர்மையும், அன்பும், மரியாதையும் குடிகொண்டிருந்தது. அவர்கள் வாழ்க்கையில் குரோதமோ, பொருமையோ, 'அகந்தையோ காணப்படவில்லை. இந்த வாழ்க்கையை வள்ளியும் சிறிது சிறிதாகத் தெரிந்து அதன்படி நடக்கவும் ஆரம்பித்தாள். தன் தாயிடமிருந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொள்வாள். பெரியவர்களுடன் இருந்து கதை கேட்பாள். அதைப் பரிமாறிக்கொள்வாள். அவர்கள் வேலைக்குப் போயிருக்கும் சமயங்களில் ஆற்றங்கரையிலோ, வெளியிலோ நடக்கும் சம்பவங்களைப் பற்றி தன் தாய் தந்தையிடம் கூறுவாள். இந்தவிதமாக வள்ளியும் வளர்ந்து வந்தாள்.

முத்தம்மாள் மீண்டும் கர்ப்பவதியானாள். அவள் ஏற்கனவே நலிந்து மெலிந்து போயிருந்தமையால், அந்த நிலையில் வேலைசெய்வது ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருந்தது. வேறு வழியின்றி மலையில் ஏறி இறங்கி, மழையில் நனைந்து, வெயிலில் உலர்ந்து, குளிரில் நடுங்கி வேலை செய்துவந்தாள்.

“ஆத்துல ஒரே தண்ணி. சேறும் சகதியுமா இருக்கு!” என்று வள்ளி தண்ணீர்க் குடத்தைத் தூக்கி வந்தவாறே கூறினாள்.

“எங்கேயோ மேலே மழை பெஞ்சிருக்கும்” என்றான் வேலன்.

“நெறைய வெறகு போவுது ஆத்திலே, தண்ணிதான் கிட்டப்போக விடமாட்டேங்குது” என்றான் ரெங்கன்.

“ஆமாம்! வெறகு கிறகு பொறுக்கிக்கிட்டு வாரேன்னு போய் தண்ணியிலே ஏறங்கிடாதே. வெள்ளம் வந்திடப் போவுது” என்றான் முத்தம்மாள்.

“எல்லாம்தானே பழகணும். இப்படியே இருந்தா முடியுமா? கரை ஓரத்திலே பெரிய கட்டையெல்லாம் கொண்டாந்து வெள்ளம் தள்ளிவிடும். அதைப் பொறுக்கிக்கிட்டு

வந்தாலே போதும். மழைக் காலமும் சீக்கிரமே வந்திடும் போல இருக்கு. டே சுப்பா நீயும் கூடப்போய் வெறகு கொண்டா. அவனைத் தனியா அனுப்பாதே” என்றான் வேலன்.

“எனக்கு ஏலாது. இந்த இருட்டிலே போய் யார் பொறுக்கிறது? காத்தாலே வேணும்னா போறேன். இந்த இருட்டிலே பனி மூடிக்கிட்டா, வழிகூடத் தெரியாது” என்றான் சுப்பன்.

“செத்தையை கொளுத்திக்கிட்டு போடா. பெரிய தொரை மாதிரி பேசுறான்” என்றான் வேலன் கடுமையாக.

“அவன் இருட்டிலே இந்தக் கூதல்லே என்னு பண்ணுவான்? தண்ணிலே கையே வைக்க முடியாது. கூதல் கையே இழுக்கும்” என்றான் முத்தம்மாள்.

“சரி! சரி! எனக்கென்னு? அவன் காட்டுப் பக்கம் போற சாக்கிலே, அப்படியே நாட்டுக்கும் போயிட்டு வரத்தான் இந்தச் சாக்குப் போக்கு சொல்லறான் பய” என்றான் வேலன்.

“தண்ணீ ஒரே சில்லுன்னுதான் இருக்கு. அந்தப் பள்ளத்தாக்கிலே ஒண்ணுமே கண்ணுக்குத் தெரியல்லே” என்றான் வள்ளி.

அவள் சொல்லியது போல் வெளியே பனி மூட்டம் போட்டுக்கொண்டு, அந்தி மயங்கி இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. மாலேக் கதிரவன் தன் இளம் கதிர் களைக்கூட இழுத்துக்கொண்டு, மலைப் பாரைகளுக்கு பின்னால் மறைந்துகொண்டான். கரிய மேக மண்டலத்தினிடையே துண்டுதுண்டாகத் தோன்றிய கருநீல வானத்திடையே இரண்டு நட்சத்திரங்கள் பூத்து வெடித்தன.

“புள்ளே! கொஞ்சம் சூடா தண்ணி இருந்தா குடு” என்றான் வேலன்.

“கூதல் ஆரம்பிச்சிருச்சி!” என்று சொல்லிக் கொண்டு கம்பளியை இழுத்து போர்த்திக் கொண்டவாறு, முத்தம் மாள் எழுந்து அடுக்களைக்குச் சென்று, அங்கு நிலவும் கத கதப்பிலே அமர்ந்து வெற்றிலை போட ஆரம்பித்தாள். வீட்டு வேலையின் பொறுப்பணத்தும் வள்ளியின் தலையில் சுமந்துவிட்டது. முத்தம்மாளின் உடல் நிலையை உத்தேசித்து வள்ளியும் வீட்டு வேலை அத்தனையும் பழகிக்கொண்டாள்.

இரவின் இருளிலே, மங்கிப் புதைந்துகிடந்த அவர்கள் வாழ்க்கையிலும் இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு எந்தவிதமான ஒளிமிக்க விசித்திர சம்பவங்களோ அதிசயங்களோ நிகழவில்லை. எனினும் அங்குமிங்குமாக நடந்த இரண்டொரு சம்பவங்கள் அவர்கள் வாழ்க்கையைப் பலவிதமாகப் பாதித்தன.

தோட்டத்திற்கு ஒரு புதுத் துரை வந்து சேர்ந்தார். தோட்டத்தில் தொழிலாளிகளும் அதிகரித்தார்கள். பக்கத்தில் இருந்த காடுகளையும், வெட்டிச் சாய்த்துப் புதுப்புது தோட்டங்களை உரம்போட்டு முள்ளுக் குத்தி, தேயிலைக் கன்றுகளுக்காக தயார்செய்தார்கள். தேயிலை விதை பாவிய பாத்திகள் அழகாக இளம் தளிர்களுடன் ஒருபுறம் பசுமை நிறைந்து விளங்கின.

புதுத்துரை பெரிய துரையைப் போல் வயதில் முதிர்ந்தவனல்ல. இளம் வயதுடையவனாக விளங்கியதோடு, வேலைக்கும் புதியவனாக இருந்தான். உயரமும், கட்டுமஸ்தான உடம்பும் பெற்றவனாக இருந்தான். அவனுடைய நீலநிறக் கண்கள் விசித்திரமாகவும், அழகாகவும் இருந்தன. பெரிய துரையைப் போல் சாம்பல் நிறமாக இருக்கவில்லை. இரவில் பூனைக் கண்களைப் போல் மின்னும் பெரிய துரையின் கண்கள் பார்க்கவே சில சமயங்களில் பயங்கரமாகவும் இருந்தன. அதுவும் மது வெறியில் அவர் மயங்கி நிற்கும் பொழுது யாரும் அவரை

அணுகவே பயந்து நடுங்குவார்கள். சின்னத்துரையோ வெள்ளை சர்ட்டும், காக்கி கால்சட்டையும் (பீரிச்சஸ்) உயர்ந்த பூட்ஸும் அணிந்து நிற்கும்பொழுது, அவனது பொன்னிறமான கேசம் வயல்களில் அறுவடைக் காலத்தில் இருக்கும் நெற்கதிர்களைப் போல் மின்னும். தொழிலாளருள் சிலர் இவன் வைக்கோலை அறுத்துத் தலையில் கட்டிக் கொண்டான் போலும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள், தொழிலாளர்களின் வேலையை ஒருவித விறுவிறுப்போடு அவன் பார்ப்பான். பார்க்கும்பொழுது இளம் புன்னகை அவனது இதழ் ஓரத்தில் நெளியும். அவனது பொன்னிற மீசையும் உதட்டின்மீது துடிக்கும். அவனுடைய குணம் பெரிய துரையைவிட எவ்வளவோ வித்தியாசமானதாகத் தோன்றிற்று. சின்னத்துரையின் தொனியில் ஒரு இனிமை இருந்தது. மெதுவாகவும், உன்னிப்போடும் எந்தவேலையையும் கவனித்து கூர்ந்து நோக்குவான். ஆனால் பெரிய துரையைப் போலவே அவனிடமும் ஒருவித அலட்சிய மனப்பான்மை சில சமயங்களில் மேலோங்கி நிற்கும். அதற்குக் காரணம் இவர்கள் கருப்பு நிற மிருகங்கள் என்ற எண்ணமோ? ஒரு வேளை கருப்பு நிறத்தைக்கொண்டிருந்த தொழிலாளர் மத்தியில் அதிகப் பழக்கம் வைக்கக் கூடாதென்பதோ, அல்லது பெரிய துரைக்கு பயந்து தான் அப்படி நடந்தானோ? யாருக்கும் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் பெரிய துரையைவிட சின்னதுரையை அங்குள்ளவர்களுக்கு அதிகமாகப் பிடித்துப் போயிற்று. மேலும் ஒருவித பயமும், மரியாதையும் அவனைக் கண்டால் அவர்களுக்குப் பிறந்தது.

“என்னப்பா வேலா? ஒனக்கு ஊரிலேருந்து திரும்பவும் ஆள் சேதி கொண்டாந்திருக்கே? ஒன் மூத்த பொஞ்சாதி சேதி அனுப்பியிருக்கா. என்னமோ ஒன் மவனுக்கு கலியாணத்தே வந்து முடிச்சு வைப்பேன்னு சொல்லி அனுப்பியிருக்கா” வேலைக்காட்டிலே வேலைச் சந்தித்த பொழுது சொன்னான் காக்கன்.

“போவட்டும். கலியாணம்னா இப்ப நான் போரூப்ப
லேயா இருக்கேன். என்னமோ போ. போ னு லும்
போவாட்டாலும் எப்படியோ நடக்கத்தான் போவும்.
இந்தப் பயங்ககிட்டே இன்னொரு தரம் கேட்டு அவ
மானப்படுவதே விட, சும்மா இருக்கிறது நல்லது” என்
றான் வேலன்.

“நம்ப சின்னதுரை ஒரு மாதிரி. கேட்டுப்பாக்கிறது
தானே?” என்றான் காக்கன்.

“பாப்போம் எல்லாம் ஒரே நெறம்தானே” என்
றான். அதற்குள் கீழே பள்ளத்தில் பெண்கள் வேலை
செய்துகொண்டிருந்த இடத்தில் கலகலப்புச் சத்தம்
கேட்டு எல்லோரும் திரும்பி அந்தத் திசையை நோக்கி
னார்கள்.

“எலே! எலே! என்னா அது?” என்று கணக்கப்பிள்ளை
அதட்டிக்கொண்டே கீழே இறங்கிவந்தான்.

“ஒண்ணுமில்லே. சிவகாமிக்கு மயக்கம்மாதிரி வந்
திருச்சி. அத்தோடே வலிப்பு போலே காலே கையே
உதைச்சிக்கிடுது” என்றான் ஒரு பெண்மணி.

“என்னு... வலிப்பா?... சரி! சரி! பாப்போம்”
என்று கணக்கப்பிள்ளை நெருங்கிவந்து நின்று சிவகாமியை
உன்னிப்பாகப் பார்த்தான். சிவகாமியின் வாயிலிருந்து
றுரை வந்துகொண்டிருந்தது. கண்களின் கருமணிகள்
மேலே சுழன்று சொருகிக்கொண்டிருந்தன. கைகளும்
கால்களும் விசக் விசக்கென்று நீண்டு மடங்கி கோணி
நெளிந்தன. வாயும் கோணி இழுத்தது. அவள் நிறை
மாதக் கர்ப்பினியாகத் தோற்றமளித்தாள்.

கணக்கப்பிள்ளை பயந்தான்.

“எல்லாருமா தூக்கி, மேலே கொண்டு போங்க.
அந்தக் கோப்பிக் கொட்டகைக்கு கொண்டு போங்க”
என்றான்.

“அவளுக்கு வலிப்பு கொஞ்சம் நீக்கட்டும்” என்றாள் முத்தம்மாள்.

சிவகாமியைத் தன் மடிமீது சாய்த்துக் கொண்டு, தன் புடவை முந்தானையால் அவள் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள் முத்தம்மாள்.

சிறிது நேரத்தில் அவள் வலிப்பு நிற்கவும், அவளை மெதுவாகத் தூக்கிக்கொண்டு போய் கோப்பிக் கொட்டகையில் சேர்த்தார்கள். அவளை வயத்திற்குத் தூக்கிச் செல்லுவதற்கு இரண்டு மைலாவது நடக்க வேண்டும். அத்துடன் ஏற்றத்தில் ஏறி இறங்குவது ரொம்பவும் சிரமம். வேறுவழியின்றி, கோப்பிப் பழம் கொட்டிக் குவிக்கும் அந்த அழுக்குப் படிந்த, ஈரம் தோய்ந்த கொட்டகையில் அவளைக் கொண்டு போட்டார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவளுக்கு இடுப்புவலி தொடங்கி விட்டது.

“முத்தம்மா நீயேன் இங்கே நிக்கிறே? அவளுக்கு காக்கா வலிப்பு. நீயும் புள்ளேத்தாச்சி. ஓனக்கு ஆகாது போ” என்றாள் ஒரு பெண்.

“அதுக்கென்னு இப்ப? எனக்கு வந்திருந்திச்சினு என்னு பண்ணறது! அதுபோலத்தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே முத்தம்மாள் சிவகாமியின் கால், கைகளை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

“யாராச்சும் போய் கொஞ்சம் சுக்குத் தட்டிப் போட்டு கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டாங்களேன்” என்றாள் முத்தம்மாள்.

அன்று காலை முழுதும் சிவகாமி வேதனைப்பட்டாள். காலைப்பொழுது கழிந்து, மத்தியானமாகும் வேளையில் அவளுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவளின் உடலைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்த அந்தக் குழந்தை ஒரு விசித்திரமான குழந்தையாகத் தோற்றமளித்தது.

சாதாரணமாக அங்கு பிறக்கும் குழந்தையைப் போல் இல்லை அந்தக் குழந்தை. பனி மூட்டத்தைப் போல், வெள்ளை வெளேரென்று, வளவளவென்று இருந்தது. மெல்லிய பஞ்சு போன்ற செம்பட்டை நிறமுடைய தலை மயிரும், மேகத்தைப் போல் சாம்பல் நிறக் கண்களும் அந்தக் குழந்தைக்கிருந்தன. எல்லோரும் வியந்து போய் மௌனமாகச் சிறிதுநேரம் கண்கொட்டாமல் அந்த அதிசயப் பிறவியைப் பார்த்தார்கள். அதன்பின் கசமுசு வென்று ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டுக் கலைந்து சென்று தோட்டத்திலுள்ள ஆடவர்களிடம் இந்தச் செய்தியைப் பரப்பினார்கள். சிறிது நேரத்தில் விஷயம் தோட்டம் முழுவதும் பரவிற்று. ராமசாமி தன் குழந்தையை வந்து பார்த்ததும் நிலைமையை ஊகித்துக் கொண்டான். கங்காணியை அழைத்து எப்படியும் சிவகாமியை லயத்துக்குக் கொண்டு சேர்க்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்றான்.

“என்னே! உன்னத்தானே. ஓனக்கு தெரியுமா சேதி?” என்றான் முத்தம்மாள்.

“என்னாவாம்?” என்றான் வேலன். அவன் கவனம் வேறு எங்கோ இருந்தது.

“அதுதான் நம்ப சிவகாமிக்குத் தர்ப்பூசணிப் பழம் போல் செவப்பாய் குழந்தை பொறந்திருக்கு. மூக்கும், முழியும் அப்படியே உருண்டையா இருக்கு. பாவம் அவளுக்குத்தான் காக்கா வலிப்பு வந்து கசிட்டப்படுறா” என்றான்.

“ஆமாம். ஓனக்கென்ன? போய் வரிஞ்சி கட்டிக்கிட்டு உறவு கொண்டாடுறே” என்று எரிச்சலுடன் கேட்டான் வேலன்.

“என்னமோ போ. நாளைக்கு எனக்கே ஒன்னு வந்திச்சா யார்தான் பாப்பாங்களாம்? என்ன சொன்னாலும் நம்ப வந்த புதுசிலே அவதானே எல்லாம் ஓடி ஓடி செஞ்சா” என்றாள் முத்தம்மாள்.

“செய்வா. அவளுக்கு என்ன பாவம் வந்திச்சாம்? எல்லாம் குடுக்கத் தொரை இருக்கான். கங்காணி வேறே இருக்கான். நீ தான் பெரிசா தாங்கிபுடாதேயாக்கும்?”

“புள்ளேயேப் பாத்துப் பாத்து கண்ணு வக்கிருக எல்லாம். எப்படியிருக்குதுங்கிறே?” என்று பொருத்த மற்றுப் பதிலளித்தாள்.

“சரி! சரி! இதிலேயெல்லாம் நீ போய் எழுவெடுத்திக்கிட்டு இருக்காதே. அப்புறம் எனக்குப் பொல்லாத கோவம் வந்திடும் தெரியுமா?” என்று கத்திக்கொண்டே வெளியே போனாள் வேலன்.

முத்தம்மாளுக்கு மாதக்கணக்கு ஆக ஆக, நடக்கவும் மலை ஏறி இறங்கவும் சிரமப்பட்டாள். அடிக்கடி இருமலும் வந்தது. ஒருநாள் மலைச்சரிவில் நடந்து செல்லும்போது நடக்க முடியாமல் காப்பிச் செடியின் அருகில் உட்கார்ந்து விட்டாள். சிறிது நேரம் இளைப்பாறிவிட்டு லயத்திற்கே திரும்பினாள். வேலைக் காட்டுக்கு அன்று போகவில்லை.

“என்னத்தா ஓடம்புக்கு” என்று கேட்டாள் வள்ளி. முத்தம்மாளின் முகத்தைப் பார்க்கும் பொழுதே உடல் நலமில்லை என்று யூகித்துக்கொண்டாள். வேதனையுடன் கீழே சாய்ந்தாள் முத்தம்மாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இடுப்பு வலிஏற்பட்டு ஒரு பெண் குழந்தையையும் பெற்று விட்டாள்.

வேலன் வேலைக்காட்டிலிருந்து திரும்புகையில் குழந்தை பிறந்துவிட்ட செய்தியை சுப்பனிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டான்.

“வள்ளி! எலே! ஏ புள்ளே” என்று அழைத்துக் கொண்டே வாசல் வழியாக நுழைந்தான் வேலன்.

“அவ,.....தண்ணி கொண்டரப் போயிருக்கா” என்று முன்கியவாறே கூறினாள் முத்தம்மாள்.

“என்னத்தா! புள்ளே நல்லா இருக்கா” வேலன் வெளியிலிருந்து கேட்டான்.

“என்னமோ இருக்கு” அவளின் குரலில் ஒரு சலிப்பு.

“என்னு பண்ணறது. எல்லாம் நம்ப நெனச்சாப்போலையா இருக்கு. எல்லாம் அந்த ஆண்டவனும் பாத்துகிடுவான்” என்று சொல்லி உள்ளே நுழைந்து குழந்தையைக் குனிந்து பார்த்துவிட்டு, வெளியே சென்றான் வேலன்.

“அய்யா கோப்பி ஊத்தி வச்சிருக்கேன். அடுப்புக் கிட்டே இருக்கு. போய் சூடா எடுத்துக் குடி” என்றாள் வள்ளி “நான் இன்னம் தண்ணி எடுத்தாறனும்” என்று சொல்லிக்கொண்டேபோய் விட்டாள்.

“என்னு வேலா! முத்தம்மாளுக்கு புள்ளே பொறந்திருக்காமே?” என்றான் மூக்கன் வந்துகொண்டே.

“அந்தக் கீ மலைக்காடு இருக்கே. அடேயப்பா! என்னு பாம்பு.....என்னு பாம்பு.....சும்மா நூறு கணக்கிலே தான் ஓடிச்சு. உசிரு தப்பிச்சதே பெரிசாப் போச்சு! துரை நெருப்புக் கொளுத்தச் சொன்னாரு. பாம்பு மேலே தோட்டத்துக்குத்தான் ஓடியாரும். காக்கன் சொன்னான், அவுக லயத்துப் பக்கமெல்லாம் ஒரே பாம்பாம்” என்று வேலைக்காட்டில் நடந்ததைக் கூறினான் மூக்கன்.

“ஆமாம். ஓனக்குத் தெரியுமா. புதுசா வந்த ஆளிலே எவனோ கருப்பனமே. அவன் நேத்து தோட்டத்தே விட்டு ஓடப்பாத்து, நாட்டுக்குப்போன எடத்திலே புடிச்சி கிட்டு வந்துட்டாங்களாம். அவனை கட்டிவச்சி உதைச்சதிலே என்னமோ உசிரு போரூப்பலே, லயத்துலே கெடக்கிறானும். காக்கன் சொன்னான். பொழுது விடியுமுன்னே உசிரு போயிடும்னு. பாவம்.....சின்ன வயசாம். பய

சேதி தெரியாமே வந்து ஆப்பட்டுக்கிட்டான். பாவி பயங்க.....”

முத்தம்மாளின் இருமல் அவர்களின் பேச்சைக் கிழித்துக்கொண்டு கொர கொரத்தது.

மீண்டும் செல்லாத்தாளிடமிருந்து செய்தி வரவும், வேலன் துரையிடம் நேரே சென்று கங்காணியின் முன்னிலையில், கேட்டான்.

கங்காணி சின்னத் துரையிடம் சொல்லவும், அவன் சற்றேயோசித்தவாறு தன்னுடைய அரும்பு மீசையை தடவி விட்டான்.

“சரி, அப்பறம் சொல்லுகிறேன். நாளைக்கு பெரட்டுக்களத்துக்கு வரும்போது சொல்லுகிறேன்.” என்று பதிலளித்தான்.

அன்று மாலை மூக்கனிடம் செய்தியைச் சொன்னான் வேலன். “பாத்தா சின்னத் தொரை எவ்வளவோ நல்லவன் தான். எல்லாம் இந்தக் கங்காணி, கணக்குப்பிள்ளை சேர்ந்து பெரிய துரையெக்கூடக் கெடுத்து வைச்சானுங்க.”

அடுத்த நாள் வேலன் ஊருக்குப்போக துரை அனுமதி கொடுத்தான். அத்தோடு சுப்பனையும் வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளுவதாகவும் சொன்னான். இந்தச் செய்தியைக் கேட்கவும் வேலனுக்குப் போன உயிர் திரும்பிவந்துவிட்டது போலிருந்தது. ஊர் என்றதுமே ஒரு புது வேகமும் படபடப்பும் அவன் மனதில் எழுந்தன.

“முத்தம்மா! ஏ வள்ளி புள்ளே நாள் ஊருக்குப் போறேன்” என்று அன்று மாலை ஓடோடியும் வந்து சொன்னான் வேலன்.

“ஊருக்கா? அப்பு. ஊருக்கு நெசமாத்தான் போறியா?” வள்ளியின் குரலில் வியப்புத் தொனித்தது.

“என்னமோ ஊரெல்லாம் எப்படியிருக்கோ?” என்றான் முத்தம்மாள். அவளுக்குப் பேசும்போதே இருமல் வந்து

விடும். குத்து இருமல் என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள். ஆபீஸிலே சொல்லி ஏதோ மருந்து வாங்கிக் கொடுத்தும் ஒன்றும் நிற்கவில்லை. கை மருந்தா ஏதோ கசாயம் போட்டுக்கொடுத்தும் நிற்கவில்லை. இதோடு அந்தக் கைக்குழந்தைக்கு அவள் பால் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அது அவள் மார்க்பைச் சப்பிச் சப்பி பாலில்லாமல் வரண்டு போயிருப்பதைக்கண்டு வீறிட்டு அலறியது.

“என்னமோ நான் தனியா இங்கே இருந்து என்னு பண்ணப் போறேனோ” என்று முனகினாள் முத்தம்மாள்,

“இங்கேதான் மூக்கன் இருக்கே. சுப்பன் இருக்கான். இப்போதைக்கு உன்னே கூட்டிக்கிட்டுப் போவத்தான் முடியுமா?” என்றான் வேலன்.

“எனக்கு வளையல் வாங்கியாறியா” என்று கேட்டாள் வள்ளி.

“என்னு? வளையலா?” என்று சிரித்தான் வேலன். “புள்ளே பெரிசா போச்சே... புத்திசாலிதான்...” என்று சொல்லிக் கொண்டே மீண்டும் சிரித்தான். அவனது காவி படிந்த பற்கள் வெளியே தெரிந்தன.

“ஆமாம், இனி அவ பெரியவதான். சின்னவளா” என்று சொல்லிக்கொண்டே இந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் மூக்கன்.

“வள்ளி கொஞ்சம் சூடா தண்ணி குடு புள்ளே” என்று உட்கார்ந்தான்.

“அம்மாடா! அப்பாடா!” என்று முனகிக்கொண்டு படுத்திருந்தாள் முத்தம்மாள். அவளுடைய மெலிந்து ஒடுங்கிப்போன உடலும், எலும்புகள் துருத்திக்கொண்டிருக்கும் முகமும் மங்கிய ஒளியில் விகாரமாகவும், பயங்கரமாகவும் தெரிந்தது.

“சிவகாமி - இந்தப் பக்கமே வரல்லியா?” மெதுவாகக் கேட்டான் மூக்கன்.

“நீங்க எல்லாம் இல்லாதப்போ வந்தா... ஒங்க னெல்லாம் கண்டாலே பயப்படுறா” என்றாள் முத்தம் மாள்.

“அவபுள்ளே நல்லா இருக்கு! கண்ணுதான் அதுக்கு பூனே போலே மினுமினுன்னு இருக்கு” என்றாள் வள்ளி.

“அதெல்லாம் நமக்கெதுக்கு பெரிய எடத்து சமா சாரம்” என்றான் வேலன்.

“நேத்து கங்காணியோடே சண்டைபோலே இருக்கு. அவரு ஏதேதோ ஏசிட்டு போனாரு?” என்றாள் வள்ளி.

“நேத்தா? எப்ப அது?” என்றான் மூக்கன்.

“நீங்க எல்லாம் வேலைக்காட்டுக்கு போனாப்போல தான், அவரு வந்தாரு. என்னமோ பேசிக்கிட்டாக உள்ளே அப்புறம் பெரிய சத்தம் போட்டு ஏசினாரு. அக்காவும் என்னமோ சொன்னாக. அப்புறம் கோபமா போயிட்டாரு” என்றாள் வள்ளி.

“அவன் எல்லாம் செய்வான். பெரிய மனுசன் இல்லே” என்றான் மூக்கன்.

வேலன் ஊருக்குப் போகும் சிந்தனையில் வயித்துப் போய் நாட்களைக் கழித்து வந்தான். மாதம் முடிந்ததும் அந்த வழியே போகும் சிலருடனும், பக்கத்து ஊர் கங்காணியுடனும் ஊருக்குப் போகலாமென்று சொல்லி யிருந்தார்கள். இந்தவிதமான நினைவுகளில் மூழ்கிப்போய் ஒருநாள் மாலை வேலைக்காட்டிலிருந்து திரும்பி வரும் வழியில் கடைக்குப் போய்ச் சாமான் வாங்கிக் கொண்டு வர வேலனுக்கு நேரமாகிவிட்டது. அன்றிரவு சந்திரன் தனது வெள்ளிய ஒளியை அமிதமாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்

தான். காப்பிச் செடிகளில் இருளும், ஒளியும் கலந்து கலந்து ஒரு விசித்திரமான அழகையும், பயத்தையும் கிளப்பியது. அதன் நிழல் விழும் இடத்தில் பயங்கர எண்ணங்களை எழுப்பியது. வேலன் அவனுடைய சொந்தச் சிந்தனையில் மூழ்கியவனாய் இத்தகைய பசுமை நிறைந்த காட்சியைத்தான் தன் ஊரில் காணவிட்டாலும் மீண்டும் வயல் வரப்புகளைக் காணமுடியும் என்ற எண்ணங்களை எண்ணியவாறே நடந்தான். அந்த வரப்புகளின் வழியே நடந்து சென்று எத்தனை வருடங்கள் ஆகிவிட்டன? அந்த வரப்புகளின் சேற்றில் காலை வைத்து, மீண்டும் நாத்து நடவேண்டும் என்றும், எருதுகளை இழுத்துச் சென்று ஏர் உழவேண்டும் என்றும், கம்மாய்வே குளித்து வரவேண்டும் என்றும் அவன் மனம் துடித்தது. இந்த எண்ணங்களை கலைத்த இருவரின் பேச்சுக்குரல் அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

“சிவகாமி! நீ அந்தக் கங்காணிப் பயக்கிட்டே போகாதே. சிவகாமி கேட்டாயா? அந்த நொண்டிப் பயலே கட்டிக்கிட்டு நீ எத்தனை காலம்தான் இப்படி கசிட்டப்படணும். ஒரு வார்த்தை சொல்லு சிவகாமு” என்றது ஆண் குரல். அது மூக்கனுடையது போல் கேட்டது. வேலன் அந்த இடத்திலேயே திடுக்கிட்டு நின்று விட்டான்.

“நான்தான் என்னு பண்ணறது? கங்காணி சண்டைக்கு வந்துட்டான். என்னைக் கொன்னுருவானும். சின்னதொரை வந்ததும் பெரியதொரை பயந்துக்கிட்டு இருக்கானும். அதுக்கு கங்காணி என்னே வரச்சொல்லி ஒரேயடியா கசிட்டப் படுத்துறான். எம் புருசனா எப்படியாச்சும் காசு பணம் கெடச்சாப் போதும்னு தொல்லைப் படுத்துறான்” என்றான். அவள் குரலில் ஏதோ ஏக்கமும் துக்கமும் கலந்திருந்தது.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட வேலனின் மனம், குழம்பியது. மூக்கனிடம் சிவகாமி சொன்ன வார்த்தைகள் அவன் மனதில் வேதனையை எழுப்பியது.

உலகத்தில் எதுதான் சரி! எதுதான் குற்றம் என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை. மூக்கனுக்கும், சிவகாமிக்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இருக்கும் என்று அவன் கனவில் கூடக் கருதவில்லை. இந்தச் சம்பந்தம் எப்படி ஏற்பட்டது என்று அவனுக்கே ஆச்சர்யமாகத்தானிருந்தது. இது எப்படி முடியப்போகிறதோ என்றும் அவன் நினைக்காமலில்லை. அவர்கள் கண்களில் படாமல் அகன்றுவிட வேண்டும் என்று நினைத்தவாறு அவன் அந்த இடத்தில் அதற்கு மேல் நிற்காமல் லயத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அத்தியாயம் - 12

வேலன் ஊருக்குச் சென்ற இரண்டு, மூன்று வாரங்களில் 'ஹமில்டன்' தோட்டத்திலுள்ளவர்களை அம்மை நோய் பாதித்தது. வேனிற்காலத்தின் வெப்பம் தாளாமல் காலரா காட்டுத் தீயைப் போல் பரவியதால் தோட்டத்திலுள்ளவர்களில், நூறு நபர்களுக்கு மேல் நோய் வாய்ப்பட்டு உயிர் நீத்தார்கள். வேலன் குடும்பத்தில் வள்ளியையும், ரெங்கனையும் நோய் பாதித்ததோடு நிற்கவில்லை. ரெங்கனின் உயிரையும் அது பலிவாங்கியது. ரெங்கன் தேயிலைத் தூருக்கு உரமானான்.

முத்தம்மாளின் உள்ளம் குமைந்தது. எத்தனைதான் அவள் ஆதங்கப்பட்டாலும் அந்தச் சூழ்நிலை மாறவில்லை! வேலன் ஊருக்குச் சென்றிருக்கும் சமயத்தில் இத்தகைய தொரு சோதனைக்கு அவளை ஆளாக்கிய அந்ததெய்வத்தை நொந்து கொண்டாள்.

“ஆத்தா எதுக்கு அழுவுறே. நாங்க இருக்கிறோம் தானே? அப்புக்கிட்டே நான் சொல்லுறேன்” என்று சமாதானம் கூறினாள் வள்ளி.

வேலன் மீண்டும் இலங்கை திரும்புகையில் மாரி காலம் வந்துவிட்டது. ஊனையிடும் புயலும், பனியும், ஊதைக்காற்றும் மூர்க்கமாக வீசித் தொழிலாளர்களை வாட்டி வருத்தியது. சேற்றிலும், சகதியிலும் அட்டைக் கடியிலும், அந்த மலைச் சரிவுகளில் ஏறி இறங்கி வேலை செய்வதே அவர்களுக்குப் பெரிய சிரமமாக இருந்தது.

வேலன் தோட்டத்திற்குத் திரும்பி வந்த அன்று மழை பெய்திருந்தாலும், சூரியன் மெல்ல மெல்ல வெளிவந்து மழையினால் தேங்கிநின்ற தண்ணீர்க் குட்டங்களில் தன் மெல்லிய ஒளியைப் பரப்பினான்.

வேலன் ஒருவிதமான புழுக்கமும், வெறுப்பும் கலந்த மனத்தோடு தன் தோட்டத்து மண்ணில் காலடி வைத்தான். அந்தக் கதகதப்பான ஈரமண்ணை மிதித்ததுமே அவன் எண்ணங்கள் சேந்தாருக்குச் சென்றன. கங்காணியை நம்பி வந்ததற்கு அங்கொரு மனைவியும், இங்கொரு மனைவியுமாக வைத்து இரு குடும்பங்களை நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதுடன், இருதலைக் கொள்ளியைப் போல் திண்டாடிக் கொண்டிருப்பதுதான் கண்ட பலனாக இருந்தது. அவனுடைய நினைவு மண்டலத்தில் குடிவெறியைப்போல் ஒரு ஆவேசமும் ஆத்திரமும் பிறந்தது. அவன் தன்னையே நொந்து கொண்டான். அங்கு செல்லாத்தாளும் எத்தனையோ விதமான கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகி நிற்பதைக் கண்டதும், அவன் மனம் துடித்தது. இங்கு முத்தம் மாளும் குழந்தைகளும் படும் துயரத்தைக்காண அவன் உள்ளமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. எத்தனைதான் அவன் சிந்தித்தும் எல்லாம் சர்வ சூன்யமாகவே தோற்ற மளித்தன.

தோட்டத்துக் காவற்காரன் இரும்புக் கதவைத் திறந்து, வேலனை உள்ளேவிட்டு, பூட்டை மாட்டியதும் அவனுக்கு மீண்டும் சிறைக்குள் நுழைவதைப் போன்ற உணர்வு தோன்றிற்று. தன்னையும் மீறிய ஒரு பய உணர்ச்சி அவனது உள்ளத்தில் கவிந்தது. ஏதோ ஒரு அதள பாதா

ளத்திற்கு அவனை இழுத்துச் செல்லுவதுபோல இருந்தது அந்த உணர்ச்சி.

“என்னு அப்பு! இப்பதான் வாரியா?” என்று தூரத்திலிருந்து பார்த்த வள்ளி ஓடோடியும் வந்தாள்.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த வேலன் திடுக்கிட்டவாறு நிமிர்ந்து பார்த்தான். கால் நடையாக வந்ததால் அவன் முகத்திலும் உடலிலும் வேஷ்டியிலும் ஒரே அழுக்கும், புழுதியும் படிந்திருந்தது. தலைமயிர் சடையாக அங்குமிங்கும் பறந்துகொண்டிருந்தது. வள்ளியைக் காணவும் வேலன் தன் காவிப்படிந்த பற்களைக் காட்டினான். ஆனால் அவன் கண்களில் சோகமும் துக்கமும் தான் தெரிந்தன. கண்களிலிருந்து அவனையும் அறியாமல் நீர் பெருகிற்று. பேச முடியாமல் தொண்டையை அடைத்தது.

“வள்ளி! வள்ளி! புள்ளே! வள்ளி” என்று வள்ளியை தன்னருகில் அணைத்தவாறு கதறினான், ஓவென்று அலறினான். “ரெங்கன் செத்துப்போயிட்டானா வள்ளி. ரெங்கன் போயிட்டானா?” என்று புலம்பினான். வள்ளியும் தாங்கொண்ணாத் துயரத்தால் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

இருவரும் அமைதியடைந்த பிறகு, வேலன் நிமிர்ந்து வள்ளியைப் பார்த்தான். அவள் மெலிந்து சோர்வுற்றுப் போயிருந்தாள். அவன் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் யாரோ ஒரு ஈட்டியை வைத்துக் குத்துவதுபோல் வேதனையெடுத்தது. மீண்டும் வள்ளியைக் கட்டியணைத்துக் கதறினான்.

“வா அப்பு! கொஞ்சம் கோப்பித்தண்ணி குடி, வா! புள்ளே அழுவும்” என்று சொல்லி லயத்துக்கு அழைத்து வந்தாள் வள்ளி.

“முனியம்மா நல்லா இருக்காளா?” கடைசியாகப் பிறந்த குழந்தையின் பெயரை முனியம்மா என்று வைத்திருந்தார்கள்.

“எனக்கு வளையல் கொண்டாந்திருக்கிறாயா அப்பு? பெரியாத்தா எல்லாம் நல்லா இருக்கா?” என்று வழியெல்லாம் செய்தியைக் கேட்டுக்கொண்டே போனான்.

அன்று மத்தியானம் வேலைக்காட்டிலிருந்த முத்தம் மாளுக்குச் சாப்பாடு கொண்டுபோன பொழுது, வேலன் வந்திருப்பதாகச் சொன்னான் வள்ளி. ரெங்கன் இறந்ததில் இருந்து குழந்தையை விட்டுவிட்டுச் சாப்பாடு கொண்டு போவது சிரமமாக இருந்தது. ஆகையால் வள்ளி குழந்தையையும் தூக்கிச் செல்லுவாள். அத்தோடு மேல் மலையில் வேலைசெய்த முத்தம்மாளுக்கு வீட்டுக்கு வந்து பால் கொடுத்துவிட்டுப் போகமுடியாது. ஆகையால் குழந்தையைத் தானே கொண்டுபோய் ஒரு மரத்தினடியில் தூளி கட்டிப்போட்டுவிட்டு தன் வேலையைப் பார்ப்பாள்.

அன்று மாலை, வேலன் வீட்டில் ஒரே ஒப்பாரியும், பேச்சுமாக இருந்தது. ஊர் செய்தியைக் கேட்க தோட்டத்திலிருந்து வந்தவர்களும், போனவர்களுமாக இருந்தார்கள்.

“ராமசாமி செத்தா போயிட்டான்?” என்று பிரமித்தவாறு கேட்டான் வேலன்.

“ஆமாம்! பாவம். சிவகாமி ரொம்ப கஷ்டப்படறா...” என்றான் முத்தம்மாள்.

“அதுவும் நல்லதுக்காக இருக்கும்!” என்று மெதுவாகச் சொன்னான் வேலன். ஓரக்கண்ணால், மூக்களை லேசாகப் பார்த்துக்கொண்டான்.

“போறேன், போறேன்னு ஒரு புள்ளேயே வேறே குடுத்துட்டுப் போனான்” என்றான் முத்தம்மாள்.

“... என்னமோ அவன் புள்ளையா அது!... அவ கஷ்டகாலம்” என்றான் வேலன். மூக்கன் இந்தப் பேச்சைக் கவனியாதவன்போல் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அந்தக் கங்காணி ஒன்றும் சரியா இப்பக் கவனிச்சிக்கிறதில்லே போல இருக்கு! இப்ப சின்ன துரை வந்த

பிறகு, கொஞ்சம் பெரிய தொரையும் அடங்கித்தான் போயிருக்கான்” என்றான் முத்தம்மாள்.

வேலன் மூக்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மூக்களின் கண்கள் கலங்கியிருந்ததைக் கண்டான்.

“ஏ புள்ளே! வள்ளி! இங்கே வா. காளி மவன் கேட்டான். சிட்டு ஒன்னேப்பத்தி கேட்டான். காளி ஒணக்கு இந்தத் துண்டுத் துணியை கொடுத்தா” என்று பேச்சின் திசையை மாற்றினான்.

வேலன் வந்து இரண்டு மூன்று மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. மழைக் காலத்தில் சேறும், சகதியும் அவர்களை வேலை செய்வதற்கு விடாமல் வருத்தியது. இருந்தாலும் தலையில் கம்பளியைப் போர்த்திக்கொண்டு அவர்கள் வேலைக்குப் போய்க்கொண்டுதானிருந்தார்கள். காற்றும், மழையும் சில சமயங்களில் இவர்களை மலைச்சுருக்கங்களில் தள் விடும் போல் அடித்தது. ஆனால் அவர்கள் தயங்காமல் வேலைக்குப் போகத்தான் செய்தார்கள். வேலனின் மனமோ இரம்பவும் சோர்ந்துபோயிருந்தது. இரண்டு ஆண் மக்களும் தனக்குத் துணையாக இருப்பார்கள் என்று நம்பியதற்கு மாறாக ஒரு ஆண்மகன் மட்டும் இப்பொழுது மிஞ்சியிருந்தான்.

முத்தம்மாளோ பைத்தியம் பிடித்தவள்போல் வேலைக்குப் போவதும், லயத்துக்குத் திரும்புவதும், தனக்குள் ஏதோ முனகிக்கொண்டும், பேசிக்கொள்வதுமாக இருந்தாள். ரெங்கன் இறந்ததிலிருந்து அவள் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. புலம்பிப் புலம்பி மரத்துப்போய்விட்டது.

இதே நிலைமையில் நாட்கள் மாதங்களாகி, மாதங்கள் வருடங்களாயின.

“எலே! அந்த சிவகாமு திரும்பிக் கலியாணம் கட்டிக் கிட்டா என்னவாம்?” என்றான் வேலன்.

“என்னமோ போ! போறவன் வாரவன் எல்லாம் ஒரு சொல்லுச் சொல்ல ஏன் அப்படியிருக்காளோ தெரியாது” என்றாள் முத்தம்மாள்.

“நம்ப மூக்கன் அவளை கட்டிக்கிட்டா என்னவாம்? தோட்டத்திலே எல்லாருக்கும் அவளை வச்சிருக்கான்னு தெரியும். அதைவிட கட்டிக்கிட்டான்னா நல்லதுதானே.”

“அவதான் வேண்டாமுங்கிருளாம்! அப்படின்னு சொல்லிக்கிருக. அதோட அவனுக்கு ஊரிலே வேறே பொஞ்சாதி இருக்கே!”

“ஆமா! இனிமேதான் அவன் ஊருக்குப் போய் பெஞ்சாதியோட வாழப்போறான். நீ ஒரு பக்கம்.”

“வேலா! வேலா!” என்று பதைபதைப்புடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்த மூக்கனின் குரல் கேட்டு, திடுக்கிட்டு எழுந்து வேலன் காம்ப்ராவைவிட்டு வெளியே சென்றான்.

“வேலா! ஒனக்கு தெரியுமா சங்கதி. நம்ப சின்ன துரை குதிரையிலே போகும்போது கீழே விழுந்து கால் முறிஞ்சு போச்சாம்” என்று பதைபதைப்புடன் கூறினான்.

“அட பாவமே! நம்ப சின்னதொரைக்கா இப்படி வரணும்? போயும் போயும் அந்த நல்ல மனுசனுக்கா இப்படி? அந்த அக்கிரமக்காரனுங்களுக்கு ஒன்றும் வர மாட்டேங்குதே” என்று சொல்லிக்கொண்டே வேலனும், மூக்கனும் கீழே இறங்கி ஆபீசை நோக்கி விரைந்து நடந்தார்கள்.

இருவருமாக ஆபீசை அடைந்ததும், யாரை என்ன விசாரிப்பதென்று தெரியாமல் பயந்தவாறு வெளியே நின்று மற்றவர்கள் பேசிக்கொள்வதைமட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். துரைக்கு மண்டையிலும், காலிலும் காயம் என்றும், கால் முறிந்துபோயிருப்பதாகவும் பேசிக் கொண்டார்கள். சிறிதுநேரம் நின்றுவிட்டுத் திரும்பிவிட்டார்கள்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்தபின் சின்னத் துரைக்கு குணமாகவில்லையென்றும், அவரைக் கண்டிக்குக் கொண்டு போய்ச் சிகிச்சை செய்யப்போவதாகவும் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

சின்னத் துரைக்கு குணமாக நான்கைந்து மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. அதற்குள் மீண்டும் தோட்டத்தில் அக்கிரமம் தலைவிரித்தாடியது. கங்காணியும், கணக்கப்பிள்ளையுமாகச் சேர்ந்து அகந்தையுடன் துரைத்தனம் செய்தார்கள். பெரிய துரை அமிதமாக மதுபானம் அருந்துவதும், அருந்திவிட்டு தள்ளாடிக்கொண்டு வேட்கை நிறைந்த மிருகமாக அலைவதுமாக இருந்தான். அதன் காரணமாக கங்காணியும், கணக்கப்பிள்ளையும் செய்த அக்கிரமங்கள் எல்லைமீறிப் போய்விட்டன.

ஒருநாள், ஒரே பயங்கர மழை. காற்று லயத்தின் கூரையெல்லாம் பிய்த்துக்கொண்டு போய்விடும் போலிருந்தது. மலைச் சரிவில், மழைத் தண்ணீர் ஆற்று நீராகப் பெருக்கெடுத்து ஓடிற்று. சேறும் சகதியுமாகக் குழைந்துபோயிருந்த மண்தரையில் நடப்பதற்குச் சிரமமாக இருந்தது. இரவெல்லாம் மின்னல் வீச்சினாலும், இடி முழக்கத்தாலும் தூக்கமின்றி அடுக்களையின் கதகதப்பில் கம்பளியைப் போர்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் வேலன். முத்தம்மாள் படுத்து உறங்குவதும், திடுக்கிட்டு எழுவதுமாக இருந்தான். பொழுது புலரும் தருணத்தில் மழையும் ஓய்ந்தது. காற்றின் வேகமும் நின்றது. எங்கும் அமைதி நிலவியது. வெளியே சந்திரனின் வெண்ணொளி லேசாக வானத்திடையே படர்ந்திருந்தது. வேலனும் சோர்ந்து களைத்துப்போய் மெதுவாக நித்திரையில் ஆழ்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில் வெளியே கசமுசத்த பேச்சுக் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழுந்தான்.

“விடு என்னை. விடுறியா இல்லாட்டா கூச்சல் போடட்டுமா” என்று சிவகாமியின் குரல் ஆத்திரத்துடனும், ஆவேசத்துடனும் கேட்டது.

“ஆமாம். அந்தப் பயக்கூட சேந்துக்கிட்டு, நீ இப்போ நம்பளைச் சட்ட பண்ணை இருக்கே. வேணும்னா அவனைத் தொலைச்சுப்படுவேன், தொலைச்சு. நான் யார் தெரியுமா?” என்று உறுமியது ஆண் குரல். அகங்காரமும், திமிரும் தொனித்த அந்தக் குரல் கங்காணியின் குரல்தான்!

“ஒனக்கென்ன துரையைவிட இவன் பெரிசா? ஏ கழுதே. நீ எவ்வளவு செழிக்க இருக்கலாம். மருவாதையா வந்திரு!” என்று அதட்டிப் பேசினான்.

“தூ... ஒனக்கு வெட்கமில்லை. நான் வரமுடியாதுன்னா மருவாதையா இதெவிட்டு போயிடு. தெரியுமா? ஒன் தொரை எல்லாம் தெரிஞ்சுதான் கெடக்கு. நான் வேலை செய்யறேன். நீ கூலி குடுக்கிறே. சும்மாவா குடுக்கிறே?”

“என்ன ரொம்பப் பேசிறியே? நான் யாருன்னு நெனச்சே. ஏய் சிறுக்கி. ஒனக்கு அவ்வளவு வாய் வந்திருச்சா? வேசை! இரு ஒன்னையும் அந்தப் பயலையும் என்னு பண்ணறேன்னு பாரு” என்று உறுமினான்.

“ஆமாம். என்னமோ பண்ணீருவேயாக்கும். இப்பத் தான் புதுசாப் பண்ணப்போறே. போய்ப் பண்ணிக்கோ, போ” என்று கத்தினான் சிவகாமி. அதற்குள் அவன் ஏதோ அவனைப் பலவந்தமாக இழுப்பதாகவும் அவன் திமிறிக் கொண்டு அவன் பிடியினின்று தப்ப முயல்வதாகவும் தெரிந்தது. அதற்குள் மூக்கன் எழுந்து, விருட்டென்று வெளியே ஓடினான். மங்கிய நிலவொளியைத் தவிர வேறு வெளிச்சம் ஒன்றுமில்லை.

மூக்கன் சிவகாமியின் லயத்திற்கு ஒரே பாய்ச்சலில் பாய்ந்து சென்று கங்காணியின் நீளக் கோட்டின் கழுத்துப் பாகத்தை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டான். கங்காணி சிவகாமியைத் தன் பிடியினின்று விட்டுவிட்டான்.

“ஒனக்கென்னடா இங்கே வேலை? இவ என்னு உன் பெஞ்சாதியா? போடா வெளியே?” என்று கங்காணி திமிறிக் கொண்டு கத்தினான்.

மூக்கன் அசையவில்லை. “ஆமாம். அவள் என் பொஞ்சாதிதான்” என்றான் ஆத்திரம் பொங்க.

“ஃ நாயே, பொழைக்க வழியில்லாட்டாலும் வாயே பாரு, வாயே. ஜாக்கிரதையா இரு. ஒங்க ரெண்டுபேரையும் பாத்துக்கிறேன், பாரு” என்று தன் உடலை உதறிய வாறு வெளியேறினான் கங்காணி.

“இப்ப சின்னத்துரை இல்லேதானே. நீ பாத்துக்கத்தான் செய்வே போ. பாத்துக்க போ” என்றான் மூக்கன். அந்த வார்த்தை காற்றோடு கலக்குமுன்பே கங்காணி கீழே இறங்கி நடந்துவிட்டான்.

காம்பரா வாசலிலிருந்து நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேலன், கங்காணி வெளியேறிச் செல்லும் பொழுது, தன் காம்பராக்குள் ஒளிந்து கொண்டான். இந்தச் சம்பவம் எங்கு போய் முடியப்போகிறதோ என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டான்.

அவன் நினைத்தது தவறாகிவிடவில்லை. ஒருமாதம் செல்லு முன்னே மூக்கன் சம்பளக் கணக்கைப்பற்றிக் கேட்க, ஆபீஸிற்குச் சென்றான்.

“ஓ! மூக்கனா? என்னடா பெரிய சம்பளக் கணக்கு கேக்க வந்துபுட்டே?” என்று எடுப்பாகக் கேட்டான் கங்காணி.

“என்னு எனக்கு கடையிலே சாமான் கொடுக்க மாட்டேங்கிறாங்க? கேட்டா கடன் நெறைய இருக்குன்னு சொல்லுறாங்க. நான் சாப்பாட்டிற்கு என்னு பண்ணுவேணுங்க?” மூக்கனும் சற்று விறைப்பாகவே பேசினான். ஆனால் உள்ளத்தில் பொங்கியெழுந்த கோபத்தை அவன் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“ஓ! கணக்கு கேட்க வந்தியா? கணக்கப்பிள்ளைவாள் கொஞ்சம் இவன் கணக்கே பாரும” என்றான் கங்காணி. கணக்குப்பிள்ளையும் ஏதோ புரட்டிப் பார்த்தவனாய், கங்காணியின் காதில் குசுகுசுத்தான்.

“என்னடா ஒன் கணக்கில் அதிக பற்று இருக்கு. நீ பாட்டுக்குக் கடன் கேட்கிறே. அதெல்லாம் முடியாது. இந்த மாசம் வேலே செய் பாப்போம்.”

“அப்போ நான் சாப்பாட்டுக்கு என்னாங்க பண்ணறது?” என்றான் மூக்கன் குமுறிக்கொண்டே,

“என்ன பண்ணுவியோ! எனக்கென்னவாம். நான் என்னா பண்ணறது?” என்று திரும்பினான் கங்காணி.

“நீங்க இப்படிச் சொன்னா நான் பட்டினியா இருந்தா வேலை செய்யறது?”

“செய்யேன். யாருக்கு என்னாவாம். எனக்கு வேலே தானே ஆகவேண்டியது.”

மூக்கனுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

“நான் கேட்கிறேன். நீங்க பாட்டுக்கு போறிங்களே என்னா கணக்கு? கடன்னு எங்களே ஏமாத்துறீங்களா?”

“என்னா சொன்னே? ஒஹோ. எதிர்த்து பேசத் துணிஞ்சிட்டியா நீ. ஒன்கிட்டே நான் கணக்குச் சொல்லிக் கிட்டு இருக்கிறதுதான் வேலேன்னு நெனைச்சியா என்ன. நாயே! எவ்வளவு திமிறுடா ஒனக்கு?” என்று கத்தினான் கங்காணி.

“நாங்க மட்டும் மனுசனில்லையா? நாங்க என்னா மிருகமா? நீங்க எல்லாம் சும்மா இருந்து சாப்பிட்டுக் கிட்டு இருக்கீங்க. நாங்க வேலை செஞ்சுகூட சாப்பாடு சரியா இல்லேன்னா எப்படித்தானிருக்கிறது?” என்று ஆத்திரம் பொங்கப் பதிலளித்தான் மூக்கன். அவ்வளவுதான் கங்காணிக்கும், கணக்கப்பிள்ளைக்கும் கோபமும், ஆத்திரமும் பொத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டன.

“பிடிச்சுக் கட்டுங்கடா அவனை. அயோக்கியப் பயல்” என்று வாயில் வந்தவாறு திட்டினார்கள். காவற்காரர்கள் மூக்கனைப் பிடித்து மரத்தில் கட்டினார்கள். உள்ளே சென்று

துரையிடம் ஏதோ கங்காணி சொல்லிவிட்டு வந்தான். துரை உடனே எழுந்துவந்து தன் சாட்டையால், குடிவெறியில் என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமல மூக்களை நன்றாக அடித்தான். மூக்கள் மூச்சுத் திணறக் கதறியவாறு சோர்ந்துவிட்டான்.

சற்று நேரம் பயங்கர அமைதி குடிகொண்டிருந்தது.

“டேய்!” என்று அதட்டினான் துரை. உள்ளே இருந்து ஒரு கிளார்க்கு வெளியே வந்து என்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணைக் கூனிக்குறுகி நின்றான்.

“வணைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துப்போய் இவன் குழப்பக்காரன் என்று சொல்லி, ஜெயிலில் போடச் சொல்லு. நான் கொடுக்கும் காகிதத்தைக் கொண்டு போய் மாஜிஸ்டிரேட்டிடம். கொடு! போ!” என்றான் துரை. அவன் கத்திய குரல், மலையுச்சியில் இருந்து ஒலித்து எங்கும் பரவியது. மூக்கனுக்குப் பயம் கப்பியது. அவன் என்ன குற்றம் செய்தான், சிறையில் போடும் அளவுக்கு? என்ன குற்றம் செய்தான் என்றுதான் அவனுக்குத் தெரிய வில்லை. அவன் கெஞ்சினான்.

“சாமி! இனிமே நான் அப்படியெல்லாம் பேசவே மாட்டேன் சாமி! என்னே விட்டுவிடுங்க” என்று மன்றாடினான். யார் காதிலும் அது ஏறவில்லை.

அவனைச் சங்கிலியால் பிணைத்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு இழுத்துச் சென்றார்கள். அங்கு ஆறுமாதம் கடுங்காவல் தண்டனை அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டது.

வேலனுக்கு வாழ்க்கையில் எஞ்சியிருந்த நம்பிக்கையும் வற்றிப்போய்விட்டது. வானத்தினிடையே தொங்கி ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த நட்சத்திரம் நிலைபெயர்ந்து விழுந்து விட்டதுபோல் ஒரு உணர்ச்சி அவனைக் கவ்வியது.

அத்தியாயம் - 13

தேயிலைச் செடிகள் காலப்போக்கிலே வளர்ந்து, கொழுந்து பறிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டன. அந்தத் தோட்டத்தின் பெண்களும் பருவத்தின் ஏணியில் ஏறினார்கள். வள்ளியும் குழந்தைப் பருவம் மாறி பெண்மையை அடைந்தாள்.

“என்னப்பா வேலா! தூன் பெண்ணுக்கு ஒரு கலியாணத்தே பண்ணி வைக்கக்கூடாதா என்ன? நேராநேரத்திலே பண்ணி வச்சினதான் நல்லா இருக்கும்...” என்று அக்கறையுடன் ஒருநாள் கங்காணி கேட்டான்.

“ஆமாங்க. என்னமோ நல்ல புள்ளேயா யாரும் கெடச்சாப் பாக்கணும். நம்ம ராசிக்கொள்ளே ராசாத்தோட்டத்திலே, யாரோ நம்ப சனம் இருக்குன்னு சொல்லிக்கிட்டாக. பையன் நல்லா இருந்தா பாக்கணும்” என்றான் வேலன்.

“ஆமாம்! ஆமாம்! எல்லாம் பாத்துத்தான் செய்யணும். ஏன் நம்ப தோட்டத்திலேயே பாத்து முடிச்சிட்டா என்னாவாம்.”

“இல்லைங்க: நம்ப பொஞ்சாதி வழியிலே சொந்தமா, அவள் சின்னத்தா மகன் இருக்கான். அவன் மவன் பெரியவனா இருக்கானா? அவனே பேசி முடிக்கலாம்னு யோசனை இருக்கு”

“என்னமோ! தூர தொலையிலே கொடுக்கிற வேலை வச்சிக்காதே. வேணும்னா அவனை இங்கேயே வேலைக்கு சேர்த்துக்கலாம். வரச்சொல்லு! காணாத எடத்துக்கு அனுப்பிப்புட்டு பாத்துக்கிறது கசிட்டம்” என்று செலவில்லாமல் ஆள் சேர்க்கும் எண்ணத்தை வெளிக்காட்டிக்

கொள்ளாமல் ஏதோ வேலன்மீது அக்கறையிருப்பது போல் பேசினான்.

“சரி. சிவகாமு எப்படியிருக்கா?”

“என்னமோ இன்னம் வீக்கம் இருந்துகிட்டுதானுங்க இருக்கு.” கங்காணி சிவகாமுவைப்பற்றி விசாரித்ததற்கு இவ்வாறு பதில் சொன்னான் முத்தம்மாள்.

“அவ புள்ளேக்குத் தேவலையா?”

“கொஞ்சம் தேவலைங்க...”

“சரி! சரி! பார்ப்போம்” என்று கூறிக்கொண்டே மிடுக்காக மீசையை முறுக்கிவிட்டுக் கொண்டு நடந்தான் கங்காணி.

“அப்பாடோய்! என்ன செருக்கு?.....” என்றான் சுப்பன். மகனின் வாசிபக் கிண்டல் பேச்சு வேலனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“டேய் சும்மா இருடா! வாயே விட்டுத் தொலைக்காதே, நாய்மாதிரி...” என்றான் வேலன்.

“ஆமான்னா. திடீர்ன்னு கங்காணி அய்யாவுக்கு அக்கறை பொத்துக்கிட்டு வந்திடுச்சே! ஏதாச்சும் சூது கீது இருக்கும்” என்று மீண்டும் சொன்னான் சுப்பன்.

ஆற்றங்கரையிலிருந்து குளித்துவிட்டு மூக்கன் மேலே வந்தான். அவன் வாடி மெலிந்து சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வந்திருந்தான்.

“மாமா கேட்டாயா கதையே. நம்ப வள்ளிக் குட்டியை சீக்கிரம் கலியாணம் பண்ணிவைக்க சொல்லு ரார் பெரியவரு.”

“கங்காணி கீழே போரச்சே பாத்தேன். ஏதாச்சும் நடக்கு முந்தி பண்ணிப்புடுறதுதான் நல்லது” என்றான் மூக்கன் தன் ஈரத் தலைமயிரை உதறிவிட்டுக்கொண்டு.

“ஆமாம்னா! இந்தப் பசங்ககிட்டே புள்ளே பத்திரமா பாத்துகிறதே பெரிய பாடா போகும். நரிக் கூட்டத்திலே ஆப்புட்டுக்கிட்டு முழிச்சிக்கிட்டு இருக்கணும்” என்றாள் முத்தம்மாள்.

“சரி ஒரு நல்ல நாளாப் பாத்துக் கங்காணிகிட்டே கேட்டுக்கிட்டுப் போய் பாத்துப்புட்டு வாரேன்! நம்ப புள்ளேயே இந்தத் தோட்டத்திலேயே கொண்டாந்து வச்சிக்கலாமே” என்றாள் வேலன்.

வள்ளி காம்ப்ராவின் உள்பக்கத்தில் வெட்கத்தால் நாணிக்கோணி நின்றாள்.

“அட எழுவே. இதுக்குள்ளேயே வெக்கம் வந்திடுச்சா ஓனக்கு?” என்றாள் முத்தம்மாள். “போய் புள்ளேயே எடுத்தா போ!”

“இனி குட்டி பெரிசாயிட்டாதானே. வெக்கமெல்லாம் வந்துடும்” என்றாள் சிவகாமி. இந்த பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவள் தன் வாயிலில் நின்று தன் வீங்கிய கால்களுடன் நடந்து, முத்தம்மாளின் லயத்திற்கு வர முயற்சித்தாள்.

வள்ளியின் கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கவும், அங்கு பக்கத்திலுள்ளவர்களும் வந்து சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

அந்த மாதமே கங்காணியின் உத்தரவுடன் ராசிக் கொள்ளை ராசாத் தோட்டத்திற்குப் போய் மாப்பிள்ளை பார்த்துவிட்டுவர காக்கனும், மூக்கனும் சென்றார்கள். மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் குப்பனுக்கு, வள்ளியைத் தன் மகன் செங்கமலைக்கு மணம் முடிப்பதற்குச் சம்மதமாகத் தானிருந்தது.

“அதுக்கென்னா! நான் ஒருநாளைக்கு வந்து பார்க்கிறேன். பார்த்துப்போட்டா, அப்புறம் மத்த சங்கதி பேசிக்கெல்லாம்” என்றாள் குப்பன்.

செங்கமலை அரும்பு மீசையோடும், குறும்பு பார்வையோடும் நின்று கொண்டிருந்தான். மினுமினுத்த உடல்கட்டும், அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த கருகரு என்ற தலைமயிரும், தளர்ந்த நரம்புகளும் அவனுடைய வாலிபத்தின் எழிலை எடுத்துக் காட்டின. ✓

“சரி. ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து கல்யாணத்தை முடிச்சு வப்போம். நீயும் வந்து வள்ளியப்பாரு. மூக்கும் முழியுமா இருக்கா. பொண்ணுக்கு ஒண்ணும் கொறையில்லே கொணமும் நல்லாத்தானிருக்கு” என்று கூறிவிட்டு காக்கனும், மூக்கனும் ‘ஹமில்டன்’ தோட்டத்திற்குத் திரும்பினார்கள்.

அங்கே முதல் முதல் வேலைக்கு வந்த பொழுது இருந்த காடெல்லாம் போய் இப்பொழுது பசுமை நிறைந்த தேயிலைக் கன்றுகள் அந்தத் தோட்டத்தை அலங்கரித்தன. மேலே இருந்து பார்க்கும்பொழுது, அந்தப் பசுமை நிறைந்த காட்சி அவர்களின் உள்ளத்தைத் தொட்டது. மேட்டிலிருந்து ஓடும் புது செம்மன்றோடும், ஒரு பக்கத்தில் சரிந்துஓடும் மலைக் குன்றுகளும், நீர் வீழ்ச்சியும் கண்ணைக் கவர்ந்தன. காப்பிச் செடிகளும், கருப்பந்தைலச் செடிகளும் கதகதப்பான மணத்தை எங்கும் பரப்பின அவர்கள் கீழே கால்வைத்து நடக்கும்பொழுது கனிமன்றோட்டின், ஈரங் கசிந்த பசை அவர்களின் கால்களில் ஓட்டியது.

“ஏன் மூக்கா எப்படிப் பேச்சு எல்லாம்” என்று கேட்டான் வேலன். வேலைக்காட்டிலிருந்து திரும்புகையில் மூக்கனும், காக்கனும் வாசலில் காத்திருப்பதைக் கண்டான்.

“பையன் என்னமோ நல்லாத்தான் இருக்கான். குடும்பம்தான் கொஞ்சம் பெரிசு. இருந்தாலும் பையனை எனக்குப் பிடிச்சுத்தானிருக்கு” என்றான் மூக்கன்.

“வள்ளிக்கு ஏத்தவன்! பய பொல்லாத போக்கிரியா தெரியான்” என்று சரிவிலிருந்து ஏறிவரும் வள்ளியை

ஓரக்கண்ணால் ஒரு குறும்புப் பார்வை பார்த்தான் காக்கன்.

“என்ன மாமா! எனக்கு என்னாவாம்?” என்று துடுக்காகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தாள் வள்ளி.

“என்னவா? அடபுள்ளே! ஓனக்கு ஒன்னும் தெரியாதா என்ன? போவட்டும் அந்த பய வரட்டும் சொல்லி என்ன பண்ணச் சொல்றேன்னு பாரு! வேலா சீக்கிரமா முடிச்சுப்போட்டு வை. தெரியுமா? குட்டி பெரிய வாயாடியா மாறிட்டா” என்று கேலியாகச் சிரித்தான் காக்கன்.

“ஓனக்கு என்னேக் கண்டா எப்படியிருக்காம். எனக்குக் கல்யாணமும் வேண்டாம் ஒன்னும் வேண்டாம்” என்று சொல்லி தலை குனிந்தாள் வள்ளி. அவள் கன்னம் கன்றிச் சிவந்தது.

“அட! ராசாத்தியே! ஒங்கப்பனா வச்ச சோறு போடப்போறான்?” என்றான் காக்கன்.

“பின்னே நான் வச்சுப் போடாமே யார் போடுவா களாம்? எந்தப் பய வந்தாலும் என் வள்ளி கால் தூசுக்கு காணுவாளு?” என்று பெருமிதத்தோடு கூறினான் வேலன்.

“சரி. சரி. நான் ஆத்துப் பக்கம் போயிட்டுவாரேன். அப்பனும், புள்ளேயும் எப்படியாச்சும் போங்க” என்றான் மூக்கன்.

வள்ளியின் திருமணத்தை நிற்சயிக்க மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் வந்திருந்தார்கள். பெரிய கங்காணியிடமும் கணக்கப்பிள்ளையிடமும் ஒரு வார்த்தை கூற மறந்துவிடவில்லை வேலன்.

“கொஞ்ச நாளேக்கு வள்ளி அங்கே வந்திருக்கட்டும். அப்புறம் பாத்துக்கலாம்” என்றான் குப்பன்.

“அடுத்த மாசமே கலியாணத்தை வச்சிக்குவோமா?”
என்றான் மூக்கன்.

“என்ன அவசரம்?” என்றான் வேலன்.

“ஆமாம். கொஞ்சம் பொறுத்துக்கூட செய்யலாம்”
என்றான் முத்தம்மாள். வள்ளி போய்விட்டால் தனக்கு
ரொம்பவும் சிரமமாகப் போய்விடும் என்று எண்ணினான்.

வள்ளியோ அடுக்களையில் உட்கார்ந்தவாறே மெது
வாக செங்கமலையின்மீது தன் பார்வையைச் செலுத்தினான்.
செங்கமலையும் வள்ளியைப் பார்த்துப் பார்த்து திரும்பினான்.
வள்ளியின் கரிய முகம் கன்றிச் சிவந்தது. கண்களில் குறும்
புத்தனம் பாய்ந்து ஓடியது. இளமையின் விறுவிறுப்பையும்
இரத்த ஓட்டத்தையும் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியுமா
என்ன? இந்தவிதமாகப் பெரியவர்கள் பேச்சு நடக்க, மண
மக்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தெரிந்து கொண்டார்
கள்.

திருமணம் நிச்சயமானதும் தோட்டத்திலுள்ள மற்ற
றப் பெண்கள் வள்ளியை கேலிசெய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

“என்ன வள்ளி மாப்பிளே எப்படியிருக்கான்”
என்பாள் ஒரு பெண்.

“அட என்ன நீ ஒன்னு. மச்சான்னு சொல்லுவிடா?
மாப்பிளேன்னு சொல்லுறே” என்பாள் மற்றும் ஒருவள்.
எல்லோரும் சிரிப்பார்கள்.

“ஈ! சும்மா இருன்னு!” என்பாள் வள்ளி.

“ஏண்டி வெட்கமா இருக்கா? மச்சான் வந்துட்டா
வெட்கம்...”

“அட சும்மா இருன்னு”

“போடி போ! ஒன்னும் தெரியாதவ மாதிரிதான்”

வள்ளியின் வயதில் திருமணம் ஆகாத சிறு பெண்கள்
அந்தத் தோட்டத்தில் இல்லை. எல்லாரும் திருமணம் முடிந்
தவர்களாகத்தான் இருந்தார்கள்.

“மச்சான் என்னு செய்வான் தெரியுமா?” என்று குறும்பாகக் கேட்டாள் ஒருத்தி. மற்றவர்கள் கொல் என்று சிரித்தார்கள்.

“அவளுக்கா தெரியாது? அவள் ஆள்தான் சின்னவள். ஓனக்கும் எனக்கும் சொல்லித்தருவா”

“என்ன இங்கே ஒரே சிரிப்பும், சத்தமும். இது என்னுன்னு நெனைச்சிங்க. சரி! சரி! வேலே ஆகட்டும்” என்ற கணக்கப்பிள்ளையின் அதிகாரக் குரல் அவர்கள் சிரிப்பொலியைக் கலைத்தது.

ஆனால் வள்ளியின் திருமணத்துக்குத் தடையாக ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

சிவகாமியின் கால்வீக்கம் குணமானதும் அவள் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். மூக்கனும் சிவகாமியின் தொடர்பை விடவில்லை.

“ஒருநாள் வேலைக்காட்டில் கங்காணி, மூக்கனை அழைத்து, “மூக்கா! ஒன் நன்மைக்குத்தான் சொல்லுறேன். மருவாதையா அந்தக் குட்டி சிவகாமுவே உட்டுப் புடு. இல்லேன்னு ஓனக்கு நல்லா இருக்காது, சொல்லிப் புட்டேன். நல்லா இருக்காது” என்றான். மூக்கனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. “சிவகாமுவே நான் கலியாணம் முடிக்கப்போறேன். தெரியுமா? நீங்க இனி கை வைக்கிற வேலை வச்சிக்காதிங்க” என்று எதிர்த்துக் கூறினான்.

“என்னடா என்கிட்டேயே வாலாட்டுறே. ஒன் வாலே ஓட்ட நறுக்கிப்புடுவேன். கவனமா இரு. சொன்னபடி செஞ்சினு பொழச்சே. இல்லை, திமிரெல்லாம் என்னு பண்ணு வேன்னு தெரியுமில்லை.”

“அதுதான் தெரியுமே. என்ன வேணும்னாலும் பண்ணிக்கப் போ” என்றான் மூக்கன்.

கங்காணியின் கோபம் மிதமிஞ்சியது. “டேய் எங்கிட்டேயா எதுக்கிறே. நான் யாருன்னு தெரியுமா? பெரிய

தொரைகூடஎன்னை எதித்துப் பேசமாட்டாரு. நீ நேத்து நான் கூட்டிக்கிட்டு வந்து வச்ச பொடிப் பய. நீயா என்கிட்டே எதித்துப் பேசறே” என்று தன் குடைத்தடியால் ஓங்கி மூக்களை அடித்தான். மூக்கன் திமிறி நின்றபோது கங்காணி மீண்டும் ஒரு குத்து குடையால் குத்தினான். மூக்கன் மலைச்சரிவின் பாதை ஓரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த படியால் அந்த அடியை எதிர்த்ததும், சரிவிலிருந்த மண்சரிந்து, அவன் கால்நழுவி, பள்ளத்தில் விழுந்து உருண்டு சென்றான். பக்கங்களில் ஒரே கற்பாறை ஆதலால், கைகளால், பிடித்துக்கொள்ளவோ, உருண்டோடும் உடலைத் தடுத்து நிறுத்தவோ ஒன்றும் இருக்கவில்லை.

“அய்யோ” என்ற அலறலுடன் அவன் முப்பதடிப் பள்ளத்தாக்கில் சென்று விழுந்தான்.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அவனைத் தூக்கி லயத்திற்குக் கொண்டு சென்றபோது மூர்ச்சையாகியிருந்தான். இரத்தம் குபுகுபுவென்று பொங்கி வழிந்தது. இடது கண்ணில் இருந்து கபாலம்வரை மண்டை பிளந்து மூளை வெளியே தெரிந்தது.

“அய்யோ மூக்கா” என்று கதறிக் கதறி அழுதான் வேலன். “என்னை விட்டுட்டுப் போயிட்டியே, ஒரு நல்லது பண்ணி வச்சிட்டாச்சும் போகக்கூடாதா? என்னை இப்படி அனாதியா ஊட்டுபுட்டு போயிட்டேயே ” என்று புலம்பினான்.

இரண்டாம் நாள் நினைவு திரும்பாமலே மூக்கன் இறந்துவிட்டான்.

காக்கனும், சுப்பனுமாக கோப்பிச் செடியின் தூரில் பள்ளத்தை வெட்டி புதுமண் போட்டார்கள். ரெங்களைப் புதைத்த இடத்தின் அருகிலேயே மூக்கனுக்கும் ஒரு சவக் குழி தோண்டினார்கள்.

சிவகாமி அழுது துடித்தாள். “ஒன்னை கொன்னுபட்டானே. என்னாலே நீ செத்துப் போயிட்டியே. இந்தப் பாவி

யாலேதானே ஓனக்கு இந்தக் கதி வந்துச்சி..." என்று கதறிக் கதறி அழுதாள், மார்பில் அடித்துக்கொண்டாள். முத்தம்மாள் எவ்வளவோ சமாதானம் சொல்லியும், சிவகாமியால் துக்கம் தாங்கமுடியவில்லை.

"நாசமா போவ மாட்டானா? அவனே கொள்ளையும், பெருவாரியும் கொண்டு போவாதா?" என்று புலம்பினாள்.

தோட்டத் தொழிலாளிகள் ஒன்று சேர்ந்து மூக்கனின் பூதவுடலை கோப்பித்தூரில் அடக்கம் செய்தார்கள்.

இது ஏன் நடந்தது? எப்படி நடந்தது? என்று துணிந்து கேட்க யாரும் முன்வரவில்லை!

அத்தியாயம் - 14

வள்ளியின் திருமணத்தைத் தள்ளி வைத்தார்கள்.

"கலியாணம் பேசின மூக்கனே போயிட்டான். இனி எனக்கு யாரு இருக்கா?" என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான் வேலன். எனவே இரண்டுமாதம் கழித்துத்தான் வள்ளியின் திருமணத் தேதியை நிச்சயிக்க முடிந்தது.

வள்ளி தண்ணீர் அள்ளிவரக் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு லயத்திலிருந்து கிளம்பினாள்.

பின்னால் சென்ற காக்கன், "ஏ! வள்ளி! ஏ வள்ளி!" என்று கூப்பிட்டு சிரித்தவாறே பாடத் தொடங்கினான்:

“கேட்டீங்களா பொண்டுகளா
கேலிப்பேச்சு வேண்டாம்மா,
காத்திருந்த மச்சானுக்கு
காக்காசு விதியில்லே

.....

ஏத்தத்திலே ஏறிச் செல்லும்
ஏங்கி! ஏங்கி! நடந்துசெல்லும்

அத்தொழில் வள்ளல்குடி
 அத்தான் வரக்காத்திருக்கா
 . . . . .

கடல்தாண்டி வந்தவனும்
 காடு மலை நடந்தவனும்
 கால் கடுக்க ஓடி வந்தான்
 கண்டி சீமை பொண்ணுதேடி
 . . . . .

அரும்பு மீசை கொண்டவனும்
 அரியக் கொல்லை சூப்பன் மகன்
 குறும்புக்கார குட்டித்தேடி
 குதித்து வந்தான் செங்கமலை”

இந்தப் பாட்டு அந்த மலைக்குன்றுகளில் ஒலித்து மீண்டும் எதிரொலித்தது. தண்ணீர் கொண்டு வரச் சென்ற வள்ளி சிரித்துக்கொண்டே நடந்தான்.

வயத்திலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“தேவலையே. காக்கன் மச்சான் நல்லாப் பாடுதே” என்றான் ஒரு பெண்.

“ஆமாண்டி பெண்டுகளா! நான் நல்லா பாடுவேன், ஆடுவேன், வாரிங்களா?” என்று காக்கன் பெண்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“மச்சானுக்கு முறுக்குத் திரும்பிடிச்சே! . . . வள்ளிக்கி கலியாணமா, நம்ப கெழட்டு மச்சானுக்கு கலியாணமா?” என்றான் ஒரு பெண் குறும்பாக.

“ஏய்? ஏய் குட்டி! நில்லு! நில்லு! என்னை கெழவன்னு சொல்றே” என்று அவன் எழுந்தான். அதற்குள் அந்தப் பெண்கள் மடமடவென்று மலைச்சரிவில் இறங்கிச் சென்று விட்டார்கள்.

திருமணத் தினமும் வந்தது. அந்தத் தோட்டத்தில் உள்ள வயல்களிலிருந்து எல்லோரும் அன்று மாலை திருமண

வேளைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பெண்கள் அங்குமிங்கு மாகக் கூடிக் குழுமி உறவுபேசி, வெற்றிலைபோட்டு சிவந்த உதடுகளோடு கால்நீட்டி அமர்ந்து கேலிபேசினார்கள்.

கோயில் பூசாரியோ, தீக்ஷிதரோ திருமணத்தை நடத்தி வைக்க வரவில்லை.

“என்னுங்க நீங்கதான் தோட்டத்துக்குப் பெரியவரு, வந்து தாலிகட்டும்வரை இருந்து கலியாணத்தை நடத்தி வைக்கணும்” என்று கங்காணியை அழைத்தான் வேலன். கணக்கப்பிள்ளையையும் அவன் அழைக்க மறந்துவிடவில்லை. சின்ன துரை, பெரிய துரையிடம் வெற்றிலை பாக்கு வைத்து திருமண அழைப்பைச் சொல்லிவிட்டு வந்தான்.

திருமணத்திற்கு அஞ்சு பத்து கடனாகக் கொடுத்ததோடு, கண்டியிலிருந்து ஒரு புடவையும், ரவிக்கையும் வாங்கி வந்து கங்காணி கடனாகச் சேர்த்துக் கொடுத்து கணக்கில் எழுதி வைத்துக் கொண்டான்.

அன்று காலையில் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் சீர்தட் டோடும், தேங்காய், பழம், வெற்றிலையோடும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தச் சிறு அறையிலும், சிவகாமுவின் அறையிலுமாகக் குழுமி இருந்தார்கள்.

வள்ளி மட்டும் ஒரு மூலையில் அடங்கி ஒருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் பருவமடைந்து சில மாதங்களே ஆகியிருந்தன. அந்த நிலையில் உலக வாழ்க்கையைப்பற்றி அவள் தங்கள் ஏழ்மை வாழ்க்கையில் கிடைத்த அனுபவங்களின்மூலம் சில உண்மைகளைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தாள். மற்றபடி அவளுக்கு எல்லாமே ஒரு வியப்பையும், பயத்தையும் எழுப்பியது. கங்காணி கொண்டுவந்து கொடுத்திருந்த மலிவான நார்ப்பட்டுப் புடவையையும், ரவிக்கையையும் அணிந்திருந்தாள். அவளின் குழந்தை உருவத்தை அது பன்மடங்கு பெரிதாக்கிக் காட்டியது. எப்பொழுதும்போல் பரட்டைத் தலையுடனில்லாமல் அழகாகச் சீவி முடித்திருந்தார்கள்.

எங்கிருந்தோ திடீரென்று வெட்கம் வந்து அவளைக் கவ்வியது. தகர விளக்கின் மங்கிய ஒளியிலும், குத்துவிளக்கின் ஒளியிலும் என்றும் கண்டிராத ஒரு அழகும், சோபிதமும் அவள் முகத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. அவளது பெரிய விழிகளில் குறுகுறுப்பும், ஆச்சர்யமும் மிதந்தன.

மாப்பிள்ளை செங்கமலைக்கு பதினெட்டு வயது சரியாக நிறைந்திருக்காது. சீவி முடித்திருந்த தலைமயிர், உயர்ந்து வளைந்த நெற்றி, வெற்றிலைக் காவி படிந்த உதடுகள், அரும்பு மீசை, எல்லாம் சேர்ந்து அவனது வாலிபத்தின் துடிப்பைக் காட்டின. அவனும் வள்ளியைப்போல் சுறுசுறுப்பு நிறைந்திருந்தான்.

“என்ன செங்கமலை? எப்படியிருக்கே. ஒனக்கு பொண்ணு எப்படிடா?” என்று செங்கமலையை காக்கன் கேட்டான். வெட்கத்தால் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் திணறினான் செங்கமலை.

“குட்டி பொல்லாதவ. ஒன்னைத் திருகிப்படுவா” என்றான் கூட்டத்தில் ஒருவன்.

“எல்லாரும் வாங்க. மாப்பிள்ளையே அழைச்சிட்டு வாங்க! வாங்க” என்று வேலனின் வயத்திலிருந்து கத்தினார்கள்.

செங்கமலையை இழுத்துச் சென்றான் காக்கன்.

எல்லோரும் குழுமியிருந்து குத்துவிளக்கின் மங்கிய ஒளியில் செங்கமலைக்கும் வள்ளிக்கும் திருமணத்தை முடித்து வைத்தார்கள்.

“நீங்கதானுங்க ஒரு நல்ல வார்த்தை சொல்லணும்” என்று கங்காணியிடம் கூறினான் வேலன்.

“பையன் நல்லாத்தானிருக்கான். இந்தத் தோட்டத் திற்கே வந்து சேர்ந்திடப் பாரு. வேலனுக்கும் ஒத்தாசையா இருக்கும்” என்று சொன்னான் கங்காணி.

“என்னமோ பதினாறும் பெத்து தீர்க்காயுசா இருக் கணும்” என்றான் கணக்கப்பிள்ளை.

வானத்தில் இளம்பிறைச் சந்திரன் ஒளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். கூட்டம் கூட்டமாக நின்ற மரங்களிடையே கண்ணாம்பூச்சி விளையாடுவதுபோல் புதுநிலவின் கதிர்கள் இலைகளினூடே பாய்ந்து விரிந்தன. வானத்தினிடையே ஆயிரம் ஆயிரம் நட்சத்திரங்கள் மின்னி மிளிர்ந்தன.

வாசலில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்த சிலர், கங்காணியும், கணக்கப்பிள்ளையும் வெளியே வருவதைக் கண்டு எழுந்து நின்றனர்.

காக்கன் மெல்லிய குரலில் பாடினான்:

“கண்டிக்குப் போன மச்சான்
கடுக்கன் வித்து தின்ற மச்சான்
கொழும்புக்குப் போன மச்சான்
கொழும்பு ரூவா எங்கேடா?”

அங்கு இருந்த ஒரு வயது முதிர்ந்த பெண் “என்னு அது?” என்று கேட்டாள். காக்கன் தொடர்ந்து பாடினான்:

“கண்டியிலே ஆறு மாதம்
கப்பலிலே மூன்று மாதம்
கொண்டுவந்த கொழும்பு ரூவா
செலவழிந்து போச்சதடி!”

திருமணம் முடிந்த மறுநாள் வள்ளியும், செங்கமலையும் தாய், தந்தையர்களோடு ராசிக்கொள்ளை ராசாத் தோட்டத்திற்குக் கிளம்பினார்கள். வள்ளிக்கு இதுதான் முதல் முறை, அந்தத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே செல்வது. அவளுக்கு ஒருவித பயமும், நடுக்கமும் ஏற்பட்டது. தெரியாத மனிதர்களுடன், தன் தாய், தந்தை, உற்றார், உற

வினர்களைவிட்டு திடீரென புதுக் குடித்தனம் நடத்துவதென்றால் அவளை ஏதோ அதளபாதாளத்தில் பிடித்துத் தள்ளுவதுபோலிருந்தது.

“நீயும் போயிட்டு வா! ஒருநாள் இருந்துட்டு வா” என்று முத்தம்மாள் வேலனை ஏவிவிட்டாள்.

“கங்காணி என்னு சொல்லுறாரே?” என்றான் வேலன்.

“என்னு சொல்லுவாகளாம். அந்த சின்னஞ் சிறிக என்னு பண்ணும் தனியாப் போய் ஒத்தரையும் தெரிஞ்சுக் காமே” என்றாள் முத்தம்மாள்.

“சரி நான் காக்களை கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன்” என்றான் வேலன். அவனையும் அறியாமல் அவனுக்கு மூக்கன் நினைவு வந்தது. மூக்கன் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பான். எவ்வளவு உதவியாக இருந்திருப்பான் என எண்ணினான். அவனையும் அறியாமல் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. மூக்கனும் வள்ளியை தன் சொந்தக் குழந்தையைப்போல் நேசித்ததை அவன் நன்குணர்வான். கண்களில் தேங்கிய கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

முத்தம்மாளுக்குத் திடீரென்று வள்ளியைப் பிரிவது தன் உடம்பிலிருந்து எதையோ அறுத்து எடுப்பதுபோலிருந்தது. தாங்கள் வேலைசெய்யும் தோட்டத்திலேயே ஒரு நல்ல மாப் பிள்ளையாகப் பார்த்துக் கொடுத்திருக்கலாம் என்ற ஒரு சிறு எண்ணம்கூடத் தோன்றியது. அப்படி வாய்ப்புள்ள மாப் பிள்ளைகள் இல்லாதகுறை. அத்தோடு வயது வந்த பெண்ணை மணமுடிக்காமல் வெகு நாட்களுக்கு அந்தத் தோட்டத்தில் பாதுகாக்க முடியாதென்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்ததே. இல்லை! சேந்தூருக்குச் சென்று வள்ளியை மணம் முடித்துக் கொடுத்தாலும்கூட அவளைப் பிரிந்துதானே வாழவேண்டும்? என்று தன் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள்.

வள்ளி இன்னும் குழந்தைப் பருவத்தை முற்றாகத் தாண்டவில்லையாதலால் அவளுக்கு எல்லாமே ஒரு பெரும் விந்தையாக இருந்தது. கிராமத்திலிருக்கும்பொழுது திருமணங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் தனக்கே அது நடக்கும்பொழுது அது பெரும் வியப்பையே அவளின் உள்ளத்தில் கிளப்பியது. ஒரு புது மனிதனுடன் புதுவாழ்க்கை நடத்தப்போகிறது அவளுக்குப் புரியாத ஒரு விஷயமாக இருந்தது. அந்தப் புது வாழ்க்கையில் என்ன நன்மை தீமைகள் அவளை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கின்றன என்பதைக் கூட அவள் அறியமாட்டாள். ஆனால் அன்னியர்களுடன் திடீரென்று தன் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டுமென்று எண்ணியபொழுது பயம் அவளின் உள்ளத்தைக் கல்வியது.

“நேரமாச்சி போகலாமா?” என்று செங்கமலையின் தந்தை குப்பன் கிளம்பினான்.

“ஆத்தா! ஆத்தா!” என வள்ளி கதறி அழுதாள். தன் தாயைக் கட்டிப்பிடித்தழுதாள். அவளின் அழுகையைக் கண்டு எல்லோருக்கும் அழுகை வந்தது.

“அதுக்கென்ன? பக்கத்துத் தோட்டம்தானே! அடிக் கொருதரம் பாத்துக்கலாம்” என்றாள் சிவகாழு.

இந்தவிதமாக அவர்கள் மூட்டைகளுடன் கிளம்பினார்கள். வள்ளியின் சொந்தப் பொருள் எல்லாம் ஒரு குடம், மூன்று பாவாடை ரவிக்கைகள், ஒரு புடவை இவ்வளவு தான். இல்லை, ஒரு சீப்பும் இருந்தது!

வள்ளி குனிந்த தலையுடன் மாமியார் பொன்னம்மா வின் பின்னால் நடந்து சென்றாள். குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது தன் தந்தை வேலன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு ஓடியமாதிரி இனி தான் ஓடமுடியாது என்பதை அவள் அறிவாள். வள்ளியின் மாமியார் பொன்னம்மாள் அவளைத் தேற்றவோ அல்லது ஒரு நல்ல வார்த்தை கூறவோ முன் வரவில்லை. வள்ளி அழுதுகொண்டே நடந்து சென்றாள்.

இதைக் கவனித்த காக்கன் ஏதேதோ கேலிப் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டே கூடச் சென்றான்.

“வேலா நாம் திரும்புகையிலே அந்த நாட்டுப் பக்கத் திலே இருக்கிற கள்ளுக்கடைக்குப் போயிட்டு வருவோமா?” என்று கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டு கேட்டான் காக்கன்.

“ரொம்ப நாளாச்சு” என்றான் வேலன்.

“இப்பதான் போயிட்டுப் போவோமே” என்றான் குப்பன்.

“சரி! சரி! போயிட்டுப் போவோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்த ஒற்றையடிப் பாதைவழியே நடந்து சென்று, கிராமத்தின் கரையோரத்திலுள்ள கள்ளுக் கடையில் கள் அருந்திவிட்டு, மேலும் நடந்தார்கள். காக்கனுக்கு சிறிது தூரம் சென்றதும் கால்கள் தள்ளாட ஆரம்பித்தன. எல்லோரும் தங்கள் நிலையிழந்து மந்தமான ஒரு இன்ப வேகத்திலிருந்தார்கள். செங்கமலையும் வள்ளியும் பொன்னம்மாளும் மட்டுமே கள் அருந்தாததால் தங்கள் சுய அறிவை இழக்காமலிருந்தார்கள்.

நடக்க நடக்க, காக்கனுக்கு பாட்டும், சிரிப்பும் கிளம்பின.

“சாராயக் காரா!

சதிகார சிங்காரா!

நீ கொடுத்த சாராயம்!

நினைவு தடுமாறுதடா!”

அந்த இன்ப லய சுகத்திலேயே அவர்கள் ராசிக்கொள்ளை ராசாத் தோட்டத்தை அடைந்தார்கள்.

அத்தியாயம் - 15

ராசிக்கொள்ளை ராசாத் தோட்டத்தில் தன் புது வாழ்க்கையை நடத்த ஆரம்பித்தாள் வள்ளி. வள்ளியின் கணவன் செங்கமலை ஒரு இளைஞன். வள்ளிக்கு எப்படி உல

கம் தெரியாமலிருந்ததோ அதைப்போல செங்கமலைக்கும் உலகம் தெரியாமலிருந்தது.

செங்கமலையின் தந்தை குப்பன் ஒரு முரட்டுப் பேர்வழி. அவனைப் பார்க்கும்பொழுதே அச்சமுண்டாகும். பரட்டைத் தலையிர் அடர்ந்து சுருண்டிருந்தது. முகத்தில் எலும்புகள் துருத்திநின்றன. கன்னங்கள் அகன்று அகலமாக இருந்தன. கண்கள் குழிவிழுந்து நெருப்புக் கொள்ளிகள்போல் எரிந்துகொண்டிருந்தன. சிரிக்கும்பொழுது கடகடவென்று பயங்கரமாகச் சிரிப்பான். காவி படிந்த பற்கள் விகாரமாகவும், அசிங்கமாகவும் தோற்றமளித்தன. வள்ளிக்கு அவனைக் காணும்போதெல்லாம் பயம் பிடித்துவிடும். அவன் பேசுகையில் அல்லது சிரிக்கையில் அவள் நடுங்குவாள்.

செங்கமலையின் தாய் பொன்னம்மா கணவனுக்கு ஏற்ற மனைவியாகக் காட்சியளித்தாள். அவளுடைய கட்டுத் திட்டான மேனியும், உடல் வலிமையும், கரகரத்த தொண்டையும், செருக்கு நிறைந்த பார்வையும், வள்ளியை சுட்டுப் பொசுக்கின. வேலனின் அமைதி நிறைந்த உருவத்திற்கும் முத்தம்மாளின் சாந்த குணத்திற்கும் நேர் மாறாக அவள் மாமன், மாமியின் வாழ்க்கை ஒரே அடிபிடி சண்டை சச்சரவு நிறைந்திருந்தது.

ராசிக்கொள்ளை 'ராசாத் தோட்டம்', 'ஹிமில்டன்' தோட்டத்தைவிடப் பெரிதாயும், விசாலமானதாயும் இருந்ததோடு, ஒரு பகுதியில் காப்பிச் செடிகளும், மற்றப் பகுதியில் ஏராளமான தேயிலைச் செடிகளும் மலையின் சரிவில் வளைந்தரக் காடுமாக விளங்கிற்று. பிரமாண்டமான ஒரு மலையைச் சுற்றியிருந்தது அந்தத் தோட்டம். அதன் உச்சியை அடையவேண்டும் என்றால் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் அடி ஏறியாக வேண்டும். மலையின் உச்சியில் லயன்கள் சிதறிக் கிடந்தன. நாலு டிவிஷனும், மூவாயிரம் ஏக்கரும் கொண்ட தோட்டமாக இருந்தது. அந்தத் தோட்டத்தின் ஒருபகுதியில் இறங்கிச் சென்றால், ஏழு மைலுக்கப்பாலுள்ள நாவலப்பிட்டி டவுனுக்குக் கொண்டுவிடும். அதன் மறு

பக்கத்திலே சிங்கள விவசாயிகள் வாழும் சிறிய கிராமமுமிருந்தது. மலை உச்சியிலிருந்து பார்க்கும்பொழுது ஒரு பக்கம் மக்கள் நடமாடும் பட்டணமும், மற்றப் பக்கம் வயல் வரப்பு நிறைந்த கிராமமும் கண்களைக் கவரும்.

கிழக்குப் பக்கத்திலுள்ள டிவிஷனில் வள்ளியின் மாமன், மாமி, வேலைசெய்து வந்தார்கள். அந்தப் பழைய டிவிஷனி லிருந்து வடக்குப் பக்கம் ஒரு அழகான ஆறு சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இடது பக்கத்தில் பிரமாண்டமான நீர்வீழ்ச்சி இரைந்துகொண்டிருந்தது. மலை உச்சியிலே பெரியதொரு தேயிலைப் பாக்டரி உருவாக்கிக் கொண்டு வந்தது. காலைக் கதிரவன் அந்த மலை உச்சியிலிருந்துதான் எழுந்து செல்வதுபோலக் காட்சியளிக்கும். அதன் செங்கதிரிகள் அந்த மலையைத் தேவலோகமாக்கிவிடும். ஆனால் மாலைக் கதிரவன் மலைச்சரிவில் மறைந்துவிட்ட பிறகு, அந்த மலை பெரிய பூதாசிரத் தோற்றத்தை அளிக்கும். பயங்கரமான கரிய உருவங்களும், நிழல்களும் அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டிருப்பதைப்போல் அங்குள்ள மரங்கள் தோற்றமளிக்கும்.

அந்தத் தோட்டத்திலே பெரிய துரை மொரிஸன் (எட்வட்), சின்ன துரை மக்லீன் இவர்கள்தான் வெள்ளைக் காரர்கள். நான்கு பெரிய கங்காணிகளும், நான்கு சின்னக் கங்காணிகளும், நான்கு கணக்குப்பிள்ளைமார்களும், நான்கு டிவிஷன்களுக்கு இருந்தார்கள். குப்பன் வேலைசெய்யும் பகுதியைக் கங்காணி சரட்டுக்கந்தையாவும், சின்னக் கங்காணி முருக்கு முத்தையாவும், கணக்கப்பிள்ளை வீராப்பு வீரையாவும் மேற்பார்வை செய்தார்கள்.

வள்ளி திருமணம் முடிந்து வந்த மூன்றாம் நாளே பெரிய கங்காணி சரட்டுக் கந்தையாவிடம் அவளை அழைத்துச்சென்று பெயர் பதிந்துகொள்ளுமாறு கேட்டார்கள்.

கங்காணியாருக்கு ஆள் வேண்டியதாக இருந்தாலும் அதை உடன் வெளியே காட்டிவிட்டால் மதிப்புக் குறைந்து

விடும் என்ற எண்ணத்துடன் இருமுறை தன் தலைப்பாகையைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, கையிலிருந்த கைத்தடியை தரையில் “டக்! டக்! டக்!” என்று தட்டினான். உறுமினான். இதையெல்லாம் வள்ளி மிகவும் கவனமாகப் பார்த்தாள். தன் தந்தை தோட்டத்துக் கங்காணிமாதிரி இல்லாமல் உயர்ந்து, வளர்ந்து வாட்டசாட்டமாக துரையைப்

போலவே கங்காணியும் இருந்தான். அவன் அடர்ந்து வளர்ந்து தலைமயிரை அழகாகச் சீவி குடுமி வைத்திருந்தான். அதில் சில நரைமயிர்கள் கலந்திருந்தமையால் அவை வெள்ளிக் கம்பியைப்போல் மினிமினுத்தன. அவனது கரிய முகம், அவளுக்கு சேந்தூர் கிராமத்தில் தாங்கள் கும்பிடும் முனியாண்டித் தெய்வத்தின் உருவத்தை நினைவூட்டியது. அதை நினைக்கும்பொழுது சற்றே நடுங்கினான்.

“சரி. பேர் பதியச் சொல்லுறேன். ஒழுங்கா வேலை செய்யுமா? பார்ப்போம்” என்று சொல்லிவிட்டு தன் நீளக்கோட்டை இழுத்துவிட்டவாறு துரை நடப்பதுபோல் அடிபோட்டு நடந்தான். அப்பொழுதுதான் அவன் காலில் செருப்பு போட்டிருப்பதைக் கவனித்தாள் வள்ளி. அவன் நடக்கும்பொழுது அது கிருக்கு கிருக்கு என்று சத்தம் போட்டது, அவளுக்கு அது சிரிப்பை மூட்டியது. ஆனால் பயத்தினால் சிரிப்பைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்தாள். அவள் பக்கத்தில் நின்ற செங்கமலை அவளை ஓரக் கண்ணால் மெதுவாகப் பார்த்தான். அவனைவிட அவள் மிகவும் சிறியவளாக இருந்தபடியால் அவன் குனிந்து தான் பார்க்கவேண்டியிருந்தது. அவனது அகன்ற விழிகள் கொட்டிக் கொட்டி விழித்தன. ஆனால் வள்ளி கங்காணியையும் அவன் பின்சென்ற ஆளையும் பார்த்துவிட்டு தன் எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்த வீரையா கணக்கப்பிள்ளையைப் பார்த்தாள்.

“சரி. நாளேலிருந்து வேலைக்கு வரச்சொல்லு. கொழுந்துக்காட்டு வேலை பழகட்டும். கொஞ்சம்

நாளொக்கு புல்லுக்காட்டு வேலையும் செய்யட்டும். எல்லாம் வேலே பழகின பிறவு சம்பளம் பாத்துப் போடலாம்” என்றான் கணக்கப்பிள்ளை.

“சரிங்க” என்று சொல்லி குப்பனும், செங்கமலையும் வேலைக்காட்டுக்கு நடக்கலானார்கள்.

“நீ லயத்துக்குப் போ. இப்படியே மேலே போ, கவனமா போ” என்றான் செங்கமலை. குப்பன் விருட்டென்று திரும்பிப் பாராமல் நடந்து சென்றுவிட்டான்.

செங்கமலை தாய் தந்தைக்கு ரொம்பவும் பயந்தவனாக இருந்தான். தமது தமையன் சுப்பனைப் போல் துணிந்தவனல்ல என்பதை முதலில் உணர்ந்தாள் வள்ளி. தாயும் தந்தையும் எதைச் சொன்னாலும் அதன்படி நடந்து வந்தான். ஆனால் அவன் தாய் தந்தையோ, ஒருவிதக் கோட்பாடும் இல்லாமல் வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆறு ஆண் குழந்தைகளும், மூன்று பெண் குழந்தைகளும் அவர்களுக்கு உண்டு. அதில் மூத்தவன்தான் செங்கமலை. இரண்டாவது மகன் மருதை. மூன்றாவது பெண்காமாட்சி. மற்றவர்கள் எல்லோரும் மிகச் சிறியவர்களாக இருந்தார்கள். குப்பனும், பொன்னம்மாளும், செங்கமலையும் வேலைக்குச் சென்றதும், காமாட்சியும், மருதையும் குழந்தைகளைப் பார்த்துக்கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது. மருதை தன் தாயைப்போல் கரிய நிறமாகவும், குட்டையாகவும் இருந்தான். காமாட்சியும் கறுப்பாக இருந்ததுடன் தந்தையைப் போல் எலும்புகள் துருத்திக்கொண்டும், களையில்லாத முகத்தோடும் விளங்கினான்.

வள்ளியின் வரவை காமாட்சி விரும்பாதவளைப் போல் நடந்து கொண்டாள். வள்ளிக்கு தலை நிறைந்த கேசமும், நிறமும், உருண்டு திரண்ட உடலும், துறுதுறுப்பு நிறைந்த பார்வையும் ஒரு தனி அழகையும், கவர்ச்சியையும் கொடுத்தது. வள்ளி திருமணம் ஆகிவந்து மூன்று நாட்களும் காமாட்சியுடன்தான் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். இரவின்

அந்தகாரத்தில் எங்கும் அமைதி கவிந்திருக்கும் பொழுது வள்ளி தனக்குள் விம்மி அழுது, உள்ளம் வெந்து, வெம்பி வெடிப்பாள். அவளின் அழகையைக் கேட்டு தேறுதல் கூற ஒருவரும் இல்லாதபடியால் அவள் அழுதுகொண்டே தூங்கிவிடுவாள்.

வள்ளி வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தாள். மாலையில் வேலைவிட்டுத் திரும்பியதும், பொன்னம்மாள் அதிகாரத்துடன், “காமாட்சியோட போய் தண்ணி அள்ளிக்கிட்டு வா. வந்து கோப்பித்தண்ணி போடு” என்பாள். “சோத்துப் பாணையே வச்ச சோறு வடிச்சுட்டு, கறிகிறி ஏதாச்சும் வை” என்பாள். “புள்ளேயே குழிப்பாட்டிட்டுவா” என்பாள். இவ்வாறாக பலவிதமான வீட்டுப் பொறுப்புகள் வள்ளிக்கு வந்து சேர்ந்தன.

ஒரு மாதம் கழிந்து, ஒரு நாள் வள்ளி வேலைக்காட்டி விருந்து திரும்புகையில், “வள்ளி!” என்று செங்கமலையின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். “வள்ளி கொஞ்சம் நில்லு. நானும் வாரேன்” என்றான் செங்கமலை.

“நான் லயத்துக்குத்தான் போறேன்” என்றாள் வள்ளி. அவளையும் அறியாமல் வெட்கம் கவ்வியது. திருமணமாகி ஒருமாதமாகியும், செங்கமலை அவளிடம் நாலு வார்த்தை ஒழுங்காகப் பேசியது கிடையாது. அதுவும் தனியாகப் பேசியதே கிடையாது. அந்த நிலையில் அன்று அவன் அவளை அழைத்ததும் அவளுக்கு வெட்கம் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்து புகுந்து கொண்டது. மெதுவாகத் தலை கவிழ்ந்து நின்றாள்.”

“வள்ளி! ஏன் என்கூட பேசமாட்டேங்கிறே? எங்கிட்டே வரமாட்டேங்கிறே?” செங்கமலை மெதுவாகக் கேட்டான்.

அவள் மௌனமாக நடந்தாள்.

“சரி வா. ஆத்துக்கு போயிட்டு போவலாம். ஆமாம். எனக்குத் தெரியும் நீ அழுவுறது எல்லாம். நான் ராத்திரிலே முழிச்சிக்கிட்டுதான் இருக்கேன்” என்றான்.

அதற்கும் அவள் மௌனமாக நடந்தாள்.

“என்னு வள்ளி பேசமாட்டேங்கிறே? அப்பு இல்லாட்டா நான் ஓங்கிட்டே வந்திருப்பேன். நீ ஏன் அழுவுறே? நாங்க எல்லாம் இருக்கோமே” என்று மெதுவாக அவள் கரத்தைப் பற்றினாள்.

அவள் வெட்கத்தால் சாம்பிக் குவிந்துகொண்டாள். மெதுவாக தன் கையை விடுவிக்க எத்தனித்தாள்.

“நான் விடமாட்டேன் தெரியுமா? நீ இன்னெக்கி என்கிட்டே வந்தாதான் விடுவேன். வாரியா?”

வள்ளியின் கன்னம் கன்றிச் சிவந்தது.

“வருவியா? சொல்லு வள்ளி. நான் காம்பரா தொங்கல்லே படுத்திருப்பேன். எல்லாம் படுத்த பிறவு வாரியா?” என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்டான் செங்கமலை.

“சரி!” என்று அவள் மெதுவாக மெல்லிய குரலில் பதிலளித்தாள்.

இளம் காற்று, குளிர்மையும், மென்மையும் கலந்து வீசிற்று. லயத்தில் ஒரே நிசப்தம். எல்லோரும் நித்திரையில் ஆழ்ந்து கிடந்தனர். இரண்டொருவர் விடும் குறட்டை ஒலி இரவின் நிசப்தத்தைக் கிழித்தது. பள்ளத்திலுள்ள காட்டு நரிகள் ஊளையிடும் சப்தம் நெருங்கிக் கேட்டது.

வள்ளி ஒரு மூலையில் நித்திரை கொள்ளாமல் அமர்ந்திருந்தாள். காம்பராவுக்கு கதவு என்பது இல்லாததால் சந்திரனின் ஒளி அந்த அறைக்குள் விழுந்து நித்திரை கொள்ளுபவர்களின் மீது படிந்து நின்றது.

“வள்ளி! வள்ளி!” என்று மெதுவாக அழைத்தான் செங்கமலை.

வள்ளி நிமிர்ந்து கணவனைப் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில், ஆர்வமும், ஆச்சரியமும், அச்சமும் ததும்பியது. கணவனின் குறுகுறுத்த பார்வை அவள் உள்ளத்தை ஊடுருவியது.

அவன் கண்களிலும், உதடுகளிலும் இளம் புன்னகை பூத்தது.

“வள்ளி வா! வாரயா?” என்று அவளை மெதுவாகத் தொட்டு அழைத்தான்.

அவளின் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. எத்தனையோ எண்ணங்கள் ஓடிவந்து இதயத்துக்குள் புகுந்துகொண்டன. எங்கோ ஒரு புது உலகத்திற்கு அவன் அழைத்துச் செல்லப்போகிறான் என்பதை மட்டுமே அவள் உணர்ந்தாள். அந்த உலகில் எத்தகையதொரு வாழ்க்கை அவளை எதிர்நோக்கியிருக்கிறதென்பது அவளுக்கு ஒரு புதிராகவே இருந்தது. புரூக்கள் படபடத்துக்கொண்டு கூண்டிற்குள் செல்லுவது போல் புது வாழ்க்கையைத் தன் இதயப் படபடப்போடு ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கி நின்றாள். ஒரு கணம், மின் வெட்டைப்போல் பளீர் பளீர் என்று ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன. பூக்காத புதுமலரின் மொக்கைப் போல் அவள் இதழ் விரித்தாள்.

காகம் எங்கோ கரைந்தது. ஒரு விடிவெள்ளி எங்கோ மறைந்தது. தேய்பிறைச் சந்திரன் கீழ் வானத்தில் சூரியனோடு கலந்தது. பிரட்டுக்களத்தில் முதல் தப்பு அடிக்கும் சத்தம் அந்த தோட்டத்தின் அமைதியைக் குலைத்து, மலைமீது பரவி எதிரொலித்தது. பொழுது புலர்ந்ததின் அறிகுறி அவை.

அத்தியாயம் - 16

பொன்னம்மாளும், குப்பனும் தங்களின் ஒன்பது குழந்தைகளுடன் வாழ்க்கை நடத்தி வந்த அதே லயத்தில் அதே காம்பராவில் (அறை) பத்தடி அகலமும், பன்னிரண்டு அடி நீளமும் கொண்ட அந்த ஒற்றை அறையில் தான் வள்ளியும், செங்கமலையும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். வள்ளிக்கு இது நரக வேதனையாக இருந்தது. இரவில் உறங்கும் பொழுது, செங்கமலை எத்தனை அக்கறையும் ஆர்வமும், அன்பும் காட்டுகிறானோ, அதில் ஒரு துளிகூட பகலில் அவன் காட்டிக்கொள்வதில்லை. அவனின் தாயும் தந்தையும் சொல்லியபடியே செய்வான். இந்த மனப்பான்மை வள்ளிக்கு எரிச்சலத்தான் மூட்டியது.

மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன. குப்பன் அடிக்கடி வேலைக்குப் போகாமல் எங்கெங்கோ போய்விட்டு திரும்பி வருவதை வள்ளி கவனித்தாள். ஒரு நாள் வேலைத்தளத்தில் சின்னக் கங்காணி,

“இன்னெக்கி என்னு குப்பன் வரல்லே?” என்று செங்கமலையைக் கேட்டாள்.

“என்னமோ வயித்து வலியாங்க” என்றான் செங்கமலை.

“ஆமாம், அவனுக்கு அடிக்கடி வயித்துவலி வர்ரது எனக்குத் தெரியும். அவனுக்கு என்னாவலி வருதுன்னு எனக்குத் தெரியும். இருக்கட்டும். பெரிய கங்காணிக் கிட்டே சொல்லி அவனை விசாரிக்கச் சொல்லுறேன்” என்றான்.

“கேடு புடிச்சிடுச்சி அவனுக்கு வேறே ஒன்னுமில்லை” என்று கூறிக்கொண்டே சின்னக்கங்காணி திரும்பிச் சென்றான்.

செங்கமலை தன் கவ்வாத்து வேலையைத் துரிதமாகக் கவனித்தான். கங்காணி வீரையா சொல்லியது காதில் விழாதது போல் இருந்தான், அன்றுமாலை.

“அய்யா! இன்னிக்கி சின்னக்கங்காணி நீ வேலைக்கு வராது பத்தி பெரியவருக்கு சொல்லிறதாகச் சொன்னார்” என்றான் செங்கமலை. அவன் வேலைத்தளத்திலிருந்து திரும்புகையில், குப்பன் லயத்தின் வாசலில் அமர்ந்து வெற்றிலை மடித்துப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய கண்கள் சிவந்து இரத்தத்தைக் கக்கின. செங்கமலையைப் பார்த்துச் சற்றே தள்ளாடி எழுந்தான்.

“இப்படித்தினம் கள்ளுக்கடைக்குப் போய் வா. கங்காணியார் ஒன்னே என்ன பண்ணுருன்னு பாரு” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள் பொன்னம்மா.

‘ஏ வள்ளி! தண்ணி அள்ளியாந்தியா? இங்கே வாட்டி’ என்று யார் மீதோ இருந்த கோபத்தை வள்ளியின் மீது காட்டினாள். வள்ளி அப்பொழுதுதான் கொழுந்து கடையை மாட்டி வைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றிருந்தாள்.

“என்னு அத்தே?!” என்றாள் வள்ளி.

என்னு பண்ணரியாம்! போய் வெள்ளனே தண்ணி அள்ளியார முடியாதா என்ன? தெனம் சொல்லணும்மா? எப்போ சோறுக்கப் போறே?”

“இப்பத்தானே வந்தேன். எப்படி அத்தே செய்யறது? எனக்கு கால் நோவுது” என்றாள் வள்ளி.

“காலா நோவுது, நோவுமடி நோவும். அடி ஆத்தே கேட்டியா கதையே? அப்ப நான் தண்ணி அள்ளியாரவா? சோறு வடிச்சி ஒனக்கு கொட்டவா?” என்று அங்கலாய்த்துக்கொண்டாள் பொன்னம்மா.

“காமாட்சியே பண்ணச் சொல்லேன்?” என்றான் செங்கமலை.

“ஏது நீயும் அவளோட சேந்துக்கிட்டியா. அவளே பாத்தாலே தெரியுதே பொல்லாத குட்டின்னு! இருடி ஒனக்கு; அந்தப் பயலையா கையிலே போடப் பாக்கிறே! நேத்து வந்த குட்டிக்கா இவ்வளவு” என்று ஆவேசத்துடன் வள்ளியின் மயிற்றைப் பிடித்து இழுத்துத் தள்ளினான்.

“போடி போ! மருவாதையா போய் வேலையே செய்! இங்கே காமாட்சி ஒனக்கு வேலைக்காரியில்லே” என்று அதட்டினான். வேலைத்தளத்திலிருந்து திரும்பி வரும் வேலை ஆட்கள் எல்லோரும் இந்த வேடிக்கையை நின்று பார்த்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

“பாருங்களேன்! இவ என்கிட்டேயே வாயாடுறா.”

“பெரிய இவ இல்லே” என்றான் குப்பன். சொல்லிக் கொண்டே வெறிச் சிரிப்பு ஒன்று சிரித்தான்.

வள்ளி அழுதுகொண்டே தண்ணீர்க் குடத்துடன் ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடந்தாள். ஆற்றங்கரையில் உட்கார்ந்து தன் ஆத்திரத்தையெல்லாம் கொட்டி அழுது தீர்த்தாள். பொழுதும் இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. ஆற்றுச் சலசலப்பின் இரைச்சல் அவள் அழுகையை அடக்கியது. தண்ணீர் சில்லென்று குளிர்ந்தது. கைகளை வைக்கும்போது ஏதோ மின்சாரம் விரரென்று இழுப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி. வெளியே பனிமூட்டம் கவிந்தது. மெதுவாக எழுந்து தண்ணீர்க் குடத்தை எடுத்து இடுப்பில் வைத்தாள். ஏதோ சரசரப்புச் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

அங்கு அந்த இருள் கவியும் மங்கிய மாலை ஒளியில் சின்னத் துரை நின்றுகொண்டிருந்தான்.

வள்ளி சற்று ஒதுங்கினாள்.

“இந்த நேரம் என்னா இங்கே செய்யும்?”

அவன் முகம் வெண்மையாக இருந்தபடியால் அந்த இருளிலும் நன்கு தெரிந்தது. பொன்னிற மயிர் காற்றில்

அசைந்தது. அவனின் நீலநிறக் கண்கள் இரண்டு நட்சத் திரங்களைப்போல் மின்னின.

“தண்ணி அள்ளிக்கிட்டு போவ வந்தேன்” என்றாள் வள்ளி.

“சரி. இனி இந்த நேரம் இங்கே வரக்கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு விருட்டென்று போய்விட்டாள். அவன் பூட்ஸ் சத்தம் டக்!டக்! என்று ஒலித்து மறையும்வரை வள்ளி அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

அந்த லயன்களிலிருந்து வேலைக்கு வரும் பெண்களுடன் சேர்ந்து வள்ளியும் கொழுந்தெடுக்கப் பழகிவிட்டாள். நாட்கள் மாதங்களாகிவிட்டன. வள்ளியும் கர்ப்பவதியானாள்.

அன்று ஒரே மழை. வெளியே தலைகாட்ட முடியாமல் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. முதல் சங்கு ஊதியும் வேலைத்தளத்திற்கு யாரும் கிளம்புவதாக இல்லை. லயத்திலிருந்தால் மாமன், மாமி இம்சை பொறுக்க முடியாது என்று எண்ணி மெதுவாக வள்ளி, கம்பளியைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வேலைக்குக் கிளம்பினாள். அவள் கால்களில் புகையிலையை நன்கு தடவிக்கொண்டாள், அட்டைக் கடிக்குப் பயந்து. புகையிலையைப் பூசினாலும் மழையில் அது கழுவிப்போய்விடும் என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

“வேலைக்குப் போறியா?” செங்கமலை கேட்டான்.

“ஆமாம் ஒனக்குத்தான் தண்ணி (தேநீர்) சூடாக எடுத்து வச்சிருக்கேனே. போய்க் குடி போ!” என்றாள் வள்ளி.

“இரு குடிச்சிட்டு நானும் வர்ரேன்” என்றான் செங்கமலை.

முதல்நாள் திருட்டுத்தனமாக நாட்டிற்குப் போய்த் குடித்துவிட்டு வந்த குப்பன் இன்னும் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

வேலைத்தளத்திலும் இரண்டொரு பெண்களைத் தவிர வேறு யாரும் வரவில்லை. ஆண்கள் எல்லோரும் கவ்வாத்துக் காட்டுக்கும், பெண்கள் வராததால் சிலர் கொழுந்துக் காட்டிலும் வேலை செய்தார்கள்.

வள்ளி சரிவில் ஏறிக் கொழுந்துபறிக்கும்போது கூடையின் கனம் ஒருபுறமும், மழையால் நனைந்த புடவை, கம்பளியின் கனம் மறுபுறமும் அவளை நிற்கவிடாமல் இழுத்தன. சற்றே தடுமாறினாள். எட்டித் தேயிலைக் கிளையைப் பிடிக்க எத்தனித்தாள். அடுத்த வினாடி கால் தடுமாறிக் கீழே விழுந்து உருண்டு கூடை ஒருபுறமாகவும், அவள் ஒருபுறமாகவும் சிதறிப்போனாள். அங்கு நின்றவர்கள் தூக்கி அவளை லயத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்ந்தார்கள். அவள் உடலில் உருவாகியிருந்த கரு சிதைந்துபோயிற்று. மழையில் நனைந்த காரணத்தால் ஜன்னி வந்து ஒரு வாரத்திற்கு மேல் கவனிப்பாரற்று படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தாள்.

மகளின் சுகவீனத்தைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று ஓடோடி வந்தான் வேலன்.

வள்ளி மெலிந்து எலும்புக்கூடாக ஓடுங்கிப்போயிருந்தாள். குழந்தைப் பருவம் மாறாத அவளின் உருவம், ஒளி மங்கிப்போயிருந்தது! அவளை அந்த நிலையில் கண்டதும் வேலனுக்கு மடமடவென்று கண்களில் கண்ணீர் பொங்கியது. அவனுடைய உள்ளம் விம்மி வெடித்தது. அத்தனை ஏழ்மையிலும் மகளை எத்தனை அன்புடன் வளர்த்திருந்தான் என்பது அவனுக்குத்தானே தெரியும்!

அவன் வள்ளியைப் பார்க்க வந்த நேரம் எல்லோரும் வேலைத் தளத்திற்குச் சென்றிருந்தார்கள். காமாட்சியும் குழந்தைகளும் தான் லயத்திலிருந்தார்கள். மருதை விறகு கொண்டு வரப் போயிருந்தான். வள்ளி எழுந்து உட்காரப் பார்த்தும் முடியவில்லை.

“என்னுத்தா வள்ளி? எனக்குத் தெரிஞ்சிருந்தா முதல்லே வந்திருப்பேன்” என்று பதறினான் வேலன்.

ஆத்தா, அண்ணாச்சி எல்லாம் சொகந்தானு” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள் வள்ளி.

“ஆமாம். ஆத்தாளுக்கு அடிக்கடி காச்சல் வந்திடுது. சுப்பனுக்கும் ஒரு கலியாணத்தே முடிச்ச வச்சா நல்லா இருக்கும்னு பாக்கறேன். அவன் ஊருக்குப் போவலாம்னு சொல்லிக்கிட்டு இருக்கான். எல்லாம் பாப்போம். காக்கன் மச்சான் பொண்ணே ஊரிலே இருந்து அழைச்சிக்கிட்டு வரச்சொல்லியிருக்கு. வந்து சுப்பனுக்கும் ஒரு காரியத்தே முடிச்சுப்புடலாம்” என்றான்.

“ஆமாம். ஆத்தாளுக்கு யாருமில்லாமே பெரிய கரச்சலா இருக்கும். சிவகாழு அயித்தே நல்லா இருக்கா?”

“அதுதான் வந்து ஒத்தாசை பண்ணிக்கிண்ணு இருக்கு. அதுக்கும்தான் அடிக்கடி கால், கை வீங்கிக்கிது. என்னமோ பெரும் வியாதியாம். அது பாவம் அவளுக்கு வந்த வெணை” என்று மனச்சோர்வுடன் கூறினான்.

“உடம்பு சரியானபிறகு ஆத்தாளே வந்து பாத்துட்டு வரணும்” என்றான் வள்ளி.

“ஆத்தாளும் ஒன்னே பாக்கணும்னு சொல்லிச்சு. அவளுக்கும் முடியல்லே. ஒன்னே செங்கமலை நல்லா வச்சிக்கிறானா? பொன்னுத்தா, குப்பன் எல்லாம் எப்படி?”

வள்ளியின் பார்வை காமாட்சி இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றது. அவளையும் அறியாமல் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அழுகையும், ஆத்திரமும் பொங்கிப் புடைத்து விம்மி வெடித்தது. அடக்கமுடியாத துக்கம் அவளின் இதயத்தை பிளந்துகொண்டு வெளிவந்தது. தேம்பி, தேம்பி அழுதாள்.

வேலனும் அழுதான்.

“வாரயா நம்ப தோட்டத்திற்கு போயிடலாம்” என்றான் வேலன்.

“எனக்கு உடம்புக்குத் தேவலையானதும் பாப்போம்” என்று மீண்டும் விக்கி விக்கி அழுதாள். வேலன் குழந்தைப் பருவத்தில் எப்படித் தேற்றினானோ அப்படியே தலையை வருடிவிட்டு அவளுக்குத் தேறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறினான்.

அன்று மாலை குப்பனும், செங்கமலையும், பொன்னாத்தாலும் வேலையிலிருந்து திரும்பும்வரை காத்திருந்தான்.

“ஏது இவ்வளவு தூரம்” என்று குப்பன் சற்று வியப்போடு கேட்டான்.

“வள்ளிக்கு உடம்புக்கு சரியில்லேன்னு சின்னக் கங்காணி வந்தப்போ சொன்னாரு. அதைக் கேட்டுட்டுப் பாக்காமே இருக்கிறது எப்படி. பாத்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன். என்னு எல்லாம் சுகமா இருக்கிகளா?” என்றான்.

“அதுக்கென்ன குறைச்சல்” என்று சலித்துக்கொண்டான் குப்பன்.

“உடம்பு சரியாப்போனதும் வள்ளியே அனுப்பிவையேன். நம்ப தோட்டத்திலே ரெண்டு நாளைக்கு வந்திருந்திட்டு வரட்டுமே” என்றான்.

“இங்கே பொழைக்கிறது அரிதா இருக்கு. இதிலே அங்கேயும் இங்கேயும் போயிருந்துட்டு வரசம்பளமாகுடுப்பானுங்க. உம் பார்ப்போம்” என்று இழுத்தாள் பொன்னாத்தாள்.

“முடிஞ்சா கூட்டிக்கிட்டு வாரேன்” என்றான் செங்கமலை. அவனைப் பொசுக்கிவிடுவதுபோல் முறைத்தாள் பொன்னாத்தாள்.

அன்று மாலையே மீண்டும் தனது தோட்டத்திற்கு கிளம்பினான் வேலன்.

வள்ளி அழுதாள், கதறினாள். வேறு என்செய்வது?

வேலன் போனபிறகு அந்த லயமே ஒரே அமளி தும்ளி யாக்கினார்கள் குப்பனும், பொன்னாத்தாளுமாகச் சேர்ந்து.

“ஏண்டி ஒனக்கு என்னு கொறைச்சலாம் இங்கே. ஒன்னே என்னு பண்ணி வக்கிரூங்களாம்? இந்தப் பொட்டச் சிறுக்கி பொல்லாதவ! கண்ணு முழியெல்லாம் தோண்டிப்புடுறேன் பாரு” என்று வள்ளியை எட்டி உதைத்தாள் பொன்னுத்தாள்,

“அவ என்னு பண்ணுவா மூனுவேளை சாப்பிட்டா அப்படித்தான்” என்று ஒத்து ஊதினான் குப்பன். செங்கமலை ஒன்றும் பேசாமலே வெளியே சென்றுவிட்டான்.

மருதை வெளியிலிருந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் வெட்டுக் கத்தியை ‘கிரீச்சு! கிரீச்சு!!’ என்று அந்தக் கருங்கல்லில் தீட்டிக்கொண்டே பாட்டுப் பாடத் தொடங்கினான்:

“கொண்டைப் பிரம்பெடுத்து
கூலியானை முன்னே விட்டு
அண்டையிலே நிக்கிரூராம்
அருமையுள்ள கங்காணி
அடியாதிக புடியாதிக
அநியாயம் செய்யாதிக
கங்காணி வந்ததுமே
கணக்கை முடிச்சிருங்க!”

என்ற பாட்டைக் கேட்டு குப்பனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

“ஒனக்கென்னடா கேடு வந்திருச்சி. டேய்! மருதா திமிரா. பாட்டைப் பாரு பாட்டை” என்று உறுமினான் குப்பன்.

மருதை சிரித்துக்கொண்டே பாட்டை நிறுத்தினான்.

“சும்மா இருடா கயுதே!” என்றான் செங்கமலை.
“நான் பாடுற ஒனக்கென்னவாம்” என்றான் மருதை.

அத்தியாயம் - 17

வள்ளி குணமாகி வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். 'தூரணமாகக் குணமாகாவிட்டாலும், லயத்திலிருந்தால் மாமன், மாமியின் இம்சை பொறுக்க முடியாது என்று உணர்ந்தே வேலைக்குப் போனாள். மறுநாள் வேலைத் தளத்தில் மயக்கம்வந்து விழுந்துவிட்டாள். அப்படியிருந்தும் மீண்டும் ஓய்வெடுக்காமல் வேலைக்குச் சென்றாள்.

சின்னத் துரை' எப்பொழுதும்போல் குதிரையில் வேலைக்காட்டுக்கு வந்தபொழுது வள்ளியைப் பார்த்து விட்டு, "நேத்து மயக்கம் போட்டே. இன்னொரு வேலைக்கு வந்துட்டே, போ! லயத்துக்கு!" என்று அவளை விரட்டினான். அவள் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

மழைக்காலம் ஓய்ந்தது. மார்கழி மாத குளிர் காற்றும், பனியும் ஆரம்பித்தது. காலம் மாறினாலும் வள்ளியின் வாழ்க்கை மாறவில்லை. வரவர பொன்னாத்தாளும், குப்பனுமாகச் சேர்ந்து அவளைத் துன்புறுத்தினார்கள்.

"என்ன இது சோறா? இது கரியா?" என்று குடி வெறியில் தள்ளாடியபடி கூறுவான் குப்பன். கோபம் மீறினால் அவளின் தலைமயிற்றைப் பிடித்து இழுத்து உதைப்பான். இவ்வாறாகச் சில மாதங்கள் கழிந்ததும், ஒரு நாள் வள்ளியின் தாய் முத்தம்மாள் இறந்துவிட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தது. அவள் எவ்வளவு அழுது கெஞ்சிக்கேட்டும் குப்பனும், பொன்னாத்தாளும் அனுப்ப மறுத்துவிட்டார்கள். வள்ளியால் தன் தாயின் இறுதிச் சடங்கைக் காண முடியவில்லை. அவள் பூதவுடலைப் பார்த்து ஆறுதலடையும் பாக்கியம்கூடக் கிட்டவில்லை.

"இந்தியாவிலே இருந்தா வரமுடிமா என்னா? அப்படி நெனைச்சிக்கவேன்" என்றான் செங்கமலை.

“ஓனக்கென்னாவாம். ஓனக்கா கேடு வந்துச்சு. நீதான் கல்லு மாதிரி இருக்கயே” என்று அவன்மீது எரிந்து விழுந்தாள் வள்ளி.

“என்னு எதித்து பேசரே?” என்றான் கோபத்தோடு.

“எதித்து பேசாமே ஒன்மாதிரி குத்துக் கல்லாட்டம் இருக்கணுமாக்கும்” என்றாள் வள்ளி.

“சும்மாத்தான் இரேன்!” என்று பக்கத்து அறை சிட்டு வந்து வள்ளியிடம் கூறினாள்.

“அவுகளேதான் தெரியுமே. வயித்தெரிச்சலேதான் கொட்டிக்குவாக” என்று மீண்டும் தேறுதலாகக் கூறினாள் சிட்டு.

“என் பாவத்தே எல்லாம் கொட்டிக்கிடட்டும்” என்று வள்ளி தன் கைகளை நெறித்தாள்.

செங்கமலையின் உள்ளத்தில் மனைவியின் வார்த்தைகள் புகுந்து உறுத்தின. ஆனால் தாயும், தந்தையும் அவனது உள்ளத்திலே குடியேற்றிவிட்ட பயத்தையும் குழப்பத்தையும் போக்கிக்கொள்ள முடியாமல் தவித்தான். வள்ளிக்கு ஆறுதல் கூறினால் தன் தாய், தந்தையரின் பெருத்த கோபத்திற்கு ஆளாகவேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தாய், தந்தையர் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டாலோ வள்ளியின் கோபத்திற்கு ஆளாகவேண்டுமென்பதை உணர்வான். இந்த நிலையில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தடுமாறினாள்.

மாலே நேரத்து பனி கலந்த காற்று சில்லென்று எலும்புக்குள் புகுந்து நடுங்கச் செய்தது. மரங்களின் இலைகள் காற்றில் அசைந்து சரசரத்தன. செங்கமலையின் உள்ளத்திலும் அந்த அந்திப்பொழுதைப் போல சஞ்சலம் குடி கொண்டது. தகர விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் வெகுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தான். “இதற்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டும்” என்று தனக்குள் எண்ணினான். ஆனால் அந்த முடிவை எப்படிக் காண்பது என்றுதான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

வள்ளிக்கு அடுத்த குழந்தை பிறந்தது. அழகான ஆண் குழந்தையாக இருந்தபடியால் அதற்கு முருகன் என்று பெயர் வைத்தார்கள். பொன்னாத்தாளின் குழந்தைகளோடு தன்னுடைய குழந்தைகளையும் பராமரித்துக் கொண்டு தோட்டத்து வேலையும் பார்ப்பது வள்ளிக்கு சிரமமாகத் தானிருந்தது. காலையில் முதல் தப்பு நாலு மணிக்கெல்லாம் அடித்துவிடுவார்கள். முதல் தப்புக்கு முந்திருப்பவள் இரவு எட்டு ஒன்பது மணிவரை ஓயாது வேலை செய்யவேண்டி இருந்தது.

வீட்டின் நிலையோ வரவர மோசமாகிக்கொண்டே வந்தது. அவளின் மாமனார் குடித்துவிட்டு வந்து லயத்தில் உள்ளவர்களோடு சண்டை போடுவதுடன் பொன்னாத்தாளுக்கும் கள்ளு வாங்கிக்கொண்டு வந்துகொடுக்க ஆரம்பித்தான். இதனால் வள்ளிக்குத்தான் அதிக துன்பங்கள் நேர்ந்தன.

“நீதான் ஒங்காத்தாளேக் கேளேன். இந்தமாதிரி தினம் என்னேயேன் வதைக்கணுமாம்!” என்று வள்ளி கேட்டால் செங்கமலைக்குக் கோபம் வரும்.

“சும்மா வாயே மூடிக்கிட்டு இரு!” என்பான்.

“இருக்காட்டி என்னு பண்ணுவியாம்” என்று அவனின் கோபத்தைச் சீண்டுவாள்.

“என்னு பண்ணுறேன்னு காட்டிடறேன் பாரு. ஒனக்கு திமிரு ரொம்பத்தான்” என்று அவளை இழுத்துப்போட்டு அடிப்பான். இந்தவிதமாக அடிக்கடி சண்டைகள் மூண்டன.

செங்கமலை வரவர மோசமாகிக்கொண்டு போவதைக் கவனித்தாள் வள்ளி. அவளும் அடுத்தடுத்து நான்கு குழந்தைகளுக்குத் தாயானாள். அதில் இரண்டு குழந்தைகள் மட்டும் உயிரோடு இருந்தன. முருகனும், மீனாட்சியும்.

ஒருநாள் வள்ளி இரண்டாவது சங்கு ஊதக் கேட்டு அவசரமாகக் கைக்குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு,

கூடையை மாட்டிக்கொண்டு வேலைத் தளத்திற்குக் கிளம்பினாள்.

“இன்னம் நேரமாகலையா என்னு. சின்னக் கங்காணி பெரட்டுக் களத்திலே சத்தம் போடத்தான் போறாரு” என்று சொல்லிக்கொண்டே சிட்டு விரைந்து சென்றாள்.

“இதோ வந்துட்டேன். அப்பா எப்ப பாத்தாலும் ஒரே கரச்சல். எப்படித்தான் நேரத்தோட வேலைக்கு போவது” என்று முணுமுணுத்தாள் வள்ளி.

“குப்பன் இருக்கா?” என்ற கேள்வி கேட்டு திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள்.

“இப்பத்தான் பெரட்டுக் களத்திற்கு போச்சு” என்ற வள்ளி, “என்னு வேணும்” என்றாள் சாவதானமாக.

“ஒன்றுமில்லே. தொரை அழைச்சிக்கிட்டு வரச் சொன்னாரு” என்றாள் வந்தவன்.

“தொரையா எதுக்கு?”

“எனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“ஆமாம் நீதான் தொரை ஆளாச்சே. ஒனக்கெப்படித் தெரியும்?” என்றாள் வள்ளி.

“ஏது ஒனக்கு வாய்தான்.”

“வாயில்லாமே என்னவாம்.”

“சரி! சரி! நான் பெரட்டுக்களத்திற்குப் போய் சொல்லிவிட்டுப் போறேன்” என்று அந்த ஆள் போய் விட்டான்.

வள்ளி பெரட்டுக் களத்திற்குப் போனதும் குப்பனை ஆபீஸுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். மத்தியானம் சாப்பாட்டிற்குக் கலைந்தபொழுது செங்கமலை நடந்த விசயத்தைச் சொன்னாள்.

“தொரை கூப்பிட்டு அய்யா நேத்து கள் த்தவறணைப் பக்கம் போறான்னு கேட்டார். அது இல்லேன்னுபுடுச்சு.”

“அப்புறம்?” என்றாள் வள்ளி.

“நேத்து கோப்பிக் காட்டிலே களவெடுத்து கொண்டு வித்துப்புட்டு அய்யா கள்ளாக் குடிச்சிருக்கு.”

“அப்புறம்?”

“அய்யாவுக்கு நல்ல அடி அடிச்சி போலீசுக்கு கொண்டு போயிருக்காங்க. அங்கே என்னு பண்ணப் போறாங்களோ?”

“போலீசுக்கா! எதுக்கு? கொஞ்சம் கோப்பி திருடின துக்கா போலீசுக்கு அனுப்பியிருக்காங்க?”

“இல்லே அடிக்கடி அய்யா திருடிக்கொண்டுபோய் வித்துப்புட்டுத்தான் கள்ளு குடிக்கிறது. அதை தெரிஞ்சு தான் போலீசுக்கு அனுப்பியிருக்காங்க.”

“என்ன பண்ணப் போறாங்க?”

“யாருக்குத் தெரியும்? கூட்டிப் போனவன் வந்தாத் தான் தெரியும்” என்றான் செங்கமலை.

அடுத்தநாள் செங்கமலையை பெரிய துரை அழைத்து,

“ஓங்கப்பன் பொல்லாதவன். திருடன். அவனுக்கு ஜெயில் போட்டிருக்கு. இரண்டு வருசம்போட்டிருக்கு” என்றான். பெரிய துரையின் முரட்டுக் குணம் யாருக்கும் பிடிக்காது. இருந்தாலும் அதை எதிர்க்க யாராலும் முடியாது என்பதை அறிவார்கள்.

“அய்யோ பாவிக்களா! என் புருசனே கொன்னுப் போட்டிருப்பாங்க, எங்கே கொண்டுபோனாங்களோ தெரியலையே” என்று பொன்னுத்தாள் மார்பிலே அடித்துக் கொண்டு புலம்பினாள்.

அன்று மாலை தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு வரும் பொழுது வள்ளி சின்னத் துரையைச் சந்தித்தாள்.

“சாமி, எங்க மாமாவுக்கு ஏதாச்சும் வழி செய்யுங்க, அவரு புள்ளே குட்டிக்காரர். பாவமுங்க” என்று துணிவுடன் கெஞ்சிக் கேட்டாள் வள்ளி.

சின்னத் துரை மக்லீன் சிரித்தான். அவன் சிரிக்கும் போது தலைமயிர் பொற்கதிர்களைப்போல் அசைந்தது.

“ஒனக்கு அது தேவையில்லை. நீ போ! ஒனக்கு அவன் அடிக்கிறது போதும்! ஒனக்கு என்னோ வேணும்?” என்றுன் மக்லீன்.

அவளுக்கு வாயடைத்துப்போய்விட்டது. தோட்டத் துலே வசிக்கும் தொழிலாளி, துரை, கங்காணி முதலிய எல்லோருமே ஒரு சிறிய சமூகத்தைத் தாங்களாகவே பிறப்பித்துக்கொண்டுவிடுவது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அந்தச் சிறிய சமூகத்தில் என்ன நடந்தாலும் ரகசியமாக நடக்கமுடியாது என்பதைமட்டும் அவள் உணர்ந்தாள்.

“ஒனக்கு என்ன வேணும்?” என்று மீண்டும் அவன் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

வள்ளி சற்றுத் தடுமாறினாள். அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பிறகு நினைவுக்கு வந்தவளாய், “எனக்கு வேறேய்யத்திலே காம்பரா ஒன்னு வேணுமுங்க துரை” என்றாள்.

“சரி! பள்ளத்தாக்கிலே காடு சுத்தம் செய்யறாங்க. அங்கே லயம் கட்டப்போறோம். ஒனக்குத் தாரேன்” என்று கூறிவிட்டு, விருட்டென்று போய்விட்டான். அவன் சென்ற திசையில் வள்ளி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

குப்பன் சிறைக்குச் சென்ற இரண்டு மூன்று மாதத்திற்குள் பொண்ணுத்தாளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. மருதையும் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தான். அவன் செங்கமலையைப் போலல்லாமல் விளையாட்டுப் பேர்வழியாக இருந்தான். தெம்மாங்கு பாடுவான். கேலி பேசுவான், சிரிப்பான். எப்பொழுதும் கூட்டாளிகளுடன் சேர்ந்து சீட்டாடுவான். இந்தவிதமாக அவன் காலம் கழிந்தது. தாய் எதுவும் பேசினால் அவளை இழுத்துப்போட்டு உதைப்பான். யாருக்கும் அடங்காமல் நடந்துவந்தான்.

வள்ளி வேலைமுடித்து வந்து சமையல் செய்துபோட்டும் அவளுக்கு சாப்பிடுவதற்கும் மிச்சம்தான் கொடுப்பார்கள். அதுக்கும் கூட சில நாட்களுக்குப் பஞ்சம் வந்துவிடும். இந்த நிலையில் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கவேண்டுமே என்று ஏங்குவாள். வேலைக்குப் போகும்பொழுதும், மலை ஏறும் பொழுதும் பலயினத்தால் அவளுக்கு கை கால்கள் நடுக்கம் எடுக்கும். அழுதுகொண்டே வேலைக்குப் போவாள். ஒருநாள் முடியாத நிலையில் ஏங்கித் தவித்து தன் இதயத்தில் அடைத்து வைத்திருக்கும் வேதனையை ஆற்றங்கரையில் உட்கார்ந்து புலம்பித் தீர்த்தாள்.

“ஏன் வள்ளி! என்னு இந்த நேரத்திலே இப்படி வந்தே? தனியா வரலாமா? காமாட்சியே கூட்டி வாரது தானே” என்ற சின்னக் கங்காணியின் குரல்கேட்டுத் திரும்பினாள் வள்ளி.

சட்டென்று எழுந்து குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு லயத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

“என்னு கேட்கிறேன் நீ பேசாமப் போறியே?” என்றான் வீராப்பு வீரையா.

“என்னத்தே பேசறது. என்னே என்னு பேயா அடிச்சிக்கப் போவுது தனியா வந்தா?” என்று எரிச்சலுடன் கேட்டுவிட்டு மேலே நடந்தாள்.

“பேய் இல்லை மனுஷன் புடிச்சுக்கும்; ஆமாம். நீ ஏன் மாடா ஒழைக்கிறே. அந்தப் பொன்னம்மாகிட்டே சொல்லி, காமாட்சியே வேலை செய்யச் சொல்றதுதானே? அவ வரவர திருவேக்கல்லு மாதிரி கொழுத்துக்கிட்டே போறானே. இப்படி வளத்தா ஒருநாளைக்கு எவனையாச்சும் கூட்டிக்கிட்டுத்தான் ஓடிப்போவா” என்றான். வள்ளியின் பாதையை மறித்து நின்றுகொண்டான்.

“அதே பத்தி ஒனக்கென்னுவாம்! எனக்குத்தான் என்னுவாம்? சரி... வழியே விடு போகணும்” என்று துடிப்பாகக் கேட்டான்.

“இதெல்லாம் ஒனக்கென்னாத்துக்கு. பேசாம நான் சொல்லுறமாதிரி கேட்டினா, ராசாத்தி மாதிரி இருக்கலாம். தெரியுமா?” என்று வள்ளியின் வலது கையை எட்டிப் பிடித்தான்.

அவனின் கையை உதறித் தள்ளிவிட்டு மேலே நடக்க முயன்றாள் வள்ளி.

“என்னா வள்ளி! என்கிட்டியே இப்படி வாலாட்டியே!” என்று மீண்டும் அவனின் கையைப் பிடித்தான்.

இந்தமுறை கெட்டியாகப் பிடித்து அவள் அருகில் நெருங்கினாள்.

“ஈ! விடு கையை” என்று திமிறினாள். அதற்குள் வீரையா அவள் இருப்பில் ஒரு கையைப் போட்டு அவளை தன்வசம் இழுத்தான்.

“இங்கே யாரும் வரமாட்டாங்க. இந்தத் தேயிலைத் தூரிலே மறைவாத்தானிருக்கு” என்றான்.

“ஈ! விடுன்னா? என்கிட்டே அதெல்லாம் வச்சிக்காதே. தெரியுமா?” என்று திமிறிக்கொண்டு தன் கையை அவன் பிடியிலிருந்து இழுக்க முயன்றாள்.

“என்கிட்டே இருந்தா தப்பப் பாக்கறே?”

“விடுறியா! நான் சத்தம் போட்டாடா?” என்று பலத்த கூச்சலிட்டாள் வள்ளி.

இவர்கள் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, எப்பொழுதும்போல் மாலைப்பொழுதில் உலவிவிட்டு பங்களாவுக்குச் செல்லும் துரையின் காலடிச் சத்தம் அவர்களுக்குக் கேட்கவில்லை.

“என்னா கங்காணி? என்னா இது கரச்சல்?” என்றான் மக்லீன் துரை.

கங்காணி திடுக்கிட்டுப் பயந்துபோய்த் திரும்பினாள்.

“இந்தக் குட்டி என்கிட்டே கிண்டல் பேசுது தொரே” என்று முணுமுணுத்தான் வீரையா.

“போ இதேவுட்டு! தெரியுமா? இனி இந்தமாதிரி கரச்சல் நான் பாக்கக்கூடாது” என்று அதட்டினான். கங்காணி ஒன்றுமே பேசாமல் வள்ளியின்மேல் வன்மம் கூறிக் கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

“தனியா நீ தண்ணி அள்ள வரக்கூடாது என்று எத்தனை தடவை சொல்றது” என்றான் சின்னத்துரை.

“என்னு செய்றது. வந்துதான் ஆகணுங்க. நான் வேலைக்காட்டிலே இருந்து திரும்பவே நேரமாயிடுது” என்றாள் வள்ளி.

“பரவாயில்லை. இனி சீக்கிரம் தண்ணிகொண்டு போவணும் தெரியுமா?” என்று சொல்லிவிட்டு விருட்டென்று அந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

வள்ளியின் மனம் குழம்பியது. கங்காணியின் அயோக்கியத்தனத்திற்கும், துரையின் நல்ல குணத்திற்கும் எத்தனை தூரம் என்று எண்ணினாள். மக்லீன் துரையின்மேல் ஒரு நம்பிக்கை பிறந்தது. உலகத்தில் எல்லா ஜாதியிலும் நல்லவர்கள், பொல்லாதவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். எப்படி வெயிலும், மழையும் வாழ்க்கைக்கு அவசியமோ, எப்படி இருளும், ஒளியும் வாழ்க்கைக்குத்தேவையோ அதைப்போல் நல்லவர்களும், பொல்லாதவர்களும் உலகத்திற்கு அவசியம்தான் என்று எண்ணினாள். குழந்தை உருவம் எப்போதோ மாறி மறைந்துவிட்டது. இப்பொழுது இளமையின் எண்ணங்களில் திளைத்து நின்றாள். உணர்வில் கனிந்து, நனவில் வியந்து, கனவில் திளைக்கும் எண்ணங்கள், கணக்கற்ற ஆசைகள், அவள் இதயத்துக்குள் புகுந்து பிணைந்து அவள் நெஞ்சையே இளகச் செய்துவிட்டன.

மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தாள். கூடுகளை நோக்கிச் செல்லும் குருவிகள் சத்தமிட்டன. ஆற்றங்கரையில் செண்பக மரத்தின் மலர்கள் உதிர்ந்து நறுமணத்தை எங்கும் பரப்பின. ஆற்றிலே சலசலப்பு அதிகமாக இருப்பதாகத் தனக்குள் எண்ணினாள். ஆம். நொங்கும் நுரையுமாகத் தண்ணீர் பெருகி வழிந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“வள்ளி! வள்ளி!” என்று செங்கமலை அழைக்கும் சத்தம் அவள் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

அத்தியாயம் - 18

சிறுவயதில் மணமுடித்து நான்கு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகியும், வள்ளிக்கு உடல்கட்டு தளர்ந்துவிடவில்லை. மாமன், மாமியின் இம்சையில் வாடி வருந்தினாலும் அவள் உடல் வாடவில்லை. பூத்து மலர்ந்த புதுமலரைப்போல் பூரித்து நின்றாள். அள்ளிச் சொருகிய கேசமும், காதில் அணிந்த ஓலையும், கையில் அணிந்த வெள்ளிக் காப்பும், காலில் அணிந்திருந்த தண்டையும், இருக இருக இழுத்துக் கட்டிய சேலையும் அவளுடைய அழகிற்கு மெருகூட்டின.

தோட்டத்திலிருந்த வாலிபர்களுடன் கங்காணியும், கணக்கப்பிள்ளையும் கூட அவளுடைய வனப்பையும், அழகையும் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினார்கள். ஆனால் செங்கமலைக்குமட்டும் வள்ளியின் அழகோ, எழில் நிறைந்த அவளின் உடல்கட்டோ கவர்ச்சியளிக்கவில்லை.

வள்ளி வாசலில் உட்கார்ந்து தன் மார்புத் துணியை விலக்கி குழந்தைக்குப் பாலூட்டினாள். முருகன் விளையாடிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடினான். அந்தக் குளிரிலும் அவன் நிர்வாணமாகத்தான் திரிந்தான். செங்கமலை கவ்வாத்துக் கத்தியைத் தீட்டித் தீட்டித் தன் விரல்களால் கூர்மையாக இருக்கிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்தான். மீனாட்சி பால் குடித்தவாறே ஒரு கையில் செங்கமலையின் வேட்டியை எட்டிப் பிடிக்கப் பார்த்தான்.

“இந்தப் பக்கம் கொஞ்சம் வாழை வச்சா நல்லா இருக்கும்” என்றான் செங்கமலை.

“எந்தப் பக்கம்? தொரைதான் தோட்டத்திலே கண்ட தெல்லாம் போட்டு நாசம் பண்ணக் கூடாதுன்னு சொல்லி யிருக்காரே” என்றாள் வள்ளி.

அவ்விடத்துக்கு வந்த பொன்னுத்தாள், “ஏ செங்க மலை! நம்ப காமாட்சிக்கு ஏதாச்சும் பார்த்து முடிச்ச வைச்சா தேவலைன்னு படுத்து. இல்லாட்டி தோட்டத்திலே வேலைக்குப் போக லாயக்கில்லாம இருக்கு” என்று ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவள்போல் கூறினாள்.

“ஒன் பெண்ணை காலாகாலத்திலே ஒரு முடிச்ச கிடிச்ச போட்டு வச்சாதான் இங்கே மானம் மருவாதே யோட பொழைக்கலாம்! இல்லேன்னு அம்புட்டுத்தான்” என்றாள் அடுத்த காம்பரா (அறை) சிட்டு.

“இந்த மாசம் போவட்டும். அடுத்த மாசம் ஏதாச்சும் பண்ணிபுடனும்” என்றாள் பொன்னுத்தாள்.

ஆற்றில் குளித்துவிட்டு வந்த மருதை தனக்குள் பாடிக்கொண்டே வந்தான்.

“சாராயக்காரா
சதிகாரச் சிங்காரா
நீ கொடுத்த சாராயம்
நினைவு தடுமாறுதடா”

“நான் கீழே வரச்சே பெரிய கங்காணி வந்தாரு. என் னமோ மேல் கணக்கில் தேயிலை பாக்டரி வேலை முடிஞ்சதும் ஆசுபத்திரி கட்டப்போறாங்களாம்” என்றான் பாட்டை நிறுத்திவிட்டு.

“அப்படியென்றால் அங்கேயாச்சும் போய் ஒரு வேலை பண்ணேன்டா” என்றாள் பொன்னுத்தாள் மருதையிடம்.

“நான் எவன்கிட்டையும் வேலை பண்ணப்போறதில்லே தெரியுமா?” என்றான் மருதை.

அவன் பேசி முடிப்பதற்குள் சின்னத்துரை மக்லீனும், பெரிய கங்காணி சரட்டுக் கந்தையாவும் மேல்மலையிலிருந்து இறங்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

“தொரே வாராரு! தொரே வாராரு” என்று சொல்லிக்கொண்டே எல்லோரும் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள். சிறிது தூரத்தில் பெரியதுரையும் வந்துகொண்டிருந்தான்.

“மக்லீன்!” என்றார் பெரியதுரை. “இந்த லயத்துப் பக்கம் சுத்தம் பண்ணச் சொல்ல வேண்டும்! ரொம்ப அசங்கியம்.”

“மிச்சம் நெருக்கம்! லயத்திலே மிச்சம்பேர் இருக்காங்க” என்றான் கங்காணி.

பெரியதுரை முகத்தைச் சுழித்தவாறு அந்த லயத்தையும், லயத்திலுள்ளவர்களையும் முறைத்து வெறித்துப் பார்த்தார்.

“ஓ! சரி! சரி! புது லயத்திலே கொஞ்சம் பேர்போடு” என்றார் பெரியதுரை கங்காணியிடம்.

அடுத்தநாள் சின்னதுரை செங்கமலைக்கு ஆள் அனுப்பினான். செங்கமலையும் பயந்து நடுங்கி, என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று எண்ணிக்கொண்டே போனான்.

அவனைப்போல் இன்னும் நாலைந்துபேர் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“கீழே காடு வெட்டற எடத்திலே புது லயம் போடப் போறோம். அதுலே வேலே செய்யப் போங்க நீங்க எல்லாம்! மண்ணு போட்டு செவரு எழுப்பணும்” என்றான் பெரிய கங்காணி.

“சரிங்க” என்று அங்கு நின்றவர்கள் சொன்னார்கள்.

அந்த சமயத்தில் சின்ன துரை ஆபீஸிலிருந்து வெளியே வந்து, “எல்லாம் சொல்லியாச்சா கங்காணி?” என்று கேட்டான்.

“அதெல்லாம் சொல்லியாச்சு. ஆனால் அங்கே காவற்காரன் போடணும். இல்லாட்டி காட்டிலே மிருகமெல்லாம்

கலைந்து லயத்துக்கு வந்துவிடும். காட்டு எருமைக் கூட்டம், யானைக்கூட்டம் எல்லாம் அந்தப் பக்கமாக வந்துடும். நரி தொல்லை வேறே” என்றான் பெரிய கங்காணி.

“ராவிலே நெருப்புப் போட்டு மரம்மேலே காவல் காரன் கூண்டுகட்டச் சொல்லு. தகரம் அடிச்சா கொஞ்ச நாளைக்கு அந்த சத்தத்திற்குப் பயந்து ஓடிப்போயிடும்” என்றான், சின்னத் துரை.

“எல்லாம் நம் ஆள்களுக்கு ஒன்றும் வராமே பாத்துக் கணும்” என்றான் கங்காணி.

“அதுக்கென்ன. ஆள் போடுவோம்” என்று சொல்லி விட்டு சின்னத் துரை போய்விட்டான்.

“சரி போங்க? போய் வேலையைப் பாருங்க. கவனம்” என்று கூறிவிட்டு கங்காணியும் துரையின் நடையைப் போல் நடந்து சென்றான். பிரட்டுக் களத்தில் நின்ற ஆண்களும், பெண்களும் ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

“என்னமோ அடுத்த மாசம் ஊருக்குப் போய் பெஞ்சாதியே கூட்டிக்கிட்டு வரப்போறாராம்” என்றான் ஒரு பெண்.

“ஆமாம்; அதுக்குத்தான் அவருக்குத் தனி வீடு கட்டறாருபோல இருக்கு” என்றான் இன்னொருவன்.

“நம்பளே போலேயா. இவருக்கு என்ன கொறைச் சல். துரையேவிட அவருக்குத்தானே இங்கே அதிகாரம்.”

“அது ஏன் கேட்கிறே! துரைகூட அவர் சொன்னதைதான் கேட்பார்” என்றான் சிட்டு.

“நமக்கென்னத்துக்குடி பெரிய எடத்துப் பேச்சு” என்றான் வள்ளி.

“போகட்டும் அந்தப் பெரிய கங்காணி ஒன்மேலே தான் கண்ணு வச்சிருக்காரு. கவனம்!” என்று கண்களைச் சிமிட்டினாள் காவேரி.

“சும்மா இருக்க முடியாது? வாயே மூடிக்கிட்டுக் கெட வம்புப் பேச்சு எதுக்கு?” வள்ளி ஆத்திரத்துடன் இரைந்தாள்.

“எல்லாம் நேரமாச்சு. பேசாமே போங்க! போங்க!” என்று விரட்டினான் சின்னக் கங்காணி. அவனுக்கு எப் பொழுதுமே வள்ளியைப் பார்த்தால் எரிச்சலாக இருந்தது. அன்று துரை அவனைக் கண்டுவிட்டது அவன்மனதில் இன்னும் உறுத்தியது.

பெண்களும் கூடைகளை மாட்டிக்கொண்டு அணிவகுத்து மலைமீது ஏறிச் சென்றார்கள். காலைக் கதிரவனின் செங்கதிர்கள் அவர்கள்மீது பாய்ந்து வழிந்து அந்த மலை எங்கும் பரவியது. அவர்களுடைய கிழிசல் நிறைந்த முரட்டுப் புடவைகள்கூட அந்தக் கதிரவனின் ஒளிபட்டு வர்ண ஜாலம் புரிந்தன. எல்லோரும் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு, வேலைத்தளத்திற்கு நடந்து சென்றார்கள். இது அவர்கள் நித்தம் அனுபவிக்கும் காட்சி. கதிரவனின் கதிர்கள் பட்டு மின்னிய பனித் துளிகளும், இளம் பச்சை நிறக் கொழுந்து நிறைந்த தேயிலைச் செடிகளும் அந்தப் பெண்களின் ஸ்பரிசத்தில் நெகிழ்ந்தன. அன்புடன் செடிகளைத் தடவிக் கொடுத்து, “பாரேன்! இந்தத் தூரிலேதான் கொழுந்து நல்லா விட்டிருக்கு பாரடி” என்று சொல்லி இன்பத்திலே லயித்துப்போகும் அந்தப் பெண்களின் உயிரும், உடலும், அந்தச் செடிகளின் உயிரோடு கலந்து ஒன்றி விடும். அவர்கள் தங்களுடைய இன்ப துன்பங்களையெல்லாம் அந்தத் தேயிலைச் செடிகளோடு பகிர்ந்து கொள்வார்கள். அந்தச் செடிகளுக்கு மட்டும் வாயிருந்தால் கதை கதையாகச் சொல்லும்.

இப்படிக் கொழுந்து பறிக்கும் சமயத்தில் ஒருநாள் வள்ளி கூடையை இறக்கி வைத்துவிட்டு தண்ணீர் அருந்தக் கீழே இறங்கிச் சென்றாள். அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் தேயிலைத் தூர்கள் வளர்ந்து காடாகியிருந்தன. மற்றப் பக்கத்தில் ஆண்கள் மும்முரமாக காட்டை வெட்டிச் சாய்த்து நெருப்பு

வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மேலே இருந்து இதைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தவள் இரண்டு உருவங்கள் தேயிலைத் தூரில் மறைவதைக் கண்டாள். நல்ல வேளையாக அவர்கள் திரும்பி அவளைப் பார்க்கவில்லை.

வள்ளியும் தேயிலைச் செடிக்கு நிழலாக இருந்த முருங்கை மரத்தின்பின் ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

அவள் கண்டது பெரிய கங்காணியின் உருவமும், காவேரியின் உருவமும் தான். எங்கோ அந்தப் புதருக்குள் மறைந்துவிட்டார்கள். சற்றே இலைகள் ஒதுங்கியிருந்த இடைவெளியூடாக கங்காணியின் அரவணைப்பில் காவேரியைக் கண்டாள். சட்டென்று திரும்பிக் கீழே செல்லாமல் மேலே வேலைக்காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள் வள்ளி.

மரத்தடியில் கட்டியிருந்த தொட்டிலில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தை வீரிட்டு அழுதது. அதைத் தூக்கிப் பால் கொடுத்துவிட்டு, கொழுந்து பறிக்க ஆரம்பித்தாள் வள்ளி.

அதே சமயம் அங்கு வந்த சின்னக் கங்காணி, வள்ளியின் கூடையைப் பார்த்துவிட்டு எரிச்சலுடன், “என்னு புள்ளே இவ்வளவுதானா இவ்வளவு நேரம் பறிச்சே? என்னு இது? பாத்தியா எல்லாம் முத்தெலையா இருக்கு” என்றான்.

“இன்னம் காம்பெடுக்கலே. இப்பதான் புள்ளேக்கு பால் கொடுத்தேன்” என்றாள் வள்ளி.

“இப்படி பொழுது போன நல்லாதான் இருக்கும்” என்று முனகினான்.

“எல்லாம் பொழுது போங்காட்டியும் பறிச்சிடுவேன்” என்று கூடையைத் தலையில் மாட்டினாள்.

“இப்படி யார் ஒன்னே முத்தெலே பறிக்கச் சொன்னு? வேலே செய்யறதுன்னு கவனமா செய் தெரியுமா?”

“சரி; சரி; செய்றேன்” என்று எரிச்சலுடன் பதில் சொன்னாள்.

“என்னு வாய் ரொம்பதான், எல்லாம் பாத்துக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான் சின்னக் கங்காணி.

அத்தியாயம் - 19

குப்பன் சிறையிலிருந்து திரும்புமுன்பே காமாட்சிக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது. ஒரு நல்ல நாளைப் பார்த்து நாலேந்து குடும்பங்களின் மத்தியில் அந்தத் தோட்டத் திலேயே வேலை செய்யும் கருப்பன் மகன் பெரியசாமிக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார்கள்.

“வள்ளி, பள்ளத்திலே புது லயத்து வேலே முடிஞ் சுது. மேலே மாறாபுல்லு கூரைக்கு வேயனும். மாறாபுல்லுக் காட்டிலே இப்ப புடுங்க முடியாதாம். ஒரே பாம்பும், தண்ணியும். வெயில் வந்தால்தான்” என்றான் செங்கமலை.

“அப்ப நம்பளுக்கு அந்த லயத்திலே காம்ப்ரா கெடைக்கும்தானே?” என்று கேட்டாள் வள்ளி.

“அப்படித்தான் சின்ன துரை சொன்னாரு. நீதான் அன்னெக்கி கேக்க சொன்னியே.”

“பெரிய கங்காணி ஊருக்கு பயணம் வச்சிட்டாருன்னு சிட்டு சொன்னாள்” என்றாள் வள்ளி.

“பயணமே வச்சிக்கட்டும், நாசமாவே போகட்டும். நம்ப சம்பளக் கணக்கை தீர்த்தா போதும்.”

“ஏனா சம்பளம் என்னாச்சு?”

“அதுதான் கடன் பத்துலெ எழுதிக்கிட்டே இருக்காங்களே” என்று இழுத்தான்.

“சம்பளமெல்லாம் போறமாதிரி போனா தீப்பான் கங்காணி. சம்மா போனா தீப்பானா” என்றான் மருதை.

“ஆமா நீதான் கல்லுமாதிரியிருக்கியே. ஒழுங்கா வேலைக்குப் போனானே.”

“நான் புது ஸ்டோரிலே வேலைக்கு போகலாம்னு இருக்கேனே. என்னமோ பெரிய பெரிய யந்திரமெல்லாம் புதுசா தேயிலை அரைக்க சீமையிலே இருந்து வருதாமே” என்று மருதை கிண்டல் தொனிக்கச் சொன்னான்.

“வந்தா என்ன? இப்பதானே புதுசா தேயிலை கொழுந்துவிட ஆரம்பிச்சிருக்கு?” என்றான் செங்கமலை.

“ஆமாம். இப்பதான் புதுசா பறிக்க துவங்கியிருக்காங்க. இன்னம் புது மலையிலே கொழுந்து எடுக்க ஆரம்பிக்கலே. அதோட கீழ்க் கணக்கிலே இனிதான் தேயிலை போடப் போறாங்களாம். அப்பறம்தான் புதுசா சீமையிலே இருந்து சாமான் வரும். அப்ப போறேன். டேய் முருகா..... நீயும் வளர்ந்திடுவே. அப்ப நீயும் நானும் போகலாம். இங்கே செத்து மடிஞ்சவங்க எல்லாம் பத்தா துன்னு நாங்களும் கோப்பித் தூருக்கும், தேயிலைத் தூருக்கும் உரமாகணுமாம்” என்று வள்ளியின் மகன் முருகனை தூக்கிக்கொண்டு கிளுகிளு என்று சிரித்தான் மருதை.

“அதுவரை ஒனக்கு சும்மா வச்சி சோறு கொட்டச் சொல்லுறியா?” என்றான் பொன்னாத்தான் வாசலிலிருந்து.

“ஏன் முடியாட்டி சொல்லேன். நான் நாட்டிலே போய் வேலை செய்றேன்” என்றான் மருதை பொன்னம்மாளை ஒரு தினுசாகப் பார்த்துக்கொண்டு.

“நீங்களும்தான் பொம்பளெங்களன்னு இருக்கீங்க. இந்தத் தோட்டத்திலேயும்தான் இருக்காங்க. எப்படிப் பொழைக்கிறாங்களன்னு பாருங்க. மண்ணு திங்கிறதை மனுசன் திண்டால் ஆகாதா என்ன? என்னமோ காலத்தே ஓட்டி நடப்பீங்களா, பெரிய பத்தினிபோல இருக்கீங்க. இப்படியெல்லாம் வேலை செஞ்சா சம்பளம் போட்டுறவானா என்ன” என்று சொல்லி மீண்டும் கிளுகிளுத்துச் சிரித்தான் மருதை.

வள்ளி அப்படியே கல்லாய் சமைந்துபோய் நின்றாள். முருகன் மருதையோடு சேர்ந்து விஷயம் தெரியாமல் சிரித்தான். அவன் கூறியதிலும் உண்மையுண்டு என்பதை உணர்ந்தாள் வள்ளி. பொன்னுத்தாள் ஒன்றும் பேசவில்லை. செங்கமலை பேசாமல் கீழே இறங்கிப் பக்கத்து லயத்து சிங்காரத்தைத் தேடிச் சென்றுவிட்டான்.

“நான் சொல்லறது வெட்ட வெளிச்சமா இருக்காக்கும்” என்றான் மருதை. அவனுடைய பேச்சு காற்றில் கலந்துவிட்டது.

மீனாட்சி அழக்கேட்டு வள்ளி ஓடோடி வந்து அவளை தொட்டிலிலிருந்து தூக்கினாள். பொன்னுத்தாளின் குழந்தை மற்றப்பக்கம் மலஜலம் கழித்துவிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தது. அங்குமிங்கும் எங்கும் சிறு குழந்தைகள் மயமாக அந்தச் சிறிய அறை விளங்கிற்று.

“அயித்தே புள்ளே அழுவுது” என்றாள் வள்ளி.

“ஏன் ஒனக்கென்றோ கேடு வந்துச்சாம். தூக்கித்தொலை யேன். நீயும் வரவர பெரிய இவ மாதிரிதான் நெனைச்சிருக்கே. எல்லாம் பார்த்துக்கிட்டுத்தான் வாறேன்” என்று முணுமுணுத்தாள் பொன்னுத்தாள்.

புதிதாகக் கட்டப்பட்ட தேயிலை ஆலையில் சிறிது சிறிதாக வேலை ஆரம்பித்தது. வெளியே கட்டியிருந்த சிறு கொட்டகை போய், தகரத்தால் மூடப்பட்ட அழகிய நீண்ட சாலரம் ஒன்றை தேயிலைக் கொழுந்து நிறுக்கக் கட்டியிருந்தார்கள். தோட்டத்திலே கொழுந்து எடுத்து ஆங்காங்கே கூடை நிறைந்தவுடன் ஒருநாளாக்கு இரண்டு முறை நிறுவை எடுக்கக் கொட்டகைகள் வேறு கட்டிப் போட்டிருந்தார்கள். காலையில் ஒருமுறையும், மாலையில் ஒருமுறையும் தேயிலைக் கொழுந்தை கூடை கூடையாகப் பறித்து அங்கு நிறுப்பதற்குக் கொண்டுவருவார்கள் அந்தப் பெண்கள்.

இந்த வேலையெல்லாம் வள்ளிக்குச் சர்வசாதாரணமாகி விட்டது. அவளுடைய வாழ்க்கையுடன் ஒன்றிவிட்டது.

மீனாட்சிக்குப் பிறகு பிறந்த குழந்தை போதிய உணவுப் புஷ்டி இல்லாததாலும், குளிர் தாங்க முடியாததாலும் பிறந்த ஒரு வாரத்திலேயே இறந்துவிட்டது.

அதற்குள் கீழே புது லயத்தின் வேலை முடிந்துவிட்டதாகவும், இரண்டு வாரத்திற்குள் குடிபோக முடியுமென்றும் செங்கமலை வந்து சொன்னான். அலுத்துச் சலுத்துப் போயிருந்த வள்ளிக்கு அது வரவேற்கத்தக்க செய்தியாயிருந்தது. இரவும் பகலும் உழைத்து தோட்டத்திலே விவங்கிடப்பட்டவர்கள்போல் வெளி உலகைப்பற்றிய பிரக்ஞையற்றவர்களாக இருந்து வாழ்க்கை நடத்துவது ஒருபுறமிருக்க, தன் சொந்த வாழ்க்கையிலும் நிம்மதியின்றி அல்லல்பட்டு உழன்றுகொண்டிருப்பதை நினைக்கும்பொழுது வள்ளிக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைக்கும்.

இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் ஸ்டோரில் வேலைசெய்யும் காத்தான், “வள்ளி ஒன்னே கங்காணி கையோட கூட்டியாரச் சொன்னாரு” என்றான்.

“என்னவாம்” என்று வள்ளி அலட்சியமாகக் கேட்டாள்.

“அதென்னமோ” என்று கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டு சிரித்தான்.

வள்ளிக்கு வெட்கமும், கோபமும் வந்தது. “அட என்னா?”

“அதை நீதான் போய் கேளேன்!” அவன் கூறிய பொழுது அங்கு வேறு யாருமில்லை. வள்ளி மட்டும் தனியாக வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பொன்னாத்தாள் அடுத்த லயத்திற்குச் சென்றிருந்தாள். செங்கமலையும், மருதையும் எங்கோ சென்றிருந்தனர்.

முருகன் வாசலில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். வள்ளி மெதுவாக எழுந்து தலைமயிரை உதறிச் செருகிக் கொண்டு காத்தான்பின் நடந்து சென்றாள்.

“நான் லயத்துக்குப் போறேன். கங்காணி பணிய கணக்கிலே இருக்காரு” என்று கூறிவிட்டு, ஒரு மூலை திரும்பியதும் செம்மண் ரோடில் அவன் சென்றுவிட்டான்.

வள்ளி தனியே நடந்து சென்றாள். கங்காணி திடீரென்று அழைத்த மர்மம் அவளுக்குப் புரியவில்லை.

அவள் போய்ச் சேருமுன்பே கங்காணி நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“வள்ளியா? வந்துட்டியே! என்னு சின்னக் கங்காணி ஒன்மேலே புகார் சொல்லுறான். நீ கொழுந்து சரியா எடுக்கமாட்டேங்கிறியாம். முத்தெலை எல்லாம் எடுத்தினு எப்படி?” என்று லேசாகப் புன்னகை பூத்தான். சாதாரணமாக கங்காணியின் முகத்தில் சிரிப்பை அவள் பார்த்தறிய மாட்டாள். அன்று அவன் புன்னகை பூத்தது பெரிய ஆச்சரியம்தான். அம்மட்டிலும் அவளுக்குச் சற்று தைரியமாயிருந்தது.

“அப்படி ஒன்றுமில்லிங்களே. நீங்க வேணும்னா பாருங்களேன்! நான் அப்படியெல்லாம் முத்தெலை எடுத்தா நீங்க வேணும்னா அடிச்ச தொரத்திடுங்க” என்று பணிவாகக் கூறினாள்.

“இதுக்கெல்லாம் அடிச்சா தொரத்திறது. சரி நாளைக்கு பணிய கணக்கு பக்கம் வரயா?” என்றான் மெதுவாக. அவன் கேட்டது அவளுக்கு இனியும் புரிந்துகொள்ள முடியாமலில்லை.

“எதுக்குங்க?” ஒன்றும் தெரியாததுபோல் கேட்டாள்.

“எதுக்கா? என்னு வள்ளி ஒன்றும் தெரியாதவமாதிரி நடக்கிறே?”

அதற்குள் அங்கு யாரோ வரும் காலடி கேட்டது. குதிரையின் லாடச் சத்தமும் ஒலித்தது. உடனே கங்காணி ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பி விருட்டென்று போய்விட்டான்.

வள்ளி 'சனியன் விட்டது' என்று நினைத்து மேலே நடந்தாள். பள்ளத்திலிருந்து பெரியதுரை குதிரையில் ஏறி பங்களாவை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார். வள்ளியும் ஒதுங்கி நின்றாள். வள்ளியை ஒரு முரட்டுப் பார்வை பார்த்துவிட்டு சென்றுவிட்டார்.

வள்ளியின் மனம் குழம்பியது. கங்காணியின் பேச்சைக் கேட்டு நடப்பதா அல்லது தெரியாததுபோல் விட்டுவிடுவதா என்று தடுமாறினாள். அவள் லயத்திற்குத் திரும்பிய பொழுது, சிறையிலிருந்து திரும்பிவந்து குப்பன் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைப் பார்க்கும்பொழுது வள்ளிக்கு முதலில் அடையாளமே தெரியவில்லை. கண்கள் குழி விழுந்து, கன்னம் ஒட்டிப்போய் எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டு, சாதாரணமாகவே முரடனாகத் தோற்றமளிக்கும் குப்பன், இப்பொழுது இன்னும் விகாரமாகவும், பயங்கரமாகவும் இருந்தான். தலைமயிர் வளர்ந்திருந்ததோடு தாடியும் வைத்திருந்தான்.

“என்னு புள்ளே; என்னைப் பாத்தா தெரியலையா என்னு?” என்று சொல்லிக்கொண்டே லொக்; லொக் என்று இருமினாள். அந்த இருமல் அவனின் உடலைப் பிய்த்துக்கொண்டு வந்துவிடுவது போலிருந்தது. வள்ளி ஓடோடிப் போய் தண்ணீர் கொண்டுவந்து குடிக்கக் கொடுத்தாள்.

“பொன்னுத்தா எங்கே?”

“பணிய லயத்துக்குப் போயிருக்கு. இப்போ வந்துடும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே, தகர விளக்கை ஏற்றி வைத்தாள். அதற்குள் செங்கமலையும் மருதையும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“யாரது?” என்று இருட்டில் அடையாளம் தெரியாமல் கேட்டான் செங்கமலை.

“ஏண்டா எனக்குக் கூடவா ஒன் அப்பனைத் தெரியலே”

தன் தந்தையின் நிலையைக் கண்டு செங்கமலைக்கு ஏதோ செய்தது. மனம் புழுங்கினான்.

“யார் வந்திருக்கா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தாள் பொன்னாத்தா?

“நம்ப அய்யாதான்” என்றான் மருதை.

“வா மாமா; சூடா கொஞ்சம் சோறு சாப்பிடு வா” பரிதாபப்பட்டு அழைத்தாள் வள்ளி.

“நல்லா சூடா சோறு திண்டு ரொம்ப நாளாச்சு” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் குப்பன் இருமினான். எழுந்து கைகால் அலம்பிக்கொண்டு உள்ளே சென்று சாப்பிட உட்கார்ந்தான். பொன்னாத்தாள் கேட்டதோ, வந்ததோ அவன் உணர்ச்சியில் படவில்லை. அந்தச் சாப்பாட்டிற்காக எத்தனைநாள் ஏங்கியிருந்தான்? ஏதோ காணாததைக் கண்ட சிறு குழந்தையைப்போலச் சோற்றை அள்ளி அள்ளி விழுங்கிக் கொண்டான்.

குழந்தை முருகன், வந்திருக்கும் புதிய மனிதனைக் கண்டு பயந்தவாறு வள்ளியின் சேலைத்தலைப்பை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு நின்றான்.

“டேய் முருகனா? இங்கே வாடா!” தன் பசி ஆறிய தும் குப்பன் அழைத்தான். முருகன் பயந்து அலற ஆரம்பித்தான்.

“ஒன் வீட்டுத் தாத்தாடா! போடா டேய்” என்று வள்ளி மகனைத் தள்ளினாள்.

“முருகா ஒன் தாத்தாவைத் தெரியாது?” என்றாள் பொன்னாத்தாள். பொன்னாத்தாளின் குழந்தையும் தவழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்த குப்பன்,

“அது யாரு புள்ளே?” என்றான்.

“அது நம்ம ஊட்டுதான். நீ செயிலுக்குப் போய் மூணும் மாசம் பொறந்திச்சு” என்றாள் பொன்னுத்தாள்.

“ஆமாம்! ஆமாம், இவன் பொறந்துதான் அப்பனுக்கு யோகமாக்கும்! இப்பதான் செயிலுக்குப் போய்விட்டு வந்திருக்கேன். இன்னம் என்னடா பாக்கிவச்சிருக்கே” என்று கசப்போடு கேட்டான் குப்பன்.

அத்தியாயம் - 20

அடுத்து வள்ளிக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தன. இரண்டும் ஆண்குழந்தைகள்.

பக்கத்து காம்பரா காவேரியும், மருத்துவச்சியுமாக பெரும் அவஸ்தையுடன் அந்த இரண்டு குழந்தைகள் பிறக்கும்வரை வள்ளியின் அருகிலிருந்தார்கள்.

வள்ளியின் இரட்டைக் குழந்தைகளான ராமனும் லெட்சுமணனும் தேயிலை மணத்தோடு வளர்ந்து வந்தார்கள்.

“வள்ளி பெரிய கங்காணி ஊரிலேயிருந்து வாராணமே?” என்றாள் காவேரி.

“அவன் வர்ரான் வராமப் போரான். இருக்கிற தொல்லை பத்தாதுன்னு இன்னும் அவன் வேறேயாக்கும்” என்றாள் வள்ளி சலிப்புடன்.

“ஓனக்குத் தெரியுமா நம்ப சிட்டு இருக்கா இல்லை, இப்ப கணக்கப்பிள்ளையோடை.....”

“அவருக்குப் பெரியகுட்டி போய் சிட்டு கெடச்சாளாக்கும்” என்றாள் வள்ளி.

“நம்ப ஸ்டோரிலே வேலை செய்ற... டீ மேக்கரைய்யா இருக்காரு டீ மேக்கர்...”

“ஆமாம்!”

“அவருகூட என்னமோ மாசாக்கொள்ளே மச்சான் புதுசா கட்டியாந்திருக்கிற வெள்ளச்சியே!.....”

“ஆத்தா! ஆத்தா! புள்ளே அழுவது. கீழே உழுந்து டுச்சு” என்று கத்திக்கொண்டே ஓடிவந்தான் முருகன்.

வள்ளி எழுந்து ஓடிச் சென்றாள்.

பெரிய கங்காணி குடும்பத்தோடு வந்து, தனியே அவனுக்காக கட்டித் தரப்பட்ட ஒரு வீட்டில் குடியேறினான். பெரிய துரை, சின்னத் துரை, அதற்குப்பின் தோட்டத்திற்கு எஜமானன் பெரிய கங்காணியார். ஆனால் பெரிய துரையைவிட அதிகாரம் பெரிய கங்காணியாருக்குத்தான் இருந்து வந்தது.

“இந்தத் தோட்டத்திலே எனக்கு கிட்டத்தட்ட ரெண்டாயிரம் ஆளிளுக்கு தெரியுமா! எல்லாத்தையும் கட்டி மேய்க்கிறதுன்னு லேசா என்னு!” என்று கிருதா மீசையை முறுக்கிவிட்டுக்கொண்டே பெருமிதத்தோடு கூறுவார் பெரிய கங்காணி.

“துரை எனக்கு புதுசா குதிரை வாங்கி தந்திருக்காரு. அந்த மேக்கணக்கு, சின்னகொள்ளை கணக்கு எல்லாம் பாக்கணும்னா ரொம்ப தொலையா இருக்கு. நடக்க முடியல்லேன்னேன். அதுக்கு குதிரே பழகிட்டா நல்லதுன்னு சொன்னாரு” என்றார் பெரிய கங்காணி ஆழ்ந்த யோசனையுடன்.

இதைப் பக்தியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சின்னக் கங்காணி தனக்கும் ஒரு குதிரை கிடைத்தால் நல்லது என்று உள்ளுக்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

“சரி! சரி! போய் ஒன் வேலையைப் பாரு. நான் இப்படியே ஒரு ரௌண்டு போயிட்டு வாரேன். நம்ப வள்ளி எப்படி இருக்கா?”

“எல்லாம் நல்லாத்தானுங்க இருக்கா” என்றான் சின்னக் கங்காணி.

ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனாய் பெரிய கங்காணி குனிந்துகொண்டே அந்தச் செடிகளின் மத்தியில் புதைந்துகிடக்கும் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். சின்னக் கங்காணியும் இனி ஒன்றும் பேசமுடியாது என்று அறிந்தவனாய் மறுபக்கம் திரும்பி ஆபீஸுக்கு செல்லும் செம்மண் பாதையில் இறங்கினான்.

செங்கமலையின் தந்தை குப்பன் திரும்பவும் பழைய கதையை ஆரம்பித்தான். அடிக்கடி கிராமத்திற்குச் சென்று குடித்துவிட்டு வருவதும், தேயிலைத் தூள் திருடுவதுமாக இருந்தான். இதற்கு உடந்தையாக இரண்டு மூன்று பேர்கள் இருந்தார்கள். மீண்டும் ஒருமுறை குடித்துவிட்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி குடிவெறியில் காவற்காரனை உதைத்ததற்கு, துரை கோபத்தில் அவர்கள் அத்தனைபேர்களையும் பிடித்து சிறைக்கு அனுப்பினார்.

குப்பனின் குடும்ப பாரமும் செங்கமலைக்குத்தான் வந்து சேர்ந்தது. மருதை ஒரு தினுசான பேர்வழியாக இருந்தான். யார் சொல்லும் கேட்பதில்லை. அவனுக்கு இனையவன் சிதம்பரமும், இனையவளான மங்களமும் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தார்கள். பொன்னாத்தானுக்கு அடிக்கடி குழந்தை பிறந்ததினால் உடல் தளர்ச்சியுற்றதோடு வேலைக்குப் போவது கஷ்டமாயிருந்தது.

“நம்ப பொழப்பே பெரிய பொழப்பா இருக்கு. இந்த நேரத்திலே இரண்டு ஊட்டு குடும்பம் பாத்திக்கிறதுன்னாலேசா என்னு?” என்று எரிந்து விழுத்தாள் வள்ளி.

தன் மாமி லயத்துக்கு ஏதோ வாங்கப்போன வள்ளியிடம் ஒருநாள் பொன்னாத்தாள் சண்டைக்குப் போய்

விட்டாள். பெரிய சண்டை பிடித்துவிட்டுத் திரும்பினாள் வள்ளி.

அன்று செங்கமலையிடம் இந்த ஆத்திரத்தை வைத்துக் கொண்டு சண்டையிட்டாள் வள்ளி.

“ஓன் ஆத்தாவை வாயை மூடிக்கிட்டு இருக்கச் சொல்லு! தெரியுமா? வீணாக என் பாவத்தே கொட்டிக் காமே” என்று கோபாவேசத்துடன் கூறினாள்.

“வந்ததும் வராட்டியும் இதுதான் தினம் கேக்கணும். சனியன்! மூதேவி! எப்ப பாத்தாலும் செல்லரிக்கிறுப் பலே அரிச்சிக்கிட்டே இருக்கேயே” என்று சலிப்புடன் கூறினாள் செங்கமலை.

“ஓனக்கென்னு, நான்தானே ஏச்சு பேச்சு வாங்க ரேன். ஓங்காத்தா பாரு” என்றாள்.

“போதும் வாயே மூடு” என்று அவன் விருட்டென்று வெளியே போய்விட்டான்.

வள்ளி தன் குறையைச் சொல்லுவதற்கு யாருமில்லையே என்று நினைத்து விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“ஆத்தா! ஏன் அழுவுரே?” என்று முருகன் அவள் அருகில் வந்து அவள் கண்களைத் துடைத்தான். மீனாட்சியும் வள்ளியுடன் சேர்ந்து அழ ஆரம்பித்தாள்.

குழந்தைகளின் துக்கத்தைக் கண்டு வள்ளியின் மனம் இளகியது. விபரம் தெரியாத குழந்தைகள் தன் நிலையைக் கண்டு வருந்துவதை நினைக்க அவளுக்குத் துக்கமும், ஆனந்தமும் ஒருங்கே தோன்றின.

“அழுவாதே ஆத்தா! நான் பெரியவனாகி பாட்டியே அடிக்கிறேன் பாரு” என்று தேறுதல் வார்த்தைகளை முருகன் கூறினான். அவளின் துக்கம் பறந்துபோய்விட்டது. முருகனை கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டாள். தேம்பிக்கொண்டிருந்த மீனாட்சியையும் கட்டி அணைத்துக்கொண்டாள்.

ராமன், லெட்சுமணன் பிறந்தபின் வள்ளிக்கு அடுத்து ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு அஞ்சலை என்று பெயர் வைத்தாள். அந்தச் சமயத்தில்தான் ஹமில்ட்டன் தோட்டத்திலிருந்து வேலன் இறந்துவிட்டதாகச் செய்தி கொண்டு வந்தார்கள்.

வள்ளி அடித்து மோதிக்கொண்டு அழுது புரண்டாள். எந்த ஒரு உயிர் அவள் உயிருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததோ, அந்தத் தொடர்பும் அறுந்து போய்விட்டதை நினைக்க நினைக்க அவள் மனம் குமுறியது. வேலனைக் கண்டு எத்தனையோ வருடங்களாயிருந்தாலும் அவள் எங்கோ ஒரு மூலையில் உயிர் வாழ்ந்து வருகிறான் என்பது மட்டும் அவள் வாழ்க்கையில் நூல் இழைபோன்ற தொடர்பு வைத்திருந்தது. அவன் இறந்துவிட்டான் என்று கேட்டதுமே அந்தகாரம் நிறைந்த சூன்யத்தில் தான் மட்டும் தனியே நிற்பது போலவும், இதயத்திற்குள் குடி கொண்டிருந்த ஒரு அரிய சக்தியைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிக் கொண்டு யாரோ ஓடிவிட்டது போலவும், இடியும், மின்னலும், மழையும், புயலும் சேர்ந்து அலைக்கழிப்பது போலவும் ஒரு உணர்ச்சியே அவளுக்கு எஞ்சியிருந்தது.

லயத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் தேறுதல் வார்த்தைகள் கூறினார்கள். செங்கமலை அவள் அருகில் வந்து எவ்வளவோ ஆறுதல் அளிக்க முயன்றான். முருகன், மீனாட்சி, ராமன், லெட்சுமணன்கூட அவளைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றார்கள். ஆனால் வள்ளியின் துக்கம் அவள் இதயத்துக்குள் மாறா வருவாகிவிட்டது. ஒரு மந்தமான மனக்கிலேசத்தில் காலம் கழித்தாள்.

ஒருநாள் இரவு இதை நினைத்து விக்கி, விசம்பி அழுது கொண்டிருக்கும்பொழுது, செங்கமலை அவள் அருகில் வந்து, “அழுவாதே வள்ளி! நம்ப பையன்க இருக்கான் களே நமக்கு. ஒங்கப்பனுக்கு மேலே பாத்துக்குவாங்க” என்று அவளின் தலையை வருடிவிட்டவாறு கூறினான். “என்னே பாரு! நான் ஒன்னே அப்படி ஆனாதியா உட்டுப்

படுவேனா' என்று அவளின் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தை அழுத்தியவாறு கூறினான். அவன் கிசுகிசுக்கும் வார்த்தைகளின் இன்ப ஊற்றிலே தன்னையும் மறந்தவளாக இளகினாள் வள்ளி.

“வள்ளி, இனி நான்தான் உனக்கு அப்பன், ஆத்தா எல்லாம் தெரிஞ்சுதா?” என்று அவள் கதகதப்பான உடலைத் தன் அரவணப்பில் அழுத்தினான். வேப்பெண்ணெய் மணம் வீசினாலும், உடலின் வியர்வை நாற்றம் அங்கு பரவினாலும், ஈரத் தரையின் சிலுசிலுப்பு அவர்களை வருத்தினாலும், அழுக்குத் துணியின் நெடி பரவியிருந்தாலும் அவற்றின் மத்தியிலும், அந்தச் சின்னஞ்சிறிய அறையினுள் சிலிர்க்கும் குளிர் காற்றினூடே கதகதப்பான கம்பனியின் போர்வைக்குள் அந்த இரு உள்ளங்களும் ஒன்றையொன்று நாடி இனம் தெரியாத இன்பத்தில் சங்கமித்தன. அவனின் கரடுபாய்ந்த கரங்களின் ஸ்பரிசும் அவளுக்கு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் கலந்து அளித்தது. சுருள் சுருளாகப் புகைவிட்டு ஆடி அசைந்து ஒளி வீசிய தகர விளக்கின் பிரகாசம் எவ்வாறு அந்தச் சிறிய அறையை ஒளிரச் செய்ததோ அவ்வாறே அவர்களின் இருண்ட வாழ்க்கையிலும் அந்தச் சிறிய இன்பங்கள் துண்டு துக்காணியாக அவ்வப்போது பிரகாசித்தன.

எங்கோ ஒரு நரி ஊளையிட்டது. கோழி கூவிற்று. தேய் பிறைச் சந்திரனின் ஒளி அறைக்குள் மிதந்து வந்து சிதறியது. பேச்சுக் குரல் கேட்டு வள்ளியும், செங்கமலையும் விழித்தெழுந்தார்கள், அறைக்கு மறைவாக இருந்த திரை (சாக்கு) காற்றில் அசைந்து படபடத்தது. மீண்டும் பேச்சுக்குரல், காவேரியின் தெளிவான குரல் கேட்டது.

“நானைக்கு வாரேன்! பொழுது போயிட்டுத்தான் இன்னெனக்கி வந்தாப்பலேன்னு போய்ச் சொல்லு” என்றாள் அவள்.

“அதெல்லாம் பெரிய இடம் சுவனம். நேரம் தப்பி ராதே! கோவிச்சக்குவாரு பெரியவரு! அதும் ராத்திரிலே கொஞ்சம் ரொம்பவே தண்ணி போட்டா நிதானம் தெரியாது” என்றான் ஒருவன்.

“சத்தம் போடாதே போ” என்று சொல்லி விருட்டென்று போய்விட்டாள் காவேரி.

வள்ளி விழித்துக்கொண்டு மேலே மாறாப்புல்லு வேய்ந்த கூரையைப் பார்த்தாள். செங்கமலையும் திரும்பி மறுபக்கம் படுத்துக்கொண்டாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தோட்டத்திலே தப்பு அடிக்கும் சத்தம் விடியற்கால அமைதியைக் குலைத்தது. மலையில் அந்த ஒலி எதிரொலித்து எங்கும் பரவிற்று. தூக்கத்தில் தளர்ந்திருந்த நரம்புகள் இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு துடித்து எழுந்தன. அவர்களின் சோர்ந்த நரம்புகளைப்போல் அவர்களும் வேண்டா வெறுப்பாகவே எழுந்தார்கள். மீண்டும் ஒருநாள் ஆரம்பித்துவிட்டது. தொட்டிலில் கிடந்த குழந்தை அஞ்சலை பசியின் அறிகுறியாக அழுதான். வள்ளியும் எழுந்து தன் கால்க்கடன்களில் ஈடுபட்டாள்.

குப்பன் மறுமுறை சிறையிலிருந்து திரும்பியபொழுது முன்னேவிடக் கேவலமாகவும், எலும்புக்கூடாகவுமிருந்தான். சிறையில் கல்லுடைக்கும் வேலை செய்து சரியான சாப்பாடில்லாமல் எலும்புக்கூடுதான் மிஞ்சியிருந்தது. சாட்டை அடியின் காயங்கள் அவனுடைய உடலெங்கும் வருபாய்ந்திருந்தன. தோட்டத்திலே ஏறி இறங்கி வேலை செய்யக்கூட முடியாத நிலையிலிருந்தான்.

“என்ன மாமாவுக்கு. ஒரே இருமலாகவே இருக்கு?” என்று கேட்டாள் வள்ளி செங்கமலையிடம்.

“அது என்னமோ போ. புதுசா கட்டியிருக்கிற ஆசுபத்திரியிலே போய் மருந்து வாங்கிச் சாப்பிடச் சொன்னேன். அதுக்குக்கூட நடந்துபோவ முடியாம இருக்கு.”

அத்தியாயம் - 21

வாசலிலே நின்றுகொண்டிருந்த வள்ளி, கத்தரி, வெண்டை, மிளகாய்ச் செடிகள் பூத்துக் காய்த்துக் குலுங்குவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள். எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப்பின் இப்போதுதான் முதன்முதலாக அவள் சொந்தக் காய்கறித் தோட்டம் போட்டிருக்கிறாள். பரங்கிச் செடியின் கொடிகள், லயத்தின் கூரைமீது ஏறிப் படர்ந்து, பிஞ்சுகள் காய்த்து அங்குமிங்குமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

வள்ளியின் சிந்தனையைக் கலைத்தவாறு “சரி! சரி! பெரட்டுக்கு நேரமாச்சு வா. முதல் சங்கு ஊதி எத்தனையோ நேரமாச்சி!” என்றாள் காவேரி.

வள்ளியும் வாசலில் கொழுவியிருந்த கூடையை எடுத்துத் தன் தலைமீது கொங்காணியை ஒதுக்கி மாட்டிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

“மீனாட்சி! புள்ளேயே பாத்துக்கோ; உட்டுப்புட்டு போயிடாதே. டேய் முருகா, புள்ளேயே ஆத்துக்கிட்டே கூட்டிக்கிட்டுப் போயிடாதே. வெறகு கிறகு பொறுக்கிறேன்னு சொல்லிக்கிட்டுப் போவாதே. மேலே ஒரே கருக்கலா இருக்கு. மழை கிழே பேஞ்சிருந்தா வெள்ளம், கிள்ளம் திடருன்னு வந்திடும் தெரியுமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே சென்றாள்.

மற்றப் பெண்களும் முன்னாடியே அங்குமிங்கும் லயன் களிலிருந்து வந்து வரிசையாகச் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

“ஏண்டி சிட்டு ஒன் புருசன் நேத்து குடிச்சுப்புட்டு பிரண்டு கெடந்தானாம். நீ சண்டே கிண்டே போட்டியா?” ஒரு பெண் சிட்டுவைக் கேட்டாள்.

“சண்டையாவது ஒன்னாவது! அவன் எப்பவுமே அப்படித்தான். ஆமாண்டி கேட்டியா நம்ப பூஞ்சோலை இருக்கே.....”

“நம்ப கங்காணி சம்சாரம் பூங்காவனம்தானே.”

“ஆமாம். வெதச்ச இடமெல்லாம் பூக்கிற பூஞ்சோலை தான்” என்றாள் சிட்டு. எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“அந்தா! நம்ப காவேரியும் ஓயிலுநடை வள்ளியும் வாராளே. அவளுக்கு என்னவாம்? நேத்து மச்சான் கருப்பன் வள்ளியை பாத்துகிண்ணு, நடக்கிறானுச்ச” என்றாள் இன்னும் ஒரு பெண். எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பின் ஒலி மணியோசைபோல ஒலித்தது.

“என்னாடி ஒரே சிரிப்பு?” என்றாள் வள்ளி.

“எல்லாம் ஒன்னே பாத்துதான். தளுக்குநடை போடுறேன்று நேத்து பெரட்டுக் களத்திலே சொல்லிக்கிட்டாங்களாம்” என்றாள் சிட்டு.

“ஓங்களுக்கு வேறே என்னு பேச்சாம். அந்த எடக்குக்கார பசங்க பேசறதே கேட்டுட்டு, நீங்களும் குதிக் கிறீங்க” என்றாள் வள்ளி.

“ஏன், அன்னெக்கிக்கூட சின்னக் கங்காணி, வள்ளி கூடையிலே இருக்கிற கொழுந்துமாதிரி தளதளன்னு இருக்கான்னு சொல்லும்போது நானும் கேட்டுக்கிட்டுத்தான் இருந்தேன்” என்றாள் காவேரி.

“போடி வம்புக்காரி” என்றாள் வள்ளி.

“சரி என்னமோ பூஞ்சோலை பத்தி சொன்னியே?” என்று ஒரு பெண் சிட்டுவைக் கேட்டாள்.

“அதுவா, அதுதான் குட்டுவெருத்துப் போச்சு! அவளுக்கு நேத்து பொறந்த புள்ளே பரங்கிப் பழம்போல இருக்காம்” என்றாள் சிட்டு. ஆச்சரியம் அவள் குரலில் தொனித்தது.

“சரி வாயே மூடுடி. பெரிய கங்காணி வராரு. பாத்துக்கப்போருரு” என்றாள் வள்ளி.

பெரிய கங்காணி சுற்றி ஒரு பார்வை பார்த்துக் கொண்டே மெதுவாக நடந்து சென்றான். பெண்கள் எல்லோரும் ஒதுங்கித் தலை குனிந்தவாறு நின்றார்கள். அவனது வாட்டசாட்டமான உடலின் கம்பீரத் தோற்றம், ஜரிகைத் தலைப்பாகை, வெள்ளை வேஷ்டி, சட்டை, தங்கப் பித்தான், நீலக்கோட்டு, வைரக் கடுக்கன், முறுக்குமீசை எல்லாம் அவனைப் பெரியவனாக்கியது. அவன் முகத்தில் சிரிப்பென்பதே காணமுடியாது. துரைமார் எப்படி அதட்டிப் பார்க்கிறார்களோ அதைப்போலவே அவன் பார்வையையும் தூரத்தில் விட்டுத்தான் இழுத்து நிறுத்துவான்.

பெண்கள் கங்காணி போனவுடன் ஜாடை காட்டிச் சிரித்தார்கள்.

“கெழவனுக்கு முறுக்குத்தான்” என்றான் ஒருத்தி.

“ஏய்..... என்னு வாய் பேசுரிங்க. பெரட்டுக்கு வரலியா? மலைக்கு ஓடுங்க, நேரமர்ச்சி ஓடுங்க” என்று சொல்லி விரட்டினான் கணக்கப்பிள்ளை.

அன்று கொழுந்து நிறுவை முடிந்தவுடன் வள்ளியை நிறுத்தி வைத்தான் சின்னக் கங்காணி.

“ஏ வள்ளி! நீ ஸ்டோரிலே கொஞ்சநாள் வேலைக்குப் போவணும்” என்று சொல்லிவிட்டு கண்ணை லேசாகச் சிமிட்டினான்.

வள்ளி ஒன்றும் புரியாதவளாய் நிற்குகொண்டிருந்தாள். எல்லோரும் போனபின் கங்காணி, “வா! ஸ்டோருக்குப் போவோம்” என்று சொல்லி அவளை அழைத்துச் சென்றான். அவளும் சிறிது தயங்கிப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“ஏ வள்ளி. ஒன்னே ரொம்ப நாளாத்தான் கண்ணு வச்சிக்கிட்டிருக்கேன் என்னமோ போ. பெரியவர் வரச் சொன்னாரு” என்று இழுத்தான்.

“ஏன் ஒனக்கு சும்மா இருக்க முடியலையோ? சிட்டு போய், காவேரி போய் எங்கிட்டேயா வந்திருக்கே?” என்று கடுகடுப்போடு கூறினாள் வள்ளி. ✓

“என்னமோ பெரிய பத்தினிமாதிரி ரொம்ப நடிக்கிறியே.” பின்னால் திரும்பி அவளைப் பிடித்திழுத்தான்.

“சீ! விடுறியா கூச்சல் போடட்டுமா?”

“கொன்னுருவேன்”

“என்னன்னு நெனச்சே! இரு. ஒன்னே என்னு பண்ணறேன் பாரு” என்று கையை உதறிக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தான். வழியில் பெரிய கங்காணி தென்பட்டான்.

இவளின் ஓட்டத்தைக் கண்டு, “வள்ளி நில்லு! வள்ளி நில்லு” என்று கத்தினான்.

வள்ளி நின்றாள்.

“என்னு நடந்தது?”

“அதுதான்...! அதுதான்” என்று துணறினாள். “சின்னக் கங்காணிதான்?”

“சரி போ. நான் கவனிச்சிக்கிறேன்” என்று திரும்பி ஒன்றும் தெரியாதவனோட்டம் நடந்துவிட்டான் கங்காணி.

இதோடு இரண்டாவது முறையாக வள்ளி சின்னக் கங்காணியை எதிர்த்துநின்றாள். அதற்குப் பலன் கைமேல் காத்திருக்குமென்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

அடுத்தவாரமே வள்ளியின் கொழுந்தில் முத்தெலை என்றான். நிறுவையில் குறைத்தான். சின்னத் துரையிடம் புகார் போயிற்று.

“என்னு வள்ளி. ஒன் மேலே கம்பலேன்ட்டு?” என்றான் சின்னத்துரை.

“என்னுங்க துரை?”

“கொழுந்து காம்பு பறிக்கிறியா நீ”

“இல்லீங்களே” என்று கூறித் தன் தலைமீது மாட்டி யிருந்த கனத்த கூடையை இறக்கி வைத்தாள்.

“பாருங்க தொரே” என்று அள்ளிக் காட்டினாள்.

“சரி சரி” என்று கூறிவிட்டுப் போகலானாள்.

“தொரே நம்ப.....” என்று இழுத்தாள் வள்ளி.

“என்ன வேணும்?”

“சின்னக் கங்காணி ரொம்ப கரச்சல் தொரே” என்று கூறி வெட்கித் தலைகுனிந்தாள் அவள்.

“சரி போ லயத்துக்கு. நான் பார்க்கிறேன்” என்று ஒரு புன்னகை நெளியவிட்டு நடந்து சென்றாள் துரை. அவன் தலை மறையும்வரை அவன் சென்ற திக்கையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் வள்ளி.

“என்ன வள்ளி! கண்ணு எங்கேயோ தூரப் போவுதே! அதுதான்..... நம்ப ஆளு புடிக்கல” என்ற காவேரியின் கேலி வார்த்தையைக் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

“ஃ! சும்மா இரு.”

“எல்லாம் தெரியும்! தெரியாதுன்னு பாத்தே? அப்பவே நான் நெனைச்சேன் நீ இப்படி இருக்கச்சே ஏதாச்சும் இருக்கும்னு.....”

“சும்மா இருக்கிறியா ான்னா?” இந்தமுறை ஆத் திரத்தோடு கூறினாள் வள்ளி.

“என்ன வள்ளி கோபம் பொத்துக்கிட்டு வருது! குத்த முள்ள நெஞ்சதான் குறுகுறுக்கும்!”

வள்ளி ஆவேசத்துடன் காவேரியின் புடவையைப் பிடித்து உலுப்பியவாறு, “வாயை மூடு கழுதை” என்று கத்தினாள். காவேரி வள்ளியின் மயிரைப் பிடித்து இழுக்க இருவரும் அடித்து மோதி விழுந்தார்கள்.

“கோவத்தே பாரு வேசே!” என்றாள் காவேரி.

“தூ! ஒனக்கு பொறாமையாக்கும்!” என்றாள் வள்ளி.

அதற்குள் கங்காணியின் சத்தம் கேட்டு இருவரும் விரைந்து சென்றார்கள்.

இவர்கள் சண்டையின் இரைச்சலைக் கேட்டு ஓடிவந்த வர்களும் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார்கள்.

“ஏய் கொழுந்து எடுக்கிறீர்களா. வெளையாடுறீங்களா?” கங்காணி கத்தினாள். ✓

அவர்கள் மீண்டும் துரிதமாக காவியேறிய விரல் களால் மின்வெட்டும் வேகத்தில் ‘நறுக்கு நறுக்கு’ என்று கொழுந்தெடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். அங்குமிங்கும் வளைந்து குனிந்து, நிமிர்ந்து நெளிந்திருந்த செடிகளினூடே கண்ணம் பூச்சி விளையாடுவதுபோல் அலைந்து திரிந்து கொழுந்தெடுத்தார்கள். இரு இலையும் ஒரு மொட்டும் குவியல் குவியலாக அவர்கள் கூடையை நிரப்பியது. இதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துப் பூரித்துக்கொண்டிருந்தான் சின்னக் கங்காணி. குடைக் கம்பை தரையில் தட்டிக்கொண்டு, தலைப் பாகையின் ஓரத்தில் தொங்கிய லேஞ்சியால் தனது முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையை துடைத்துக் கொண்டான்.

ஆண்கள் வேகமாக கவ்வாத்து வெட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். அழகாகத் தழைத்துநின்ற தேயிலைச் செடிகளை ஒரு நொடியில் அடியோடு வெட்டிச் சாய்த்துக்கொண்டு போனார்கள். சற்றுமுன் தேயிலைத் தூர்கள் குத்துக் குத்தாக செழுமையுடன் இருந்த இடத்தில், மொட்டை அடித்த பெண்ணைப்போல வெறும் அடித் தண்டுகள் நின்றுகொண்டிருந்தன.

ஒருபக்கம் பெண்கள் கூடைகளின் சுமை தாங்க முடியாமல் குனிந்து பெருவிரலை தரையில் ஊன்றிக் கொண்டே வரிசையாக நடந்து கொழுந்து நிறுக்கும் கொட்டகைக்குச் சென்றார்கள். சில பெண்கள், கூடை நிறைந்து போய்விட்டதால் மடியிலும் கொழுந்து கட்டி யிருந்தார்கள்.

“அப்பாடா! இந்த மலையிலே நல்ல கொழுந்து” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு பெண் தன் கனமான கூடையை இறக்கி வைத்தாள்.

எல்லாப் பெண்களும் கூடைகளை இறக்கிக் கொழுந்தைக் கீழே கொட்டிக் குவித்து அதில் தப்பும் தவறுமாக அவசரத்தில் பறித்த காம்பும், முத்தெலையும் இருந்ததைக் கிள்ளி எறிந்தார்கள்.

கொழுந்து நிறுக்கும் கங்காணியும் வந்து ஒவ்வொரு வருடைய கொழுந்தையும் நிறுத்துக் கணக்கெழுதித் துண்டை அவர்களின் கைகளில் கொடுத்தான். ஆபீஸில் அந்தத் துண்டைக் கொடுத்தால்தான் அவர்கள் எவ்வளவு கொழுந்தெடுத்தார்களென்ற கணக்கைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

“நேத்து நான் தொன்னூறு ராத்தல் கொழுந்தெடுத்தேன் தெரியுமா?” என்றாள் சிட்டு.

“ஏன், நான் தொன்னூத்தி ஒம்பது ராத்தல் எடுத்தேன் தெரியுமா?” என்றாள் வள்ளி. அவர்கள் குரலில் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் கலந்திருந்தது.

“அப்பாடா, சீக்கிரம் லயத்துக்குப் போய் ரெண்டு வாய் அள்ளிப் போட்டுக்கிட்டு புள்ளேக்கு பால் குடுத்திட்டு வரணும்” என்றாள் காவேரி. வள்ளி தன்னிடம் சண்டைக்கு வந்தது இன்னும் உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

“நான் ஒரு கோப்பை தேத்தண்ணி குடிச்சுட்டு காத்தாலே பெரட்டுக்களத்துக்கு ஓடினேன்” என்றாள் சிட்டு.

“இப்பத்தான் கொழுந்துக் காலமாச்சே” என்றாள் வள்ளி.

அந்தப் பச்சை இளம் தளிரின் நறுமணம் எங்கும் பரவியது.

பெண்களும் கலைந்து லயத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அத்தியாயம் - 22

“டேய் ராமு எங்கேடா போனே, வெட்சமணன் எங்கே?” என்றாள் வள்ளி. ராமனும் ஏழு வயதுகொண்ட அழகான ஆண் குழந்தையாக மாறியிருந்தான்.

“அதோ! அண்ணாச்சியோட போவுது! ரெண்டுபேரும் பலாக்கா கொண்டு வரப் போறாங்களாம்.”

“ஆமாம். பலாக்கா திருடிக்கிட்டு வந்து உதை வாங்கத்தான். அந்த கத்திரிக்கண்டுக்கு கொஞ்சம் தண்ணி ஊத்து” என்றாள் வள்ளி வாசலில் கொழுந்துக் கூடையை மாட்டி வைத்துவிட்டு.

“காவேரி அயித்தே இந்தப் பக்கம் போவக்கூடாதுன்னு சொல்லிச்சு” என்றான் ராமன்.

“ஆமாம்! ஆமாம் சொல்லுவா! அவ அப்பன் ஊடு பாரு.”

“அந்தக் கத்திரிக் கண்ணு வச்சிருக்க எடமெல்லாம் அதுவுதாம்.”

“எல்லாம் தொரே அவளுக்கு எழுதி வச்சிருக்காரு!”

“நான்தான் சொன்னேன். இந்தப் பக்கம் நான் செடி போடணும்னு சொன்னேன். ஒனக்கு மட்டுந்தான் தொரே எழுதி வச்சிருக்காரு” என்றாள் இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்த காவேரி.

“ஏன் ஒனக்கு பொறுக்கலையா?” என்றாள் வள் . . இருவரும் முறைத்தார்கள். வள்ளி தண்ணீர்க் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு விருட்டென்று ஆற்றங்கரையை நோக்கி விரைந்தாள்.

“ஆத்தா நானும் வாரேன்” என்றான் ராமு.

“இல்லே அஞ்சலேயே பாத்துக்கோ” என்று கத்தினாள் வள்ளி.

அவள் போகும் வழியில், சின்னத் துரை உலாவிவிட்டு திரும்பி பங்களாவுக்குச் செல்வதைப் பார்த்தாள்.

“என்னு வள் ! எப்படி?” என்று புன்சிரிப்புடன் கேட்டான் சின்னத் துரை.

“நல்லாத்தானுங்க இருக்கேன். நம்ப முருகனுக்கு (பாக்டரி) ஸ்டோரிலே ஏதாச்சும் வேலை கொடுங்களேன்.”

தொரையுடன் இப்பொழுது துணிந்தே எல்லோரும் பேசினார்கள். அவர்கள் குறைகள், நன்மை தீமைகள், துன்பங்கள், தொல்லைகள் எல்லாவற்றையும் குழந்தை தன் தாயிடம் முறையிடுவதுபோல் துரையிடம் முறையிட்டார்கள். அவன்மீது ஒரு மரியாதையும், மதிப்பும், பயமும், நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார்கள்.

“சரி, செங்கமலையே வரச்சொல்” என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டான் துரை.

அன்று மாலை செங்கமலையிடம் சொன்னாள் வள்ளி, “பெரிய கங்காணிகிட்டே சொல்லிவிட்டுப் பேர் பதியணும். இல்லாட்டா ஏதாச்சும் கோக்களி, மாக்களித்தனம் பண்ணுவானுங்க.”

“போவட்டும்! ஒரு வார்த்தே போட்டுவை. அது சரி நம்ப தோட்டத்திலேதான் இப்ப ரொம்ப சனம் நாட்டுப் பக்கம் போறாங்களே. தொரகிட்டே சொல்லி ராமனையும் லெட்சுமணனையும் பள்ளிக்கூடத்திலே சேத்து விடேன்.”

“என்னு. பள்ளிக்கூடமா? ஒனக்குப் பைத்தியமா என்னு?”

“இல்லே! நாலு வார்த்தே எழுத படிக்கத் தெரிஞ்சா நம்ப தொரேகிட்டே சொல்லி ஆபீஸிலேயே வேலை வாங்கித் தரலாம் இல்லே?” அவள் குரலில் ஒரு விருவிருப்பும், நம்பிக்கையும் இருந்தது.

“நாட்டிலே பள்ளிக்கூடமில்லையே. நம்ப டீ மேக்க ரையா புள்ளேங்க எல்லாம் டவுனுக்கு படிக்கப் போறாங்க. நம்பளுக்கு அன்றாடம் கஞ்சி குடிக்கவே பத்தாமே இருக்கு. அப்படியிருக்க, பள்ளிக்கூட செலவு செய்ய காசா இருக்கு? அந்தப் பாவிங்கதான் கொடுப்பாங்களா?” என்று அங்க லாய்த்துக்கொண்டான்.

“என்னமோ தொரைகிட்டேயே சொல்லிப் பாரேன்.”

“போதும், நம்ப புள்ளே படிச்ச உத்தியோகம் பாக்கவா போவுது? சரி பாப்போம்!”

எப்படியாச்சும் வாயே வவுத்தே கட்டி அதுகளே படிக்க வச்சிட்டா அப்புறம் பாக்கலாம். எப்பவும்தான் நமக்கு கசிட்டம் இருக்கு” என்றான். சற்று பொறுத்து, “ராமன் நல்ல புத்தியுடையவன், நல்லா அவனுக்கு படிப்பு வரணும்! உம்.....!” என்று தனக்குள் பெருமூச்சு விட்டான் வள்ளி.

கங்காணி, துரை இவர்களிடம் சொல்லி முருகனை ஸ்டோரில் (யந்திரசாலை) வேலைக்குச் சேர்த்தார்கள்.

“இன்னம் ஒரு வருஷம் போனா மீனாட்சியைப் புல்லு வெட்டுக் கணக்கிலே போடலாம்” என்றான் வள்ளி.

“நம்ப ராமனுக்கும் பள்ளிக்கூடம் பத்தி கேட்டேன், தொரை வேணும்னா சேக்கச்சொன்னாரு. பணம்தான் கானோம்.”

“எல்லாம் பார்ப்போம். என் ஓலையை வித்துப் பணம் எடுத்து பள்ளிக்கூடத்திலே சேரு” என்றான்.

அப்படியே அவள் காதோலையை விற்று, ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து ராமனையும், லட்சுமணனையும் ஏழு மைலுக் கப்பால் உள்ள டவுன் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் செங்கமலை.

தோட்டத்தில் இதனால் இவர்கள் கேலிக்கு ஆளானார்கள்.

“பெரிய தொரசானி ஆவப்போறா. பெரிய கிளார்க்கு ஆவப்போறான் மவன்” என்று கிண்டல் பண்ணினார்கள், சிரித்தார்கள். வள்ளி ஒன்றுக்கும் சளைத்துவிடவில்லை.

ஏழு மைல் அந்தக் குழந்தைகள் நடந்து சென்றுவிட்டு வரவேண்டுமே என்று கூட அவள் நினைக்கவில்லை. காலை யிலே எழுந்து அவர்களுக்குச் சாதம்கட்டித் தருவாள். செங்கமலை தருக்களோடு ஓடிச்சென்று அவர்களை டவுனில் விட்டுவிட்டு பெரட்டுக்களத்துக்கு வந்து சேருவான். இதன் பழக்கமாகவோ என்னவோ அவர்கள் தனியே போக ஆரம்பித்த பொழுதும், செங்கமலை மாலைப் பொழுதுகளில் டவுனுக்குப் போக ஆரம்பித்தான். அவனோடு இன்னும் சிலரும் தோட்டத்திலிருந்து போக ஆரம்பித்தார்கள். போய்விட்டு இருட்டியபின் வெகு நேரமாகித்தான் திரும்பி வருவதுண்டு. இது வள்ளிக்கு ஒரு புதுப்பிரச்சினையைக் கிளப்பியது.

அந்தச் சமயத்தில்தான் மழைக்காலம் வேகமாக ஆரம்பித்தது. ஓயாமல் மழை கொட்டுவதால் வெளியே தலை நீட்ட முடியாது. இருந்தாலும் தோட்டத்திலே வேலைக்குப் போகாமல் இருக்கமாட்டார்கள். சேறும் சகதியும் அவர்களை மலையில் ஏறவிடாமல் காலை இழுத்தது. அட்டை ஒருபுறம் அவர்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சியது. கொசுவும், செல்லும், குளிரும் இரவில் தூங்கவிடாமல் வதைத்தன. ஆனால் வருடக்கணக்கில் இவைகள் மத்தியில் அவர்கள் வாழ்ந்து பழகிவிட்டதோடு அவற்றைப் பொருட்படுத்துவதுகூட இல்லை.

பொன்னுத்தான் எப்பொழுதும் போல் கொழுந்தெடுக்கப் போனான். அன்று மழை பெய்ததின் காரணமாகப் புல் புதர்களில் சேறு பொது பொது என்று காலை இழுத்தது. அன்று அவர்களுக்கு மேல்கணக்கில் வேலை. சற்றே கொங்காணியைச் சரிசெய்துகொண்டு திரும்பியவள் சேற்றில் கால் வழக்கியதும் எட்டித் தேயி

லைச் செடியைப் பிடித்தாள். தேயிலைச் செடியின் மெல்லிய கிளைகள் இவளின் பிடையைத் தாங்க முடியாமல் பிய்த்துக்கொண்டு கையுடன் வந்ததோடு அவளைக் கீழே சருக்கலில் தள்ளிவிட்டது. உருண்டு, உருண்டு சென்று பள்ளத்திலிருந்த கானில் அடிபட்டுச் சவுக்கு மரத்து வேரில் ஒதுங்கிக் கிடந்தாள்.

“அய்யோ! பொன்னுத்தா உழுந்திருச்சி... உழுந்திருச்சு...” என்று பக்கத்திலிருந்த பெண்கள் கூச்சல் போட்டார்கள், மழை ஒரு பக்கம் பெய்துகொண்டிருந்தது.

“என்னு! என்னு?” என்று சின்னக்கங்காணி ஓடிவந்து கேட்டாள்.

“பொன்னுத்தா பள்ளத்திலே உழுந்திருச்சி” என்று அந்தப் பெண்கள் சொல்லவும். “டேய் மூக்கா, கந்தா எல்லாரும் வாங்கடா” என்று அழைத்தவாறு கீழே சென்று பொன்னுத்தானைத் தூக்கி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

“ஏ வள்ளி! பொன்னுத்தே கீழே உழுந்துட்டா; ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போயிருக்கு” என்றாள் சிட்டு, கொழுந்து நிறுக்கும் இடத்தில்.

வள்ளி கூடையை வைத்துவிட்டு ஓடினாள். அதற்குள் செங்கமலையும் அங்கு வந்திருந்தான்.

“ஆத்தாளுக்கு ரொம்பக் காயமாம்” என்றான்.

“பொழச்சிக்குமா?”

“என்னமோ தெரியாது. டாக்டர் அய்யா மெது வாத்தானே சொல்லலாம் என்றார்.”

நாட்கள் கடந்தன. பொன்னுத்தாள் படுக்கையை விட்டு எழமுடியாமல் கிடந்தாள்.

“முதுகெலும்பு உடைந்துவிட்டது. இனி எழுந்து நடமாட முடியாது. படுத்த படுக்கையில் இருக்கவேண்டும்” என்று டிஸ்பென்ஸரி டாக்டர் சொல்லிவிட்டார்.

“என்னு கொறையோ தெரியாது. மேலும் மேலும் கஷ்டம் வந்து சேருது” என்று முனகினாள் வள்ளி.

“என்னமோ போ. நம்ப ராமன் லட்சுமணன் படிச்சது கூட போதும்னுதான் நான் நெனைக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

“ஒனக்கு அந்தப் பேச்சை இழுக்காட்டில் சரிவராது” என்று கோபித்துக்கொண்டாள் வள்ளி.

ராமன் ஒரு மூலையில் தகர விளக்கின் ஒளியில் எழுத்தாணி வைத்து எழுதுவதைக் கவனித்தாள் வள்ளி.

ராமன் சாதுவாகவும், சாமர்த்தியசாலியாகவும் விளங்கினான். லெட்சுமணன் முரடனாகவும், காலித்தனமாகவும் நடந்துகொண்டான். ராமனின் நடை, பேச்சு, பார்வை எல்லாம் வள்ளிக்கு வேலனின் நினைவையே கொண்டு வரும்.

“சரியா அய்யா மாதிரியே இருக்கான் பய” என்று பூரிப்பாள்.

“ஆமாம்! முகச்சாடையெல்லாம் ஒங்கப்பனே போலத்தான் இருக்கான், பெரிய பய. சின்னப்பய மருதே மாதிரி காலித்தனமா இருப்பான். அவன் படிக்கிறதாவது மண்ணாங்கட்டியாவது” என்றான் செங்கமலை.

“ஏன் என்னைப் பார்த்தா படிக்கிறுப்பலே தெரியலையா” என்று அதட்டிக் கேட்டான் லெட்சுமணன்.

ராமன் இந்தப் பேச்சில் கவனத்தைச் செலுத்தாமல் தன் கையிலிருந்த ஒலையிலும் எழுத்தாணியிலும் கவனத்தைச் செலுத்தினான்.

“டேய் ராமா! என்னுடா எழுதுறே?” என்று அவன் அருகில் சென்று அமர்ந்தவாறு கேட்டாள் வள்ளி.

“இங்கே பாரு அனா! ஆவன்னா!” என்று எழுதிய வாறு காட்டினான். அவள் அந்த ஓலையை தலைகீழாகத் திருப்பிப் பார்த்தாள். ஒன்றும் புரியவில்லை.

“இல்லே ஆத்தா. இப்படிப் பார்க்கணும்” என்று சொல்லி ராமன் சிரித்தான்.

“என்னமோ எனக்கு ஒன்னுமே தெரியல்லே போ” என்று சொல்லி எழுந்தாள் வள்ளி. தனது மகன் ஏதோ அதற்குள் எல்லாம் படித்து முடிந்துவிட்ட மாதிரி ஒரு நினைப்பு.

“மீனாட்சி சோறு வடிச்சிட்டியா?” என்று கேட்ட வள்ளி மீனாட்சியும் வளர்ந்துகொண்டே போவதைக் கண்டாள்.

“நம்பனும் வந்து எத்தனே காலமாச்சு! புள்ளேங்களும் பெரிசாயிட்டாங்க” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

“மீனாட்சியையும் கொஞ்ச நாளிலே புல்லுவெட்டுக் கணக்குக்குச் சேக்கணும்” என்றான் செங்கமலை.

“ஆமாம், என்னமோ கொஞ்ச நாளைக்கு வச்சிருந்து ஒரு கலியாணத்தே பண்ணிப்புட்ட பிறகு வேலைக்குப் போவட்டுமே” என்றாள் வள்ளி.

“நாலுகாசு பொழப்புக்கில்லாமே இந்தக் காலத்திலே எவன் கட்டிக்குவான்? கொழுந்துகிழுந்து எடுக்கத் தெரிஞ்சாத்தான் கட்டிக்குவான்.”

“என்னமோ பாப்போம்” என்று பெருமூச்சுவிட்டாள் வள்ளி.

அத்தியாயம்-23

மாரிக் காலம் ஓய்ந்தது. ஆனால் வள்ளியின் தொல்லைகள் ஓயவில்லை.

ஒருநாள் வேலைத்தளத்திலிருக்கும்பொழுது மீனாட்சி சாப்பாடு கொண்டுவந்தவள், “கங்காணி ஆட்டே வெரட்டிக்கிட்டுப் போயிட்டாரு. அது என்னமோ காவேரித் தோட்டத்திலே செடியெல்லாம் திண்ணுபுடுச்சாம். நான் பாத்துக்கிட்டுத்தானிருந்தேன். அப்படி திங்கவுமில்லே, ஒண்ணுமில்லே” என்றாள் படபடத்தவாறு.

“அவளுக்கு என் ஆட்டுமேலே ரொம்ப நாளா கண்ணு இருந்துக்கிட்டுதான் இருந்திச்சு. யாரு அவுத்துக்கிட்டு போனா?”

“அவன்தான் நொண்டிக் கருப்பன். இன்னெக்கி காத்தாலேயிருந்து அங்கேதானிருக்கான்.”

“எனக்குதான் தெரியுமே. இன்னெக்கி அந்தச் சிருக்கி வேலைக்குகூட வரல்லே” என்று முணுமுணுத்தாள் வள்ளி.

“சரி! நீ போ. நான் வந்து பேசிக்கிறேன்.”

அன்று மாலை வேலை முடிந்து லயத்துக்குப் போன பொழுது செங்கமலை எங்கோ பயணம் வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

“பாத்தியா! ஆட்டே அவுத்துக்கிட்டு போயிட்டாங்களாமே?”

“நான்தான் அப்பவே சொன்னேனே” என்றான் செங்கமலை.

“நீ போய் கங்காணிக்கிட்டே சொல்லிக்கிறது தானே?”

“ஆமாம். அதுதானே எனக்கு வேலை. நீ வேணும்னா போய்க்கேளு. நான் டவுனுக்குப் போறேன்!”

“டவுனுக்கு, டவுனுக்குன்னு எத்தனே வாட்டித்தான் போயிட்டுவாறே. அங்கே என்னுதானிருக்கு. அவ நாசமா போவ, என் பாவத்தை கொட்டிக்கிட்டா. அந்த முனியன் தான் கேக்கணும். அவனுக்குத்தானே வேண்டி விட்டிருந்தேன் அந்த ஆட்டே” என்று தன் கைகளை நெறித்தாள் வள்ளி.

காவேரியின் மீது எழுந்திருந்த வெறுப்புணர்ச்சி வளர்ந்துகொண்டே போயிற்று. இவள் கூச்சலிடும் சத்தத்தைக் கேட்டு காவேரியின் கணவன் வஞ்சப் பெருமாள் வெளியே வந்தான். ஆம்! அவனை வஞ்சப் பெருமாள் என்றே அழைத்தார்கள். யாருக்கும் எந்தவிதமான வஞ்சகமும் புரிய அஞ்சமாட்டான்.

“என்னு ரொம்பப் பேசறே! என் ஊட்டுத் தோட்டத்தே ஒன் ஆடு மேஞ்சிப்புட்டதுமில்லாமே, பேச்சு வேறே பேச்சு” என்று இரைந்தான்.

“ஃ! சும்மாகெட. ஒன்கிட்டே யாரு பேசினு” என்று தன் வாசலிலிருந்து பதிலளித்தாள் வள்ளி.

“என் கத்தரி கன்றெல்லாம் அநியாயமாத் திண்ணு நாசம் பண்ணிருச்சே ஒன் நாசமாப்போற ஆடு” என்று குமுறினாள் காவேரி.

“அந்த முனியன்தான் கேக்கணும். யார் என் ஆட்டே புடிச்சிக்கிட்டு போனாங்களோ அவங்களே அந்த முனியனே கேட்டுப்படுவான். ஆமாம் அவனுக்கு நேந்த ஆடு தான்.”

“அந்தப் பயகிட்டே என்னு பேச்சு கெடக்குது” என்றான் செங்கமலை போகிற போக்கில்.

“என்னுடா சொன்னே” என்று பாய்ந்துகொண்டு வந்தான் பெருமாள்.

“சரிதான் போடா! யாரோ இவனுக்குப் பயந்த மாதிரி குதிக்கிறான்.”

“ஈ நாயே! என்னடா பேசறே” என்று வலுவில் செங்கமலையுடன் சண்டைக்கு வந்தான். செங்கமலையும் விடவில்லை. கூரையில் செருகியிருந்த கவ்வாத்துக் கத்தியை கையில் எடுத்தான்.

“என்னடா! கை வச்சினா ஒரே வெட்டா வெட்டிப் புடுவேன்” என்று செங்கமலை கத்தியை ஓங்கினான்.

அதற்குள் அந்த லயத்திலுள்ளவர்கள் வந்து இருவரையும் விலக்கினார்கள்.

“அயோக்கியன்! கம்மனாட்டிப் பய!”

“போடா சரிதான். ஒன்னே மட்டும் தெரியா தாக்கும்.”

அதற்குள் கங்காணியே, தன் வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் கூச்சல் கேட்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“என்னடா கொழப்பம் இங்கே?”

“கொழப்பமா? என் ஆட்டைப் பொய் சொல்லிப் புடிச்சிக்கிட்டுப் போவ சொல்லியிருக்கா இவ” என்று புகார் செய்தான் செங்கமலை.

“இல்லே! இல்லே. காவேரியின் தோட்டத்திலே கத்தரிச் செடியெல்லாம் தின்னதோட, தோட்டத்திலே இருக்கிற நஞ்சு முருக்கை கொளையெல்லாம் வெட்டியாந்து ஒன் ஆட்டுக்குப் போட்டே இல்லே?” என்று கங்காணி உறுமினான். அவன் முகத்தில் கோபம் மின்னியது போல் அவன் காதில் அணிந்திருந்த வைரக் கடுக்கனும் மின்னியது.

“சத்தியமா இல்லீங்க. யாரோ பொய் எல்லாம் சொல்லியிருக்காங்க” என்றான் செங்கமலை.

“சத்தியமாவது சத்தியம். ஒனக்கென்னடா சத்தியம். அந்தப் பள்ளத்திலே இருக்க நஞ்சு முருக்கையெல்லாம் யாரு வெட்டியிருக்கா? ஒன் தோட்டத்திலேதான் அந்த நஞ்சு முருக்கே கம்பெல்லாம் கெடந்துதுன்னு கருப்பன் பொறுக்கியாந்து வச்சிருக்கான்.”

“சத்தியமா இல்லீங்க. நான் ஒரு இலை கூட வெட்டலீங்க.”

“சொன்னவங்க வாயிலே புத்து வைக்கட்டும். கொள்ளையும், பெருவாரியும் கொண்டுபோகட்டும்” என்று கத்தினான் வள்ளி.

“ஒனக்கேன ஆத்திரம்?” என்றாள் காவேரி.

“இல்லேடி. ஒனக்குத்தான் ஆத்திரம்!” என்றாள் வள்ளி.

“சரி! சரி! இனிமேல் தோட்டத்திலே யாரும் ஆடு வளர்க்கக் கூடாது” என்று கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான் கங்காணி.

“எல்லாம் பாத்துக்குவோமே. சீக்கிரம் பாத்துக்குவோம்” என்றாள் வள்ளி.

சண்டை நின்றுவிட்டாலும் இருவரிடையும் வளர்ந்த குரோதமும், விரோதமும் முடியவில்லை. பெருமாளின் விகாரமான முகத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் வள்ளி எரிந்து விழுவாள். காவேரி எப்படியும் செங்கமலையை வள்ளியிடமிருந்து பிரிக்கத் திட்டம் போட்டாள்.

இவ்வாறாக நாட்களும் மாதங்களும் ஓடி மறைந்தன.

அந்த வருடம் கோடை சீற்றத்துடன் ஆரம்பித்தது. தேயிலைக் கொழுந்தெல்லாம் கருகத் துவங்கியது. அதோடு இந்தியாவிலிருந்து புதுமலைக்கு ஆட்களும் புதிதாக வந்து சேர்ந்தார்கள். அதன் காரணமாகப் பலவித நோய்களும்

பரவின. காலரா நோய் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை வந்து சேர்ந்தது. எந்தெந்தத் தோட்டத்தில் புதுப தொழிலாளிகள் வந்தார்களோ அந்தத் தோட்டத் திலெல்லாம் இந்த வியாதியையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். ராசாத் தோட்டத்திலும் காலரா நோய் தீ போல் பரவியது. மழைக் காலத்தில் விளக்கில் விழுந்து சாகும் விட்டில் பூச்சிக்களைப் போல் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் காலரா நோயினால் செத்து மடிந்தார்கள்.

ராசாத் தோட்டத்தில் பரவிய காலரா, வள்ளியின் லயத்திற்கும் வந்தது. அருமை பெருமையாக வளர்த்த ராமனுக்கு காலரா நோய் எப்படியோ வந்து தொத்தி விட்டது. அந்த லயத்திலுள்ள நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றி ஒன்பது பேர்களுக்கும் அந்த நோய் வந்தது. வந்தவர்களுள் பிழைத்தவர்களும் குறைவுதான். வள்ளியின் குடும்பத்தில் நல்ல வேளையாக ராமனைத் தவிர வேறு யாரும் இறக்கவில்லை.

காவேரியின் குடும்பத்தில் பெருமானைத் தவிர வேறு யாரும் இறக்கவில்லை. செங்கமலையின் தாய் பொன்னுத்தாளும், தங்கை ஒருத்தியும் இந்த நோயில் மாண்டு மடிந்தார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒன்றிரண்டு பேர் காலரா நோயினால் அந்த வருடம் மாண்டார்கள். தோட்டத்துரையும், கங்காணியாரும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் காலரா என்று கேள்வியுற்றவுடன் லயத்துப் பக்கமே செல்லவில்லை. தங்களைக் காப்பாற்ற அவர்கள் எத்தனையோ மருந்துகளையும் பாதுகாப்புகளையும் உபயோகித்தார்கள்.

வள்ளியும், செங்கமலையும் நோயுடன் போராடி வெற்றி பெற்று உயிருடன் எழுந்து நடமாட ஆரம்பித்தார்கள்.

ராமன் இறந்ததினால் வள்ளி இடிந்து போனாள். எந்த ஒரு குழந்தைமீது வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தாளோ அந்தக் குழந்தை அவளைக் கைவிட்டுவிட்டுப் போய்

விட்டதை எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள். வாழ்க்கையே போலியாகத் தெரிந்தது. அடிமை வாழ்க்கையை மாற்றி அமைக்க நினைத்து வளர்த்துவந்த தன் மகன், பள்ளியில் படித்து முன்னேறி தன்னுடைய கனவுகளை நிறைவேற்று வான், எண்ணங்களைப் பூர்த்தி செய்வான் என்று தன் இதயத்தின் லட்சிய பீடத்தில் அமர்த்தியிருந்த மகன், தான் ஆசையோடும், அன்போடும், பாசத்தோடும் வளர்த்து தன்னுயிருக்கும் மேலாக நேசித்துவந்த அந்த மகன், தன் இதயத்தில் ஒரு சூன்யத்தை ஏற்படுத்தி விட்டுத் திடுதிப்பென்று நழுவியோடி, அந்தத் தேயிலைத் தூருக்கடியில் மறைந்துவிட்டதை நினைக்கும் போது அவ ளுக்குப் பெரியதொரு ஏமாற்றமும், திகைப்பும் ஏற் பட்டது.

ராமனைப் புதைத்திருந்த தேயிலைத்தூரை வெறித்து, வெறித்துப் பார்த்தாள். புதிதாகத் தோண்டிக் கிளறி விட்ட புது மண்ணின் மணம் இன்னும் மறையவில்லை. அந்தத் தேயிலைத் தூர் இறந்த குழந்தையைப் போல் சிறி தாகவும், செழுமையாகவும் இருந்தது. மெல்லிய வெண் பச்சைத் தளிர்கள் அந்தச் செடியை மூடியிருந்தன. அதன் தூரில் உட்கார்ந்தவாறு அடித்து மோதித் தன் இதயத் திற்குள் பொங்கி எழும் துயரத்தையெல்லாம் வாய்விட் டுக் கதறியழுதாள். அந்தத் தேயிலைத் தூரைக் குலுக்கி அசைத்துத் தன் இறந்த குழந்தையை உயிருடன் திருப்பித் தருமாறு கெஞ்சினாள். அந்தத் தேயிலைத்தூர் பதில் சொல்ல முடியாமல் அவளுடன் சேர்ந்து கண்ணீர் வடிப் பதுபோல், தன்மீது படிந்திருந்த பனித்துளிகளை அவள் மீது சிந்திச் சிதறியது. சீதளம் நிறைந்த வாடைக் காற்று அந்த அந்தி மயங்கும் நேரத்திலே அவளை நடுங்கச் செய் தது. வானத்தை மறைத்து மெல்லிய பனிமூட்டம் பரவி நின்றது.

“எழுந்திரு! எழுந்திரு” என்று சத்தம் கேட்டு யாரோ தன்னை எழுப்பியது போல உணர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

சின்னத்துரை அவள் பின்னால் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுடைய பச்சையும், நீலமும் கலந்த கண்கள் தீ கக்குவதைப் போல் ஒளிர்ந்தன.

வள்ளி மெதுவாக எழுந்தாள்.

“போ லயத்துக்கு! போ! இந்த இடத்தில் இந்த நேரத்தில் நீ இருக்கக் கூடாது. ஒரு பிள்ளை இல்லை இன்னொரு பிள்ளை கிடைக்கும். வருத்தம் கூடாது” என்று தடுமாறியவாறு கூறினாள்.

அவளுக்குப் பேசுவோ பதில் சொல்லவோ நாவெழவில்லை.

அவளுக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. துயரம் வெள்ளம் புரண்டு வருவதுபோல் விம்மி வெடித்துக்கொண்டு வந்தது. தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். விசித்து விசித்து அழுதாள்.

“பிறப்பு, இறப்பு, அது சகஜம். நீ அதை நினைக்கக் கூடாது போ!” என்று சொன்னாள் சின்னத்துரை.

ஒன்றும் பேச முடியாமல் திரும்பி லயத்தைநோக்கி நடந்தாள் வள்ளி.

ஆம் அந்தத் தோட்டத்தில் இறந்தவர்களைப் பற்றி சர்வ சாதாரணமாகவே கருதினார்கள். இதெல்லாம் சகஜமாக நடப்பது போல நினைத்துப் பணிவோடு ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஏழ்மையும், துன்பமும், தொல்லைகளும் நிறைந்த அவர்கள் வாழ்க்கையில் இறப்பை ஒரு வரப்பிரசாதமென்றே நினைத்தார்கள்.

“ஆத்தா அழுவாதே. நாங்கெல்லாம் இருக்கோமே?” என்று முருகன் வள்ளிக்குத் தேறுதல் கூறினான்.

“எப்போ பாத்தாலும் கறையாதே வள்ளி. என்ன குடியா முழுதிப் போச்சு. நம்ப கெட்டகேட்டிலே என்னமோ போ...” என்று செங்கமலை அவளைத் தேற்றி

னான். வள்ளியின் மனம் சிறிது சிறிதாகத் தேறியது. சீக் கிரமே மற்றும் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. தைல யம்மை என்று பெயர் வைத்தார்கள்.

“எனக்கு இனிமே எதுக்குப் புள்ளே?” என்று வருந்தி னான் வள்ளி.

“பெத்த புள்ளேயே என்னு பண்ணச் சொல்றே?” என்றான் செங்கமலை.

அத்தியாயம்- 24

வள்ளியின் குடும்பத்தில் சில முக்கிய மாறுதல்கள் ஏற் பட ஆரம்பித்தன. லட்சுமணன் பள்ளிக்குப் போவதை நிறுத்திவிட்டான். மீனாட்சிக்கு ஒரு மாப்பிள்ளை தேடினார் கள். பத்து மைலுக்கு அப்பால் ‘ஸர்பன்டைன்’ தோட் டத்தில் கவ்வாத்து வெட்டு வேலை செய்யும் வாலிபன் ஒருவனுக்குப் பேசி மிகவும் சொற்பச் செலவுடன் கல் யாணத்தை முடித்தார்கள். மீனாட்சியும் புதுக்குடித்தனம் செய்ய ‘ஸர்பன்டைன்’ தோட்டத்துக்குச் சென்றாள்.

செங்கமலை அடிக்கடி நாட்டுக்குப் போய் குடிக்கப்பழகி னான். தோட்டத்திலுள்ள காய்கறிகளைக் கொண்டு விற்று விட்டுக் கள் குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஒரு நாள் பொழுது இருட்டி வெகு நேரமாயிற்று. குழந்தைகளெல்லாம் தூங்கிவிட்டார்கள். முருகன் மட்டும் வாசலில் உட்கார்ந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந் தான். வள்ளி அடுப்பங்கரையில் குளிர்காய்ந்துகொண் டிருந்தாள். விறகின் புகை வெளியே போகமுடியாமல் அந்த அறையைச் சுற்றி வளைத்து, ஒரு கண்கணப்பைக் கொடுத்தது.

“என்ன அய்யா இன்னம் வரலே! ஸ்டோரிலே ஒன்பது மணி அடிச்சிட்டாங்களே” என்றான் முருகன்.

“குடிச்சுப்புட்டு எங்கேயாவது கெடக்கும்” என்றாள் வள்ளி.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் லயத்துப் பாதையில் பாட்டுச் சத்தம் துண்டுதுண்டாகக் கேட்டது. யாரோ தள்ளாடித் தடுமாறி வருவது போலிருந்தது.

“அய்யாதான் வர்ராரு போல இருக்கு” என்று முருகன் சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து வெளியே போய்ப் பார்த்தான்.

“சாராயக்கார சதிகார சிங்கார.....” ஒரு வரிப் பாட்டு. அதற்குப் பின் சிரிப்பொலி. அதன்பின் “கள்ளுக்கடைக்கார...” என்று மிதந்தது. மீண்டும் சிரிப்பொலி தடுமாறிக்கொண்டு செங்கமலை லயத்தை அடைந்தான். முருகன் ஒன்றும் பேச முடியாமல் அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

“யாரடா அங்கே?” குடிவெறியில் அதட்டினான் செங்கமலை.

“ஏனா அவனே கூப்பிடரே?” என்று வள்ளி எழுந்து வெளியே வந்தாள்.

“என் வள்ளிக்குட்டியா! இங்கே வாயேன். ஒன் கரும்பு முகத்தைப் பாக்கலாம்” என்று கையை நீட்டினான். இந்தப் புது செங்கமலையைப் பார்த்து நடுங்கினாள் வள்ளி.

“சரி போய்ப்படு. முருகா அய்யாவே படுக்கவை போ” என்றாள் வள்ளி சற்று ஒதுங்கி நின்றவாறு.

“முருகனா அவன் யாரு? எனக்கு முருகனும் வேண்டாம். ஒருத்தனும் வேண்டாம், நீ தான் என் கண்ணு வள்ளியில்லே. இங்கே வாயேன். என் சிங்கார குட்டி குட்டியில்லே” என்று வள்ளியை எட்டிப்பிடித்தான்.

“சீ விடு! நீ ஒரு மனுஷனாட்டம். குடிச்சிப்புட்டு வந்து மானத்தே வாங்கறே, போ. போய்ப் படு போ. ஒனக்கு வெட்கமில்லே?”

“வெட்கமா. அது எதுக்குடி! என் பொஞ்சாதிட்டேயே வெட்கமாமே? கேட்டியாடா முருகா?” என்று பேய்ச் சிரிப்பு சிரித்தான் செங்கமலை.

தகப்பனின் கையைப் பிடித்து சமாதானஞ் செய்தான் முருகன்.

“நான் என்னு குடிச்சிருக்கேன்னு பாக்கறே? நான் ஒண்ணும் அப்படித்தடுமாறல்லே” என்று சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே சென்று மரம் சாய்வது போல் கீழே விரித்திருந்த பாயில் படுத்துக்கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தில் அவன் தூங்கிப் போனதற்கு அறிகுறியாக குறட்டைச் சத்தம் காதைத் துளைத்தது. வள்ளியும் அதற்குப் பிறகு சற்று நிம்மதியாகப் படுத்துறங்கினான்.

முருகனுக்கு துரை, தேயிலை (பாக்டரியில்) ஸ்டோரில் வேலைகொடுத்திருந்தார். அவன் யந்திரத்தைத் திருப்பி விடுவதும், தேயிலையை அரைத்துத் தூளாக்குவதுமான வேலையைத் திறமையுடன் செய்துவந்தான்.

நேற்று சிறு குழந்தையாய் இருந்த முருகன் இவ்வளவு சீக்கிரமே இளைஞனாக மாறிவிடுவான் என்று வள்ளி நினைக்கவில்லை. முருகன் வள்ளியின் முகச்சாயலுடன் விளங்கினான். அகன்று அடங்கிய நெற்றி, நெளிந்து ஓடும் சுருண்ட கேசம், அதைக் குடுமியாகச் சீவி முடித்திருந்தான். அகன்ற இரு கண்கள் பிரகாசத்துடனும், சிந்தனையுடனும் விளங்கும். கேலி பேசும் பொழுது அதில் மின்னும் குறும்புத்தனம் மற்றவர்களைச் சிரிக்கச் செய்யும். அவனுடைய அகன்ற தோள் குனிந்து கவ்வாத்து வெட்டிய தால் வளைந்திருந்தது. நரம்புகள் முறுக்கிட்டுத் துருத்தி வளைந்திருந்த கைகளில் கரடு பாய்ந்திருந்தது. கவ்வாத்

துக் கத்தியைக் கையிலெடுத்தபடி மிடுக்குடன் வயத்திலிருந்து வேலைத்தளத்திற்கு ஓடிச்செல்லும்பொழுது வள்ளி ஆசை பொங்க பெருமையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள்.

பெரிய கணக்கப்பிள்ளையின் மைத்துனன் தங்கவேல் ஸ்டோர் கணக்கப்பிள்ளையாக வந்து சேர்ந்தான்.

தேயிலைத் தூளை எப்படி வேண்டுமென்றாலும் திருடி விற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது அவனுடைய சித்தாந்தம்.

முருகனுக்கு வேலை முடிந்தவுடன் கணக்கப்பிள்ளை தங்கவேல் வீட்டிலிருக்கும் வேலையைச் செய்துவிட்டுப்போகுமாறு அடிக்கடி ஏவுவார்.

கணக்கப்பிள்ளையின் மகள் முருகனை அடிக்கடி பின் தொடர்ந்து அவன் செய்யும் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டே நிற்பாள்.

அவனும் அவனைக் கவனிக்காமலில்லை. எல்லோரும் கூறுவது போல் இவள் ஒருவிதமான அழகிதான். உருண்டை முகம். அழகிய கண்கள். புதுநிற மேனி. பதிநான்கு வயதிற்கு மேலிருக்க முடியாது. பாவாடை, தாவணி சொகுசாக அணிந்திருந்தாள். கைநிறைய வளையல்கள். அவள் அசையும்பொழுது அவை 'கிளுகிளு' என சத்த மிட்டன. கால்களில் அணிந்திருந்த தண்டையும் கொலுசும் அவள் நடக்கும்பொழுது 'ஜல் ஜல்' என ஒலித்தன. அவள் கழுத்தில் அட்டிகை, காதில் கம்மல், மாட்டல், கொப்பு எல்லாம் அணிந்திருந்தாள். அந்த ஆபரணங்கள் அவள் அழகிற்கு மெருகூட்டின. சற்றே அவளின் அழகைப் பருகியவனாய் நின்றான் முருகன்.

“கயிறு கொண்டாரட்டா?” என்று அவள் கேட்ட கேள்வி அவனைச் சுய நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தது.

“எந்தப் பக்கம் கட்டணும்?” என்றான் தடுமாற்றத்துடன்.

அவள் அவனருகில் வந்து கட்டவேண்டிய இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

அது அவனுக்கு எட்டாத உயரம்!

“ஏணி இருக்குதா?” என்றான்.

“ஏணி இல்லை. இந்தப் பெட்டியிலே ஏறிக்கலாம்?” என்றாள். அவன் பெட்டியின்மேல் ஏறினான். பெட்டி நழுவி அவன் கீழே விழுந்தான்.

அந்தப் பெண்ணுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. ‘கொல்’ லென்று சிரித்துவிட்டாள். முருகனுக்குக் கோபம் பொங்கி எழுந்தது.

“தெய்வானை, என்னு விழுந்துச்சு?” என்று அவள் தாய் கேட்டாள்.

“முருகன் கீழே விழுந்துருச்சி.”

“அதுக்கா சிரிப்பு?” என்றாள் தாய் மீண்டும்.

“இல்லை!”

எரிச்சலுடன் ஒரு பார்வையை வீசிவிட்டு முருகன் கொடியைக் கட்டி முடித்தான். இந்தப் பெரிய இடத்துப் பெண்ணுக்கெல்லாம் இப்படிதான் திமிரு” என்று தனக்குள் முனுகினான்.

“நான் சிரிச்சேன்னு கோவிச்சிக்காதே” என்றாள் தெய்வானை.

அவன் வியப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவளின் முகத்தில் ஏதோ ஒரு அன்பு நிறைந்திருந்தது. திமிர் என்று நினைத்தது தவறு என்று உணர்ந்தான்.

“இல்லை, நீ உழுந்த மாதிரியே பாத்துச் சிரிப்பு வந்துச்சு!” என்றாள் தெய்வானை. அதைச் சொல்லும் பொழுதே அவளுக்கு மீண்டும் சிரிப்பு வந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள். இதைக் கண்டு முருகன் ‘குறும்புக்காரி’

என்று தனக்குள் முனகிக்கொண்டு போய்விட்டான். சிறிது தூரம் நடந்ததும் அவனுக்கும் ஏனோ அதை நினைத்துச் சிரிப்பு வந்தது.

தெய்வானை ஒரு எட்டாக் கனி. கணக்கப்பிள்ளையின் மகள். தானே ஒரு ஏழைத் தொழிலாளி. இந்த எண்ணம் அவனை உறுத்தியது. ஆனால் உள்ளத்தில் தோன்றும் அன்பிற்கும் ஆசைக்கும் இது தெரிந்தால்தானே? அது அவன் உள்ளத்தை அரிக்கத் தொடங்கியது. தெய்வானையின் அன்பு நிறைந்த பேச்சும், கலகலத்த சிரிப்பும் துள்ளித்துள்ளி நடக்கும் நடையும் அவனை அறியாமல் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. தன் மனதுடன் போராடினான். தடுமாறினான். ஆனால் தெய்வானையை எப்படியும் அடையவேண்டுமென்றே தீர்மானம் செய்தான். இதைப்பற்றி யாரிடமும் அவன் கேட்கவில்லை. கேட்க விரும்பவுமில்லை.

அவர்கள் வீட்டில் சந்தித்துப் பேசியது போய் தேயிலைப் புதர்களுக்கு மத்தியில் களவாகச் சந்திக்க ஆரம்பித்தார்கள். மலராத மொட்டாக இருந்த தெய்வானை பூத்துப் பொலிந்தாள்.

“தெய்வானை! நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்ய முடியாது. ஒங்கப்பன் விடமாட்டார்” என்றான் முருகன்.

அவர்களிருவரும் மாலைக்கருக்கல் நேரத்தில் தேயிலைத் தூருக்கடியில் அமர்ந்திருந்தார்கள்! தரையிலிருந்து ஈரமண்ணின் வாடை எங்கும் பரவியது. அவன் தலையில் கட்டும் துண்டை விரித்து அதில் அவன் அமர்ந்திருந்தான். அவளுடைய மிருதுவான கரங்களும் கதகதப்பான உடலின் மென்மையும் அவனை கவர்ந்து இழுத்தன. லயத்திலுள்ள பெண்களிடம் அத்தகைய மிருதுவான கரங்களை அவன் கண்டதே கிடையாது. ஒவ்வொரு விரலாகத் தொட்டுத் தடவிப் பார்த்தான். ஏதோ ஒரு இனம் தெரியாத வேதனையும் இன்பமும் அவனை அலைக்கழித்தன?

“தெய்வானை என்னை ஏமாற்றமாட்டாயே?” அவன் குரல் நடுங்கிற்று.

“இல்லை! சத்தியமா ஏமாத்தமாட்டேன்! நான் ஒன்றோடே வந்திருவேன்!” அவள் தனது கன்னத்தை அவனுடைய தோளில் சாய்த்தாள். அவன் உடல் புல்லரித்தது. மெதுவாக அவளை அணைத்துக்கொண்டான்.

“இருட்டிப் போச்சு. ஆத்தா தேடும் நீ போ. நாளைக்கு வாரேன்” என்றான் முருகன். அவனின் பிடியில் நின்று அவள் விலகவிரும்பவில்லை. அவனைத் தழுவி அணைத்துக் கொண்டாள்.

உள்ளங்கள் இரண்டும் ஒன்றுகலந்தன. தேயிலைச் செடிகளில் மலர்ந்த மலர்களின் நறுமணம் அவர்களைப் பிணைத்து இழுத்தது. பனிமூட்டம் தேங்கிய வானத்திடையே குளிர் காற்று இவர்களை நடுங்கச் செய்தது.

அவனுடைய அரவணைப்பில் கட்டுண்டு கிடந்த அவளுக்கு அந்த வாடைக்காற்று தோன்றவில்லை.

எங்கிருந்தோ “தெய்வானை! தெய்வானை” என்று அழைக்கும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவளாய் எழுந்தாள் தெய்வானை.

“நேரமாச்சு போ” என்று மெதுவாக எழுப்பிவிட்டான் முருகன். மீண்டும் “தெய்வானை! தெய்வானை” என்ற சத்தம் மீண்டும் கேட்டது. தெய்வானை எழுந்து அந்தத் தேயிலைப் புதர்களுக்குள் ஓடி மறைந்துவிட்டாள்.

முருகன் லயத்துக்குத் திரும்பினான்.

இரண்டொரு நாள் கழித்து முருகன் நாட்டிற்குச் சென்று திரும்பிய பொழுது வள்ளிக்கு அவளை அடையாளம் காணமுடியவில்லை.

“இதென்ன முருகா இது? ஒன் குடும்பி எங்கே?” என்றாள் ஆச்சரியத்துடன்.

“நான் கிராப்பு வெட்டிக்கிட்டேன்.” என்று வெட்கத்துடனும் பெருமையுடனும் சொன்னான் முருகன்.

வள்ளியும் சற்றுப் பெருமையுடன் தன் மகனைப் பார்த்தாள். உடனே ஒரு பயமும் தோன்றிற்று. இந்தப் புது நாகரிகம் எங்கே கொண்டுவிடப் போகிறதோ என்று பயந்தாள்.

உள்ளே இருந்த அஞ்சலை ஓடோடி வந்து “இதென்ன அண்ணே இது?” என்று சிரித்தாள்.

ஒருநாள் தெய்வானை முருகனிடம் தன்னைப் பெரிய கங்காணியின் மைத்துனன் நொண்டிக் கருப்பனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்துவிட்டதாகக் கண்ணீர் பொங்கச் சொன்னாள்.

சில நாட்கள் கழித்து முருகன் தெய்வானையை அழைத்துக்கொண்டு தோட்டத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டதாக தோட்டமே பேசிக்கொண்டது.

வள்ளிக்கு இது பெரும் அதிர்ச்சியான செய்தியாக இருந்தது. செங்கமலை குடியின் வெறியில் இதைப் பற்றிப் பிரமாதமாக நினைக்கவில்லை. இதனால் தங்கள் குடும்பத்திற்குத் தீங்கு ஏதும் நடந்துவிடக் கூடாதென்று பயந்தாள் வள்ளி.

கங்காணி வள்ளியை மிரட்டினான். “நீயும் சேந்து தான் இது நடந்திருக்கும்” என்று பழிசுமத்தினான்.

“இதெப்பத்தி வள்ளிக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது பாவம்!” என்று காவேரி குறுக்கிட்டுக் கூறியதைக்கேட்டு வள்ளியும் வியந்தாள், தனக்குப் பகையாளியாக இருக்கும் காவேரியா அப்படிப் பேசுவது என்று ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“ஒனக்குத் தெரிஞ்சமாதிரி வர்ரியே! நீ வாயே மூடு” என்று அவளைக் கங்காணி அதட்டினான்.

“சத்தியமா ஒண்ணுமே தெரியாதுங்க!” என்றாள் வள்ளி.

“என்னாடி பெரிய சத்தியம் பண்ணறே? சத்தியம்! ஒண்ணும் தெரியாதவ மாதிரி. நீயே ஓடிப் போனா நல்ல துண்ணு மகனுக்கு சொல்லியிருப்பே!”

“இல்லீங்க! என் புள்ளே மேலே வேணும்னாலும் சத்தியம் பண்ணரேங்க” என்று வள்ளி அழும் குரலில் சொன்னாள்.

போலீசுக்குத் தாக்கல் அனுப்பி முருகனைப் பிடித்து வர உத்தரவு போட்டார்கள். நான்காம் நாள் முருகனையும், தெய்வானையையும் கையில் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள்.

முருகனை விலங்கிட்டு போலீசார் தெய்வானையுடன் அழைத்து வந்திருப்பதாக வதந்தி மலைக்கு எட்டியது. வள்ளி கூடையுடன் ஓடோடியும் வந்து சேர்ந்தாள்.

ஆபீஸருகில் கூட்டம் கூடியிருந்தது. பெரியதுரை சின்னதுரை, கணக்கப்பிள்ளை, தெய்வானையின் தந்தை எல்லோரும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். தெய்வானை பயந்து நடுங்கி தலை குனிந்தவாறு நின்றாள்.

முருகன் எதற்கும் அஞ்சாதவனாக தலை நிமிர்ந்தே நின்றான். அவன் சற்றுக் கர்வத்துடன் அவர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“அவனே நல்லா ஓதெக்கணுங்க துரை, ஓதெச்சாத்தான் இனிமே அப்படிச் செய்யமாட்டாங்க” என்று பெரிய கங்காணி ஆத்திரம் பொங்கக் கூறினான். ஓடோடி வந்த வள்ளி அந்த கூட்டத்திற்குள் புகுந்து முன்வந்தாள். மகனின் கைகளில் விலங்கைக்கண்டு நடுங்கினாள். அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது.

“என் புள்ளேயே உட்டுப்புடுங்க துரை! தொரை இந்தப் பயணம் மட்டும் உட்டுப்புடுங்க தொரை! இனிமே

அவன் அப்படிச் செய்யமாட்டான். அந்தப் பொண்ணுக் கிட்டேயே போவமாட்டான் என் புள்ளே! உட்டுப்புடுங்க தொரை!” என்று வள்ளி கால்களில் விழுந்து கெஞ்சினாள்.

“ஆத்தா சும்மா இரு. ஒண்ணும் கேக்காதே” என்று அதட்டினாள் முருகன்.

“அட பாவி! செய்யறதும் செஞ்சுபட்டு நீயா பேசறே” என்று ஆச்சரியத்துடன் திரும்பினாள் வள்ளி.

“ஆமாம்! நான்தான் பேசறேன். நான் ஏன் தெய்வானையை கட்டிக்கக் கூடாதுண்ணுதான் கேக்கறேன்?” தலையை உதறிக்கொண்டு கேட்டான் முருகன்.

“டேய், ஒனக்கு எவ்வளவு கொழுப்பிருந்தா என் பொண்ணை கலியாணம் செஞ்சிக்கணும்னு கேட்பே” என்று கையை ஒங்கிக்கொண்டு வந்தான் கணக்கப் பிள்ளை,

“அய்யா வேண்டாம்! வேண்டாம்! அதே அடிக் காதே” என்று தடுத்தாள் தெய்வானை. தெய்வானையின் கண்களில் கண்ணீர் மல்கியது.

“வேண்டாம். அதை ஏன் அடிக்கிறே” என்று கெஞ்சினாள்.

“ஈ கழுதே! போ! ஒண்ணை துண்டு துண்டா வெட்டிப் போட்டு பொதக்கிறேன் பாரு. ஆவாத புள்ளே இருந்தென்ன, செத்தென்ன. இரு அவனே பாத்துக்கிட்டு வர்றேன். மானங்கெட்ட நாயே!” என்று அவளைக் கீழே தள்ளினாள் அவளின் தந்தை.

“ஆத்தா தெய்வானையே பாத்துக்கோ” என்றான் முருகன். அவன் முகத்திலிருந்த நரம்புகள் கோபத்தால் துடித்தன. கைகளிலிருந்த விலங்குகளின் நினைவு அந்தக் கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளச் செய்தது.

முருகனைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

“நான் திரும்பி வருமட்டும் தெய்வானையே கவனமா பாத்துக்கோ. ஒன்றும் நடக்காமே பாத்துக்கோ” என்றான் முருகன், அவன் தெய்வானையை ஒரு கணம் ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

தன் காதலனை அழைத்துச் செல்லப் போகிறார்கள் என்று தெரிந்ததும் தெய்வானைக்கு பீதி பற்றிக்கொண்டது. அவனை என்ன செய்யப் போகிறார்களோ என்று பயந்து கதறினாள்.

“அதைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போனா நானும் போறேன்” என்று ஓடோடிச் சென்று முருகனின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டாள். வள்ளி சமாதானப்படுத்த முயன்றாள். அவனைத் தள்ளிவிட்டு தெய்வானையை தந்தை இழுத்தான்.

“நான் மாட்டேன். நானும் அதோடு போறேன்! நான் வரமாட்டேன்” என்று அடித்து மோதிக் கதறிக் கதறி அழுதாள்; அவன் கால்களில் பிணைந்த தன் கரங்களை எடுக்க மறுத்தாள். சிறு பிள்ளையைப் போல் கை கால்களை உதறிக்கொண்டு அழுதாள்.

இரண்டு மூன்று பேர்களாகச் சேர்ந்து அவளைப் பல வந்தமாகத் தூக்கிச் சென்றார்கள்.

“அய்யோ நான் செத்துப் போவேன்! நான் செத்துப் போவேன்” என்று அவள் அலறினாள். அந்த மலையே அதிர்ந்துவிடும் போலிருந்தது. முருகனின் கண்களிலும் நீர் கசிந்தது.

“ஆத்தா! தெய்வானையைப் பார்த்துக்கோ” என்றாள்.

“என் புள்ளையே விட்டுறுங்க தொரே. எனக்கு வேறே நாதியில்லே” என்று துரையிடம் மன்றாடினாள் வள்ளி. அவள் உள்ளம் இந்தப் பரிதாபத்தைக் கண்டு வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. தெய்வானையின் அபயக் குரல் அவள் இதயத்தைப் பிளந்துவிடும்போலிருந்தது.

“ஒண்ணும் செய்ய முடியாது” என்று கூறிவிட்டார் துரை.

“இந்த சமயத்தில் நீ அழக்கூடாது” என்று காவேரி வள்ளியைத் தேற்றினாள். காவேரிக்கும், வள்ளிக்கும் இருந்த பகைமை பெருமாள் இறந்ததோடு மறைந்து விட்டது.

அதே பயபீதியில் அடுத்த நாள் வள்ளிக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

தெய்வானையை அந்த மாதமே நொண்டிக் கருப்பனுக்கு மணம் முடித்து வைக்க முனைந்தார்கள். ஆனால் பெரிய கங்காணியின் மனைவிக்குத் தெய்வானை ஒரு ஸ்டோர் வேலையாளுடன் ஓடிவிட்டதை நினைக்கும் பொழுது அவமானம் தாங்க முடியவில்லை. ஆகையால் அவள் அந்தக் கலியாணத்தை அறவே உதவாது என்று கூறி விட்டாள்.

தெய்வானையும் நொண்டிக் கருப்பனை மணப்பதைவிட ஆற்றில் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளுவது நல்லது என்று தீர்மானித்தாள், நல்லவேளையாக அந்தச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. முருகன் சிறையிலிருந்து திரும்புகையில் தெய்வானை மூன்றுமாதக் கர்ப்பிணியாகிவிட்டாள் என்று தோட்டத்தில் வதந்தி உலவியது. கணக்கப்பிள்ளைக்கு வெட்கமும் அவமானமும் தாங்க முடியாமல் தெய்வானையை இழுத்துப்போட்டு உதை உதையென்று உதைத்தான். அவளின் தாய் குறுக்கிட்டும் தடுக்க முடியவில்லை.

தெய்வானை தன் சுய அறிவை இழந்தவளாய் தள்ளாடித் தடுமாறிக்கொண்டு வெளியேறினாள். நேரே வள்ளியின் லயத்தை நோக்கி நடந்து சென்றாள். தெய்வானையைக் கண்ட வள்ளி திடுக்கிட்டு “என்ன தெய்வானை இது? இங்கு என்ன செய்யறே” என்று கேட்டாள்.

“நான் செத்தாலும் என் ஊட்டுக்குப் போவமாட்டேன். இங்கேதான் இருப்பேன்” என்று கூறி மயங்கி விழுந்துவிட்டாள் அந்தப்பெண்.

அத்தியாயம் - 25

“வள்ளி, அரைப் பணம் இருந்தாக்கொடு” என்றான் செங்கமலை.

“என்னாத்துக்காம்.”

“எதுக்காம்! தெரியாதா என்னா! நாட்டுக்குப் போவணும்.”

“நாட்டுக்குப் போய்ப் போய்த்தானே குடும்பத்தே நாசமாக்கியிருக்கே!”

“போதும் போதும், பேசாமே குடுக்கிறியா இல்லையா?”

“என் கிட்டே இல்லே.”

“இருக்குதா இல்லியான்னு பாப்போம்” என்று அவள் புடவையைப் பிடித்து இழுத்தான். அடுக்களையில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த தெய்வானை பதுங்கி ஒதுங்கிப்போய் விட்டாள்.

“குடுக்க முடியாதுன்னா என்னா பண்ணுவே?” என்றான் வள்ளி.

“பாரேன் என்னா பண்ணுறேன்னு” என்று எட்டி உதைத்தான். உதைத்துவிட்டு அவள் இடுப்பில் செருகியிருந்த வெற்றிலைப் பையைப் பறித்து அதில் அகப்பட்ட சில்லறையை எடுத்தான்.

எதிர்த்துநின்ற வள்ளியை உதறித் தள்ளிவிட்டு சில்லறையுடன் அவன் போய்விட்டான்.

தெய்வானை பயந்து ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கவனித்த வள்ளி, எப்படியும் தெய்வானைக் கும், முருகனுக்கும் வேறு லயத்தில் காம்பரா வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள்.

அடுத்தநாள் சின்னத்துரை வேலைத்தளத்துக்கு வந்த பொழுது வள்ளி, “தொரே, நம்ப முருகனுக்கு ஸ்டோர் லயத்திலே ஒரு காம்ப்ரா குடுங்க தொரே” என்றாள்.

“ஏன், செங்கமலை மிச்சம் கரச்சல்?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான் சின்னத்துரை:

‘ஆமாம், தொரே. மிச்சம் குடிப்பழக்கம் தொரே.’

“சரி, நான் கங்காணிகிட்டே சொல்லி குடுக்க சொல்றேன். சரிதானே” என்றான்.

“ஓங்களுக்கு மிச்சம் புண்ணியமுங்க தொரே.”

“போ! போ!” என்று கூறிச் சிரித்துக்கொண்டே சற்று அங்கேயே நின்றான். தொப்பியைக் கழற்றி, ஜேபியிலிருந்து கைக்குட்டையை எடுத்து தன் முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்வையை அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்தில் பரவவிட்டான். வெயிலின் வெப்பத்திலும் சில்லென்று அடித்த காற்று அவன் உடலுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தந்தது. அந்தத் தேயிலைச் செடிகளின் நிழலில் நின்று அண்ணாந்து மேலே வானத்தை நோக்கினான்.

யுத்தம் வந்துவிட்டது! அதில் சேர வரச்சொல்லி வந்த அழைப்பும் அவனது நினைவுக்கு வந்தது. இந்த அமைதியான, சொகுசான வாழ்க்கையை விட்டு யுத்த களத்திற்குப் போய்த் தன் உயிரையே தியாகம் செய்ய வேண்டி நேருமோ என்று அவனுக்குள் சிந்தனைகள் எழுந்தன. தன் ஜேபியிலிருந்த அழைப்புக் கடிதத்தை மீண்டும் ஒருமுறை எடுத்து வாசித்தான். பின்னர் மடித்துப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டான்.

ஆம்! நான் செய்யப்போகும் தியாகம் என் தேசத்திற்காக! என் நாட்டிற்காக! என்று அவன் மனம் எடுத்துக் கூறியது. சற்றே சிந்தித்தான். அவனுடைய கண்களுக்கு முன் ஆயிரக்கணக்கான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்வது கண்களில் பட்டது. அவர்கள் செய்வதுமட்டும்

தியாகமில்லையா?' என்று சிந்தித்தான். பிறந்த தேசத்தை விட்டு, உற்றாரைவிட்டு, இங்கு வந்தவர்கள் எத்தகைய தொரு வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள் என்று நினைக்கும் பொழுது அவனுக்கே ஒரு சலிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதை நினைக்கும்பொழுது பரிதாபமும், அனுதாபமும் உள்ளத்தில் எழுந்தன.

வள்ளி திருமணம் முடித்து அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்ததுமுதல் அவள் பட்ட துன்பங்களெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும். அதைப்போல் எத்தனை ஆயிரம் பேர்கள் துன்பப்பட்டு வருகிறார்களென்பதும் அவனுக்குத் தெரியாமல் இல்லை.

மத்தியானம் சாப்பாட்டிற்கான சங்கு ஊதிற்று. சிந்தனைகளைக் களைந்தவனாய் திரும்பி செடிகளுக்குள் மறைந்து கிடக்கும் தன் பங்களாவை நோக்கி நடந்தான்.

மூன்று மாதங்கள் கழிந்து சிறையிலிருந்து திரும்பிய முருகன், தெய்வானையை லயத்திலே பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, நடந்த விஷயங்களை வள்ளியிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டான். உடனே அங்கு கோயிலுக்குச் சென்று தெய்வானையைத் திருமணம் செய்தான்.

உலக மகாயுத்தம் ஆரம்பித்து விட்டதென்று இலங்கையில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

யுத்தம் என்னவென்று புரியாதவளாய் வள்ளி விளக்கம் கேட்டாள்.

அத்தியாயம் - 26

சின்னத் துரை யுத்தத்திற்குப் போய்விட்டார் என்ற தும் தோட்டத்தில் சற்று பரபரப்பும், பயமும் ஏற்பட்டன. பெரியதுரை தனியே இருந்து தோட்டத்தின் நிருவாகத்தைப் பார்ப்பதோடு, கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளைகளின் கைகளில் ஆட்சியை விட்டுவிடுவார் என்று பயந்தனர்.

மழைக் காலம் அந்த வருடம் அவர்களை அதிகமாகவே வருத்தியது. மழை கொட்டு கொட்டென்று கொட்டிய தோடு, ஆற்றிலே வெள்ளமும் பிரவாகமாக ஓடிற்று. நனைந்து நனைந்து அந்த வாடைக் காற்றில் வேலை பார்ப்பதே தோட்டத்திலுள்ளவர்களுக்குச் சிரமமாக இருந்தது. யுத்த நெருக்கடியால் சாப்பாட்டிற்கும் பஞ்சம் வந்தது. அரிசி முதலிய பொருட்கள் கிடைப்பதே அரிதாக இருந்தது. கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளைமார்களின் கடன்கணக்குகளும் அதிகரித்துக்கொண்டே போயின. கம்பளி களின் விலையும் உயர்ந்துவிட்டது. எதுக்கும் “யுத்தம் யுத்தம்” என்று சாக்குச் சொன்னார்கள். தோட்டத்தில் நடக்கும் அக்கிரமங்களைப்பற்றித் தெரிந்தும் தெரியாதவர் போல் நடந்துகொண்டார் பெரியதுரை.

வள்ளியின் குடும்பநிலையும் மோசமடைந்தது. செங்கமலை தினமும் கள்ளுக் கடைக்குப் போகத் தவற மாட்டான். வேலைக்கும் ஒழுங்காகச் செல்வதில்லை. வள்ளி தனியே முருகனுடனும், லெட்சுமணனுடனும், அஞ்சலை யுடனும் வேலை செய்து தன் குடும்பத்தை நடத்திவந்தாள். குமரனும், தைலையம்மையும் பெரியவர்களாக வளர்ந்து வந்தார்கள்.

லெட்சுமணனுக்கு ஒரு தனிக் குணம் அமைந்திருந்தது. யாருடனும் வெகுவாகப் பேசுவதோ, பழகுவதோ கிடையாது. தன்னுடைய வேலை முடிந்து லயத்துக்கு வந்தால் அவன் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனாயிருப்பான்.

“என்னடா லெட்சுமணை ஒரே யோசனை?” என்று வள்ளி கேட்டால், “ஒண்ணுமில்லே.....” என்று சுருக்கமாகப் பதில் சொல்லுவான். முரட்டுச் சபாவமோ அல்லது துஷ்டப் பழக்கங்களோ அவனிடம் கிடையாது. முருகனிடம் இருக்கும் கோபம்கூட அவனிடம் இல்லை.

“அநியாயமா லெட்சுமணனே படிக்க வைக்கல்லே அதுதான் நான் செஞ்ச தப்பு” என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொள்வான் வள்ளி.

“என்ன லெட்சுமணை, இப்படியிருக்கே? தோட்டத்திலே நம்ப பசங்க எல்லாம் சேந்து, ஓயிலாட்டம் போடப் போறாங்களாம். நீயும் சேந்துக்கிறதுதானே!” என்று ஒரு நாள் முருகன் கேட்டான்.

“என்னமோ ஆட்டம், நம்ப அடிமைப் பொழப்புக்கு என்ன ஆட்டம் வேணுமாம்” என்று முனகினான் லெட்சுமணன்.

“என்னடா அப்படிச் சொல்லுறே?”

“பின்னே என்னாத்தே சொல்லுறதாம்! நாம் அடிமைகள் தானே? நம்பளுக்கு ஒழைக்கிறதுக்குத் தகுந்த கூலியா கொடுக்கிறாங்க? நெனைச்ச மாதிரி நம்பளே போக வரவா விடுறாங்க?” என்று எரிச்சலுடன் கூறினான்.

“இதென்னடா பேச்சு புதுசா இருக்கு? எப்பவும் தெரிஞ்ச சங்கதிதானே அது. அதே இப்ப நம்பளாலே மாத்த முடியுமா என்ன?” என்றான் முருகன் சிரித்துக் கொண்டே.

“ஏன் மாத்த முடியாதாம்? நாம் இத்தனைபேர் இருந்துக்கிட்டும் நாலைஞ்ச பேத்தை அதிகாரத்தை மாத்த முடியாது?” என்றான்.

“போதும்! போதும்! இன்னம் நமக்குத் தொல்லை வேண்டாம். நம்ப சித்தப்பா மருதே இப்படித்தான் சொல்லிக்கிட்டு எங்கேயோ சொல்லாமே போயிடுச்சு. இன்னம் நீ வேறே எங்கேயும் ஓடிப்போயிடாதே.”

“இல்லை, இல்லை! அப்படியெல்லாம் நான் ஓடமாட்டேன். ஓடறதுன்னு இவன்களை விரட்டிட்டுத்தான் ஓடுவேன்.”

அச்சமயத்தில்தான் செங்கமலையும் மதுபோதையில் தள்ளாடித் தடுமாறி வந்து சேர்ந்தான். மழையில் நனைந்திருந்தான்.

“ஏன் அய்யா, இப்படி குடிச்சுப்புட்டு குடிச்சுப்புட்டு வாறே!” என்றான் முருகன்.

“ஆமாண்டா இதுதாண்டா மனசுக்கு ஆறுதல், சாந்தி, எல்லாமே! வேலை செஞ்சி செஞ்சி இந்தக் கட்டைக்கு ஏதாச்சும் ஒரு ஆறுதல் வேண்டாமா என்ன? இதுதாண்டா ஆறுதல். நீயும் கொஞ்சம் காலம் போச்சுனா வேறே வழியில்லாமே குடிக்க ஆரம்பிச்சருவே! ஆமாம் குடிக்க ஆரம்பிச்சருவே! நாளைக்கு செத்தா என்னத்தே தேடி வச்சிட்டுப் போறோம்? ஒன்னுமில்லை..... ஆமாம் ஒன்னுமில்லை..... ஒன்னுமே இல்லை..... இந்த நாலு மொளம் கந்தைகூட இல்லாமே அந்தத் தேயிலைத்தூரிலே பொதாச்சிடுவாங்க. ஒரத்துக்குப் போடற காசேக்கூட மிச்சம் பண்ணிடுவாங்க!” என்று சிரித்தவாறே அடுக்களையில் சென்று எரியும் அடுப்பின் அருகில் தண்ணீர் வழிய வழிய உட்கார்ந்தான்.

செங்கமலை இதற்குமுன் இப்படிச் பேசியதே கிடையாது. ஆகையால் எல்லோரும் சற்று ஆச்சரியத்தோடு அவனுடைய பேச்சையே கேட்டார்கள்.

அவன் கூறியதில் உண்மை இருக்கிறதென்பதை உணர்ந்தாள் வள்ளி.

“இருக்கும் வரையிலும்... நல்லா இருந்துட்டு சாகுங்கடா. தெரிஞ்சதா. எப்படியிருந்தாலும் நம்ப நிலைமை இப்படியேதானிருக்கப் போவுது... அதுக்காக ஏன் வருத்தப்படணும்!...” என்று மீண்டும் அடுப்பங்கரை அருகில் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவரைய் கூறினான் செங்கமலை.

இதை ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வள்ளி எழுந்து செங்கமலையருகில் வந்துநின்று சற்றே அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தாள்.

“ஆமாம், ஒனக்குத்தான் புத்தி கெட்டுப்போய் குடித்து குட்டிச்செவரா போறே. ஏன் அந்தப் பயலுங்களே கெடுக்கிறே? என்னமோ நீதான் சம்பாதிக்கிறதே கொண்டு கொட்டிட்டுவாறே” என்று ஏதோ நினைத்தவளாய்க் கூறினாள்,

“ஆமாம்! சம்பாதிச்ச இப்ப ஊடுகட்டப் போறோம், போவியா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரித்தான் செங்கமலை.

லெட்சுமணனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது. ஏனென்று அவனுக்கே விளங்கவில்லை.

“ஆத்தா, அய்யா குடிக்கிறதுனாலே ஒனக்கும், எனக்கும் என்ன நடட்டம்? என்னமோ எவ்வளவு சம்பாதிச்சாலும் இவ்வளவுதான் மிச்சமிருக்கப் போவுது” என்றான்.

“அதுக்குன்னு கடன் வாங்கிக் குடிக்கச் சொல்லுறியா? நம்ப மானம்தான் போவுது.”

“மானமா? அது என்ன அது. நம்பளேப்போலே உள்ளவங்களுக்கு அதெல்லாம் இருந்தா எப்படியாம் பொழைக்கிறது!” என்றான் லெட்சுமணன்.

“ஏண்டா நீயும் சேர்ந்துபோய்க் குடிக்கிறதுதானே?” என்று எரிச்சலுடன் கூறினாள் வள்ளி.

அன்றிரவு வள்ளிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. வெளியே மழை கொட்டியது. இடியும் மின்னலும் அவள் உள்ளத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களைப் பிரதிபலிப்பதுபோல் வெளியே வானத்தைக் கிழித்தன. காற்று கூரையைப் பிய்த்துக்கொண்டுவிடும் போலிருந்தது. வெளியே மரங்கள் ஊளையிடுவதுபோல் காற்றில் ஓசையிட்டன. குழந்தை அழுதபோது அதைத் தூக்கித் தன்னருகில் படுக்க வைத்

துப் பாலாட்டினாள். அவள் இதயத்தில் எழுந்த எண்ணங்களுக்கு ஆறுதல் கிட்டவில்லை. செங்கமலையின் போக்கும், லெட்சுமணனின் போக்கும் அவளுக்கு விசித்திரமாகப் பட்டன. திடீரென்று செங்கமலை விரக்தியாகப் பேசியது ஏனோ ஒரு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஏழ்மையில் வாழ்ந்துவந்த அவளுக்கு நன்மை தீமைகளை வெகுவாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாவிட்டாலும், ஏதோ ஒரு மூடக் கொள்கையின் பாதையை மேற்கொண்டே அவளின் வாழ்க்கை போய்க்கொண்டிருந்தது. புதுமையான மாறுதல்களுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் இதயத்தில் இடமளிப்பது சற்றே அவளுக்கு வியப்பையும் பயத்தையும் எழுப்பின.

அவள் கண்ணயர்ந்துவிட்டாள். பொழுது விடியும் நேரம் வெளியே மழை தூற்றல் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் சப்தமே மிஞ்சியிருந்தது.

யாரோ தூரத்தில் அழும் குரல்... இல்லை கெஞ்சும் குரல், வள்ளியின் தூக்கத்தை மீண்டும் கலைத்தது. எழுந்து மெதுவாகக் கண்விழித்தாள். அவள் படுக்கையெல்லாம் ஈரமாக இருந்தது. மனச் சோர்வும், உடல் சோர்வும் அவளை எழுந்திருக்கவிடாமல் தடுத்தன. அதற்குள் மறுமுறையும் அந்த அழுகுரல் அவள் காதைத் துளைத்தது.

எழுந்து உட்கார்ந்து சத்தம் வரும் திசையைக் கவனித்தாள். அது காவேரியின் அறையினின்று வந்தது. இரு குரல்கள் அவள் காதில் ஒலித்தன. வார்த்தைகள் மழைச் சத்தத்தில் சரியாகக் கேட்கவில்லை. மீண்டும் இரு குரல்கள்—உதிரியான வார்த்தைகள். மீண்டும் அழுகுரல். வள்ளி எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்து சிந்தித்தாள். அவள் மார்பிலிருந்து அகற்றிய குழந்தை முனகி அழ ஆரம்பித்தது.

நிமிடங்கள் சில கழிந்தன. ஏதோ தடுமாறித் திடீரென்று விழும் சத்தம். வள்ளி எழுந்து லேசாக அந்தக்

காற்றில் படபடத்துக் கொண்டிருந்த படங்குத் திரையை விலக்கி எட்டிப் பார்த்தாள். வெளியே இன்னும் மழை ஓயவில்லை. இருள் கவிந்திருந்தது. இருளில் ஒன்றுமே உருத் தெரியவில்லை. ஆனால் பேச்சுக்குரல் சற்றுத் தெளிவாக இப்பொழுது கேட்டது. காவேரி பேசினாள்:

“போ! என்கிட்டே வராதே. எனக்கு இருக்கிற இம்சை போதும். நீ வேறே என் வயித்தெரிச்சலே கொட்டிக்காதே. போ! போ!”

“இன்றைக்கு ஒருநாள் மட்டும்” என்று அந்த ஆண் குரல் கெஞ்சியது. வள்ளியின் மனதில் சந்தேகம் வளர்ந்தது. விருட்டென்று எழுந்து சென்று செங்கமலையின் படுக்கையை இருட்டில் தடவினாள். வெறும் படுக்கை மட்டுமே இருந்தது.

ஒரு இனம் தெரியாத வேதனை வள்ளியின் உள்ளத்தில் கவிந்தது. திடீரென்று சக்தியை இழந்துவிட்ட வளைப்போல் சோர்ந்துபோய்த் தன் படுக்கையில் உட்கார்ந்தாள். இன்னும் குழந்தை முனுகி அழுதுகொண்டிருந்தது. ஆனால் அவளின் மனம் வேறு எதையோ நினைத்து அழுதது. தன் மனதிற்குச் சமாதானம்கூற முடியவில்லை. அவள் சிந்தித்தாள். கங்காணி, கணக்கப் பிள்ளையின் வெறி ஒருவகை. அதைத் தடுக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. ஆனால் இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று? இதை என்னவென்றே சொல்லுவது? புரியாது தடுமாறினாள். அதைப் புரிந்துகொள்ள அவளால் முடியவில்லை.

அவள் மனதிற்குள் குமைந்த எண்ணங்கள் இந்த உலகத்தின்மீது ஒரு வெறுப்புணர்ச்சியை எழுப்பின.

வாசலருகில் ஏதோ விழும் சத்தம் திடீரென்று கேட்டது.

“யார் அங்கே?” என்று அதட்டிக் கேட்டாள். தன் கணவனாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

“நான்தான்” என்றான் செங்கமலை.

“இந்த மழையிலே எங்கே போனே?” என்றாள்.

“ஒண்டுக்கு போனேன்.”

“எங்கே, காவேரி காம்பராவிலா?” என்றாள்.

“இல்லியே!”

“ஃ! சும்மா இரு! நீ ஒரு மனுசனாட்டம்! ஒனக்கு அவ காம்பராவிலே என்னு வேலையாம்? நீ சம்பாதிக்கிற சம்பாத்தியத்திலே ஒனக்கு ஒரு பொம்பளே வேறே கேடா?” என்று ஆத்திரத்துடன் குமுறினாள். அவளுக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

பொழுதும் விடிந்தது. தோட்டத்திலே முதல் சங்கு ஊதிற்று, மழையும் ஓய்ந்துவிட்டது. ராசிக்கொள்ளை ராசாத் தோட்டத்திலே, மீண்டும் ஒருநாள் ஆரம்பித்தது. வள்ளியின் வாழ்க்கையிலே புதுத் திருப்பம் ஏற்பட்டது.

அத்தியாயம் - 27

“ஆத்தா, ஆத்தா, என்னு புள்ளே பொறந்திருக்கு?” முருகன் வாசலிலே நின்று ஆவலுடன் கேட்டான். தெய்வரனை உள்ளே முனுகினாள்.

“ஆம்பளைப் புள்ளே தான்டா!” என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினாள் வள்ளி.

“ஆம்பள புள்ளேயா? நல்லதாப் போச்சு போ, தொல் லையே கிடையாது” என்று கைகளை உதறினாள் முருகன்.

“ஆமாண்டா. ஆம்பளே புள்ளே ஒனக்கு சம்பாதிச்சு போடப்போவது. பொம்பளே புள்ளே சம்பாதிக்காமே இருக்கப் போவுதாக்கும். என்னமோ போ. எல்லாம் ஒரே கழுதேதான்” என்றாள் வள்ளி.

“இருந்தாலும் கட்டிக் காக்கவேண்டிய வேலை கெடையாதே!” என்று மெதுவாகத் தன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“சரி, என்னு பேர் வைக்கலாம்னு இருக்கே? நல்ல புதுப் பேரா சாமி பேரா ஏதாச்சும் பார்த்து வை!”

அறைக்குள் குழந்தை வீரிட்டு அழும் சத்தம் கேட்டு வள்ளி உள்ளே சென்றாள்.

மழைக் காலத்தில் பிறந்த குழந்தையாதலால் குளிரும் பனியும் அதை வாட்டி வருத்தியது. அந்தச் சிறிய அறைக்குள் ஒரு படங்கு சாக்கின் மறைவு தவிர வேறு ஒன்றுமில்லாமல் தவித்தார்கள். காற்றும், இடியும், மின்னலும் அந்தப் புது லயத்தின் தகரக் கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு போவதுபோல் அமக்களப்படுத்தின.

பிறந்த மகனுக்கு அருமையாக மாரிமுத்து என்று பெயரிட்டான் முருகன்.

“மாரிமுத்து நல்ல பேர்தானே? என்னமோ தெய்வானை மாரியாத்தானுக்கு வேண்டிக்கிட்டாளாம். அதுக்காக மாரிமுத்துன்னு பேர் வைக்கச் சொன்னா!”

வள்ளியின் மகள் அஞ்சலை அங்கு நிற்குகொண்டிருந்தவள், கீழ்க் கணக்கில் வேலை செய்யும் மாணிக்கத்தைச் சற்றே நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

மாணிக்கம் தன் கையிலிருந்த கவ்வாத்துக் கத்தியினால் அங்கிருந்த நஞ்சு முருக்கை மரத்தைச் செதுக்கிக் கொண்டு நின்றான். அவனுடைய கண்களும் அடிக்கடி அஞ்சலையின் பக்கம் திரும்பின.

“ஆத்தா, நான் லயத்துக்குப் போறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு விருட்டென்று அஞ்சலை புறப்பட்டாள்.

“சரி நானும் வாரேன்” என்றான் மாணிக்கம்.

மாணிக்கம் தோட்டத்திலுள்ள மற்ற இளைஞர்களை விட நல்ல குணமுடையவன். ஒழுக்கமுடையவன். அதோடு

இளமையின் களை அவன் முகத்திலும், தேகக் கட்டிலும் பிரகாசித்தது. அவனுக்கு முறுக்கான மீசை, உயர்ந்த மேனி, படர்ந்த மார்பு, மிடுக்கான பேச்சு, உறுதியான மனம், வலிமையுடைய கைகள். இதையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது அஞ்சலைக்கு வெட்கம் தானாகவே நிறைந்து கவிந்தது. எதையோ நினைத்து எதையோ செய்துகொண்டிருந்தாள்!

சில தினங்களுக்குள் அஞ்சலைக்கும், மாணிக்கத்துக்கும் அந்தத் தோட்டத்திலுள்ள சிலர் முன்னிலையில் திருமணம் நடந்தேறியது. மாணிக்கத்துக்கும், அஞ்சலைக்கும் நடந்தேறிய திருமணம், வள்ளியின் உள்ளத்தில் புது எண்ண அலைகளை எழுப்பின. எளிமையிலும், வறுமையிலும் அவர்கள் குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வந்தாலும் உள்ளத்தில் வளரும் எண்ணங்களைத் தடைசெய்யவோ, மறுக்கவோ முடியாது என்பதை உணர்ந்தாள். காவேரியின்மீது செங்கமலை கொண்ட ஆசையும் அத்தகையதொன்று என்பதையும் அவள் மனம் எடுத்துக்காட்டியது. முருகனுக்கும் தெய்வானைக்கும் எழுந்த காதலும் அப்படியே என்பதையும் அவள் உள்ளூர உணராமலில்லை. கோர்வையற்ற எண்ணங்கள் அவள் மனதில் உருவகமில்லாமல் தோன்றி மறைந்தன.

“சண்டையும் முடிஞ்சிடிச்சாம். சின்னத் தொரையும் திரும்பி வரப்போராாம்” என்றான் வெட்கமணன்.

“ஆமாம் நேத்து தோட்டத்திலே சொல்லிக்கிட்டாங்க!” என்றான் முருகன்.

“யார் வந்தா என்னு. எங்க பொழைப்பு மாறிடவா போவுது” என்றான் செங்கமலை.

“இருந்தாலும் சின்னத் தொரே இருந்தா இந்த மாதிரி இவங்க நெனைச்சமாதிரி நடப்பாங்களா?” என்றாள் வள்ளி.

அஞ்சலையும், மாணிக்கமும் அடுத்தநாள் புதுக் குடித் தனம் செய்ய, மாணிக்கத்தின் தாய், தந்தையருடன் இருக்கச் சென்றுவிட்டனர். அவர்களுக்கு புது லயன்களிலே காம்ப்ரா ஒன்று கொடுத்திருந்தார்கள். மாணிக்கத்தின் தாய் தந்தையர் இந்தியாவிலிருந்து சமீபத்தில் வந்திருந்தார்கள்.

“சின்னதுரை வந்தால் சொல்லி ஒரு புதுக் காம்ப்ரா கொடுக்கச் சொல்லொணும்” என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் வள்ளி.

மாணிக்கத்தின் அதை மகள் சிட்டு. அந்தத் தோட்டத்திலேயே இருந்தாள். அவனின் தாய் தந்தையருக்கு மாணிக்கம் அஞ்சலையை மணம்முடிப்பது அவ்வளவாக விருப்பமில்லை. இருந்தாலும் மாணிக்கம், அஞ்சலையையே மணமுடிக்கப் போவதாகக் கூறியதும் அவர்கள் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்துவிட்டார்கள்.

அதன் காரணமாக அஞ்சலைக்கும், அவள் மாமன், மாமிக்கும் இடையே எந்தவித மனமாற்றமும் ஏற்படவில்லை. அஞ்சலை நல்ல பெண் என்று அவர்கள் அவளை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

அஞ்சலையின் புதுக் குடித்தனம் வெள்ளிக்குத் தங்கமுலாம் பூசியதைப்போல் சென்று கொண்டிருந்தது.

மாணிக்கமும், அஞ்சலையின் மென்மையான உடல் அழகிலும் எழிலான தோற்றத்திலும் பொங்கிவரும் புது நிலவைப்போல் அமிதமாகப் பொழியும் அவள் பருவமலர்ச்சியிலும், அன்பு ததும்பும் அவள் குணத்திலும் மயங்கிச் சிறிதுகாலம் இன்ப வாழ்க்கையில் கழித்தான்.

சின்னத் துரையும் தோட்டத்திற்குத் திரும்பினான். சின்னத்துரை திரும்பியதும், பெரியதுரை ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு சீமைக்குச் சென்றான். சென்ற மூன்றாம் மாதம் பெரியதுரைக்கு உடல் சரியில்லையென்று வேறு ஒருவரை

அனுப்புவதாகவும், அவர் சின்னத் துரையின் வேலையைச் செய்வாரென்றும், சின்னத் துரை பெரிய துரையாக வேலை செய்யப் போவதாகவும் தோட்டத்தில் பேசிக் கொண்டார்கள்.

யுத்தத்திற்குப் பின் தோட்டத்திலும் வெகுவான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இருட்டிலே நடக்கும் குருடர்களைப் போல் அத்தனை காலமும் அவர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு ஒளிகூட இல்லாமலிருந்தது. ஈந்தத் துன்பத்திலும், தெய்வத்தின் நம்பிக்கையைத் தவிர வேறு எதையுமே நாடமுடியாமல் தவித்தவர்கள். மனிதர்களின்மீது நம்பிக்கை வைக்கு மளவுக்கு மாற்றத்தைக் கண்டார்கள். இருட்டிலும், காற்றிலும், மழையிலும் திசை தெரியாது செல்லும் மனிதனுக்கு ஒரு மெழுகுவர்த்தியைக் கொடுத்ததுபோல், அந்த மாற்றம் தோன்றியது. தாகம், தாகம் என்று கதறும் மனிதனுக்கு ஒருபடி பரல் வார்த்தாற்போலிருந்தது.

காலமும், சூழ்நிலையும் மாறிற்று. ஆனால் வாழ்க்கை நிலை மாறவில்லை.

அத்தியாயம் - 28

சின்னத் துரை மக்லீன் பெரியதுரையானதோடு அவர் சீமையிலிருக்கும்பொழுது மணந்துகொண்ட அவர் மனைவியும் விரைவில் இலங்கைக்கு வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

சின்னத் துரை மக்லீனுக்குப் பதிலாகச் சீமையில் இருந்து மக்கென்னன் என்ற வாலிபன் வந்து சேர்ந்தான். ஓல்லியாகவும் ஓடிசலாகவும், உயர்ந்து வளர்ந்தவனாகவும் காணப்பட்டான். அவனது கழுகு போன்ற கண்கள் கருமை கலந்த வெண்மையில் சிவந்து ஒளிர்ந்தன. உடலுக்குள் ஊடுருவிப் பார்ப்பதுபோன்ற அவன் பார்வை, அந்

தத் தோட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஒரு அச்சத்தையும், அகூயையையும் எழுப்பின. செருக்கான நடையும், மிடுக்கான மீசையும் மட்டுமே அவனை துரை உத்தியோகத்திற்கு லாயக்குள்ளவகைத் தோன்றச் செய்தது.

அவன் வந்த சில மாதங்களுக்குள் எல்லோரும் அவனை வெறுக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

பெரிய கங்காணி, தன் சொந்தத் தோட்டத்தில் ஒரு ஆனை வேலைக்கு வைத்துவிட்டு, இந்தத் தோட்டத்திலேயே இருந்துவிட்டான்.

“ஆமாம். வயசாயிப் போச்சுதானே! பெரியவரும் வரவர சாந்தமாயிட்டாரு” என்று தோட்டத்தில் சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள்.

தனக்கு உதவியாக வைத்திருந்த தன் மருமகனை சின்னக் கங்காணியாகச் சேர்த்ததோடு, “இதெல்லாம் நம்ப ஆள். கவனமாகப் பாத்துக்கோணும். அவங்களுக்கு ஒன்னும் குறை இருக்காமே பாத்துக்கோ” என்று பெரியவர் அடிக்கடி தன் மருமகனிடம் சொல்லி வைத்தார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தோட்டத்திற்கு ஒருநாள் புது வாகனம் ஒன்று சீமையிலிருந்து வந்து சேர்ந்தது. தோட்டத்தினுள் அந்த வாகனத்தைப் பெரியதுரை ஓட்டி வந்தார். சீமையிலிருந்து கப்பலில் கொழும்புக்கு வந்து இறங்கிய அந்த வாகனத்தை அவர் கொழும்பிலிருந்து ஓட்டிக்கொண்டு வரச் சென்றிருந்தார். அந்த வாகனம் ஏதோ ஸ்டோரில் வேலைசெய்யும் யந்திரத்தைப் போல் சத்தம் போட்டுக்கொண்டே ஓடியது. அந்தத் தோட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அது பெரிய வேடிக்கை.

“அதென்ன சாமி அது?” என்று பெரிய கங்காணியிடம் கேட்டதற்கு, “அதுதான் என்னமோ மோட்டார் வண்டிங்கிறதாம். குதிரையிலே போறதக் காட்டிலும் அது வசதியா இருக்குண்ணு சொன்னார் துரை” என்றான்.

அந்த மோட்டார் முதல்நாள் தோட்டத்திற்கு வந்த போது ஏதோ ஒரு பெரிய மனிதரின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் கூட்டத்தைப்போல், எல்லோரும் ஆபீஸ் அருகில் குழுமி நின்றார்கள். துரை அதை ஓட்டிக்கொண்டு வந்து நிறுத்தியதும், எல்லோருக்கும் அதைத் தொட்டுப் பார்க்கும் ஆவல் இருந்தபோதிலும், அதனருகே செல்லப் பயந்து அதை வியப்புடன் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

இந்தப் புதுமை சில நாட்களுக்கு மட்டுமே நீடித்தது. அதற்குப்பின் ஒருநாள் பெரியதுரை, துரைசாணி சீமையிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து இறங்கிவிட்டதாகவும், அவரைப் போய் தன் வாகனத்தில் அழைத்துவரப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். புதிதாக வரப் போகும் துரைசாணியைப் பார்க்கும் ஆவல், அந்தத் தோட்டத்திலுள்ளவர்களைத் தூண்டியது.

வெகு நாட்கள் அவர்கள் காத்திருக்கவில்லை. கங்காணியின் உத்தரவுப்படி துரைசாணியை வரவேற்க, புத்தாடை உடுத்திக்கொண்டு தோட்டத்தின் வாயிலில் கூட்டமாக நின்றனார்களாக இருந்தார்கள்.

கங்காணி கண்டியிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட பூமாலை யுடன் கண்ணனூர் கோட்டணிந்து, கொள்ளைக்காலப் பட்டுச் சரிகை அங்கவஸ்திரத்துடன், குங்குமப் பொட்டும், சந்தனமும் நெற்றியை அலங்கரிக்க, மிடுக்குடன் மீசையை முறுக்கிவிட்டுக்கொண்டு, எல்லோருக்கும் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தார். புதிதாக வரும் துரைசாணிக்கும், தங்கள் அன்பிற்கும், மதிப்பிற்கும் பாத்திரமான துரைக்கும் நன்றிக்கடன் செலுத்துவதை எடுத்துக் காட்ட வேண்டுமென்று பெரிய கங்காணிக்கு உள்ளூர் ஆசை. கணக்குப் பிள்ளை, சின்னக் கங்காணி எல்லோரும் பயந்து, பதுங்கி அவரின் பின்னால் கை கட்டி நின்றனார்களாக இருந்தனர். ஸ்டோர் டீ மேக்கர், கிளார்க் எல்லோரும் தங்கள் அந்தஸ்தையும், அதிகாரத்தையும் எடுத்துக்காட்ட இதுதான்

சந்தர்ப்பம் என்று எண்ணியவாறு, மற்றவர்களை அலட்சியமாகப் பார்த்தவாறு நின்றனர்.

தோட்டத்தில் இதுதான் முதல்தடவையாக இத்தகையதொரு அதிசயம் நடக்கிறதென்ற எண்ணத்துடன் தொழிலாளர்கள் துருதுருத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“டேய், காட்டுப் பயங்க மாதிரி வந்து முன்னாடி விழக்கூடாது தெரியுமா?” என்று கங்காணி அடிக்கடி சத்தம் போடுவார்.

“ஆமாம். துரைசாணி என்னு நெனைச்சிக்குவாங்க. ஒழுங்காகவே இருக்கப் பாருங்க” என்பான் கணக்கப் பிள்ளை.

அதற்குள் சின்னத் துரை தன் குதிரையில் வந்து சேர்ந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் ஒரு அமைதி நிலவியது. எல்லோரும் சற்று அடக்கத்துடன் நின்றார்கள். கங்காணியார் மட்டும் தன் குடையைத் தரையில் அழுத்தியவாறு சிறிது அதிகாரத்துடன் நின்றார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பெரிய துரையின் மோட்டார் வண்டியின் சத்தம் கேட்டது. இரும்புக் கேட்டு திறக்கப்பட்டது.

“டேய் மேளம்! மேளம்! மேளம்! வாசிக்கச் சொல்லு” — கங்காணி கத்தினார்.

“இங்கே இருந்து ஊர்வலமாகப் போவனும்” என்று கங்காணி பெரிய துரையிடம் கண்டிப்பாகக் கூறினார். பெரியதுரை கங்காணியின் வார்த்தையை மறுக்கமுடியாமல் விழித்தார். தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவள் ஏனோ ஒரு அலட்சியப் பார்வையை அவர்கள் மீது அள்ளி வீசினாள். தன் கணவனிடம் ஏதோ முணுமுணுத்தாள். அவன் சமாதானப்படுத்த என்ன வேலா சொன்னான்.

“நாங்க காரிலேயே போகிறோம்” என்றான் துரை.

“சரி கொஞ்சம் இறங்கி பூமாலையே வாங்கிக்கச் சொல்லுங்க” என்றார் கங்காணி.

இருவரும் இறங்கிப் பூ மாலையைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் காரில் ஏறி உட்கார்ந்தனர். சின்னத் துரை கை குலுக்கி ஏதோ சொன்னான். இருவரும் சிரித்தனர்.

ஊர்வலம் பங்களாவை அடைந்தது.

காரிலிருந்து பெட்டி, பெட்டியாக சாமான்கள் இறங்குவதை எல்லோரும் வியப்புடன் பார்த்தனர். குழந்தைகள் துரைசாணியின் அருகில் சென்று அவளின் வெண்மையான முகத்தையும், பொன்னிறக் கேசத்தையும் ஆச்சரியம் பொங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“போங்க! போங்க!” என்று அவர்களை விரட்டி அடித்தும் பயனில்லை. அவர்கள் போகிறப்போலில்லை.

பங்களாவை அடைந்து சின்னத் துரை துரைசாணியை இறக்கிவிட்டான். எல்லோருமாக உள்ளே சென்றுவிட்டனர். பெரியதுரை மட்டும் வெளியே வந்து கங்காணியிடம் நன்றி கூறினான்.

அவர்கள் உள்ளே சென்ற பின்னர் கூட்டம் கலைந்தது. ஆனால் வள்ளி மட்டும் மரங்களிடையே பதுங்கியவளாய் அங்கு நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

“ஆத்தா லயத்துக்கு வரலையா” என்றான் முருகன்.

“நீ போ. நான் வாரேன்” என்றாள் வள்ளி.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மீண்டும் பெரிய துரை வெளியேவந்து வாசலை சுற்றுமுற்றும் பார்வையிட்டான்.

வள்ளி மெதுவாக வெளியேவந்து அவன் கண்களில் படுமாறு நின்றாள்.

“என்னு வள்ளி?”

“ஒண்ணுமில்லே!” என்று கூறியவாறு வள்ளி வாசலைத் தாண்டி அவனருகில் சென்று மடியில் வைத்திருந்த வெற்றிலைப் பொட்டலத்தை எடுத்து அவனிடம் குனிந்து நீட்டினாள்.

“இதென்னு இது?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள்.

“ஒங்க வீட்டு தொரசாணிக்கு” என்று அவன் காலைத் தொட்டு வணங்கிக் கொடுத்தான்.

“இதென்னு பயித்தியம்!” என்று கூறிக்கொண்டே அந்த வெற்றிலை மடிப்பை வாங்கிப் பிரித்தான். அதில் பாக்கும், மஞ்சளும், ஒரு வெள்ளிப் பணமும் மின்னிக் கொண்டிருந்தன! சற்று தயங்கியவாறு ஆச்சரியத்துடன் அதையே கூர்ந்து நோக்கினான் துரை.

நிமிர்ந்து வள்ளியைப் பார்த்தான். வள்ளியின் கண்களில் இரண்டுதுளி கண்ணீர் துளிர்ந்து நின்றது.

அவளிருக்கும் நிலைமையில் இதை எப்படிச் சேர்த்து வைத்தான் என்று வியந்தான். இருப்பினும், அவள் அன்பின் காணிக்கையான அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கக் கூடாது என்று எண்ணியவனாய், “ரொம்ப நன்றி” என்றான். அவள் ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பி விருட்டென்று சென்று மறைந்தாள்.

ராசிக்கொள்ளை தோட்டத்தில் பல முக்கிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. சீமையில் தேயிலையின் விலை திடீரென்று வீழ்ந்துவிட்டது. தோட்டத்தில் ‘நஷ்டம்! நஷ்டம்!’ என்ற குரல் பரவிற்று. சீமையிலிருந்த முதலாளிகள், தொழிலாளிகளைக் குறைக்கவேண்டும் என்று அவசரப்படுத்தினார்கள். எல்லோருக்கும் சம்பளம் கொடுக்க முடியாது என்று கூறி எழுதிவிட்டார்கள்.

தோட்டத்து அதிகாரிகள் விழித்தார்கள். ஆனால் முதலாளிகளின் ஆணையை மறுக்கமுடியாத நிலையில் வயது சென்ற தொழிலாளிகளை வேலையைவிட்டுத் திடீரென்று நீக்கினார்கள்.

ராசிக்கொள்ளை ராசாத் தோட்டத்தில் வேலை இழந்த நூற்றுக்கணக்கான வேலையாட்களுள் செங்கமலையும் ஒருவகை இருந்தான்.

வள்ளியின் மனம் இடிந்தது. துரையிடம் சென்று முறையிட்டான்.

“அவன் குடிகாரன்! வேலை ஒழுங்கா செய்றதில்லை போ!” என்று பெரியதுரை சொல்லி வள்ளியை விரட்டி விட்டான்.

வள்ளியின் மனம் குமைந்தது. அந்தச் சமயத்தில் அஞ்சலை ஒருநாள் அவளிடம் ஓடோடிவந்து “ஆத்தா அய்யா மச்சானையும் கள்ளுக்கடைக்கு கூட்டிப்போவது. நீதான் வேண்டாம்னு சொல்லி வை. அதுக்கிட்டே சொன்னா சண்டைக்கு வருது. வரவர ரொம்ப மோசமாப் போவது” என்று முறையிட்டான்.

தான் பெற்ற மகளின் மன வேதனையை நினைக்க வள்ளியின் மனம் குன்றிக் குறுகியது.

அன்று மாலை செங்கமலையிடம் சண்டை போட்டான்.

“நீதான் கெட்டு குட்டிச்சவராப் போனே. நீ நாசமா போனதுமில்லாமே அவனே வேறே ஏன் கெடுத்துதொலைக்கிறே” என்று கத்தினான்.

“நானா கெடுக்கிறேன்? அவனாத்தான் கெட்டுப்போயிட்டானே!”

“ஓனக்குத்தான் வேலையில்லேன்னு அவன் சம்பாதிக்கிறதையும் வாங்கி குடிக்கிறியாக்கும்” என்று எரிந்து விழுந்தான்.

அவன் கேட்டபாடில்லே. மாணிக்கமும் அடிக்கடி நாட்டிற்குச் சென்று குடித்துவிட்டுவர ஆரம்பித்தான். இந்தச் சமயத்தில், துரைமார் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து, தொழிலாளி நாட்டிற்குப் போய் குடித்துவிட்டு வருவதால் தோட்டத்தில் களவு அதிகமாகிறது என்று தோட்டத்தின் ஒரு கரையில் கள்ளுத் தவறணை ஒன்று ஆரம்பிப்பது என்று தீர்மானித்தார்கள். விரைவில் ஒரு கள்ளுத் தவறணை தோட்டத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

“முருகா ஒனக்குத் தெரியுமா சேதி” என்று லட்சுமணன் ஒருநாள் வேலையைவிட்டுத் திரும்புகையில் முருகனை வழியில் சந்தித்துக்கேட்டான்.

“என்னா?” என்றான் முருகன்.

“அந்த மாணிக்கம் பய குடிச்சிப்புட்டு அந்த சிட்டு வோடே திரியிறுனாமே! அதுவா?”

“ஆமாம், நான் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு நாளைக்கு நல்லா ஒதைக்கணும். அப்பத்தான் சரிக்கு வருவான்.”

“ஃ! ஃ! அப்படி செஞ்சுபுடாதே. நம்ப மானம் போயிடும்” என்றான் முருகன்.

“மானம் இப்பமட்டும் போவாமேயா இருக்கு?” என்று ஆத்திரம் பொங்கக் கூறினான் லட்சுமணன்.

“சரி, நான் பாத்து நல்லபடி சொல்லி வைக்கிறேன். நீ நம்ப லயத்துக்கு வாரியா? தேத்தண்ணி குடிச்சுட்டு போயேன்.”

“வேணும். நான் போய் குளிக்கணும்” என்று சொல்லிவிட்டு லட்சுமணன் ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடந்தான். வழியில் சிட்டு குளித்துவிட்டு திரும்புவதைப் பார்த்து அவள் அருகில் சென்று;

“சிட்டு, என்னா ஒரு மாதிரியா இருக்கே?” என்றான்.

“ஒன்னுமில்லே. எனக்கென்னு?” என்று வெடுக்கென்று பதில் கூறிவிட்டு மேலே நடக்க முயன்றாள் சிட்டு.

“அட கொஞ்சம்தான் நில்லேன். என்னே பாத்தா மாணிக்கம் மாதிரி முடுக்கா இல்லியா?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டாள்.

“ஃ!வாயே மூடு. ஒனக்கென்னு என் மச்சானேபத்தி வந்திருக்கு” என்று மேலும் நடக்க முயன்றாள்.

“என்னு ஓடப்பாக்கிறியே? கலியாணம் கட்டின பிறவு மச்சான் வேறே யாருக்கோ சொந்தமாயிட்டான்னு தெரியுமா? என்னையே மச்சானு அழச்சா ஆவாதா என்னு?” கிண்டலாகப் பேசினாள்.

“வழிவிடுறியா என்னு?”

“விடாட்டா என்னு பண்ணுவே? சத்தம் போடுவியாக்கும்?”

“சும்மா வழியேவிடு தெரியுமா?”

“விட முடியாது. சிட்டு நான்..... நான் சொல்றபடி கேளு. மாணிக்கத்தே சும்மா விட்டுப்படு. நான் வேணும்னா ஒன்னை கட்டிக்கிறேன். ஒனக்கு பிடிக்கல்லேன்னா வேறே யாராச்சும் பாத்து வைக்கிறேன். தெரியுமா?” என்றாள் நயமாக.

“அட! ஒங்கொப்பரானே! அவ்வளவுக்கு வந்துட்டியா? ஆளப்பாரு ஆனே... எனக்கு மாப்பிள்ளே பாத்து வைக்கிற ஒன் மவுசே!”... என்று மோவாய் கட்டையை இடித்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“மருவாதையா நான் சொல்றபடி செஞ்சினா, ஆச்சு. இல்லாட்டா தெரியுமில்லே! கவனம். நான் யாருன்னு ஒனக்கு சரியா தெரியாது” என்று சொல்லிவிட்டு அவளை விழுங்கிவிடுபவன் போல் ஆத்திரம் மேலோங்கப் பார்த்த

தான். பின் மெதுவாக அவள் போவதற்கு வழியை விட்டான்.

சிட்டு அன்று மாணிக்கத்திடம் இந்தச் சம்பவத்தைச் சொல்ல மாணிக்கம் அஞ்சலையிடம் வந்து சண்டைபோட்டான்.

அஞ்சலைக்கும் மாணிக்கத்திற்கும் மூன்று குழந்தைகள் பிறந்ததும், துரையிடம் கேட்டு கங்காணி புதிதாகத் தகரம் போட்ட லயங்களில் ஒரு காம்ப்ரா கொடுத்திருந்தான். அதனால் அஞ்சலை தனிக் குடித்தனம் நடத்திவந்தான். அவள் லயத்திற்குக் கீழே இருக்கும் லயத்தில்தான் சிட்டு தன் தாயுடன் இருந்து வந்தாள்.

மாணிக்கம் குடி வெறியில், “ஓன் அண்ணன் என்னுன்னு நெனைச்சிக்கிட்டிருக்கான். எவ்வளவு துணிச்சல் இருந்தா சிட்டுக்கிட்டே போய் கண்ணாபிண்ணுன்னு பேசியிருப்பான். இருக்கட்டும் அந்தப் பயலே என்னு பண்ணுறேன்னு பாரு” என்றான்.

“என்னு ஓனக்கு அவளேப்பத்தி சொன்னு பொத்துக்கிட்டு வருது. அவள் என் குடியே கெடுக்கிறதாயில்லாமே வக்காளத்து வேறயாக்கும்! நீ ஒரு மனுஷனாட்டம் பேச வந்துட்டே, பேச...”

“என்னாடி சும்மா இருக்க வாய் கூடுதே! ஏது” என்று அவளை எட்டிப் பிடிக்கத் தாவினான். அவள் நகர்ந்து தூர விலகி நின்றுகொண்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

“சீ! நீ ஒரு மனுஷனாட்டம் அடிக்க இல்லே கை ஓங்குது. அடிச்சினு பாரு... இந்த வெறகு கட்டேயிலே சாத்திப்புடுவேன்” என்று அருகிலிருந்த விறகுக் கட்டை ஒன்றை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டாள்.

அதற்குள் வாசலில் யாரோ “மாணிக்கம்! மாணிக்கம்!” என்று அழைக்கும் சத்தம் கேட்டு வெளியே சென்

றான் மாணிக்கம். வெளியே சிட்டுவின் தாய் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

“என்னமோப்பா. எங்களாலே ஒனக்கென்னாத்துக்கு வம்பு. நீ மொதல்லே பேசாமே சிட்டுவே கலியாணம் செஞ்சிருந்தேன்னா இந்த வம்பெல்லாம் எதுக்கு? நான் வேறே மாப்பிள்ளை பாத்து முடிக்கப் போறேன்!” என்று தன் குரலில் ஆவல் நிறைந்திருப்பது போல் நடித்தாள்.

“ஏன் அத்தே இந்தப் பிசாசுக்காக, நீ அழுவணும். வா” என்று தன் அத்தையுடன் நடந்து சென்றான் மாணிக்கம்.

அஞ்சலைக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. குமுறிக் கொண்டு வந்த எரிமலையை அடக்கிக் கொண்டு மடமட வென்று சிட்டுவின் லயத்திற்குச் சென்றாள்.

அங்கு சிட்டு வாசலைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் பொங்க நின்றாள். அவள் தாயும், மாணிக்கமும் உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

பேச வந்ததை மறந்தவளாய் பிரமித்துப் போய் வெளியே நின்றாள் அஞ்சலை.

“என்ன வேணும் ஒனக்கு” என்றான் மாணிக்கம்.

“எனக்கா! இந்த மானம் கெட்டவளே கேட்டுட்டு போலாம்னு வந்தேன். என் புருஷனை இவ வச்சிக்கணும்னா நாடகம் எதுக்கு நடத்தணும்? ஏதாச்சும் ரோட்டிலே ஒக்காந்து பிச்சே எடுக்கலாம். இப்படி நாய் மாதிரி வயிறு வளக்கறதேவிட! வேசே!” என்று காரி உமிழ்ந்தாள்.

“என்னாடி பேயாட்டம் ஆடறே. ஒனக்கென்னாடி? நான் எங்கே வேணும்னாலும் போவேன். நீ என்னாடி கேக்கறது?”

“நான் கேக்காமே அவளா கேட்பா?” என்றாள் அஞ்சலை.

“என்னு ரொம்ப பேசிக்கிட்டே போறியே” என்று சிட்டு எதிர்த்துக்கிட்டு வந்தாள். அதற்குள் அந்த லயத்திலிருந்தவர்கள் அங்கே கூடிவிட்டார்கள்.

“மருவாதையா போறியா? இல்லே” என்று கையை ஒங்கிக்கொண்டு வந்தான் மாணிக்கம். அதற்குள் முருகனிடம் யாரோ போய் இந்தச் செய்தியைச் சொல்லவும் முருகன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். ஆற்றங்கரையிலிருந்து குளித்துவிட்டுப் போகும் லெட்சுமணனும் சந்தடியைப் பார்த்து அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“அஞ்சலே, நீ ஏன் இங்கே வந்தே? லயத்துக்குப் போ” என்று முருகன் அஞ்சலையிடம் கடிந்துகொண்டான்.

“அவளுக்கு வக்காளத்துப் பேச ஆண்ணேன் வந்துட்டான்” என்று ஏளனமாகச் சொன்னான் மாணிக்கம். அவன் கண்களிலிருந்து செக்கச் சிவந்த நெருப்புக் கனலைப் போல் தீப்பொறி பாய்ந்தது.

“மருவாதையா வாயே மூடிக்கிட்டு இரு. என் கோபத்தைக்கிண்டாதே” என்றான் முருகன்.

“அடேயப்பா இவன் பெரிய மனுசன். இவன் கோபத்தேக் கிண்டக்கூடாதாமே!”

“ஏண்டா உள்ளுக்கிருந்து பேசறே பொட்டச்சி மாதிரி. வெளியே வந்து பேசு” என்று குறுக்கிட்டான் லெட்சுமணன்.

“ஓகோ நீ வேறே கொசுற வந்திருக்கியோ நாய்க்கு குலாம். அதுக்கு ஒரு மருத்துவமாம்.”

“ஃ! வெக்கங்கெட்டவனே!”

“சரி வா அண்ணே போகலாம். அது எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டும். அந்தப் பொட்டை நாயோடு தொலையட்டும்” என்று இந்த விவகாரம் எங்கு முத்தி

விடப்போகுதோ என்று எண்ணி லட்சுமணனின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள் அஞ்சலை.

“அந்தக் கழுதைக்கு எங்கே வெட்கம்! நனைஞ்சக் கோழி, கருப்பனோடு திரிஞ்சா, அப்புறம் மாடசாமி கெடச்சான். இப்ப மாணிக்கம். இன்னம் கொஞ்ச நாள் போன இல்லே தெரியும்.....! வேசே!” என்றான் லட்சுமணன்.

“சும்மா இருடா” என்றான் முருகன்.

“அவனே சும்மாவா விடுறது? பொறுக்கிப்பயலே” என்று ஆவேசம் பிடித்தவன் போல் கூரையில் சொருகியிருந்த வெட்டரிவானை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தான் மாணிக்கம்.

“என்னடா? வெட்டிறிவியா? வெட்டு பார்ப்போம்” என்று எதிர்த்துச் சென்றான் லட்சுமணன்.

“வேண்டாம்! வேண்டாம்!” என்று கூட்டத்திலுள்ள வர்கள் தடுக்கமுன்வந்தார்கள். மாணிக்கமும், லட்சுமணனும் ஒருவரோடு ஒருவர் கொழுவி, பிணைந்து, கீழே விழுந்து புரண்டார்கள். முருகனும் மற்றவர்களும் எவ்வளவு தடுத்தும் விட்டபாடில்லே. இருவரும் மீண்டும் எழுந்து கைகலந்தார்கள். மாணிக்கம் தன் மிருகப் பிடியிலிருந்து வெட்டரிவானைப் பிடி தவறவிடவில்லை. அங்குமிங்குமாக இழுத்தவர்களைத் திமிறி மாணிக்கம் வெட்டரிவானை ஓங்கித் தன் பலத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு விட்டெறிந்தான்! லட்சுமணன் ஒருகணம் தலை குனிந்தான். அந்த நேரம் அந்த வெட்டுக்கத்தி அவன் தோளில் உராய்ந்து சென்று அவன் பிடி நின்றுகொண்டிருந்த சொக்கலிங்கம் என்னும் தொழிலாளியின் கழுத்தில் பட்டு அவன் கழுத்தைப் பாதி செய்துக்கிக்கொண்டு போய்த் தரையில் விழுந்தது.

“அய்யோ! ஆத்தா! அம்மா!” என்ற அலறலுடன் சொக்கலிங்கம் வெட்டிச் சாய்த்த மரத்தைப் போல் கீழே விழுந்தான்.

“அட பாவி! அட பாவி! நீ நாசமா போக!” என்று கூட்டத்திலுள்ளவர்கள் கத்திக்கொண்டு காயம்பட்டவன் அருகில் குழுமினார்கள்.

சொக்கலிங்கம் கழுத்திலிருந்து ரத்தம் குபுகுபுவென்று பெருக்கெடுத்து ஓட ஆரம்பித்தது. சொக்கலிங்கம் மூச்சுப் பேச்சின்றிக் கிடந்தான்.

“ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போங்கள்! ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போங்கள்” என்று கத்தினார்கள். சொக்கலிங்கத்தின் இனத்தவர் மாணிக்கத்தைச் சித்திரவதை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அதற்குள் கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளைக்குக் குழப்பத்தைப் பற்றி தாக்கல் எட்டி அவர்கள் ஓடோடியும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள்” என்று கங்காணி கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு வந்தான். இல்லாவிட்டால் மாணிக்கத்தை அடித்துக் கொன்றிருப்பார்கள்.

“வா. நம்ப சொக்கனே ஆசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போவோம்” என்றான் முருகன். கூட்டத்திலுள்ளவர்கள் இருவர் சேர்ந்து சொக்கலிங்கத்தைத் தூக்கி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுசென்றார்கள். அவன் கழுத்தில் யாரோ கொடுத்துதவிய பழம் வேட்டியைச் சுற்றிக் கட்டியும் இரத்தம் வழிந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“மாணிக்கத்தைப் போலீசுக்குத்தான் பாரம் கொடுக்கணும்” என்றான் கணக்கப்பிள்ளை.

“ஆமாம். இது எப்படி நடந்துச்சு” என்று கேட்டார் கங்காணி.

“அய்யோ வேண்டாம்! வேண்டாம். அது ஏதோ குடிவெறியிலே தெரியாமே பண்ணிப் புடுச்சு” என்று கங்காணியின் காலில் விழுந்து கதறினாள் அஞ்சலை.

“நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சொக்கலிங்கம் உயிர் பொழைச்சான்றா சரி. இவ்வாட்டி ஆபத்துதான். எப்படியும் தோரே மாணிக்கத்தே போலீசுக்குத்தான் அனுப்பச் சொல்லுவார்” என்றார் கங்காணியார்.

“அடிபாவி! ஒன்னாலே வந்த வெனைதானேடி” என்று சிட்டுவைப் பார்த்து மாரிலே அடித்துக்கொண்டு கதறினாள், துடித்தாள், கெஞ்சினாள், மன்றாடினாள். ஒன்றிற்கும் செவிசாய்க்கவில்லை. மாணிக்கத்தின் குடிவெறி தெளிந்து விட்டது. ஏதோ சித்தப்பிரமை பிடித்தவன்போல் கல்லாய்ச்சமைந்து நின்றான்.

எல்லோருமாக அவனை ஆபீசுக்கு இழுத்துச் சென்றார்கள்.

அதற்குள் வள்ளிக்கும் செய்தி எட்டி ஓடோடிவந்தாள்.

“வா. தங்கச்சி வா போவோம்” என்று அஞ்சலையை இழுத்தான் லெட்சுமணன். அவன் கழுத்திலிருந்து லேசாக இரத்தம் கசிந்து தோளில் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

“ஏண்டா லெட்சுமணா! என்னடா நடந்தது” என்று அலறி அடித்துக்கொண்டு வந்தாள் வள்ளி.

“வா! லயத்துக்குப் போய்ப் பேசலாம்” என்று பலவந்தமாக அஞ்சலையை இழுத்துச் சென்றான் லெட்சுமணன்.

அத்தியாயம் - 30

“முருகா! சொக்கலிங்கத்துக்கு எப்படியிருக்கு?” என்று கேட்டாள் வள்ளி. முருகன் அப்பொழுதுதான் ஆஸ்பத் திரியிலிருந்து திரும்பியிருந்தான்.

“சொக்கலிங்கம் இன்னம் கொஞ்ச நேரத்திலே செத்துப் போயிடுவான்னு டாக்டரையா சொன்னார். அவனுடைய சொந்தக்காரங்களை வந்து பாத்துட்டுப் போகச் சொன்னார்” என்று தலை குனிந்தவாறு சொன்னான் முருகன். வள்ளியின் இதயத்தில் யாரோ ஓங்கி ஒரு ஆணியை அறைந்ததுபோலிருந்தது. வாசலருகில் நின்றுகொண்டிருந்தவள் அப்படியே கீழே உட்கார்ந்தாள். அவளுக்குப் பேச நா எழவில்லை.

“மாணிக்கத்தை கண்டி போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு கொண்டுபோயிருக்காங்க.” முருகனின் தொண்டையில் வார்த்தைகள் சிக்குண்டு வெளிவரத் தயங்கின.

வள்ளிக்கு ஏதோ ஒரு இனம் தெரியாத பேய் தன் சித்த மண்டலத்திற்குள் புகுந்து கிடு கிடாய்ப்பது போலவும், ஆயிரம் ஆயிரம் பேய்கள் தன்னைப் பற்றி இழுத்து அதல பாதாளத்திற்குள் தள்ளுவது போலவும் இருந்தது. பேசவோ, சிந்திக்கவோ அவளுக்கு முடியவில்லை. எல்லாமே சூன்யமாகிவிட்டது போல் தோன்றியது.

“அஞ்சலே கிட்டே நீதான் சொல்லணும்” என்றான் முருகன்.

“நானா! நானா! நான் ஒரு பாவி. என்னைப் போய் சொல்லச் சொல்றே! அடபாவிகளா! எல்லாருமா சேந்து என் புள்ளே வாழ்வையே நாசம் பண்ணிட்டிங்க

ளேடா'' என்று தலைமயிரைப் பிய்த்து பிடுங்கிக்கொண்டு பேய் பிடித்தவள் போல் கதறினாள். தரையில் தலையை மோதிக்கொண்டு கத்தினாள்.

“அத்தே வேண்டாம்!” என்று தெய்வானை அழுது கொண்டே சமாதானம் கூறினாள். “நீ ஆத்தாவே பாத்துக்கோ. நான் போய் அஞ்சலேயே பாத்துட்டு வாரேன்” என்று கூறிவிட்டு அஞ்சலையின் லயத்தை நோக்கி விரைந்தாள்.

அங்கு லட்சுமணன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அஞ்சலை உருக்குலைந்த தோற்றத்துடன் குமுறும் எரிமலை போல் சீறிச்சினந்து கொண்டிருந்தாள்.

“போங்க எனக்கு ஒருத்தரும் வேண்டாம்! என் சாதி சனம் எல்லாம் செத்து மடிஞ்சு போச்சன்னு எழவு கொண்டாடுறேன். போய்த் தொலைங்க. என்னே நிம்மதியா சாகவிடுங்க” என்று ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள் அஞ்சலை. தெய்வானை எவ்வளவு சமாதானம் கூறியும் அவள் கேட்டபாடில்லை.

மாலைப்பொழுது கழிந்து, எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது வெளியே லேசான பனிமூட்டம் பரவி மிதந்து சென்றது. இருள் மண்டியிருந்த அந்த காம்பராவுக்குள் தெய்வானை விளக்கு ஏற்றி வைத்தாள். அங்குமிங்குமாகப் பாய்ந்து பதுங்கிக் கிடந்த அஞ்சலையின் குழந்தைகள் தெய்வானையின் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவளிடம் ஒட்டிக் கொண்டார்கள்.

“துரை ஒங்களே கூட்டிவரச் சொன்னார்” என்று ஆள் வந்து கூறியதும்,

முருகனும், லட்சுமணனும் ஆபீசுக்கு ஓடோடிச் சென்றனர். அவர்கள் திரும்பிவர வெகுநேரமாகிவிட்டது.

“அவன் செத்துவிட்டான்!” என்ற இரண்டு சொற்கள் இரவின் அந்தகாரத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு அஞ்சலையின் உள்ளத்தைத் தாக்கின. தூக்கத்தையும் கலைத்து அவளை அலறி அடித்துக்கொண்டு எழுந்திருக்கச் செய்தன. அவளின் கால்கள் பலமிழந்துவிட்டன. சுவரைப் பிடித்தபடி நிலத்தில் சாய்ந்தாள். நினைவு இழந்து மயங்கிவிட்டாள்.

அஞ்சலைக்கு நினைவு வந்தபோது பயித்தியம் பிடித்தவள் போல் அங்குமிங்குமாக பார்வையைத் திரியவிட்டாள். தகர விளக்கின் புகை சூழ்ந்த ஒளியில் அருகில் நின்றவர்களின் உருவங்கள் பிசாசுகள் போல் அவளின் கண்களுக்குத் தோன்றின.

“போங்கள்! எனக்கு இங்கே ஒருத்தரும் வேண்டாம். போங்கள் ஒங்க வேலையை பார்த்துக்கிட்டுப் போங்கள்” என்று தன் கைகளில் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு வீறிட்டுக் கத்தினாள்.

எத்தனை சமாதானம் கூறியும் அவள் ஆறுதலடையவில்லை. இறுதியில் களைத்துச் சலித்துப் போய் நித்திரையின் அரவணைப்பில் தன்னை இழந்தாள்.

தன் வீட்டாரை அஞ்சலை அடியோடு பார்க்க மறுத்ததோடு அவர்களை தன் லயத்திற்குள் வரவிடவும் மறுத்து விட்டாள்.

வழக்கு கண்டியில் நடந்தது. சாட்சியம் கூற, அஞ்சலை, லட்சுமணன், முருகன் மூவரும் சென்றார்கள். அன்றுதான் முதன்முறையாக அஞ்சலை தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே சென்றிருந்தாள். மாணிக்கம் சிறையில் அடியோடு மாறியிருப்பதைக் கண்ட அவளின் உள்ளம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவன் இளைத்துக் கறுத்துப் போயிருந்ததோடு, சிறிய தாடியும் வளர்ந்திருந்தது. கண்கள் குழி விழுந்திருந்தன. எதையோ ஒரு அரிய பொருளைப் பறி கொடுத்தவன் போல் ஏக்கத்துடன் காட்சியளித்தான்.

அஞ்சலை விம்மிவிம்மி அழுதாள். தன் வாழ்க்கை இவ்வாறு முடியவேண்டுமா? என்று தான் நம்பியிருந்த தெய்வத்தை நொந்து கொண்டாள்.

மாணிக்கத்தின் கைகளில் கனத்த இரும்பு விலங்குகள் தொங்கின. கைகளை அவன் அசைக்கும் பொழுது கணீர் கணீரென்று அவை போட்ட சத்தம் அஞ்சலையை அதிரச் செய்தது.

அஞ்சலையைக் கண்ட மாணிக்கத்திற்கும் கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது. சிட்டுவையும் சாட்சியத்திற்கு அழைத்தார்கள். அவள் தன் தாய் தந்தையருடன் வந்திருந்தாள். மாணிக்கத்தின் நிலையைப் பற்றிக் கவலைப்படாதவளாகக் காட்சியளித்தாள்.

வழக்கு சீக்கிரமே முடிவடைந்தது. சொக்கலிங்கத்தைக் கொலை செய்ததிற்காக மாணிக்கத்திற்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

அத்தியாயம் - 31

“அய்யா நாட்டுக்குப் போய் இரண்டு நாளாச்சு. இன்னம் வரலியே” என்று விசனத்துடன் சொல்லிக் கொண்டான் முருகன்.

“ஆமாம், அதுக்கென்னவாம். போன வாரம்தான் சம்பளத்தே சண்டே போட்டு வாங்கிக்கிட்டுப் போச்சு! அது முடியுமட்டும் குடிச்சுத்தள்ள வேணுமா?” என்றுள் வள்ளி வாயில் வெற்றிலையை அடக்கிக்கொண்டு.

அவள் மேலும் தொடர்ந்தாள்:-

“நானும் வரவரப் பாக்கிறேன். ஒன்றுமே சரியாயில்லை. அந்தப் புள்ளே அஞ்சலே ஒருத்தரையும் நாடவிடமாட்டேங்குது. அது நிலையே யோசிக்கப் போனுவயிறே பத்திக்கிட்டு வருது. புள்ளேயும், குட்டியுமா அவசிறு வயசிலே இப்படி ஆயிடுவான்னு நான் கனகூட காணல்லே.”

“அது சரி! நம்ப என்னு பண்ண முடியும்? என் சம்பளத்திலே ஏதாச்சும் வேணுமானனு கேட்டேன். வேணும்னு கண்டிப்பா பேசுது. அந்தப்பய லட்சுமணனும் அப்படியும் இப்படியும் திரியிருன். அடுத்தக் கெழமையிலேயிருந்து தொரே என்னமோ ஆபீசிலேயே வச்சி சம்பளம் போடப் போறாங்களாம். புதுசா என்னமோ அரசாங்கம் சட்டம் கொண்டுவந்திருக்காம்!” என்றான் முருகன்.

“அது ஒன்னுதான் கொறை. ஆத்துக்குப் போன தைலையம்மே வந்துட்டாளா? அந்தப்பய லட்சுமணன் ஒரு காசு கொடுக்காமே சோக்கு பண்ணறான்.”

“ஆமாம். நான் சம்பாதிக்கிறதே எல்லாம் ஒன்புருஷன் கள்ளுக் குடிக்க குடுக்கணுமாக்கும்” என்று வள்ளியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அங்கு வந்த லட்சுமணன் கேலியாகக் கூறினான்.

“சரி! வாயே அடக்கிப் பேசு” என்றான் வள்ளி எரிச்சலுடன்.

“நான் வாயே மூடித்தானிருக்கிறேன். ஊர் வாயே போய் மூடு போ! எங்கப்பன் அங்க கள்ளு குடிக்கக் காசில்லாமே ரோட்டிலே பிச்சையெடுக்கிதாம். போதும் எல்லாம் போய் இப்பப் பிச்சையெடுக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி” என்று ஆத்திரம் பொங்கக் கூறினான் லட்சுமணன்.

“என்னு சொன்னே? பிச்சே எடுக்குதா? யார் சொன்னது? ஒனக்கென்ன பயித்தியமா?”

“பயித்தியம் ஒண்ணுமில்லே, சம்பாதிக்க வழியில் வேன்னு வேறே என்னு பண்ணுவாங்களாம்? இத்தனே காலம் உழைச்சு முடிச்சு சாகப்போற காலத்திலே வேலையில்லேன்னு விரட்டி அடிச்சா, பிச்சேதானே எடுக்கணும். சாப்பாட்டுக்கு வேறே வழி என்னுவாம்? இப்ப வேலையே விட்டு தள்ளிப்பட்டவங்க எத்தனே பேர் பிச்சே எடுக்கிறுங்க தெரியுமா? நாட்டிலே போய்ப் பாரு” என்று லட்சுமணன் கத்தினான்.

“போடா. எனக்குச் சொல்ல வந்துட்டான். என் உசிரிருந்து உழைக்கும்ட்டும் என் ஊட்டுலே யாரும் பிச்சே எடுக்க வேண்டியதில்லே” உறுதியாக இரைந்து கூறினான் வள்ளி.

“அது சரி! ஒணக்கே பத்தாது நீ சம்பாதிக்கிறது. அப்புறம் எப்படி நீ மத்தவங்களே வச்சி சோறுபோடப் போறே! சரி, நான் இருட்ட முந்தி நாட்டுக்குப் போயிட்டு வாரேன். இந்த ஞாயித்துக் கிழமை சந்தைக்கு நம்ப தோட்டத்திலே போட்ட காய்கறியே அறுத்துக்கிட்டு கொண்டு போவலாம்னு இருக்கேன்.”

“ஆமாம். அதையும் வித்து என்னு பண்ணப் போறியாம்?”

“என்னமோ பண்ணறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே தேயிலைச் செடிகள் செறிந்திருந்த பாதையில் இறங்கிச் சென்றுவிட்டான்.

வள்ளிக்கு லட்சுமணன் சொல்லிய செய்தி அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. தன்னையும் அறியாமல் அவளுக்கு அழகையும் ஆத்திரமும் பொங்கிற்று. தன் குடும்பம் இவ்வளவு கேவலமான நிலைக்கா வரவேண்டுமென்று இதயத்திற்குள் குமைந்தாள். உள்ளம் வெந்து புழுங்கினாள். அவமானத்தால் அவளின் உடல் குன்றியது. ஒன்றும் செய்ய முடியாமல், மரத்துப்போன இதயத்துடன் இருள் கவியும்

வேளையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பது போல் காத்திருந்தாள்.

அத்தியாயம் - 32

காலமும் சூழ்நிலையும் ராசிக்கொள்ளை, இராசாத் தோட்டத்தில் மட்டுமன்றி, நாட்டிலும் பலமாறுதல்களை ஏற்படுத்தின. அந்தச்சிறிய தேயிலைத் தோட்டத்தினுள்ளே வசித்துவந்த தொழிலாளர் சமூகத்தில் அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்ட, வேறுபட்ட பல மாறுதல்களும் புதிய அனுபவங்களும் புகுந்தன.

அரசாங்க சட்டத்தின் கீழ் தோட்டத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்கூடம் அமைக்கவேண்டுமென்று உத்திரவு போட்டிருந்தார்கள். ஆஸ்பத்திரிகள் வசதியுடன் தொழிலாளிகளுக்குக் கட்டப்பட வேண்டுமென்ற அரசாங்கச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. அதோடு இந்திய அரசாங்கம் இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளிகள் செல்லாதிருக்க சட்டம் இயற்றியது. அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளிகளுக்கு மாறுதல்களில் சில சாதகமாகவும் சில பாதகமாகவும் மிருந்தன.

என்றுமில்லாத புது அனுபவமாக அவர்களுடைய பழைய கடன்கள் ஒழிந்துவிட்டன என்பதை நினைக்கும் பொழுதே தொழிலாளர்களின் இதயத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரியசமை இறங்கிவிட்டது.

“இனிமேலாவது மாசாமாசம் சம்பளம் வாங்கலாம்” என்றான் முருகன். அவனுடைய கடைக்குழந்தை தோளில் புரண்டு கொண்டிருந்தது. அவனுடைய குரலில் நிம்மதி தொனித்தது.

“ஆமாம். ஆனால்... கடன்காரன் வேறு உருவத்திலே வந்திடுவான்” என்று ஒரு ஏளனப் புன்னகை நெளியக் கூறினான் லட்சுமணன்.

“சரி! சரி! போய் அந்த உருப்படா மனுஷன் எங்கே போச்சின்னு பாத்துக்கிட்டுத்தான் வா! போ!”

“எங்கே போவ? அது எங்கேயாச்சும் பிச்செயெடுத்துக்கிட்டு ஒக்காந்திருக்கும். அதே போய் நான் எங்கே தேட? இன்னம் கொஞ்சநாள் போச்சுன்னா நீ கூட அந்தக் கெதிக்குத்தான் வந்திடுவே...! இந்தத் தோட்டத்திலே வேலை செஞ்ச வேறே என்னு கெடக்கபோவுது?” என்று காய்கறித் தோட்டத்தை முள் வரண்டியால் கொத்திக் கொண்டே சொன்னான் லட்சுமணன்.

“என்னுடா சொல்லுறதுக்கெல்லாம் இப்படி எடக்குப் பேசிக்கிட்டு இருக்கே!... போயும் போயும் ஒன்னே போல ஒரு புள்ளேயே பெத்ததுக்கு ஒரு கல்லைப் பெத்திருக்கலாம்” என்று நொந்துகொண்டாள் வள்ளி.

“ஆமாம். ஒரு கல்லை பெத்திருந்தினு நல்லாதான் இருக்கும். இத்தனே தொல்லை இருந்திருக்காது.”

“ஏன் முருகா நம்ப மாரிமுத்தே புதுசா ஆரம்பிச்ச, நம்ப தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடத்திலே சேத்தா என்னு?”

“சேக்கணுமா? என்னமோ வாத்தியார் ஒருத்தர் போனவாரம் வந்தவர் போயிட்டாராம், தோட்டம் புடிச்சிக்காமே. அடுத்த வாரம் யாரோ புதுசா வேறொருத்தர் வருவாராம். வந்ததும் சேத்துப் பாக்கணும்.”

“நம்ப புள்ளேங்களாச்சும் படிச்சா நமக்குத்தானே நல்லது” என்றாள் தெய்வானை, இதுவரை குழந்தைக்குப் பாலூட்டிக்கொண்டிருந்தவள்.

“மொதல்லே பள்ளிக்கூடம் வரட்டும் பாக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு லட்சுமணன் தன் கைகளைக்கழுவிக்கொள்ள பக்கத்திலிருந்த பீலிக்குச் சென்றான்.

“வள்ளி! வள்ளி!” என்று யாரோ அழைக்கும் சத்தம் கேட்டு, “யாரது” என்று குரல் கொடுத்தாள் வள்ளி.

“நான்தான் காவேரி. இங்கே தானிருக்கிறியா? ஒன்மவ அஞ்சலே ரொம்ப ஓடம்புக்கு முடியாமே படுத்துக்கிடக்குறளாம். ஒனக்கு சொல்லியனுப்ப வேணும்னு சொன்னுளாம். என்னமோ மனசு கேக்கலே. போய்ப் பாத்தினு தேவலே! அந்தப் புள்ளைங்க கஞ்சி காச்சிக்கொடுக்கக்கூட ஆளில்லாமே வாடிப்போயிருக்குதுங்க. பாவம்!...” என்றாள் காவேரி. லயத்தினருகில் நடந்துவந்து வள்ளியின் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“எத்தனை நாளாச்சு?” என்று கேட்டாள் வள்ளி.

“நாலைஞ்சு நாளைக்கி மேலே இருக்குமே.”

“அதுதான் நான் அவளே வேலே காட்டிலே பாக்கலே. நேத்தே கேக்கணும்னுதான். மறந்தவாக்கிலே வந்துபுட்டேன். அது என்னு சொன்னாலும் கேக்காமே இப்படி பண்ணுது! போ!” என்று சலிப்புடன் கூறினாள் வள்ளி.

“சரி இருட்டிப் போச்சு நான் வரட்டுமா?”

“ஒரு கொவளே தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போ! இரு.”

“வேணும். ஒரு வாய் வெத்தலை இருந்தா கொடு, போதும்.”

“இல்லே சூடா தண்ணியிருக்கு. தெய்வாணை ஒரு கொவளே தேத்தண்ணி கொண்டா..!”

“தைலையம்மையே காம்பராவே பார்த்துக்கச் சொல்லு. நான் அஞ்சலேயே பாத்துட்டு வாரேன். வராட்டா அங்கே

இருந்துட்டு காத்தாலக்கு வாரேன்னு சொல்லு” என்று வள்ளி எழுந்து வெளியே சென்றாள்.

அஞ்சலையின் லயத்தை அடைந்ததும் அவளின் குழந்தைகள் வாசலருகில் விளையாடிக்கொண்டிருந்ததை வள்ளி கவனித்தாள். மூன்று குழந்தைகளும் ஒரே அழுக்குப் படிந்து அந்தக் குளிரிலும் ஆடையின்றி மூக்கிலிருந்து வழிந்து ஓடும் சளியை நாக்கினால் இழுத்து ருசித்துக் கொண்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இருட்டில் வள்ளி அங்கு வந்ததை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. மண்ணெண்ணெய்த் தகர விளக்கின் ஒளியில் அந்தக் குழந்தைகளின் பரிதாபக் கோலம் வள்ளியின் மனதைக் கலங்கச் செய்தது.

“அம்மா எங்கே?” என்று கேட்டபடி உள்ளே நுழைந்தாள் வள்ளி.

“பாட்டி! பாட்டி! பாட்டி வந்துட்டயா?” என்று கேட்டுக்கொண்டு எழுந்து சென்று அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் அஞ்சலையின் மகள் கமலம். மற்ற இருவரும் உள்ளே ஓடி “அம்மா பாட்டி வந்திருக்கு, பாட்டி வந்திருக்கு” என்று குதூகலம் நிறைந்த குரலில் கத்தினார்கள்.

“என்னு அஞ்சலே! நானைஞ்சு நாளா பெறட்டுக்களத்திற்கு வரலியென்னு இன்னக்கி விசாரிச்சேன். கணக்கப் பிள்ளை ஒனக்கு சுகமில்லென்னு சொன்னார்” என்று குனிந்து அஞ்சலை படுத்திருந்த மூலையைப் பார்த்தாள். இருட்டில் அவள் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தது தெரிந்தது. மெதுவாக அவள் போர்த்திருந்த கம்பளியை நீக்கி நெற்றியைத் தொட்டுப்பார்த்தாள். காய்ச்சல் கொதித்தது.

“என்னு இது மலைக்காச்சலா?”

அஞ்சலை பதில் கூறாமல் முனகியவாறு சுவர்ப்பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

வள்ளி மீண்டும் அவளைப் போர்த்துவிட்டு அறையைப் பார்த்தாள். அடுப்பில் நெருப்பு இல்லை. சாம்பல் மண்டிக் கிடந்ததைக் கண்டு அடுப்பு மூட்டி எத்தனை நாளோ என்று சந்தேகம் பிறந்தது. சுற்றும் முற்றும் தடவிப் பார்த்தபின் அடுத்த காம்பராவில் உள்ளவர்களிடம் போய் தீப்பெட்டி வாங்கிவந்து அடுப்பை மூட்டினாள். குழந்தைகள் சரியாகச் சாப்பிட்டு நான்கு நாட்களுக்கு மேலாகிறது என்பதையும் கேட்டு அறிந்தாள்.

“கமலம்! இந்தா, இந்தச் சொக்காயே போடு வா! டேய் கணேசா சுட்டிப்பய இங்கே வாங்கடா” என்று செம்பில் வெந்நீர் எடுத்து அவர்களைக்கழுவி வேறு உடை அணிவித்தாள். அவளின் எண்ணங்கள் ஏனோ ஒரு பயங்கரச் சூழலில் சிக்கின. அஞ்சலையின் விசித்திரப் போக்கு இதற்குக் காரணமா?

அவள் பொருள்களை சேகரித்து குழந்தைகளுக்குச் சாப்பாடு தயார் செய்து கொடுத்து உறங்க வைத்துவிட்டு அஞ்சலைக்கும் கஞ்சி கொண்டு கொடுத்தாள்.

“எனக்கு வாளும் போ!” என்று மகள் அஞ்சலை எரிந்து விழுந்ததையும் பொறுத்துக்கொண்டு, “எனக்காகச் சாப்பிடாதே, ஒன் கொழந்தைகளுக்காகச் சாப்பிடு” என்று சமாதானம் கூறினாள்.

அத்தியாயம் - 33

அஞ்சலை குணமடைந்துவிட்ட போதிலும், வள்ளியிடம் பேச்சுவார்த்தைகள் அவ்வளவாக இல்லை. வள்ளியும் ஒன்றும் பேசாமல் வந்து குழந்தைகளைப் பார்த்துவிட்டு அவர்களுக்கு உணவு கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவாள். அஞ்சலைக்கு அடிக்கடி காய்ச்சல் வர ஆரம்பித்தது. இதனால்

வள்ளியின் உறவை எளிதில் அஞ்சலை உதறித்தள்ள முடியவில்லை. அவளின் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளும் வள்ளியின் வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பார்கள்.

“அடுத்த மாசம் நம்ப தைலயம்மைக்கு கல்யாணம் வச்சிருக்கு. நம்ப சிதம்பரத்துக்குத்தான் பேசியிருக்கு” என்றுள் வள்ளி அஞ்சலையிடம்.

“தைலயம்மே என்ன சொல்லுது?”

“அதுக்குப் பிடிச்சித்தானிருக்கு.”

“அப்படினா சரி! அய்யா என்ன வர்றாரா? இல்லே நாட்டிலேயே இருக்காரா?”

“ஏதாச்சும் வேணும்னா வரும். ஊரிலே வேறே கேவல மாப் பிச்சை எடுக்கிதுன்னு பேச்சிக்கிறுங்க.”

“அதுக்கு என்ன செய்றது? தோட்டத்திலே வேலையு மில்லே, சம்பளமும்மில்லே. இந்த வயசிலே யாரு வேலே கொடுக்கப்போறாங்க? அதுக்கும் ஏதாச்சும் வழி வேணுமா?”

“அதுக்குன்னு போய்ப் பிச்சை எடுக்கணுமா? செவ்வனேன்னு ஊட்டிலே இருந்து கஞ்சியே கூழே குடிச்சிக்கிட்டு இருக்காமே, இப்படித் திரிஞ்சா என்ன அர்த்தமாம்?”

“அதெல்லாம் இப்பத் திருத்த முடியாது. எத்தனை பேரோ பிச்சையெடுக்கிற நிலைமே வந்திருக்கு தெரியுமா?”

“சரி அதெப்பத்தி ஏன் பேசணும்? கடவுள் விட்ட படி நடக்கட்டும்.”

அஞ்சலையின் குழந்தை கமலம் அறைக்குள் வந்து, “ஆத்தா கங்காணி ஊட்டுலே ஒன்னே வரச்சொன்னாக” என்றுள்.

“ஏன் அஞ்சலே இங்கேயிருந்து பாக்க கங்காணி ஊடு தெரியுதே. கணக்கப்பிள்ளை ஊடு அந்தப் பள்ளத்திலே தானே இருக்கு?”

“ஆமாம். இப்பத்தான் புதுசா கட்டின ஊட்டுக்கு வந்துட்டாரே. அங்கு ஊட்டு வேலே ஏதும் இருந்தா செஞ்சி

கொடுப்பேன். இந்தப் புள்ளேங்களுக்கு சாப்பாடு ஏதும் கொடுக்கும் அந்த மனுசி” என்றுள் அஞ்சலை. அவள் குரலில் வெறுப்புத் தட்டியதை அவதானித்த வள்ளி, அஞ்சலையின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அந்த முகத்தில் ஏதோ ஒரு இனம் தெரியாத வேதனை நிறைந்திருப்பதை அவதானித்தாள். அவளுக்குப் பேசவே முடியாமல் போயிற்று.

“அவசியம் அங்கு வேலை பாக்கணுமா?” மெதுவாகக் கேட்டாள் வள்ளி.

“ஹும்! வேலைப்பாக்காமே இருந்தா எப்படிக் காலம் தள்ளுறது?”

“அதுசரி!”

“நான் தனியா இருக்கிறவதானே! சரி! கங்காணி ஊட்டுக்கு போயிட்டு வாரேன்” என்று விருட்டென்று அதிகம் பேச விரும்பாதவள்போல் அந்தச் சரிவில் இறங்கிச் சென்றுவிட்டாள்.

தொலைவில் தெரிந்த கிராமத்தின் கூரைகளிலும் பசுமைநிறைந்த வயல் வரப்புகளிலும் மாலைக் கதிரவனின் மஞ்சள் கதிர்கள் வர்ணஜாலம் செய்வதை வாசலில் நின்றவாறு பார்த்துக்கொண்டாள் வள்ளி. ஏனோ அவளுக்குப் பழைய நினைவுகள் மனத்தளத்தில் நிழலாடின. தான் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது இத்தனை பசுமை நிறைந்த வயல்களை தங்கள் ஊரில் கண்டிருந்தால் இந்த அந்நிய நாட்டிற்கு வர வேண்டி நேர்ந்திராது என்று நினைத்தாள். அஞ்சலையின் வாழ்க்கை சீர்குலைந்ததை நினைக்கும்பொழுது யாரோ அவள் இதயத்தில் தீ வைப்பது போலிருந்தது.

“ஆத்தா! ஆத்தா! அய்யா வந்து காம்பராவிலே இருக்கிற சாமான்கள் எல்லாத்தையும் தூக்கி வீசுறாரு” என்று தைலயம்மை பதைபதைக்க ஓடிவந்து சொன்னாள்.

“சரி, நீ இந்தப் புள்ளேங்களை பாத்துக்கோ! நான் லயத்துக்குப் போயிட்டு வாரேன். அரிசியும் கொஞ்சம்

பொங்கி வை” என்று கூறிவிட்டுப் பரபரப்புடன் தன் லயத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

எத்தனை எத்தனை தொல்லைகள்தான் அவளை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் தடுமாற்றத்துடன் நடந்து சென்றாள்.

அறையிலிருந்த சாமான்களை அங்குமிங்குமாகத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, ஓய்ந்துபோய் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான் செங்கமலை. முருகன் அவனைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னு அய்யா! இப்படி செஞ்சினு என்னு பண்ணறது? ஆத்தா என்னு பண்ணும்?”

“அவ எங்கேயாவது தொலையட்டும். யாருக்கு என்னு வாம். இருந்தென்ன, செத்தென்ன? இங்கே இந்த பயலுங்களுக்கு ஓடலையும், உயிரையும் வித்துதான் என்ன மிச்சமாம்!”

“அதுக்காக ஊட்டுலே இருக்கிற சாமானே தூக்கி எறிஞ்சுபுட்டா என்னு நடக்குமாம்?”

“எனக்கு இப்ப காசு வேணும். எங்கேயாவது காணாமே வச்சிருப்பா அவ!” என்று அவன் சொல்லும் போது, வள்ளி அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

“ஆமாம், ஒன் எழவுக்கு வச்சிருக்கேன்” என்று எரிந்து விழுந்தாள் வள்ளி.

“என் எழவுதான் வரமாட்டேங்கிதே! எனக்கு ஏதாச்சும் குடுத்தினுதான் ஒன்னே விடுவேன். இல்லாட்டி”

“இல்லாட்டி என்னு பண்ணுவியாம்?”

“அது அப்புறமில்லே தெரியும்.”

“இப்படியே என் உசிரே வாங்கிட்டு வாரே.”

“இந்தா, இதே வச்சிக்கோ” என்று கொஞ்சம் சில்லறைப் பணத்தை நீட்டினான் முருகன்.

“எதுக்கு அது?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அங்கு வந்தான் லட்சுமணன்.

“உனக்கு ஏதுக்கடா அதெப்பத்தி” என்றான் செங்கமலை.

“எனக்கெதுக்கா? இதெ வாங்கிக்கொண்டு குடிச்சப் புட்டு, பிச்சே எடு! அதுதானே? ஓனக்கு வெட்கமில்லே? ஏன் இப்படி மானங்கெட்டுப்போய் திரியிறே? அப்பனாம்... அப்பன். ஒன்னாலே கேவலம்.”

“கேவலம் என்னடா? இங்கே ஒவ்வொருத்தனுக்கு மானத்தே வித்து திங்கிறதுதான் கேவலம். தெரியுமா?”

“ஆமாம் பெரிசா கண்டுபுட்டே. எல்லாத்துக்கும் ஒரு விமோசனம் சீக்கிரம் தேடுறேன் பாரு.”

“பெரிய ானுஷன் இவன்!... பெரிசா பண்ணிடப் போறான்! போடா சரிதான்” என்று எழுந்து வேஷ்டியை உதறிக் கட்டிக்கொண்டு, துண்டை தோள்மீது போட்டுக் கொண்டு கிளம்பினான்.

வள்ளியின் கண்களில் இருந்து நீர் வழிந்தோடியது. தன்னையும் அறியாமல் ஏக்கம் நிறைந்த கண்களுடன் கணவனைப் பார்த்தாள். அவன் அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை. ஏதோ வெறிபிடித்தவன்போல் உள்ளங்கையிலிருந்த சில்லறைக் காசை எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தான். பார்வை சரியில்லை. மீண்டும் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, இடுப்பில் வேஷ்டியின் ஓரத்தில் மடித்துச் செருகிக்கொண்டான்.

“ஏ புள்ளே! ஒரு வாய்க்கு வெத்தலே கொடு!” என்று வள்ளியை நோக்கிக் கேட்டான். வள்ளியும் தன் இடுப்பிலிருந்த வெற்றிலை மடிப்பை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“என்னமோ என்னப்போல் பிச்சே எடுக்கிற நிலைமே ஓனக்கு வராம இருந்தா சரி” என்று கூறிவிட்டு திரும்பிச் சென்றான் செங்கமலை.

அவன் உருவம் தூரத்தில் மறையுமட்டும், ஒருவரும் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“சிட்டு மச்சான் வீரப்பனுக்கு தைலயம்மையே கொடுப்போமானனு கேக்கிறாங்க” என்றான் முருகன் ஏதோ நினைவில் வந்தவனாய்.

“என்னமோ நீ பார்த்து சொன்னா சரி!” என்றான் வள்ளி வேண்டா வெறுப்பாக.

அத்தியாயம் - 34

அன்று இடைவிடாது மழை பெய்து சற்றே ஓய்ந்திருந்தது. “இப்பதான் கொஞ்சம் ஓஞ்சிருக்கு! நான் போய் தண்ணி அள்ளிக்கிட்டு வாரேன்” என்றான் வள்ளி. அஞ்சலை உடல் நலமின்றிப் படுத்த படுக்கையிலிருந்து இருமினான்.

“புள்ளைங்களேயும் கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன். ரெண்டு வெறகு கிடந்தா அள்ளியாரட்டும்” என்றான் வள்ளி மீண்டும்.

அஞ்சலை பதில் கூறவில்லை. அவளது இருமல் சத்தமே அங்கு ஒலித்தது.

“சூடா தேத்தண்ணி போட்டு மூடி வச்சிருக்கேன். வேணும்னா குடி” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தாள் வள்ளி.

“ஏ கமலம்! இங்கே வா! எங்கே நம்ப கணேசனும், முனியனும்?”

“அதோ அந்தப் பள்ளத்திலே இருக்காங்க” என்றுதன் விரலால் சுட்டிக் காட்டினான். அவளுக்கு சுமார் ஏழெட்டு வயது இருக்க வேண்டும். பரட்டைத் தலையும், அழுக்குப் படிந்த மேனியில் ஆடையும் அவளை அலங்கரித்தது. ஆனால் முகத்தில் மட்டும் குறுகுறுப்பான பார்வை!

“பாட்டி, நாணும் தண்ணீ அள்ளிவர குடம் எடுத்துக்கிட்டு வரட்டா?” என்று வள்ளியின் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டாள்.

“வேண்டாம். இந்தச் சேத்திலே நடக்கிறது கசிட்டம். வரும்போது ஆத்திலே வெறகு இருந்தா அள்ளியாரலாம் வா” என்று கூறி அழைத்துச் சென்றாள்.

கீழே குளம்போல் தேங்கிநின்ற மழைத் தண்ணீரில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மற்றச் சிறுவர் இருவரும், வள்ளி ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடப்பதைக் கண்டு பின் தொடர்ந்தனர்.

“டேய் பார்த்து வாடா! சேறு சறுக்கும்” என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டே போனாள் வள்ளி.

பெரியதுரை மக்லீனும் அந்தப் பாதை வழியே தன்பங்களாவுக்குச் சென்றான்.

“வள்ளி! இந்த மழையிலே! எங்கே போறே?” என்றான்.

“தண்ணீ அள்ளியாரங்க” என்றாள்.

வள்ளியும் இளமையைத் தாண்டிவிட்டாள் என்பதை அறிந்தான் துரை. அவள் தலையில் நரைதட்ட ஆரம்பித்ததோடு, கன்னங்களில் செழுமை மங்கிக் குழிவிழ ஆரம்பித்திருந்தது. மிடுக்கான நடைபோய் சற்று சோர்ந்து தாங்கி நடப்பதையும் கவனித்தான்.

“வள்ளியும் வந்து ரொம்ப காலம் ஆச்சு” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

“நீ இந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்து எத்தனை வருசமாச்சு வள்ளி?” என்று அவளைத் திடீரென்று கேட்கவும், அந்தக் கேள்வி அவளைத் திடுக்கிடச் செய்தது. அவளின் உள்ளத்திலே ஒரு பயங்கர உணர்ச்சி எழுந்தது.

“என்னமோங்க தொரே. எனக்கு என்னுங்க வருசக் கணக்கே பத்தித் தெரியும்! நான் கல்யாணம் முடிச்சதிலே

யிருந்து இந்தத் தோட்டத்திலேதானிருக்கேன். என்னமோ என் புருசன் இந்தத் தோட்டத்திலே பிறந்திச்சினு சொல்லுங்க. இப்ப நான் பேரன், பேத்தியும் எடுத்துப்புட்டேன்'' என்றான்.

“நான் மொதல்லே பார்த்தப்போ நீ சின்ன புள்ளேயா இருந்தே. இப்போ கெழவியாப் போயிட்டே” என்று சிரித்தான். அவன் கண்களில் குறும்புத்தனம் நிறைந்திருந்தது. வள்ளியும் சற்றுத் திகைத்தவளாய்ச் சிரித்தாள்.

“ஆமாம் தோரே. நான் கிழவிதான்” என்றாள் மெதுவாக.

“சரி! இன்னும் நீ நல்லாத்தான் வேலை செய்யிறே. கொழுந்தெடுக்க ஒன்னேபோல இளம்பிள்ளைகளுக்கு முடியல்லே” என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தினான்.

“இன்னம் இந்த உசிரு இருக்குமட்டும் எனக்குக் கொழுந்தெடுக்க முடியும். இந்தக் கை ஓயாது.”

“போ! இன்னொரு மழை வரமுந்தி தண்ணி அள்ளிக் கிட்டுப் போ. ஆதெல்லாம் அஞ்சலே புள்ளேங்களா?”

“ஆமாங்க தோரே.”

“செங்கமலை இன்னம் மிச்சம் குடிக்கிதா?”

“ஆமாங்க இன்னம் குடிக்குது. ரொம்ப கரைச்சலுங்க அதோட.”

“லட்சுமணன் என்னு ஓழுங்கா வேலை செய்ய மாட்டேங்கிரான்?”

“என்னுங்க செய்றது! சொன்னாலும் கேட்காது.”

“சரி பாப்போம். ஒன்னுலேதான் அந்தப் பொடியனை வேலைக்கு வச்சிருக்கேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, பங்களாவை நோக்கி நடையைத் திருப்பினான்.

சற்றே நின்று துரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வள்ளியின் சிந்தனையைக் கலைத்து, கமலத்தின் குரல் கேட்டது.

“பாட்டி! இங்கே சண்டை போடறாங்க, ரெண்டு பேரும் இந்தா பாரு” என்று தன் சகோதரர்கள் அடித்துக் கொள்வதைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“டேய் சும்மா இருங்கடா! டேய்” என்ற சத்தமிட்டுக்கொண்டு போனாள் வள்ளி. சேற்றிலும், சகதியிலும் அவள் கால்கள் புதைந்து ‘சதக் சதக்’ என்று ஓசையுடன் கால்களை இழுத்தது.

“என்னடா சண்டே?”

“பாரு பாட்டி நீ குடுத்த சீனிமுட்டாயே, என் வாயிலிருந்து பிடுங்கிக்கிட்டான்.”

“ஏண்டா” என்று மூத்தவன் கணைசனை இரண்டடி வைத்து இழுத்துச் சென்றான். சின்னவன் அழுதுகொண்டே பின் தொடர்ந்தான்.

அழுக்குத் துணிகளை ஆற்றில் அலசிக்கொண்டே தன் கண்ணோட்டத்தைத் திரியவிட்டாள். இந்த ஆற்றில் எத்தனையோ தடவை குளிப்பதும் துவைப்பதும் அவளுக்குப் பழகினதாக இருந்தது.

ஆற்றிலிருந்த பாறைகளின்மீது நின்று விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் அங்குமிங்குமாக ஓடி ஆற்றங்கரையில் தேங்கிக் கிடந்த மரக்கிளைகளையும், ஓடிந்து விழுந்து கிடந்த மரத்துண்டுகளையும் சேகரித்துக் கரையில் குவித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆற்றுக்கு அப்பாலிருந்த வயல்களிலிருந்து உழவர்களின் கீதம் மிநந்துவந்து அவளின் காதில் ஓலித்தது. அமைதியும் சாந்தியும் நிறைந்த அந்த வேளையில் ஏனோ அவளுக்கு மனப்புழுக்கமே ஏற்பட்டது. ஆற்று நீர் ஹோவென்று பேயிரைவது போல் அவள் உள்ளத்தில் மோதியது. தன் வாழ்க்கையை நினைந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த வேகத்தில் கமலம் கூச்சலிட்டது அவளின் காதில் விழவில்லை.

“பாட்டி தண்ணீ! பாட்டி தண்ணீ!” என்ற கூச்சல் எங்கோ தூரத்தொலைவிலிருந்து யாரோ அழைப்பதுபோல்

அவளைச் சிந்தனை உலகத்திலிருந்து இழுத்து நிறுத்தியது! திடுக்கிட்டவளாய்த் திரும்பிப் பார்த்தாள். நட்பாற்றி விரும்பாத பாறை மீது விறகு பொறுக்கிக் கொண்டு கணைசன் நின்றுகொண்டிருந்தான். கரையோரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த கமலமும், முனியனும் ஓடி அவளருகில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

திரும்பிப் பார்த்த அந்த க்ஷணத்தில் ஆற்றில் வெள்ளம் உருண்டோடிப் புரண்டடித்துக்கொண்டு வரும் வேகத்தைப் பார்த்தாள் வள்ளி, அவள் பாய்ந்து சென்று குழந்தையை இழுத்து வருவதற்குள் தண்ணீர் வெள்ளம் அவர்களை அணுகிவிடும் என்பதையும் அந்த நொடியில் உணர்ந்தாள்.

“ஓடி வந்திடு! ஓடி வந்திடு” என்று சத்தம் போட்டாள் வள்ளி.

“தண்ணீர் போனதும் வந்திடுறேன்” என்று மறுகுரல் கொடுத்தான் கணைசன்.

“இல்லை, ஓடியாந்திடு ஓடியாந்திடு” என்று பதைபதைத்துக் கூறினாள். பேய் போல் பாய்ந்து வரும் வெள்ளத்தை அந்த சின்னஞ்சிறு குழந்தை தாங்க முடியாது என்பதை அவள் அறிவாள்.

“கமலம் மேலே ஏறி நின்னுக்கோங்க. நான் கணைசனே கூட்டியாரேன்” என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் அந்தத் தண்ணீர் வெள்ளம் பாறைகளைத் தாண்டி அந்தக் குழந்தை நிற்குமிடத்தை நெருங்கிவிட்டது. அவளும் நிற்க முடியாமல் கரையில் ஏறிக்கொண்டாள். அந்தச் சின்னஞ்சிறு குழந்தை பாறை மீது நின்று ஓடும் வெள்ளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றது. கையில் பொறுக்கிய விறகுத் துண்டுடன் அந்த சிறுவன் வெள்ளத்துடன் போராட முடியாது என்று இக்கரையில் நின்று ஆதங்கப்பட்ட வள்ளிக்கு அதற்குமேல் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அதற்குள் புரண்டுவரும் வெள்ளம் அந்தக் குழந்தையையும், அவன்

கையிலிருந்த விறகுத் துண்டையும் புயல் காற்றில் அடித்துப் போகும் மெல்லிய இலைச் சருகைப் போல் அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது.

“கணேசா! கணேசா!” என்று அலறிக்கொண்டே கரையோடு ஓடினாள் வள்ளி. அவள் அலறும் சத்தத்தைக் கேட்டு கரையில் நின்ற இரண்டொருவர் அவள் பின் தொடர்ந்து ஓடினார்கள். சிறிது தூரத்தில் அடித்துக் கொண்டு போகும் வேகத்தில் அந்தக் குழந்தை தன் கைகளைத் தூக்கி வெள்ளத்துடன் தன் இறுதிப் போராட்டத்தை நடத்தினாள். ஒரு கணம் அந்த வெள்ளம் மலைச் சரிவின் ஒரு முனையிலே குழந்தையின் உடலை கொண்டு சென்று தள்ளியது. வள்ளி ஆத்திரத்தாலும், ஆவேசத்தாலும் அந்தக் குழந்தையின் கைகளை தாவி எட்டிப் பிடித்து இழுக்க முயன்று, தன் கைகளை நீட்டிக்கொண்டு பாய்ந்தாள். கால் இடறி கரையோரத்தில் விழுந்துவிட்டாள். இன்னும் சற்று எட்டியிருந்தால் அவளும் அந்த வெள்ளத்திற்கு இரையாகியிருப்பாள், ஓடி வந்தவர்களில் ஒருவர் வள்ளியை அந்தச் சேற்றினின்று தூக்கிவிட்டார்.

அதற்குள் குழந்தையும் அந்த வெள்ளத்தோடு கலந்து மூழ்கி மறைந்துவிட்டது.

பிரமை பிடித்தவள் போல் தன் மார்பில் அடித்து மோதி, அழுது புரண்டுகொண்டு அஞ்சலையின் லயத்தை நோக்கித் தட்டுத்தடுமாறி ஓடினாள் வள்ளி. அதற்குள் கமலம் தன் சிறிய சகோதரன் முனியனை இழுத்துக்கொண்டு லயத்தை அடைந்து அஞ்சலையிடம் நடந்த செய்தியைக் கூறிவிட்டாள்.

அஞ்சலை அசையாத சிலைபோல் வாசலைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

வள்ளி தன் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அலறி அழுதாள்.

“நான் பாவி! நான் பாவி! அந்தப் புள்ளேயே கொண்டு போட்டேனே” என்று கதறி அழுதாள். அங்கு நின்றவர்களின் உள்ளமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது, வள்ளியின் துக்கத்தைக்கண்டு.

“நீ என்னு பண்ணுவே? அவன் விதி அவ்வளவுதான்” என்று சமாதானம் கூறினார்கள்.

அஞ்சலை இன்னும் அசையாமல் நிற்குகொண்டிருந்தாள்.

அங்கிருந்தவர்களுக்கு அவள் மனம் கல்லா என்ற சந்தேகம்கூட எழுந்தது. அல்லது இரக்கமற்ற இதயமுள்ளவளா? என்று தங்களுக்குள் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

அங்கு அதற்குள் கூட்டம் கூடிவிட்டது.

வள்ளி தரையில் புரண்டு அழுவதைக்கண்டு சமாதானம் கூறினார்களே ஒழிய, அஞ்சலையின் நிலையைக்கண்டு யாரும் இரங்கவில்லை. கல்லாகச் சமைந்துநின்ற அஞ்சலை வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தாள். ஏதோ அணை உடைந்து, வெள்ளம் பெருக்கெடுப்பது போல் திடீரென்று தன் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு விசும்பி, விசும்பி அழ ஆரம்பித்தாள்.

“என் குழந்தை! பாழாய்ப்போன என் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தை இருந்தென்ன? செத்தென்ன? எல்லாம் ஒன்னுதானே? ஒரு வேளைச் சாப்பாடுகூட ஒழுங்காப்போட முடியாத எனக்கு, கொழந்தே என்னுத்துக்குன்னுதான் அந்தக் கடவுளா பாத்து எடுத்துக்கிட்டாரு! நான் ஒரு பாவி!... பாவி!” என்று கதறிக்கதறி அழுதாள். தன் தலையைச் சுவரில் மோதி அடித்துக்கொண்டு அழுதாள்.

அஞ்சலையின் காம்பராவிலிருந்த ஒருவர் மண்ணெண்ணெய் விளக்கைப் பற்றவைத்தார். சூழ்நிலையை உணர்ந்ததுபோல் அந்த விளக்கும் காற்றில் சுழன்று சுழன்று அணைந்துவிட்டது. மீண்டும் மீண்டும் அதைப் பற்றவைத்து

ஒரு மூலையில் காற்று அணுகாத இடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தார்கள்!

ஆற்றங்கரையில் தேடித் திரிந்த சிலர் திரும்பிவந்து “குழந்தை கிடைக்கவில்லை. இருட்டிவிட்டது. காத்தாலேக்குதான் பாக்கணும்” என்று கையை விரித்துவிட்டார்கள்.

அஞ்சலை ஒரு மூலையில் தன் கால்களிடையே முகத்தைப் புதைத்தவாறு அழுது தீர்த்தாள். வள்ளியோ சித்தப் பிரமை பிடித்தவள் போல் ஒப்பாரி வைத்துக் கதறினாள்.

இவர்கள் மத்தியில் சிக்குண்ட குழந்தைகள் பயத்தினால் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அடுத்த நாள் விடிந்த பின்னரே மழை ஓய்ந்தது. எங்கும் ஒரு பயங்கர அமைதி நிலவியது. இரவெல்லாம் பெய்த மழைக்கு அறிகுறியாக அங்குமிங்கும் சரிந்துகிடந்த மரங்கள் மட்டுமே சாட்சியாக இருந்தன.

ஆற்றங்கரையில் வெள்ளம் அடங்கிப் போய் எப்பொழுதும் போல் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கரையெல்லாம் அலசித் தேடித் திரிந்த சிலர் கணேசனின் உடலை ஒரு குப்பைப் புதருக்குள் இருந்து இழுத்து எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். இறந்து போன குழந்தை ஏதோ ஒரு இன்ப நித்திரையில் ஆழ்ந்திருப்பது போல் காட்சியளித்தான். கையில் பிடித்திருந்த விறகுத்துண்டை மட்டும் பிடிதளராமல் இறுக்கமாகப் பற்றியிருந்தான்.

அத்தியாயம் - 35

வெற்றிலையைச் சுவைத்தபடி வானத்தில் பொதிந் திருந்த தாரகைகளை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் வள்ளி. மேகங்கள் வான வீதியில் மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தன. தொலைவில் மங்கிய நிலவொளி லேசாக மரக் களைகளினிடையே படர்ந்திருந்தது.

வாசலில் பெரிய கங்காணியுடன் முருகன் பேசிக் கொண்டு வருவது வள்ளியின் காதில் விழுந்தது.

“இந்த ஆடி மாதம் கதிர்காமத் திருவிழாவுக்குப் போகணும்னு இருக்கேனுங்க” என்றான் முருகன்.

“என்னப்பா திடீரின்னு கதிர்காமம் கிம்ளபிட்டே?” என்றான் கங்காணி.

“இல்லீங்க! நம்ப சோட்டத்திலேயிருந்து நாங்க பத்து, இருவது குடும்பம் போகலாம்னு நெனைச்சிருக்கோம்.”

“சரி! பாப்போம்! எதுக்கும் தொரையே ஒரு வார்த்தே கேட்டுக்கிட்டா நல்லது. நாளைக்கு நான் கேட்டுச் சொல்லுறேன்.”

“சரிங்க நான் வர்ரேனுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு முருகன் வள்ளியின் லயத்தை அடைந்தான்.

“ஆத்தா!” என்று அழைத்துக்கொண்டு வந்தவன் வள்ளியை வாசலில் கண்டு நின்றுவிட்டான்.

“என்னுத்தா? இருட்டிலே என்னு பண்ணரே?”

“ஒரு வாய் வெத்தலே போடலாம்னு ஒக்காந்தேன்! வா!” என்று வாசலைவிட்டு ஒதுங்கி உட்கார்ந்தாள்.

“அந்தப் பய லட்சுமணன் எங்கே?”

“யாருக்குத் தெரியும்?”

“சரி! நான் கங்காணியார் கிட்டே சொன்னேன் இந்த வருஷம் கதிர்காமம் போவணும்னு. நீயும் வாரியா? ரொம்ப விசேசம்னு சொல்லுறாங்க. நம்ப தோட்டத்திலேயே இந்த வருஷம் எப்படியும் ஒரு கோயில் கட்டி முடிக்கப் போறாராம் கங்காணியாரு. அதோடு அடுத்த சித்திரைக்கு மாரியாத்தா பூசைபோடப் போறதாகச் சொன்னாரு.”

“என்னமோ போ...! நானும் அந்தக் கதிர்காமத்து முருகனே சாகுமுன்னே பாக்கணும்னுதான் நெனைக்கிறேன். பார்ப்போம். காலமெல்லாம் ஒழச்சித்தான் என் னாதே வாரி எடுத்திருக்கேன்?”

“சரி நம்ப எல்லாமே போகலாம். ஆடி மாசம் தானே? நம்ப லட்சுமணன் என்னமோ ஆள் சேத்துக்கிட்டுத் திரியிறானுமே? கங்காணியார் அதேதான் இப்போ சொல்லிக்கிட்டு வந்தாரு.”

“ஆளா?... எதுக்கு?” என்றாள் வள்ளி ஒன்றும் விளங்காதவளாய்.

“என்னமோ ஹட்டனிலே இந்த வேலையேவிட்டு நிப்பாட்டிட்டவங்களுக்கு ஒரு வழி செய்யோணும்னு ஒருத்தர் ஏதோ இந்தியா சங்கம்னு ஒன்று ஆரம்பித்திருக்காராம். அதேபத்தி நான் மொதலே கேள்விப்பட்டிருக்கேன்!”

“நீ சொல்லுறது ஒன்றும் விளங்கலியே?”

“அதுதான் ஒரு சங்கம் ஆரம்பிச்சு அங்கே இந்த வேலையில்லாதவங்களுக்கு ஊருக்குத் திரும்பிப் போவ அர சாங்கம் மூலம் உதவி வாங்கி என்னமோ செய்யறாராம்.”

“அப்படியா? அதுக்கும் லட்சுமணனுக்கும் என்ன லாம்?”

“அதுதான். லட்சுமணன் சும்மா இருக்க முடியாமே அவர்களுக்கு ஆள் சேக்கறாலும். பயித்தியக்காரன்! சும்மா ஒழுங்கா வேலையே பாத்துக்கிட்டு இருக்க முடியாமே மதங்கொண்ட யானை மண்ணை வாரிப் போட்டுக்கிட்டாப் போலே.”

“எதுக்கும் அவன் வரட்டும் கேட்போம். தொரே காதுக்கு எட்டிச்சினு அவ்வளவுதான்.”

“அவனுக்கு என்னு கிறுக்கு வந்து தொலைச்சிச்சோ” என்று முனகினான் முருகன்.

“என்ன பண்ணறது? எல்லாம் என் தலையெழுத்துன்னுதான் சொல்லவேணும். என்னு அந்தப் பய மாரி படிக்கிறானா? பாப்பாத்தி எப்படியிருக்கா?” என்று பேரப் பிள்ளைகளைப் பற்றி விசாரித்தான்.

“என்னமோ படிக்கிறான். அவன் படிச்சித்தான் இப்ப ஆவ போகுதாக்கும். டவுன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் படிக்கிறேன்னு வம்பு பண்ணறான். என்னு செய்யறதோ தெரியல்லே. அதுக்கென்னு நம்ப சம்பாதிச்சி அது முடியுமா?”

“தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு என்னவாம்?”

“அது ஏன் கேக்கிறே...! தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஒரே வாத்தியார் எல்லா வகுப்புக்கும் சொல்லித் தாராரும். ஒன்னும் சரியா படிச்சித் தாறதில்லையாம். வெறகு பொறக்கிட்டு வா... காய்கறித் தோட்டம் பாரு. வீட்டுக்கு பீலியிலே இருந்து தண்ணி அள்ளிக்கிட்டு வான்னு வாத்தியார் புள்ளேங்க உசிர எடுக்கிறாராம். அதெல்லாம் எனக்கு முடியாதுன்னு சொல்லிபுட்டு, டவுனுக்கு போய் படிக்கிறேங்கிறான். நம்ப மாமாவும் அதுதான் தேவலேன்னு சொல்லுறார்.”

“அப்படினா அனுப்பித்தான் வையேன்.”

“இந்த மாசத்திலேயிருந்து அனுப்பணும். அந்தப் பய லட்சுமணன் வேறே போதாக்குறைக்கு, அவனே தூண்டி விட்டுப்பட்டு போயிட்டான்.”

பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது லட்சுமணனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“என்னு பெரிய பேச்சு?”

“எல்லாம் ஒன்னேபத்திதான். என்னு நீ இப்படி கண்ட மாதிரி சுத்திக்கிட்டு இருக்கியாமே? ஆகாதவங்களோடு சேர்ந்து சுத்தாதே. தொரே காதுக்கு எட்டினு பொல்லாப்பு” என்றாள் வள்ளி.

“ஒனக்கென்னு! ரொம்ப கண்டமாதிரிதான் பேசுவே. ஒனக்கென்னு தெரியும்” என்றான் லட்சுமணன் எரிச்சலுடன்.

“எனக்கு ஒன்னும் தெரியவேண்டாம். நீ சும்மா ஒழுங்கா இருந்தாப் போதும் தெரியுமா?”

“நான் சும்மா இல்லாமே எப்படியாம் இருக்கிறேன்?”

“என்னமோ நீ சங்கத்திற்கு ஆள் சேத்திக்கிட்டுத் திரியிறேன்னு கங்காணியார் சொன்னார். தொரே காதுக்கு எட்டிச்சினு வேலே போயிடும். கவனம்” என்றாள்.

“அடேயப்பா! இந்த மிரட்டலுக்குப் பயந்த காலம் போச்சு. சரிதான் போ! அவங்க வேலையே பாத்துக்க சொல்லு” என்று கூறிவிட்டு அறைக்குள் நுழைந்தான்.

“தையம்மே! எனக்கு சீக்கிரம் சோறு போடு. நான் வெளியே போகணும் என்று கூறிக்கொண்டே கீழே அமர்ந்தான்.

“சரி, நானும் வாரேன். ஊட்டிலே அடங்காது ஊரிலே அடங்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு முருகன் கிளம்பினான்.

வள்ளி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டவாறு உள்ளே எழுந்து சென்றாள்.

“என்னமோ நீ வேலைக்கு மண்ணை வாரிப் போட்டுக் காமே இருந்திடு சரி” என்று முனகிக்கொண்டே மூலையில் விரித்திருந்த தன் படுக்கையில் போய் உட்கார்ந்தாள்.

லட்சுமணனும் ஒன்றும் பேசாமல் அவசரமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்து வெளியே சென்றான்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து சில வாரங்களுக்கெல்லாம் துரை, லட்சுமணனை அழைத்துவர ஆள் அனுப்பியிருந்தார்.

வள்ளியின் மனம் படபடத்தது. அன்று விரைவிலேயே கவ்வாத்து வேலை முடித்துவிட்டு லட்சுமணன் லயத்திற்குத் திரும்பியிருந்தான். வள்ளி உடல்நலம் போதாமையால் லயத்திலிருந்துவிட்டாள்.

“என்னுப்பா?” என்று மெதுவாக லட்சுமணனிடம் கேட்டாள்.

“யார் கண்டது?..... நம்ப எல்லாம் அடிமைதானே? கூப்பிட்டா ஓடனே போகவேணும்!” என்று கூறிவிட்டு ஆபீசை நோக்கி நடந்தான்.

லட்சுமணனின் இதயத்தில் அந்தநேரம் எத்தனை எத்தனையோ எண்ணங்கள் தோன்றின. லட்சுமணனின் தோற்றத்தில் புதியதொரு உத்வேகமும், உணர்ச்சியும், விறுவிறுப்பும் ஏற்பட்டிருந்தது. அவனுடைய வாலிபத் தோற்றம் கவர்ச்சிகரமாகவும், நாகரீகமாகவும் இருந்தது. வள்ளி தன் மகனுடைய இந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டு எத்தனையோ முறை தனக்குள் இன்புற்றிருக்கிறாள். ஆனால் அவனுடைய விசித்திரமான போக்குத்தான் அவளுக்குக் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணிற்று.

லட்சுமணன் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு துன்பம் தன்னை எதிர்நோக்கி நிற்பது போலவும், அதை விரைந்துசென்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் போலவும் தோன்றியது. வாழ்நாள் முழுவதும் ஒருவருக்கு அடிமையாகவே வாழவேண்டுமா? பரம்பரையாக இந்த அடிமை வாழ்வைத் தவிர வேறு

உய்யும் வழியே கிடையாதா என்று சிந்தித்தான். எத்தனை தான் உழைத்தாலும் தங்களைச் சுதந்திரமாக வாழ எந்த முதலாளியும் விடுவாரா? அவர்களுக்கு மேலும் மேலும் ஆதாயம் தேட முயல்வதோடு அந்த ஆதாயத்தைக் கொண்டு சுகபோக வாழ்க்கை நடத்த அன்றாடம் உழைத்து, அந்த ஆதாயத்திற்கு காரணகர்த்தாவாக இருந்துவரும் அந்த மனித யந்திரங்களை அவர்கள் சிறிதேனும் நினைத்தார்களானால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். இதை நினைக்கும்பொழுது அவன் உள்ளத்தில் எழுந்த கொந்தளிப்பு அடங்காது அவனை உந்தித் தள்ளியது. ஏதோ தன்னையும் அறியாத ஆவேசம் அவனைப் பற்றி இழுத்தது.

ஆம்! பட்டணத்தில் தொழிலாளிக்கு வழிகூற—வழிகேட்க—ஒரு சங்கம் வேண்டுமென்று ஒருவர் போராடுவது அவனுக்குத் தெரியும். அவனுக்கும் அதில் பங்குண்டு என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். அதைப்பற்றித் துரைமார் கவலைப்படுவானேன்? அவர்களைப் பாதிக்கப்போகிறதா? எப்படி? ஏன்?... நியாயம் வழங்கும்படி கேட்டால் அது குற்றமா?

சிந்தனைகளோடு ஆபீசுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

பெரியதுரை மகலீனும், பெரிய கங்காணி, கணக்கப் பிள்ளை எல்லோரும் அங்கு குழுமிநின்று ஏதோ பேசிக் கொள்வதைக் கவனித்தான். அவனுக்கும் ஏனோ தன்னையும் அறியாத ஒரு அச்சமும், வெறுப்பும் ஏற்பட்டது.

“வா! லட்சுமணன் வா” என்று பெரியதுரை அழைத்தார்.

“நீங்க கூப்பிட்டீங்களாமே?”

“ஆமாம்! ஒரு முக்கியமான விஷயம்” என்று பெரிய கங்காணி ஆரம்பித்தார்.

லட்சுமணன் ஒன்றும் பேசாமல் அப்படியே நின்றான். அவனுடைய நாகரீகமான கிராப்பையும், ஷேர்ட்டிடையும்

வெள்ளை வேட்டியையும், உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை ஒரு பார்வையிட்டார் கங்காணி.

“நீ என்னமோ சங்கம் என்று ஆள் சேக்கிறியாமே. நெசமா?” என்று கங்காணி நிதானத்தோடு கேட்டார்.

“இல்லீங்க” என்று மறுத்தான் லட்சுமணன்.

“அதுக்கு அத்தாட்சியிருக்கு” என்றார் துரை.

“ஆமாம் நிறைய அத்தாட்சியிருக்கு” என்றான் கணக்கப்பிள்ளை. அதற்குள் ஆபீஸினுள்ளிருந்து மருதை என்கிற தொழிலாளி வெளியே வந்தான். லட்சுமணனுடன் வேலை செய்யும் தொழிலாளி அவன். அவன் அங்கு வருவதன் காரணம்?

“ஏ மருதே, லட்சுமணன் என்னமோ சங்கம், கிங்கம்னு சேத்தானு இல்லியா?”

“ஆமாங்க! நம்ப பிச்சமுத்து, சிவசாமி எல்லாத்தையும் கூட்டிவச்சி ரகசியமா பேசிக்கிட்டாங்க. என்னேகூடச் சேரச் சொன்னாங்க. நான் முடியாதுனுட்டேன். என்ன இருந்தாலும் சாப்பாடு குடுக்கிற ஒங்களுக்குத் துரோகம்னு சொன்னேன்” என்றான் மருதை. தன் இரு கைகளையும் கட்டி, வணங்கிப் பணிவுடன் கூறினான். அவன் முகத்தில் ஒரு ஏளனப் புன்னகை நெளிந்தது.

“இதுக்கு என்ன சொல்றே?” என்றான் கங்காணி.

“லட்சுமணன் இனித் தோட்டத்திலே இருக்கக் கூடாது” என்றான் கணக்கப்பிள்ளை.

“நீ நாளைக்கே தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே போய் விடணும். ஆமாம்! தெரியுமா? ஒன்னே இங்கே வச்சிருந்தா மத்தவங்களும் கெட்டுப் போயிடுவாங்க” என்றார் துரை.

“நான் என்ன குற்றங்க செஞ்சேன். என்னே ஏன் வெளியே போகச் சொல்லுறீங்க?” என்றான் லட்சுமணன்.

“இதுக்கு மேலே வேறே குற்றம் செய்யணுமா? இது போதாதா? நாளைக்கு ஒன் பத்து சீட்டே வாங்கிகிட்டு மரியாதையா போயிடு தெரியுமா? என்னமோ இதோடே மரியாதையா ஒன்னே அனுப்பி வைக்கிறோமேன்னு நெனைச் சிக்கோ!” என்றான் கணக்கப்பிள்ளை. துரை ஒன்றும் பேசாமல் இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“எதுக்காக என்னே வேலையைவிட்டுப் போகச் சொல்லுறீங்க? என் வேலையிலே ஏதும் தப்பு இருந்தா சொல்லுங்க” என்றான் லட்சுமணன். இந்தத் திடீர் முடிவு இடிபோல் அவனைக் கலக்கியது. வேலையில்லாமல் எங்கு செல்வது என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை.

“எதுக்கா? ஒனக்கே தெரியுமே. விளக்கம் சொல்லணுமா?... நாளைக்குப் பொழுது விடிந்ததும் தோட்டத்தை விட்டே போயிடணும். இந்தப் பக்கத்திலே ஒன் தலை தெரியக்கூடாது தெரியுமா?” என்றான் கங்காணி. அவனது நரைத்து அடர்ந்த மீசையை மிடுக்காக முறுக்கி, தடவி விட்டுக்கொண்டான். அவன் கண்களில் கோபக்கனல் பறந்தது.

அவர்களிடம் எவ்வளவு கெஞ்சினாலும் பயனில்லை என்று நினைத்தவராய், லட்சுமணன் ஒன்றும் பேசாமல் சற்றே அவர்களுடைய இரக்கமில்லாத முகங்களை மாறி மாறிப் பார்த்தான். தன்னைப்போன்ற ஒரு தொழிலாளியே தனக்கு வினையாக இருந்ததை நினைக்க அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. எவனுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினாலே, அவனே தனக்கு வினையாக மாறியதை நினைக்க அவனுக்கு விந்தையாகவே இருந்தது.

ஏதோ சிந்தித்தவராய் திரும்பி லயத்தை நோக்கி நடந்தான். மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது.

இந்தச் செய்தியைத் தன் தாயிடம் எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியாமல் தவித்தான். இரவோடு இரவாகத் தோட்டத்தை விட்டுப் போய்விடலாமா என்று நினைத்

தான். வெட்கமும், அவமானமும் அவனைப் பிடுங்கித் தின்றது. ஒரு குற்றமும் செய்யாத தன்னை வேலையைவிட்டு நீக்கி விடுவதென்றால் அதைவிடக் கேவலம் ஒன்றுமில்லை என்று நினைத்தான். இருந்தாலும் முன் வைத்த காலீப் பின்வைப்பதில்லை என்று தீர்மானித்தவாறு எது எப்படியாயினும், இன்னும் எவ்வளவு இன்னல்கள் நேர்ந்தாலும், எத்தனை வருடங்கள் சென்றாலும் இதற்கு ஒரு வழிதேட வேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணம் அவன் ஆத்திரம் நிறைந்த உள்ளத்தில் மேலோங்கி நின்றது.

லயத்திற்குச் சென்றதும் வள்ளி அவன் வருகையை எதிர்பார்த்து தைலயம்மையின் தலையில் பேன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னுப்பா! எதுக்கு கூப்பிட்டார் துரை?”

“அதுவா.....” என்று இழுத்தான்.

“ஏன் ஒருமாதிரியா இருக்கே? என்னு நடந்திச்சு?”

“ஒன்றுமில்லே..... நாளைக்கே தோட்டத்தைவிட்டு நான் போயிடணுமாம். எனக்கு பத்து சீட்டு கொடுத்துட்டாங்க” என்று வாசலைப் பிடித்து நின்றவாறு கூறினான்.

“அப்படின்னு இனி ஒனக்கு வேலையில்லையா? என்னுடா இத்தனை வருசம் நம்ப குடும்பம் இங்கேயே இருந்து இப்படித் திடருன்னு போகச் சொல்லுறாங்க? அப்படித்தான் நீ என்னு குத்தம் செஞ்சிபுட்டே?” என்று தொண்டையை அடைக்கக் கேட்டாள் வள்ளி.

அவள் வயிற்றில் என்னவோ செய்வதுபோலிருந்தது. இந்த மாறுதல்களுக்கு இதுதான் முதல் உதாரணமா? வெளியே காற்று வேகமாக அடிக்க ஆரம்பித்தது.

அந்த உரிமையற்ற வாழ்க்கையை நினைக்கும்பொழுதே அவளுக்கு ஆத்திரமும், ஆவேசமும் பொங்கியது.

“நாளைக்கே நான் தொரையிடம் கேட்கிறேன். இல்லாட்டா நானும் வேலைக்குப் போகாமே இருக்கேன்!”

என்றாள் வள்ளி, அழகையும் ஆத்திரமும் பீறிட்டுக் கொண்டுவர.

லட்சுமணனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டான்.

“என்னுடா சிரிக்கிறே?”

“ஒன்னுமில்லே. நீ சொன்னதைக் கேட்டுத்தான் சிரிச்சேன். நீ தொரையிடம் கேட்டு ஒன்னும் வராது.....! நீ வேலைக்கி போகாட்டி அவங்களுக்கு ஆளாயில்லே? வேறே ஆள் வச்சிக்குவாங்க. நீதான் அய்யாமாதிரி பிச்சே எடுக்கிற நிலைமைக்கு வந்துடுவே..... அவங்களுக்கு என்ன வாங் குறைச்சல்? நீ இல்லாட்டா வேறே ஆள்தானு இல்லே?” என்று ஏளனமாகக் கூறினான்.

அவன் கூறுவதிலும் உண்மை உண்டு என்பதை வள்ளி உணராமலில்லை. ஆனால் அவள் மனம் அந்த உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது.

“என்னுடா பேசறே! இத்தனே காலமா இந்தத் தோட்டத்திலேயே ஒழச்சி இன்னிக்கி என்னே வெளியே போட்டுடுவாங்களா? இது என்னு ஞாயம்டா! ஞாயம்?” என்று தன் மனதைத் தானே சமாதானப்படுத்திக்கொள்ள முயன்றாள். ஆனால் அவள் சொன்ன அதே வார்த்தைகள் அவளுக்கே போலியாகத் தோன்றின. ஏதோ உடைந்த வெண்கலத்தைப் பொறுக்கி வைக்க முயல்வதுபோல் அவை ஒலித்தன.

“நான் இப்பவே போனாத்தான் நல்லது” என்று சொன்னான் லட்சுமணன்.

“இந்த மழையிலேயும், காத்திலேயும் எங்கேடா போறே? இரு, எல்லாம் நாளைக்கு ஒரு வாக்கிலே இன் றொருமுறை கேட்டுட்டு போவலாம். அதென்னு அப்படி திடீரினு வேலையே விட்டு நீக்கிப்புடுறது? கேப்பார் யாரு மில்லையா? என்னு?”

“அதுக்கென்னு. நம்ப முருகன் மாமனார் கணக்கப் பிள்ளையும் சேந்து என்னே வெளியேற்றத் திட்டம் போட்டிருக்கும்போது வேறு கேட்க ஆள் வேணுமா என்னு? எதுக்கும் நான் அவங்களுக்குச் சீக்கிரமே ஒரு முடிவு செய்யறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு தன்னுடைய ஓரிரு அரிய சொத்துக்களாகிய வேட்டி, சட்டைகளையும், மற்றும் அருமையான இரண்டொரு பொருட்களையும் மகாத்மா காந்தியின் படம் ஒன்றையும் எடுத்து மூட்டை கட்டினான்.

“எதுக்கும் காத்தாலே போவேன்! இந்த மழைக்குள்ளே ஏன் போவணும்” என்று தாயுள்ளம் தாங்காமல் திரும்பவும் கேட்டது.

“மழையாவது, வெயிலாவது? இனி எனக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். ஏன் மழையிலே நம்ப நனைஞ்சி வேலை செய்யலையா என்ன? இன்னெக்கி மழையென்ன நமக்குப் புதுசா?” என்று வெறுப்போடு கூறிவிட்டு தன் பொட்டலத்தை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானான்.

அதற்கு மேலும் அவனைத் தடைசெய்ய விரும்பாமல் வள்ளி மௌனமானாள். அவள் உள்ளம் குமுறியது. தான் பெற்ற மகன், நல்லவனாயிருந்தாலும், கெட்டவனாயிருந்தாலும், அவனைத் திடீரென்று அனுப்பிவிடுவது சுலபமா என்ன? ஆயிரம் ஆயிரம் இடியும் மின்னல்களும் அவளின் இதயத்தைப் பிளந்தன. வாய்விட்டு அழுது தன் மனப் பாரத்தைக் குறைக்க நினைத்து கண்ணீரை ஆரூகப் பெருக்கினாள்.

லட்சுமணனுக்கு பேச நா எழவில்லை. அவனையும் அறியாத வேதனை உள்ளத்தில் புகுந்தது. இனி என்று தன் தாயைக் காணப்போகிறோமோ என்று ஏங்கினான். அவன் தங்கை தைலையம்மையும், உடன்பிறந்த சகோதரன் குமரனும், பய பீதியினால் ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்து விட்டது என்று உணர்ந்து குன்றிப்போய் பதுங்கி அடுப்பின் கண்கணப்பில் அமர்ந்து தங்கள் நடுக்கத்தைப் போக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதற்குமேல் ஒன்றும் பேசமுடியாதவனாய், லட்சுமணன் அந்த மழையிலும், காற்றிலும் வெளியேறினான். இருளுக்குள் இருளாய் அவன் உருவமும் ஒன்றி மறைந்தது.

அத்தியாயம் - 36

“ஆத்தா! அஞ்சலே ஒன்னே வரச்சொல்லிச்சு” என்றான் தைலயம்மை வாசலில் கூடையை மாட்டிக் கொண்டே. கொங்காணியை அவள் அவிழ்த்து கொடிமீது போட்டாள்.

அரிசியில் நெல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த வள்ளி, “என்னவாம்?” என்றாள்.

“என்னமோ உடம்புக்கு சரியில்லையாம். ஆத்தா. நான் ஆத்துக்குப் போய் கை கால் கழுவிப்பட்டு வாறேன்” என்று கூறிவிட்டு தைலயம்மை ஆற்றங்கரையை நோக்கி விரைந்தாள்.

கங்காணியின் மகன் சண்முகம் அந்த வழியில் சென்ற வன் சற்று தைலயம்மையை நின்று பார்த்தான். அவளின் நாகரீகமான பின்னல், ஓயிலான நடை, உடற்கட்டு எல்லாம் அவனைக் கவர்ந்தது. வள்ளி இதை வாசலிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். சீக்கிரமே தைலயம்மை விவாகத்தை முடித்து வைக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவாறு அவள் அஞ்சலையின் லயத்தை நோக்கிச் சென்றாள்.

“என்ன அஞ்சலே! வரச்சொன்னியாமே?”

அஞ்சலை அடுப்பை ஊதிக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஓரே ஈர விறகு. எரியவே மாட்டேங்குது. ஊதி ஊதிக் கண்ணும் போச்சு” என்று தன் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டே வெளியே வந்தாள் அஞ்சலை.

“கமலம் அந்த வெறகே அள்ளி அடுப்பண்டே போடு. காயட்டும்” என்று தன் மகளை அழைத்தாள் அஞ்சலை.

“ஓடம்புக்கு சரியில்லேன்னு சொன்னா சின்னவ. ஓடம்புக்கு என்னு?”

“ஒன்றுமில்லை! கொஞ்சம் ஒருமாதிரியா... இருக்கு...” என்று இழுத்தாள் அஞ்சலை.

வள்ளி விளங்காமல் விழித்தாள். அடுப்பங்கரை அருகில் சென்று பார்த்தாள். எப்பொழுதும் அஞ்சலையின் அறையில் அரிசிகூடக் காண்பது அரிது. அவளுடைய சொற்ப சம்பளத்தில் அவளும் மூன்று குழந்தைகளும் சாப்பிட வேண்டும். உடை அணிய வேண்டுமென்றால் அது சிரமம்தானென்று வள்ளி தன்னால் இயன்ற உதவி அவளுக்குச் செய்து வந்தாள்.

ஆனால் அன்று சமையலறையில் சாமான்கள் போதிய அளவு இருந்தன. இதெல்லாம் விளங்காத புதிராகவே வள்ளிக்குத் தோன்றியது.

“என்ன அஞ்சலே, கங்காணிகிட்டே கடன் வாங்கினியா?” என்று மெதுவாக ஆரம்பித்தாள் வள்ளி.

“இல்லை” என்று மழுப்பியவாறு அஞ்சலை வாசலில் நின்று வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த மங்கிய மாலைப்பொழுதில் அஞ்சலையின் தோற்றமும், பேச்சும் ஒரு வியப்பையே வள்ளிக்கு உண்டுபண்ணியது.

“என்ன அஞ்சலே கேக்க கேக்க என்னமோ சொல்சுக்கிட்டு இருக்கே?” என்றாள் வள்ளி. அஞ்சலை திரும்பினாள். அஞ்சலை திரும்பியதும் அவள் தோற்றத்தில் ஒரு விசித்திரமான மாற்றத்தைக் கண்டு வள்ளி திடுக்கிட்டாள். அவளுக்குத் தலை சுற்றியது. உலகமே இடிந்து தன் தலைமீது விழுந்துவிடுவதுபோலிருந்தது. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. சொற்கள் வெளிவர மறுத்தன.

மெதுவாகத் தடுமாறிக்கொண்டு சுவரைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்தாள்.

“எத்தனை மாசம்!” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“ஆறு” என்றாள் அஞ்சலை. வெட்கத்தினாலும், துக்கத்தினாலும் அஞ்சலையின் முகம் கன்னிச் சிவந்தது.

அவமானம் ஒருபுறம் அவளைப் பிடுங்கித்தின்றது. இனி தோட்டத்திலே எப்படித் தலைகாட்டுவது? உலகத்தில் எப்படி நடந்தாலும், அந்த நடத்தை வெளியே தெரியாத வரை சமூகம் குற்றம் சாட்ட முடியாது. ஆனால் அந்தச் செய்கை வெளிப்படையாகிவிட்டால், உடனே சமூகம் தூற்றவும் அஞ்சாது என்பது உலகம் அறிந்த உண்மை. இந்த நிலையில் அந்த ஏழைகளின் வாழ்க்கை எப்படியாகும்? குறுகிய மனப்போக்குள்ள அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளரின் சமூகம் இதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ளும்?

“யார்?” என்று கேட்டாள் வள்ளி.

“சின்னதுரை!” என்றாள் அஞ்சலை. அவள் கண்களை நீர் பனித்திரையைப் போல் மறைத்தது.

தன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக மட்டுந்தானா இந்த நிலையை எய்தியிருந்தாள்? அல்லது இந்த ராட்சதப் பேய்களின் பிடிகளினின்று தப்ப முடியாமல் இத்தகைய நிலையை அடைந்துவிட்டாளா? உலகம் எதைச் சொன்னால் ஏற்கும்? கணவன் இல்லாத விதவை கர்ப்பிணி என்றால் அதை எப்படி விளக்கிக் கூறுவது?

நடந்தது நடந்தாயிற்று. இனி நடக்கப்போவதைத் தான் சிந்திக்க வேண்டும் என்று வள்ளியின் உள்ளம் குத்திக் காட்டியது. “யாரையாவது கல்யாணம் செஞ்சிக் கிட்டா நல்லதுதானே?” என்று பொருத்தமற்றுக் கூறினாள்.

“கல்யாணமா? இனியா? நான் பட்டபாடு போதாதா?” வெறுப்புணர்ச்சியுடன் கூறினாள் அஞ்சலை. வள்ளியின் இதயத்தில் உதிரியான எண்ணங்கள் பேய்களைப்போல் நர்த்தனம் செய்தன.

அடுப்பில் ஈர விறகு படபடவென்று வெடிக்கும் சத்தம் அந்த இருள் சூழ்ந்த அறைக்குள் நிறைந்திருந்த மௌனத்தைக் கலைத்தது.

அஞ்சலையை வைத்துப் பாதுகாக்க முடியாத நிலையில் இருந்த வள்ளிக்கு, அவள் இப்படி வழி தவறியதைக் குறித்துக் கவலைப்பட்டுத்தான் என்ன செய்ய முடியும்? அல்லது அவளைக் குற்றஞ்சாட்டித்தான் என்ன பயன்?

வள்ளி தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள்.

அதேசமயம் அஞ்சலையின் நினைவுகள் பின்னோக்கிச் சென்றன.

“கூடையை இறக்கிவை!” என்று உத்தரவிட்டான் சின்னத்துரை. அவளும் இணங்கினாள். அவன் மிருதுவான கரங்களில் அவளுடைய வடுபாய்ந்த கரங்கள் சொரசொரத்தன. அவன் கண்களில் தெறித்த வெறியின் இரத்தக் கோடுகள் அவளைச் சுட்டுப்பொசுக்கின. அவளையும் அறியாமல் அவள் நடுங்கினாள். அவன் தலைமயிரும், காட்டுத் தீயைப்போல் சூரியனின் கதிர்கள் பட்டு பளிச்சிட்டு, மின்னிக் காற்றில் அசைந்தது, நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பிப் பூத்து நின்றது. அவள் கைகளும் பிசுபிசுத்தது. அவனுடைய வாலிபத்தின் துடிப்பு அவளை நிலையிழக்கச் செய்தது.

சீமையில் வேட்டைக்குப் போகும் நினைவு அவனுக்கு வந்துவிட்டதுபோலும்.

அத்தியாயம் - 37

“நீ ஏன் இங்கே வந்தே? ஒன்னே யார் வரச்சொன்னது?” என்ற தைலையம்மையின் குரல் கேட்டு, அடுக்களையிலிருந்து வெளியே வந்தாள் வள்ளி.

“நீ யார் என்னே கேக்கிறதுக்கு? ஏது அவ்வளவு துணிச்சலா ஓனக்கு?” என்று கத்தினான் செங்கமலை.

வள்ளி திடுக்கிட்டு இருவரையும் பார்த்தாள். தைலையம்மை இதுவரை அப்படிப் பேசி அவள் கேட்டதில்லை.

“ஏன் புள்ளே அப்படிப் பேசுறே?” என்றாள் வள்ளி.

“பின்னே எப்படிப் பேசுவாகளாம்? குடிச்சித் தொலைக்கிறதுமில்லாமே பிச்சே வேறே எடுத்து நம்ப மானத்தை வாங்கணுமா?”

“ஆஹா! ஹா.....!!” என்று சிரித்தான் செங்கமலை.

“இவ பெரிய துரைசாணி. இவங்க அப்பன் பிச்சை எடுத்தா வெட்கம் வந்திருச்சாக்கும்” என்று ஆத்திரம் பொங்கக் கத்தினாள்.

“தைலையம்மை, போ உள்ளே! அது எப்படி இருந்தா ஓனக்கென்னாவாம்? நீயா சோறு போடறே?” என்று கோபத்துடன் கேட்டாள் வள்ளி.

“வா சாப்பிடு வா? சூடா சோறு வடிச்சிருக்கேன்” என்றாள் வள்ளி செங்கமலையிடம்.

“எனக்கா சோறு?” என்று தன்னையும் அறியாமல் அவன் தடுமாறி வெராந்தா வாசலைப் பிடித்தவாறு தன் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதான். ஏதோ உறுமிக் குமுறும் எரிமலைபோல் அவன் தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

வள்ளிக்கு அவன்மீது இருந்த ஆத்திரம் மறைந்து அனுதாபமும் இரக்கமும் பிறந்தது.

“எதுக்கு அழுவுறே? எல்லாம் நம்ப தலைவிதி! வா உள்ளே வா! நான் கதிர்காமம் போனேன்! கொஞ்சம் திருநீறு கொண்டு வா புள்ளே!” என்று கூறினாள்.

“கதிர்காமம்” என்று அவள் கூறியதும் அவன் அழுகையை உடனே நிறுத்திவிட்டான்.

“கதிர்காமம்! கதிர்காமம்!” என்று சொல்லிச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். அந்த லயமே அதிர ஆரம்பித்தது. கதிர்காமம் முருகன்! அந்தக் கடவுள் முருகன் ஒனக்கும் எனக்குமா அங்கு இருக்கிறான்? பயித்தியமே! கடவுள் பணக்காரங்க செய்ற பாவத்தே தீக்கத்தான் இருக்கான் தெரியுமா? ஒன்னேயும், என்னேயும்போல் ஒரு அநியாய மும் செய்யாதவங்க எதுக்கு அந்தக் கடவுளே கும்பிடணும்? அட பயித்தியமே!” என்று மீண்டும் சிரித்தான்.

அதற்குள் தைலையம்மை திருநீறு கொண்டு வந்தாள். அதை வாங்கிச் செங்கமலையின் நெற்றியில் பூசினாள் வள்ளி. அவள் கைகள் நடுங்கின. அவன் நெற்றி... நெருப்பைப் போலக் கொதித்தது.....

“ஓடம்புக்கு என்னு?” என்று கேட்டாள் வள்ளி.

“எனக்கு ஒன்னுமில்லே. ஒரே இருமலும் காச்சலும் தான். அது என்னே ஒன்னும் பண்ணுது” என்று வராந்தா வில் களைத்துப்போய் அமர்ந்தான்.

“படுக்கப் பாயா? நான் பாயிலே படுத்து எத்தனே காலமோ! இனிமே சாகப்போறச்சே என்னு பாய்!”

“இந்தா சூடா தண்ணீ கொஞ்சம் குடி!” என்று கொஞ்சம் தேநீர் கொடுத்தாள் தைலையம்மை.

அவன் எழுந்திருக்க முடியாமல் தேநீரை அருந்தி விட்டுக் கீழே படுத்துவிட்டான்.

அவன் படுத்து ஒரு வாரத்திற்கு மேலாகியும் ஜூரம் அப்படியே காய்ந்தது. ஆஸ்பத்திரி மருந்து வாங்கிக் கொடுத்தும் குணமடையவில்லை. பிறகு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்கும் குணமடையாமல் ஒரு வாரத்தில் செங்கமலை இந்த உலகைவிட்டே சென்று விட்டான்.

“முருகா! என் வாழ்வும் முடிந்தது” என்று தேம்பி னாள் வள்ளி. வெளியே மங்கிய சந்திர ஒளி பரவியிருந்தது.

அதைப் போலவே அவள் உள்ளத்திலும் ஒளி மங்கிற்று. நம்பிக்கை என்ற நாண் அறுந்து சிதறியது.

செங்கமலை தனக்கு உதவியற்றவனாக மாறி எத்தனையோ காலம் ஆகிய போதிலும், எங்கோ ஒரு மூலையில் இன்னும் அவன் உயிர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான் என்று இருந்த நம்பிக்கையும் அன்றோடு வள்ளியின் இதயத்திலிருந்து அறுந்தது.

அத்தியாயம்- 38

அந்த வருடம் ஆரம்பித்த இரண்டாவது மகாயுத்தத் தோடு, தோட்டத்திலும் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன.

• புதுக் கோவில்கட்டி சித்திரை மாதம் திருவிழா நடத்தத் தீர்மானித்தார்கள்.

“தொழிலாளி எல்லாம் மாரி பூசைக்கு முடிஞ்சதே கொடுக்கணும்” என்று கங்காணி உத்தரவு போட்டார்.

திருவிழாவுக்குப் பக்கத்துத் தோட்டங்களிலிருந்தும் சனங்கள் வந்து குவிந்தார்கள். மீனாட்சியும் தன் குடும்பத் தோடு வந்து சேர்ந்தாள்.

அன்று செவ்வாய்க்கிழமை. என்றுமில்லாதவாறு கோவில் பூஜைக்காக தோட்டத்தில் விடுமுறை. ஆற்றங்கரையில் ஒரே கலகலப்பு. லயங்களில் ஒரே விறுவிறுப்பு! கோவிலைச் சுற்றி அலங்காரங்கள் கண்களைக் கவர்ந்தன. அந்தச் சின்னஞ்சிறிய கோவில் தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கைக்கு ஒரு புது நம்பிக்கையை அளிப்பது போல் தோற்றமளித்தது.

அஞ்சலையின் நெற்றியில் பூசியிருந்த திருநீற்றின் கோலம் வள்ளியின் மனதைக் கலக்கியது. தைலையம்மை

பருவமடைந்த இளம் நங்கையாகத் துலங்கினாள். அவளுடைய கரிய விழிகளில், குறுகுறுப்பும், குறும்பும் நிறைந்திருந்தன. அவள் அணிந்திருந்த புதுப்புடவை மேனியின் அழகை எடுத்துக்காட்டாவிட்டாலும், அவளுக்கு ஒரு தனி எழிலைக் கொடுத்தது. சீக்கிரமே அவளும் திருமணமாகிப் போய்விடுவாள் என்று உணர்ந்தாள் வள்ளி.

கங்காணியாரும், கணக்கப்பிள்ளையும் சரிகை வேட்டி, சரிகை அங்கவஸ்திரத்தோடு, கோவில் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிறு மேஜை. அதில் ஒரு பட்டுக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் மேல் இரண்டு தாம்பாளங்கள். ஒன்றில் குவிந்திருந்த பூமாலைகள். மற்றொன்றில் சந்தனம், குங்குமம், கற்கண்டு, வாழைப்பழம் எல்லாம் இருந்தன. இரண்டு நாற்காலிகளும் போடப்பட்டிருந்தன.

ஆம் கோவிலுக்கு விஜயம் செய்யும் துரைமார்களுக்கு காகத்தான் அவை. இரவில் ஏற்றி வைக்க காஸ் லாம்பு இரண்டு.

பச்சோலை, மாவிலைத் தோரணங்கள் கோவிலைச் சுற்றி அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. சந்தனம், சாம்பிராணி, கற்பூரம் இவைகளின் மணம் இழைந்து எங்கும் பரவியது.

பின்புறம் பொங்கல், கடலை வேகும் மணம் நாக்கில் ஊறச் செய்தது.

அங்கு குழுமியிருந்தவர்களும் தங்கள் துன்பங்களை மறந்து, நினைவையெல்லாம் அந்தத் திருவிழாவின் கோலாகலத்தில் செலுத்தினார்கள்.

பூசாரி மணி அடித்து அர்ச்சனை செய்ய ஆரம்பித்தான். மேளக்காரன் தன் மேளத்தை முடிந்தவரை பலத்தோடு ஊதித்தள்ளினான். தவில் அடிப்பவன் காதைத் துளைக்க படபட வென்று அடித்து முடித்தான். எல்லாமே அவர்களுக்கு விநோதமாகவே இருந்தது. அந்தத் தீபாராதனை செய்யும் நேரத்திற்குக் கணக்காக ஆள் போய் சொல்லிப்

பெரிய துரையும், சின்னதுரையும் கோவிலை அடைந்தார்கள். அந்தச் சிறிய கோவிலினுள்ளிருந்த தெய்வத்தின் விக்கிரகத்தை அலங்கரித்த பூமாலையைவிடப் பன்மடங்கு பெரிய தொரு பூமலை அந்தப் பெரிய துரையின் வருகைக்காக அந்தத் தாம்பாளத்தில் காத்துக்கொண்டு இருந்தது. பெருமிதத்தோடு பெரிய கங்காணியார் எல்லோர் முன்னிலையிலும் அதைப் பெரியதுரையின் கழுத்தில் அணிவித்தார். பெரியதுரையும், அதை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டான்.

கணக்கப்பிள்ளை ஓடோடி வந்து துரையின் நெற்றியில் சந்தனம், குங்குமம் இட்டான். சின்ன துரைக்கும் அதே சடங்குகள் நடந்தன.

எல்லோரும் அவர்சூடைய பெருந்தன்மையை வியந்தார்கள். தொழிலாளிகளுடன் கூடிக் கலந்து அவர்களின் நன்மை தீமைகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் துரைமார்கள் அவர்களுக்குப் பிரத்தியட்சமான தெய்வங்களாக விளங்கினார்கள்.

கூட்டத்தோடு கூட்டமாக வெளியே அமர்ந்திருந்தாள் வள்ளி. அவள் அருகில் அமர்ந்திருந்த அஞ்சலையும் மீனாட்சியும் தங்களின் குழந்தைகளை விளையாட விட்டுவிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தெய்வானையும் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

“தைலையம்மை எங்கே?” என்றாள் மீனாட்சி.

“அவ மத்த புள்ளங்களோட கீழே இருக்கா” என்றாள் தெய்வானை.

“வா! ஓக்காரு. நம்ப தைலையம்மைக்கு மீனாட்சி மச்சானே பேசியிருக்கு. ஒனக்கு பிடிச்சிருக்கா?” என்றாள் வள்ளி.

“அவளுக்குப் பிடிச்சிருந்தா சரி” என்றாள் தெய்வானை.

“இப்ப கல்யாணமே வேணும்னுகிட்டு இருக்கா தைலை” என்றாள் வள்ளி.

“என்னமோ தோட்டத்திலே ஒரு தினுசா இப்பவே பேசிக்கிறாங்க. தைலையம்மே இனி கல்யாணம் முடிச்சுக் கிறதுதான் நல்லது” என்றாள் அஞ்சலை.

“அதுதான் பேசிக்குவாங்களே” என்றாள் வள்ளி சலிப்புடன்.

“அதுவும் ஒரு கல்யாணம் பண்ணினவனோடே கூட்டி வச்சிப் பேசிக்கிறாங்க. அந்தக் கந்தசாமிப்பய பொல்லாதவன். சின்னக் குமரியா அவனுக்கு வேணும். ஊட்டுலே கிளியாட்டம் பொஞ்சாதியே வச்சிக்கிட்டு இப்படிச் சுத்தரூன்” என்றாள் தெய்வானை.

“கங்காணியின் மருமகன்தானே எது வேணும்னாலும் செய்யலாம். அவனைத்தான் இப்ப புதுமலைக் கங்காணியா போடப் போறாங்களாம். என்னமோ நம்ப ராசாத்தோட்டம் வரவர ரொம்பக் கெட்டுப் போச்சு” என்றாள் வள்ளி.

அன்று இரவெல்லாம் கொண்டாட்டங்கள் நடந்தன.

“எல்லோரும் சாப்பிட வாங்க, சாப்பிட வாங்க!” என்று ஆலயத்தின் வாசலினின்று அழைத்தார்கள் கங்காணியும் கணக்கப்பிள்ளையும்.

பூசை முடிந்தது.

பெரியதுரை வள்ளியின் அருகில் வருவதைக்கண்டு எழுந்தாள்.

“என்னு வள்ளி சுகமா?” என்று எப்பொழுதும் போல் அந்தப் புன் சிரிப்பு நெளியக் கேட்டான்.

“ஆமா முங்க” என்றாள் வள்ளி. ரவிக்கை அணியாத தன் மார்பகத்தை இழுத்து மூடினாள்.

“எங்கே ஒன் புள்ளெங்க எல்லாம்?”

“இங்கேதான் இருக்காங்க.”

“ஆமாம், இனி ஏன் வேலை செய்றே? ஒன் மகனே சோறு போடச் சொல்லு, போ!”

“எதுக்குங்க? என் உடம்பிலே சத்திருக்கு மட்டும் எனக்கு யாரும் சோறுபோட வேணுமுங்க. ஆண்டவன் வலுவே குடுத்திருக்கான். நான் இன்னம் நாலுபேத்துக்குச் சோறுபோடு வேணுங்க. எங்க தெய்வம் போல நீங்க இருக்கிற வரை எங்களுக்கு என்னுங்க கொறைச்சல்?”

“ரொம்ப ராங்கி வள்ளிக்கு” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் பெரியதுரை.

“ஆமாம்! தொரே! நம்ப வள்ளியேப் போல இந்தக் காலத்திலே யாருக்கு வேலே செய்ய முடியும்? அதுதான் அது ராங்கிப் பேசுது” என்று கங்காணி அதை ஆமோதித்தார்.

“என்னுங்க சாமி! நீங்களும் அப்படிச் சொல்றீங்க” என்று வள்ளி ஆனந்தத் தீனல் பிணங்கிக் கொண்டாள்

“போவுது போ. இந்தக் காலத்து புள்ளேங்க சும்மா ஒன்றுக்கும் ஒதவாது. ஒன்னே போல இன்னம் பத்துப் பேர் இருந்தா எனக்கு இந்த சாகிற வயசிலே தொல்லே இல்லாமே இருக்கும்” என்றான் கங்காணி.

“சரி போய்ச் சாப்பிடு. போ” என்று சொல்லிக் கொண்டே எல்லோரும் கீழே நடந்து சென்றார்கள்.

அத்தியாயம் - 39

“என்னு அஞ்சலே, நம்ப தைலையம்மே நம்ப மீனாட்சி மச்சானே கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேங்கிறா?” என்று வள்ளி.

“அவ எப்படி பண்ணிக்குவா? எல்லாத்துக்கும் தெரியுப்பலேதான் அந்தக் கந்தசாமிப் பயலோட திரியிறுளே.

சொன்னு கேக்கிறாப்பலே ஒன்னுமில்லே” என்றாள் அஞ்சலை.

“எல்லாம் என் தலையெழுத்து போ. அது சரி..... நான் சொல்றேன்னு கோவிச்சுக்காதே.. அந்த அருணா சலம் அடிக்கடி இங்கே வருதாம். என்னமோ ஒன்னே கல்யாணம் முடிச்சுக்கிறேன்னு சொல்லுதாமே நெசமா?” என்று அஞ்சலையிடம் மெதுவாகக் கேட்டாள் வள்ளி.

“ஆமாம், அதுக்கென்னு? அதெல்லாம் நமக்குச் சரி வராது. கல்யாணமாவது கட்டேலே போறதாவது? இனிமே எனக்கு எதுக்கு கல்யாணம்?”

“இப்படியே எத்தனே காலம் போக்குவே? அதுவும் சின்னஞ்சிறு.”

“ஒணக்கென்னு ஆத்தா தெரியும். இன்னெக்கி நல்லா இருக்கேன்னு கட்டிக்கிறேம்பான். அப்புறம் புள்ளேயும் நீயும் ஓடிப்போணு வெரட்டுவான். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்: நீ சும்மா இரு!” என்று சலிப்போடு கூறினாள் அஞ்சலை.

அவளையும் அறியாது ஒரு வேதனை உணர்ச்சி வள்ளி யைப் பற்றியது.

“என்னமோ போ. ஒன் தலையெழுத்து. நான் என்னு பண்ணுவேன். சொல்லத்தான் செய்யலாம்.”

“ஆமாம் நம்ப மாரிப்பய கூடப் படிச்சது போதும்னு டவுனே சுத்துறாது? இப்பத்தான் தோட்டத்திலே கண்ட வங்க, நின்னவங்க வர்றதுக்கு எடங்கொடுத்து போச்சு” நாட்டிலே இருக்கிறவங்க எல்லாம் கொழுந்து காலத்திலே வந்து வேலைசெய்ய ஆரம்பிச்சிட்டாங்க..”

“அதுக்கென்னு செய்யறது? இப்பத்தான் என்னமோ புதுச் சட்டப்படி ஊரிலேயிருந்து ஆள் கொண்டாரப்படா தாமே! இருக்கிற ஆளே முடியாமே கிடக்கு. அதனாலே உள்ளூர் சிங்கள ஆளுங்கதான் ரப்பர் தோட்டம் பூரா

வேலே செய்யறாங்களாம். அப்படின்னு அருணாசலம் சொல்லிச்சு.”

‘படபட’வென்று அந்தத் தகரக் கூரைமீது பெய்யத் தொடங்கிய மழை ஒவென்று சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் பெரும் மழையாகப் பெய்யத் துவங்கியது.

மழைக்கு ஒதுங்கக் கங்காணியாரும் அங்கு வந்து நின்றார். வள்ளி லயத்திற்குள் அழைத்து உட்காரச் சொன்னாள்.

“அஞ்சலே, சூடா தண்ணிகொஞ்சம் போட்டு அய்யாவுக்கு கொண்டாந்து குடு” என்றாள் வள்ளி.

“வேண்டாம் புள்ளே, ஒன்னும் வேணும். இந்த மழை கொஞ்சம் நின்னா இப்படியே நடந்து போயிடுவேன்.”

“அதுக்கென்னாங்க? ஒரு வாய்க்கு வெத்தலே கொண்டாருட்டுங்களா?”

“இருக்கட்டும். நான்கூட அடுத்த மாசம், ஊருக்கே போயிடுவோம்னு இருக்கேன். இனி இந்த மலைக்காட்டிலே பனியிலே வேலைசெய்ய முடியாது. வயசாச்சு இல்லே.”

“என்னாங்க, நீங்களே அப்படிச் சொன்னா எப்படிங்க? ஒங்கலே போல மத்தவங்க இப்படி உருத்தாப் பாக்க முடியுமா என்ன?” என்றாள் வள்ளி.

“என்ன பண்ணறது? அங்கேயும் என் மொதப் பொஞ்சாதி வரச்சொல்லிவரச்சொல்லிக்கிட்டு இருக்கு. அந்த காணியெல்லாம் ஒருவழியா சாகமுந்தி அந்தப்புள்ளெங்களுக்கு ஒரு வழி பண்ணிடவேணும். இந்த வயசிலே கொஞ்சம் கூட நிம்மதியே கிடையாது. சின்ன மவன் சீமைக்குப் போயிட்டான். இன்னம் அவன் வருமட்டும் என்ன பண்ணறதோ தெரியாது.”

“அப்ப யாருங்க ஓங்க வேலையே பாத்துக்குவாங்க?”

“நம்ப பெரியமவன்தான் பாத்துக்கோணும். அவனாலேயும் முடியல்லே. வரவர தோட்டமும் பெரிசாயிடுச்சு. அவங்க எல்லாம் நம்ப மாதிரி ஓடித்திரியிற புள்ளெங்களா என்னா? நம்ப மருமகனே ரெண்டு டிவிசன் பாத்துக்கச் சொல்லியிருக்கேன்.”

“என் அண்ணன்கூட ஊருக்கே போயிடுச்சாம். எப்படியிருக்கோ தெரியாது.”

“போனா சொல்றேன். என்னமோ இன்னம் கொஞ்ச காலம் நல்ல புள்ளேன்னு இருந்துட்டுப்போ! நீயும் இன்னம் கொஞ்ச வருசம் வேலை செய்ய போறே, அப்புறம் என்னா பண்ணப் போறே? புள்ளெங்களே பாத்துக்கிட்டு முருகனே சோறுபோட சொல்லிக்கிட்டு இரு.”

“என்னாங்க பண்ணறது? முடிஞ்சவரைக்கும் வேலை செய்யறது. முடியாட்டி இந்தக் கட்டேயே மொடக்கிக்கிட்டு ரெண்டு வா பருக்கே கெடக்கிறே எடத்திலே சாப்பிட்டுப்புட்டு சாகும்போது சாகிறது” என்றாள் வள்ளி. அவளுடைய எதிர்காலம் அவளுக்கே தெரியவில்லை.

“சரி, மழையும் கொஞ்சம் உட்டுடுச்சி. நான் வாறேன்” என்று அமர்ந்திருந்த கயிற்றுக் கட்டிலைவிட்டு எழுந்துகுடையைவிரித்துக்கொண்டுசென்றார் கங்காணியார்.

அத்தியாயம் - 40

“நான்தான் சொன்னேனே, அந்த புள்ளே அப்படியும் இப்படியுமா போவுதுன்னு. இப்ப அந்த கந்தசாமிபய தெரியாமே கூட்டிக்கிட்டு போய் கோயிலிலே தாலிகட்டிட்டானாமே. அதுவும் ரெண்டாந்தாரம்.. அவன் மொதப் பொண்டாட்டி ஒரு ராட்ச்சி ஆச்சே” என்று தெய்வானை

அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள். முருகனுக்கு அவள் சாதம் பரிமாறிக்கொண்டே பேசிய வார்த்தைகள் இவை.

“கொஞ்சம் கறி போடு. அப்பறம் பேசலாம். இப்ப என்னவாம்! தாலி கட்டிப்புட்டான் தானே?”

“அதுக்கில்லே... கங்காணியார் பெரிய அமக்களம் பண்ணாராம். தைலையம்மையே இழுத்துப் போட்டு ஒதக்கே போயிட்டாரும்.”

“ஊம்! அதெல்லாம் அந்தக்காலம். இப்ப என்ன அப்படியெல்லாம் ஒதச்சிபுட முடியுமா என்ன?”

“என்னமோ தோட்டத்தைவிட்டு தோரத்திபுடு வேன்னு சொல்லாராம்.”

“சொல்லட்டுமே! தைலையே கூட்டிக்கிட்டு அவன் போனானு... அவர் மகளுக்குத்தான் மோசம்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் முருகன்.

“ஓனக்கு எதைச் சொன்னாலும்... இப்படித்தான்... ஒங்காத்தாளே போய் சமாதானம் பண்ணு போ, அது பாவம் இந்த சாகற காலத்திலே கெடந்து..”

“சரி இன்னும் கொஞ்சம் சோறு போடு, அந்தப் பய மாரி என்ன இப்படி சொன்ன பேச்சு கேக்காமே ஊர் சுத்தரான். எல்லாம் ஒன்னாலே கெடுறதுதான்... நீ தான் அந்தப் பயலுக்குத் தெரியாமே காசே கொடுத்து கெடுக்கிறே”

“ஆமாம் நான் தானே? அவுக பாட்டிக்கிட்டே போய் வாங்கிறான்... அதுக்கு நான் என்ன பண்ணுவேன்!”

“எங்காத்தாகிட்டே அத்தனே காசா இருக்கு?”

“ஓங்காத்தா மட்டுமா? எங்காத்தா ம் தான் அவனுக்குக் காசு கொடுக்குது?”

“எப்படியோ... அவனை குட்டிச்சுவறுக்குங்க. அவ்வளவு தான். அவன் வந்தானு அவுக தாத்தாக்கிட்டே அனுப்பு. என்னமோ வேலைபாத்து வச்சிருக்காரும்.”

“சரி போய் ஒங்காத்தாளே பாத்துப்புட்டு போங்க!”

“அங்கேதான் போறேன்.”

எழுந்து கையை கழுவிக்கொண்டு கிளம்பினான் முருகன்.

தெய்வானைக்கும் ஐந்து குழந்தைகள் இருந்தார்கள். அதில் மாரிமுத்துதான் மூத்தவன். அவனை நன்கு படிக்க வைக்க வேண்டுமென்று டவுனிலுள்ள ஆங்கிலப் பள்ளியில் அவள் தாத்தாவின் உதவியால் அனுப்பினார்கள்! ஆனால் எட்டாவதுக்கு மேல் படிக்க மறுத்துவிட்டான். தோட்டத்தில் வேலைசெய்யவும் மறுத்து வந்தான். ஓரளவுக்குப் படித்த பின் தோட்டத்தில் வேலைசெய்வதா என்ற எண்ணம் அவனைப்பற்றியது.

“டேய் மாரி! இங்கே என்னடா பண்ணறே?” என்று முருகன் மாரியை வள்ளியின் லயத்தில் கண்டு கேட்டான். மாரி இரண்டொருவருடன் நின்று ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தான்,

அறைக்குள் வெற்றிலை மடித்து போட்டவாறு வள்ளி அமர்ந்திருந்தாள். குமரனும் வேலைக்காட்டிலிருந்து அப்பொழுதுதான் வந்தான்,

“என்ன அண்ணே! அந்தப் பய இப்படிப் பண்ணிட்டானே?” என்றான் குமரன்.

“அவன் கிடக்கிறான். நம்ப புள்ளேயே அவன் வச்சி பாத்துக்கிட்டா போதும்... அப்புறம் கொஞ்ச நாளிலே சந்தியிலே உட்டுபுடாமே.”

“கங்காணியார் ஒரே ஆத்திரப்படுறாராமே?” என்றான் வள்ளி.

“அவருக்கு என்ன இந்த ரெண்டு மூனு வருசமா நடக்கிற சங்கதி தெரியாமையா இருந்துச்சு? என்னமோ முந்திப்போய் கல்யாணம் முடிச்சிக்குட்டான்னுதான் கோவிச்சிக்கிறாரா! இல்லாட்டா தெரிஞ்சும் தெரியாதது

போல நடந்துக்குவாறு! அடேயப்பா, அவர் மனுசிக்குத் தான் கோபம் பொத்துக்கிட்டு வரும்... அந்தமட்டிலே அவன் கல்யாணம் முடிச்சிக்கிட்டானே அதே சொல்லு?"

"அந்தப் பய ஏதாச்சும் வாலாட்டுனா இந்தா பாரு இந்த கவ்வாத்து கத்தியிலேயே என்னன்னு கேட்டுப்படு வேன். தெரியுமா?" என்றான் குமரன்.

"நீ வேறே போய் வம்பு கிம்பு இழுத்துக்கிட்டு வராதே... எனக்கு இருக்கிற தொல்லே போதாதா என்ன?"

"தையே ஏதாச்சும் பண்ணினா தெரியும்... ஒழுங்கா கூட்டிக்கிட்டு போனமாதிரி வச்சி பாத்தானா ஆச்சி... இல்லேன்னா கையையும், காலையும் இந்தக் கவ்வாத்து கத்தியிலே சீவிபடுவேன்... கவனமா இருக்கச் சொல்லு!..." என்று ஆவேசத்தோடு கூறினான் குமரன்.

வள்ளிக்கு அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒருகாலத்தில் எவ்வளவு பயந்தார்கள்!... அந்தக் காலம் மாறிவிட்டது. அவளுடைய கண்ணீர் தேங்கிய கண்கள் அகல விரிந்தது. தன் மகன்தானா இப்படிப் பேசுவது? தோட்டத்தில் உழைக்கும் தொழிலாளி அப்படிக்கூடித் துணிந்து பேசமுடியுமா என்ன? அந்தக் காலத்தில் அப்படிப் பேசியிருந்தால் அதற்கு எத்தகைய தண்டனை! அவள் தந்தை வேலன்... எதிர்த்துப் பேசியதற்கு அவனை இரத்தம் வடிய அடித்தது நினைவுக்கு வந்தது.

அவள் உள்ளத்தில் தோன்றிய எண்ணத்தை உணர்ந்தவன்போல், "உலகமே மாறிடிச்சி பாட்டி! இந்த சண்டை காலத்திலே இப்ப ரேஷன்னு புளுத்த அரிசி போட ஆரம் பிச்சதுதான் காரணம். கட்டிக்கிற துணிக்குக்கூட பஞ்சம் வந்திடுச்சே... அப்புறம் உலகம் மாறாமே இருக்குமா?" என்று குறும்புச் சிரிப்புடன் கூறினான் மாரி.

"என்னமோப்பா... எனக்கு ஒன்னுமே புரியல்லே..... ஒருகாலத்திலே வெள்ளாமே இல்லாமே பஞ்சம் இருந்திச்சு.

இது என்னடான்து எல்லாம் இருந்து புளுத்த அரிசி அளந்து போடறாங்க. இதுவும் ஒருகாலம்தான்.”

“அதுசரி பாட்டி. வாறியா பயாஸ்க்கோப்பு போய் பார்த்துப்புட்டு வரலாம்?” என்றான் மாரி.

“ஆமாம்டா. சாகப் போகையிலே எனக்கு அதுதான் கொறைச்சல். நீ ஒருத்தன்! அது என்னடா அது பயாஸ்கோப்புங்கிறது?... அது எப்படி இருக்கும்?”

“அதுவா... அதுக்குத்தான் வா நான் கூட்டிக்கிட்டு போறேன்னேன். அதுலேதான் நாடகமெல்லாம் ஆளில்லாமே மிஷின் வச்சி ஆள்களே படம்புடிச்சி காட்டறாங்க. படமிருக்கு இல்லே அந்த படம் போட்டு காட்டறாங்க.”

“சின்னஞ் சிறிசுக. நீங்க போய்ப் பாக்கணும். எனக் கென்னாத்துக்கு போ.”

“சரி நாங்க டவுனுக்குப் போயிட்டு வாறோம்” என்று மாரி தன் சகாக்களோடு கிளம்பினான். குமரனும் அவர்களோடு சென்றான்.

“நீதான் அந்த பயலே கெடுக்கிறே. வேலைக்குப் போவாமே சுத்தறான். படிக்கவும் மாட்டேங்கிறான்.... என்னமோ சிகிரெட்டு பொகை பிடிக்கிறானே.”

“அது கெடக்கிது... நீங்க எல்லாம் சிறுகல்லயே சம்பாதிச்ச இப்ப என்னாத்தே கண்டுபுட்டிங்களாம்? அவன் திரிஞ்சா திரிஞ்சுப்புட்டு போறான்.”

“ஆமாம் நல்லாத்தான் இருக்கு. நாட்டிலே சிங்களவங்களோடே சேந்து சாராயம் கூடக் குடிக்கப் பழகிறான்னு சொன்னாங்க.”

“எல்லாம் சரியா போவும் போ.”

“எல்லாம் என் தலையெழுத்து” என்று முனகியவாறு மொறுமொறுத்தான் முருகன்.

அத்தியாயம் - 41

அன்று வள்ளிக்கு தன் மகள் தைலையம்மையைப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டும் என்ற நினைவு வந்தது. கொழுந்து நிறுத்ததும் நேரே தைலையம்மை இருந்த லயத்தை தோக்கி விரைந்தாள்.

“மாரியும் வேலைக்குப் போய்விட்டான்” என்று தன் மனதைச் சமாதானப்படுத்துவதுபோல் தனக்குள் கூறிக் கொண்டாள் வள்ளி. அவள் ஏதோ நினைத்தவளாய் நடந்ததால் தைலையம்மையின் லயத்தை அடைந்ததுகூட அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

“வேசே! பரவேசே! என் குடியே கெடுக்கவந்த வேசே!”

“விடு என்னே! இல்லாட்டா கூச்சல் போடுவேன்! நாளு வேசே நீ வேசையா?” என்று தைலையம்மையின் குரல் பதிலுக்கு எழுந்தது.

திடுக்கிட்டவளாய் ஸ்தம்பித்துப்போய் அப்படியே நின்றாள் வள்ளி. இரண்டும் பெண் குரல்கள். மீண்டும் அந்தப் பொறுமல் சத்தம்.

“வேசே! நீதாண்டி வேசே! என் புருஷனே மருந்து போட்டு மயக்கியா வச்சிருக்கே! ஒன்னே இப்பவே கொன்னுபுட்டு மறுவேலே பாக்கறேன் பார்.”

“என்னையா நீ கொன்னுபடுவே!... போறியா இல்லையா?”

ஏதோ திடீரென்று கீழே விழும் சப்தம்.

“அடி பாவி! சண்டாளி... நீ ஒரு பேதியிலே போவ!... ஒன்னே மாரியாத்தா கொண்டுபோவ!” என்று வசைபுராணம்.

வள்ளிக்கு அதற்குமேல் அங்கு நின்றுகொண்டிருக்க நிலைகொள்ளாமல் வாசலின் முன்புறத்திற்கு ஓடினாள்.

தைலையம்மை சுவரோடு சுவராக சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள். கீழே விழுந்துகிடந்த ஒரு பெண் எழுந்திருக்க முயன்றாள். அவள் குரலிலிருந்தும், அவள் உருவத்தினின்றும், அவள் கந்தசாமியின் முதல் மனைவி, கங்காணியாரின் மகள் அங்கம்மாள் என்று தெரிந்துகொண்டாள் வள்ளி.

அதற்குள் வேலை காட்டிலிருந்து திரும்பிய இரண்டொருவர் வேடிக்கை பார்க்க வந்துநின்றார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் கூட்டம் கூடிவிட்டது.

வள்ளி அதற்குமேல் நில்லாமல் கூடையை எடுத்துக் கொண்டு தன் லயத்தை நோக்கி நடந்தாள். அந்தச் சம்பவம் அவள் மனதைக் குழப்பிற்று. அவளின் அமையையைக் குலைத்தது. அவள் நெஞ்சை அழுத்தியது.

வள்ளி தன் லயத்தை அடையுமுன் இருள் கவிந்து விட்டது. இரண்டொரு தகர விளக்குகள் அந்த லயத்தில் மங்கிய ஒளியைப் பரப்பின.

மாரியும், குமரனும் வெளியே அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“நீ ஒரு முட்டாள்தான்! ஆமாம்! நீங்களெல்லோரும் முட்டாள்கள்தான்!” என்றான் மாரி குமரனிடம்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுறாய்?”

“ஏனா, வெளியே டவுனில் போய் பார்க்கவேணும். அங்கே போய்க் கலந்து மற்றவர்களோடு பழகிவிட்டால் உண்மை தெரிந்துவிடும்னுதான். நம்பனா எல்லாம் இங்கேயே கோழிக் கொடாப்பிலே அடைச்சமாதிரி அடைச்சிப் போட்டிருக்கு.”

“அப்படினா இப்ப நம்ப நாட்டுக்குப் போகாமையா இருக்கோம்?”

“போய்க்கிட்டுதான் இருக்கோம். காய்கறி விக்கவும் கோழி விக்கவும் இப்பதான் தொழில் இலாகாண்ணு அரசாங்கத்திலேயே ஒண்ணு இருக்கே. அதனாலே அவங்க இஷ்டப்படி இப்ப முன்னேமாதிரி தோட்ட முதலாளி பண்ணமுடியாது.”

“இது என்னு பேச்சு இது? இதெல்லாம் நமக்கொத வாது! என் அண்ணென்தான் என்னமோ சங்கம் கிங்க முன்னு சொல்லி, தோட்டத்தைவுட்டு விரட்டியடிக்கும் படி செஞ்சிபுட்டான்!”

“காலம் மாறிப்போச்சு தெரியுமா? இப்ப நம்ப எல்லாம் சம்பளம் ஒசத்தித் தரச்சொல்லப் போறோம்! நாங்க இல்லாட்டி இல்லே தெரியும்... இந்த தோட்டமே நாறிப் போயிடும் நாறி!”

“அட, நீ ஒருத்தன் போவியா.”

“என்னுடா உலகத்தை புரட்டிப்புடுறமாதிரி பேசறீங்க?” என்று இரைந்து கேட்டாள் வள்ளி.

“ஒனக்கென்னு பாட்டி தெரியும்?”

“என்னுடா என்னையே என்னு தெரியும்னு சொல்றே?” என்று சிரித்தாள் வள்ளி. தன் பேரன் அவ்வளவு சாதுர்யமாய் பேசுவதைக் கேட்க அவளுக்குப் பயமும் சந்தோஷமும் ஒருங்கே தோன்றிற்று.

“போடா! எனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வராமே, ஒன்மட்டிலே செம்மேபடுத்திக்கோ. என்னமோ என் காலம் முடிஞ்சது!”

“ஆமாம் அப்படியே எங்க காலமும் முடியாமலா இருக்கும்? அதுபாட்டுக்குப் போய்க்கிட்டுத்தான் இருக்கும், போ பாட்டி!”

“என்னமோ நீயும் ஒங்க சித்தப்பனேபோலே மண்ணே வாரிப்போட்டுக்காதே!... ஆண்டவன் அதுமட்டிலே ஒனக்கு ஒரு நல்ல வழி காட்டட்டும்.”

“சரிதான் பாட்டி!... நீ வாரியா இந்த வருஷம் நம்ப கண்டி பெறஹரா (திருவிழா) பாக்க போவோம்? சண்டை முடிஞ்சு இந்த வருஷம் திருவிழா நடக்குமாம்” என்று பேச்சை மாற்றினான்.

“எல்லாம் பாக்கலாம்” என்றாள்.

அவள் அடுக்களையில் சமையல் செய்துகொண்டே மாரியின் நறுக்குப்பேச்சையும், துடிப்பான வார்த்தைகளையும் வாலிபத்தின் முடுக்கான நடையையும் ரசித்தாள். அவளுக்கு அவை ஆறுதலையும், ஆனந்தத்தையும் கொடுத்தன. ஆனால் அதே சமயத்தில் ஒருவித பய உணர்ச்சியும் அவள் உள்ளத்தில் தோன்றாமலில்லை. அவனுக்கு ஒன்றும் வரக்கூடா தென்று தனக்குள் ஆயிரம்முறை சொல்லிக்கொண்டாள்.

அத்தியாயம் - 42

காலத்தின் போக்கிலே வள்ளியின் மனதிலே தோன்றிய ஆசைகளும் பல்வேறு திசைகளில் கிளைகளை விட்டன. கிட்டத்தட்ட மூன்று தலைமுறைகள் அங்கேயே ஊர்ந்து சென்றுவிட்டதை நினைக்க அவளுக்கே நம்பமுடியவில்லை. ஏதோ... எதையோ எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பதுபோல் அவள் வாழ்க்கை சென்றுகொண்டிருந்தது.

ஆனால் எதெ எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிறாளென்பது அவளுக்கே தெரியவில்லை.

மலைப்பொழுதில் வாசலில் அமர்ந்த அவளுக்குத் தொலைவில் தெரிந்த மலைக் குன்றுகளும், டவுன் பக்கத்து விசாலமான கட்டிடங்களும், வயல் வரப்புகளும், பாய்ந்து எகிறிவிழும் அருவியும் - எல்லாமே அன்னியமாக, புதிதாகத் தோற்றமளித்தன. எங்கோ, எதையோ காணாமல் விட்டுவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி அவளின் மனதைப் பனிமூட்டத்தைப்போல் மூடி மறைத்தது.

எழுந்து உள்ளே சென்று தண்ணீர் தம்ளரை எடுத்தாள்.

“குடத்தில் தண்ணி இல்லே. அதுகூட மறந்துபோச்சு. வரவர ஒன்றுமே சரியில்லே” என்று தனக்குள் முணகிய வாறு தண்ணிக்குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆற்றங்கரைப் பீலியை நோக்கி நடந்தாள்.

வெளியே வாசல் முற்றத்தில் தைலையம்மை நட்பிருந்த ரோஜாச் செடியும் மல்லிகையும் இன்னும் சில பூச் செடிகளும் பூத்துக் குலுங்கின.

“அந்தப் புள்ளே போனதிலேயிருந்து சரியா தண்ணீ கூட விடமுடியல்லே” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தாள்.

வழியில் கங்காணியார் நடந்து செல்வதைக் கவனித்தவள் அருகில் சென்று,

“நீங்க நாளைக்கு ஊருக்குப் போறீங்களாமே?” என்று பணிவோடு கேட்டாள்.

“ஆமாம், இனியும் இங்கே இருக்கச் சரிவராது. என் மகன் நாளைக்குச் சீமையிலே இருந்து கொழும்புக்கு வாரான். அவனே பாத்துப்புட்டு அப்படியே போவணும்னு இருக்கேன். அவுக் ஆத்தாளும் அவனே பாக்கணும்னு ஆசைப் படுறா” என்றார் கங்காணியார் பெருமிதத்தோடு.

“என்னமோங்க நல்லா இருக்கணும்.”

“தொரேகூட சிக்கிரம் போயிடுவார்போல இருக்கு. சீமையிலே இருந்து உத்தரவு வர காத்திருக்கிறாரு.”

“யாரு? நம்ப பெரிய தொரையா?... அவர் போயிட்டா .....பின்னே?”

“வேறே தொரே வருவார். எல்லாம் ஒரேமாதிரியா? என்னமோ இந்த தொரைகிட்டே காலம்தள்ளிப்புட்ட பிறகு... இப்ப இந்தத் தள்ளாத வயசிலே... புது மனுச

னோடே காலம் தள்ளுறதுனா என்னா சும்மாவா? அதுக்கு முன்னாலே நம்ப போயிடறதுதான் நல்லது” என்று என்னமோ தன் மனதிலிருந்த பாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள விரும்பியவர்போல் கூறினார்.

“ஆமாமுங்க. என்னமோ எங்க கதியெல்லாம் எப்படியாகுமோ தெரியாது.”

“ஓங்களுக்கு இப்பத்தான் தொழில் இலாகா வந்திருச்சே! இப்ப எல்லாம் முன்னேபோலே தொரைமாருங்க அநியாயம், அக்கிரமம் பண்ணமுடியாது” என்றார் கனைத்துக்கொண்டே.

“இருந்தாலும் அப்ப எவ்வளவோ தேவலைங்க. இப்ப நடக்கிற அக்கிரமத்துக்குக் கணக்கே இல்லீங்க” என்று இழுத்தாள் வள்ளி.

வள்ளியும் ஒருகாலத்தில் எப்படியிருந்தவள்... என்று தனக்குள் நினைத்தார் கங்காணி!

“ஓன் காலமும் போயிருச்சி. சரி போ! நான் வர்றேன்” என்று தன் குடையை எப்பொழுதும்போல் நிதானத்தோடு ஊன்றி நடந்தார். இவ்வளவு வயதாகியும் இன்னும் அவர் நடை தளரவில்லை.

திரும்பி வருகையில் தேயிலைத் தூரிலிருந்து சிரிப்பின் ஒலி அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது. ‘இந்த நேரத்தில் யாராக...?’

மேலே ஸ்டோரிலிருந்து யந்திரம் இரையும் சத்தம், மூச்சுத் திணறுகிறவன்போல் ‘புஸ், புஸ்’ என்று கேட்டது.

ஸ்டோரில் இன்னும் வேலை நடந்துகொண்டுதானிருந்தது. கீழிருந்து பார்த்தால் மேலே ஸ்டோரில் நடமாடும் தொழிலாளர்களின் உருவங்கள் நன்கு தெரிந்தன.

மீண்டும் அந்தச் சிரிப்பொலி! ‘ஒருவேளை யாரும் அங்கு...’

பேச்சுக்குரல் கேட்டது. இரண்டு குரல்கள். ஒரு ஆணும் பெண்ணும். ஆம்! அவளுடைய ஆவலைக் கிளறியது அது.

அங்கு அடர்ந்து செறிந்துகிடந்த தேயிலைத் தூர்கள் கவ்வாத்துக் கத்தியின் கூரிய முனையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தன. பசுமை நிறைந்த கொழுந்துகள் மாறிக் கரும் பச்சை நிறமுடைய முற்றிய இலைகளுடன் வளர்ந்து நின்ற அந்தத் தேயிலைச் செடிகளின் இலைகள் காற்றிற்கு அசைந்து சரசரத்தன.

ஆட்களின் நடமாட்டம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. சற்று உள்ளே தலையை எட்டிப் பார்த்தாள். புல்மண்டிக் கிடந்த தரையில் கால்கள் அழுந்தின.

செடிகளின் அசைவினால் இரண்டு பறவைகள் சிறகடித்துக்கொண்டு கிறீச்சிட்டுப் பறந்து ஓடின.

மரங்களின் நிழல்களால் அங்கு மெல்லிய திரைபோல் இருள் கவிந்திருந்தது. அந்தி மயங்கும்பொழுது.

ஒரு பெண்ணின் கிளுகிளுப்பான சிரிப்பொலி காற்றோடு இழைந்தது. தூரத்திலே சலசலக்கும் ஆற்றின் மெல்லோசை மிதந்து வந்து அந்தச் சிரிப்போடு கலந்து ஒலித்தது. மங்கிய ஒலியில் இரண்டு உருவங்கள் அவளின் கண்களைக் கவர்ந்தன.

ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி அவள் உடலெல்லாம் பரவியது. இருதயம் சில்லிட்டது. அவள் கண்ட காட்சி?...

ஆம்! மாரி இன்னும் வாலிபப் பருவத்தைச் சரியாக எட்டிக்கூடப் பார்க்காத வாலிபன்... ஆனால் அதற்குள்?...

அவன் சாய்ந்திருந்தான்..... அந்த மரத்தடியில்—

அந்தப் பெண்ணின் இடையை வளைத்திருந்த அவன் கரம், அவள்!... அவள்?...

“உன்னைச் சீக்கிரமே நான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளணும், சரியா?”

“எங்கம்மா என்னு சொல்லுமோ?”

“சொல்லட்டுமே!... நான் ஒன்னை தூக்கிக் கொண்டாந்திடுவேன்.”

மீண்டும் சிரிப்பு.

அவள் ஒரு அழகிதான். அந்த மெல்லிய இருளில்கூட அவளுடைய பழுத்துக் கனிந்த மேனியழகு நன்கு தெரிந்தது. விம்மிப் புடைத்துப் பொங்கும் மார்பகம், ரவிக்கையின் தாழ்ந்த கழுத்துவெட்டினின்று தெரிந்தது. காற்றில் அசைந்ததால் கலைந்திருந்த கூந்தலை ஒதுக்கிவிட்டுக் கொண்டாள். கையிலணித்திருந்த வெள்ளிக் காப்புகள் குலுங்கின. சிவந்த கன்னங்கள் அவள் சிரிக்கும்பொழுது குழிந்தன.

வள்ளியின் மனமே கிறுகிறுத்தது... ஆனால் அவள்?... அவள் ஒரு சிங்களப் பெண்! தோட்டத்தில் வேலை செய்ய வரும் பண்டாவின் மகள் மெனிக்கா. அவள்மீது கண் வைக்காதவர்கள் கிடையாது.

அவளின் ஓயிலான நடை, குறும்புப் பார்வை, பொன் நிற மேனி, கூடை தூக்கும் ஓய்யாரம் எல்லாமே ஒரு தனி அழகு... அவளுடைய பருவ எழிலுக்கும் உருவ வாய்ப்புக்கும்... கண் வைக்காமல் எப்படி இருப்பார்கள்?

வள்ளி லயத்தை அடையுமுன் இருள் கவிந்துவிட்டது. தட்டுத்தடுமாறி வந்து சேர்ந்தார்கள். லயத்தில் எரியும் மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் புகைகுழந்த ஒளி ஆடி அசைந்து அவளுக்கு வழிகாட்டியது.

அவளின் சிந்தனைகள் தறிகெட்டுப் பாய்ந்தன. பேரன் வளர்ந்துவிட்டான் என்று அவள் உள்ளம் உணர்த்தியது.

இருள் மண்டிக்கிடந்த வானத்தினிடையே இரண்டொரு நட்சத்திரங்கள் கண்சிமிட்டின.

“ஆத்தா எங்கே போனே?” என்று முருகனின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான் வள்ளி.

“தண்ணி அள்ள ஆத்துக்குப் போனேன்.”

“ஓனக்கேன் அந்த வேலை? அந்தப் பய குமரன் எங்கே?”

“அவன் இன்னம் ஸ்டோரிலேயிருந்து திரும்பலே.”

“சருக்கல்லே கிருக்கல்லே தட்டித் தடுமாறி விழுந்திடு?”

“என்னமோப்பா, என் காலமும் போயிடுச்சு. இனி இருக்கும் கொஞ்சநாளும் அப்படியே போயிடும் போ” என்று கூறிக்கொண்டே குடத்தை இறக்கி வைத்தாள்.

முருங்கை மரத்தின் கிளை ஒன்றைப் பிடித்து நின்ற வாறு தன் தாயின் ஒட்டி உலர்ந்துபோன கன்னங்களைக் கவனித்தான் முருகன். திடீரென்று தன் தாய் கிழவியாகி விட்டதுபோல் ஒரு உணர்ச்சி. அவளுடைய பரட்டை மயிர் எண்ணெய்ப் பூச்சின்றி சீப்புக் காணாமல் அங்குமிங்கும் அவள் முகத்தில் விழுந்தது. அதுவும் எப்பொழுதோ நரைத்துப்போயிற்று என்று நினைத்தான். கொழுந்துக் கூடையைத் தூக்கித் தூக்கி அதள் பாரத்தில் கூனிப் போன அவள் முதுகு இன்னும் வளைந்துகொடுக்க மறுத்தது. அவனுக்குத் தன் மகள் மாரி ஆத்திரத்தோடு அன்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“தொழிலாளி என்றால் மனிதர்கள் இல்லையா? ஏன் எங்களை ஆடுமாடுகளைப்போல் நடத்த வேண்டும்? பாத்தியா, இந்த தோட்டத்தில் ஒரு தேயிலைத் தூராவது வாடி மெலிந்து உருக்குலைந்து போயிருக்குதா? எவ்வளவு கவனமாக உரம் போட்டு, முள்ளுக்குத்திப் பேணி வளர்க்கிறாங்க! நாங்க மட்டும் தொழிலாளி. எங்களுக்கு மட்டும் ஆசை, அன்பு ஒன்றும் இல்லவே இல்லையா? தொழிலாளி மட்டும் கந்தலும் கிழிசலும் கட்டிக்கிட்டு இருக்கணும்

இல்லையா? குடிவெறியிலும், குப்பையிலும் கெடந்து சாகணும் இல்லையா? இந்தக் காம்பரா ஒரு குடித்தனம் வாழ்கிற காம்பராவா? ஒன் கோழி கொடாப்புகூடப் பெரிசா இருக்கே? ஒன் மாட்டுக்கொட்டாய்கூடப் பெரிசா இருக்கே? நீ கணக்கப்பிள்ளை மருமகன்... அதனாலே?"

“நீ மட்டும் யாரடா?” என்று அவன் திரும்பிக் கேட்டதும், அவனுக்கு நினைவு வந்தது. தன் மகன் சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு அவனே வியந்தான். மகனுடைய நெறிந்த புருவங்கள், உயர்ந்த நெற்றி, அழகாகச் சீவிவிட்ட கேசம்! ஒரு சுருள்மட்டும் தனியாக வளைந்து அவன் நெற்றியில் விழுந்து நின்றது. கோபத்தில் அவன் கண்கள் குடிக்காரனின் விழிகள்போல் சிவந்து நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கின.

“வாப்பா, என்னு யோசனே? வா. வந்து தேத்தண்ணீ குடி வா!” என்று வள்ளி தன் மகனை உள்ளிருந்து அழைத்தாள்.

“நம்ப பய மாரியேப் பத்தித்தான் நெனைச்சேன். அவன் என்னமோ ஒரு தினுசா நடந்துகிட்டு ஒருத்தர் பேச்சையும் கேட்காம திரியிறான். என்னமோ சிங்களத்தியே கட்டிக்கப்போறனும். தோட்டத்திலேயும் குழப்பம் பண்ணிக்கிட்டு ஒழறிக்கிட்டுத் திரியிறனும். துரைமட்டும் எட்டியிருக்கு. மாரியக் கவனமா இருக்கச் சொல்லியிருக்காரு. நீதான் அவனுக்குச் சொல்லிவைக்கணும்.”

“இந்தக்காலத்துப் புள்ளேங்க அப்படித்தான். என்னு செய்றது போ!” என்று வள்ளி சொன்னாள். அவள் முகத்தில் ஏதோ ஒரு பீதி திடீரென்று தன்னையும் அறியாமல் குடிகொண்டிருந்தது.

ஏதோ மனக்குழப்பத்தினால் அலைக்கழிந்தவன்போல் முருகன் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு தனக்குள்தானே மொறுமொறுத்துக் கறுவிக் கொண்டான்.

“நம்பதான் திருந்தவேண்டும். அவன் சொன்னது பேயல் நம்ப முட்டாள்களாக எங்க காலத்தைத் தள்ளிப் புட்டோம். இன்னம் கொஞ்சக் காலம் அவனைத் திருத்தப் பாக்காதே.”

“நான் சொல்றதே சொல்லிவிட்டேன். தெய்வானே கெடந்து புலம்புற..”

“கோயிலுக்குப் போய் விளக்குப் போடச்சொல்லு. சாமிக்கு நேந்துக்கோ! எல்லாம் சரியாப் போயிடும்” என் றுள் வள்ளி.

அவளுக்கே அதில் எவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்ததென்று தெரியவில்லை.

திடீரென்று ஒருநாள் மாரி தன் புது மனைவி மெனிக்கா வுடன் தாய்வீட்டில் காட்சியளித்தான். முருகனுக்கும் தெய்வானைக்கும் விஷயம் கா தில் எட்டியிருந்த போதிலும் இவ்வளவு துணிவுடன் அந்தச் சிங்களப் பெண்ணை லயத்திற்கு அழைத்துவருவான் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. அந்தப் பெண் மற்றப் பெண்களுடன், கொழுந்து அதிகமாக இருக்கும் காலத்தில் நாட்டிலிருந்து வந்து தோட்டத்தில் வேலை செய்வது வழக்கம். அந்தச் சம யத்தில் ஏற்பட்ட தொடர்புதான் முற்றி இந்த நிலைக்குக் கொண்டுவீட்டிருந்தது.

முருகன் வாசலில் நிற்பதைக் கண்டு தெய்வானை மெது வாக உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

அவர்கள் இருவரையும் கண்டதும் திடீரென்று முரு கனுக்குத் தான் தெய்வானையுடன் ஓடிவிட்ட நினைவு வந்தது.

அவர்கள்மீது பொங்கி எழுந்த கோபம் மறைந்தது. அதற்குப் பதிலாக, அந்தப் பெண் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள்!” என்று யோசித்தான். மாரியின்மீது அனுதா பம் கொண்டான்.

அவள் வெட்கத்தாலும், நாணத்தாலும் தலையைக் குனிந்து தரையை நோக்கித் தன் கால் சுண்டுவிரலால் தரையைக் கீறிக்கொண்டு நின்றாள்.

எப்பொழுதுமே, எதையுமே துணிவுடனும், தைரியத்துடனும், ஊக்கத்துடனும் செய்யும் மாரிமுத்துகூட சற்றுத் தடுமாறி, தன் தந்தையின் முகத்தை உற்று நோக்கினாள்.

ஒருகணம் அங்கு பயங்கர அமைதி நிலவியது.

முருகனின் கடைசிக் குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன் ஓடோடிவந்து தன் தந்தையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “இது யார் அண்ணே?” என்றான்.

அமைதி கலைந்தது.

“உள்ளே போய் தேத்தண்ணீர் குடி. போ” என்றான் முருகன்.

தெய்வானை எப்பொழுதுமே அதிகமாகப் பேசுவோ, தன் கணவனின் சொல் மீறி நடக்கவோ துணிந்தவளில்லை முருகனும் கோபம் வருமட்டும் நல்லவன். கோபம் வந்தால் என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமல் விட்டெறிவான். இந்த விஷயத்தில் திடீரென்று முருகன் காட்டிய அந்த அசாதாரண பொறுமை தெய்வானையை ஆச்சரியத்தில் மூழ்கடித்தது.

“வா! உள்ளே வா! மெனிக்கா!” என்று மாரி உள்ளே சென்றாள். அந்தப் பெண்ணும் உள்ளே சென்றாள்.

அந்தப் பெண்ணின் எளிமை நிறைந்த அன்பு கனிந்தவதனம், அவள் கண்களில் பிரகாசித்த ஒருவித அபூர்வகளை, முருகனைக் கவர்ந்திழுத்தது.

“அம்மா! மெனிக்காவுக்கு தமிழ் கொஞ்சம்தான் தெரியும்!... நீதான் பழக்கிக் குடுக்கவேணும்” என்றான் மாரி உள்ளே அமர்ந்தவாராறு.

“அதுக்கென்ன, போகப் போக தானே பழகிக்கிவா!” என்றாள் தெய்வானை.

“அவளுக்கு அம்மா, அப்பா இல்லையா?” என்றாள் தெய்வானை.

“இருக்கிறாங்க. அவர்களைக் கேட்டுத்தான் கூட்டியாந்தேன். நாட்டில் அவங்களுக்குச் சேனை இருக்குது!..... கொஞ்சம் சோளம், கொஞ்சம் நெல்லு போடுவாங்க.”

“ஓங்க தாத்தாதான் என்னு சொல்லப் போறாரோ” என்றாள் தெய்வானை ஏதோ நினைத்தவளாய்.

“என்னமோ சொல்லார். நான் பாத்துக்கிறேன். நம்ப மெனிக்காவேதான் அவருக்கு நல்லா தெரியுமே” என்று மாரி மெல்லிய சிரிப்பொன்று சிரித்தாள்.

“என்னமோப்பா, ஒன்பாடு அவர்பாடு! அவருக்குத் தான் ஆம்பளே புள்ளே இல்லேன்னு ஒன்னே கண்ணு வளத்தாறு. அவர் வேலைக்கு நீ வருவேன்னு நினைச்சாறு. நீ என்னு ஓழுங்கா வேலைசெய்ய மாட்டேங்கிறே.”

“என்னு?... எனக்குக் கணக்கப்பிள்ளே வேலையா? அது நமக்கு ஒத்துவராது. தோட்டத்திலே உள்ள குட்டியெல்லாம் சுத்தி வளைக்க என்னுல் ஆகாது. அது தாத்தாவுக்குத்தான் சரி” என்றாள் மெதுவாக ஓரக் கண்ணுல் மெனிக்காவைப் பார்வையிட்டாள்.

மெனிக்காவின் இதழ்களில் புன்னகை நெளிந்தது.

தெய்வானை தன் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாள்.

“மெனிக்கா இங்கேயே இருக்கப்போவுது! இனி நாட்டுக்குப் போவாது” என்று ஒரு போடு போட்டான் மாரி.

அந்த ஒரு சிறிய காம்பராவுக்குள் எவ்வளவு இடைஞ்சல் என்பது தெய்வானைக்கு நன்கு தெரியும். அவள் மனதில் எண்ணியதை உணர்ந்தவன்போல் மாரி, “நான் தாத்தா கிட்டே சொல்லி ஒரு புதுக் காம்பரா கேட்கிறேன்” என்றாள்.

“தோட்டத்திலேதான் நெறஞ்சிபோயிருக்கே. எத்தனை பேர் காம்பராவுக்கு வருடக்கணக்கிலே காத்திருக்காங்க, நமக்குமட்டும் என்னு புதுசா தந்துபடுவாகளா?”

“அதெல்லாம் தருவார் தாத்தா. நான் பாத்துக் கிறேன்.”

மாரி எழுந்து வெளியே வரும்பொழுது முருகன் அங்கில்லை. அவன் வெளியே சென்றுவிட்டான்.

அத்தியாயம் - 43

தோட்டத்தில் கலகம் மூட்ட எண்ணி ஆட்களைச் சேர்த்தற்காக மாரியை போலீசில் ஒப்படைத்தார் துரை.

“என்னுப்பா, ஒண்ணுமே எனக்குப் புரியல்லே!” என்றாள் வள்ளி.

“ஸ்டோருக்கு நெருப்பு வைக்கத் திட்டம் போட்டாங்களாம், பத்துப் பேரை புடிச்சுக்கிட்டுப் போயிட்டாங்க.”

“ஏன்?”

“என்னமோ தொழிற்சங்கம் ஒன்று ஆரம்பிச்சிருக்காங்களாம். என்னமோ தொழிலாளிக்கு மனித உரிமை தரவேணும்னு கேக்கிறாங்களாம். பயித்தியம் பிடிச்சவன்! கணக்கப்பிள்ளையாக இருக்கிற வேலையே விட்டுப்புட்டு இந்த தொல்லையெல்லாம் எதுக்கு? கர்மம்... கர்மம்!” என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டான் முருகன்.

“என்னமோ போ! அந்த முனியன்தான் அவனே காப்பாத்தவேணும்!”

“புது துரை பாரம் எடுக்க வந்துட்டாரு. நம்ப துரை நாளைக்கு சீமைக்குப் போவப் போறாரு... என்னு பண்ணறானே புது தொரே.”

“நாளைக்கா போறாரு?” என்றாள் வள்ளி எதையோ பறிகொடுத்துவிட்டவள்போல்.

“ஆமாம் அடுத்தவாரம்தான் போக இருந்தார். தொரசாணிக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு தந்தி வந்திருக்காம்.”

“எல்லாம் நம்ப பொல்லாத காலம்! போ! என்னமோ ஒன் மாமா கிட்டே சொல்லிப் பாக்கச் சொல்லு.”

“அவராலே என்ன செய்யமுடியுமோ! தாரே அவன் இத்தத் தோட்டத்தே உட்டு வெளியே போவணும்கிற ராம். பத்து சீட்டு கொடுத்துப்புடச் சொல்லுராம்.”

“அதுக்குள்ளேயா?”

“ஆமாம்! குழப்பம்னு கேட்டதும் உடனே பத்துச் சீட்டு கொடுத்துப்புடச் சொன்னாராம்! தோட்டத்திலே இருக்கக்கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்காரு.”

“ஆமாம், போலீஸிலே என்னு பண்ணுவாங்க?”

“யாருக்குத் தெரியும்?”

நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. எல்லோரும் இந்தப் புதுத் திருப்பத்தை ஆதங்கத்தோடு, என்ன முடிவு வரப்போகிறதோ என்றவாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பழைய துரை மக்லீனும் போய், புதுத் துரை அண்ட் ரூஸும் வந்து சேர்ந்தான். கருணை, இரக்கம், பச்சாதாபம், மனிதத்தன்மை என்பதெல்லாம் அறவே ஒதுக்கி, கடமை ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவன் அந்தப் புதுத் துரை. தன் முதலாளிக்கு ஆதாயம் தேடிக் கொடுப்பதோடு, காணாத சீமையில் இருக்கும் அந்த முதலாளியிடம் நல்ல பெயர் வாங்க விரும்பியவன் அண்ட் ரூஸ். செதுக்கி வைத்த முகம், மதர்த்து வளர்ந்திருந்த தொங்கு மீசை, கடுகடுப்பான பார்வை, எந்தவித உணர்ச்சியும்ற்ற முகத்தோற்றம்.

பெரியதுரைக்கும், இந்தப் புதுத் துரைக்கும் எத்தனை வித்தியாசம் என்று அங்கலாய்த்தாள் வள்ளி.

அன்று தோட்டத்தில் மாலைபோட்டு எத்தனை சிறப்போடு வழியனுப்பினார்கள்.

வள்ளியின் கண்களில் கண்ணீர் தன்னையும்றியாமல் பொங்கி வழிந்தது. தன் நிலையிழந்து அவன் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

என்ன இருந்தாலும் அத்தனை வருடங்கள் அந்தத் தோட்டத்தில் ஒன்றி வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் ஒருவிதப் பிணைப்பு ஏற்பட்டிருந்ததை உணர்ந்தாள். தன்னையும் அறியாத அன்பு வளர்ந்து மேலோகி நின்றது. ஒருவித பந்தம் அந்த தோட்டத்தோடும் அதிலுள்ளவர்களோடும், தந்தைக்குத் தந்தையாகவும், தாய்க்குத் தாயாகவும் இருந்து வந்த அந்த பெரியதுரையின்மீதும்...

இன்று... தாய் தந்தையற்ற குழந்தையைப்போல் ஒரு அனாதைத் தன்மை மட்டுமே மிஞ்சி இருந்தது.

ஏதோ ஒரு பந்தம் அறுந்துபோனதுபோல்... தன் தந்தை வேலன் இறந்துவிட்டான் என்று கேள்வியுற்றதும் வள்ளிக்கு இதே உணர்ச்சிதான் ஏற்பட்டது.

ஆனால்.....இன்று.

“என்னமோ தொழில் இலாக்காவில் விசாரணை நடத்தப் போறாங்களாம்” என்றான் முருகன்.

“யாருக்கு? நம்ப மாரிக்குத்தானே?”

“ஆமாம்! ஆனா இந்த தொரே மாரி பொம்பளையே வெளியே போகச் சொல்லுறாரு.”

“ஏனாம்?”

“ரெண்டுபேரும் இருக்கக்கூடாதாம். அவ போகமாட்டேங்கிறா. விசாரணை நடக்குமட்டும் இருப்பாளாம். மாரி சொல்லிவிட்டுப் போனாாம்.”

“போகாட்டி என்னா செய்வாரு?”

“என்னு செப்வாறு? சாமானே வெளியே எடுத்து
எறிஞ்சு வெளியே தொரத்திவிடுவாறு..... எதுக்கும்
பாப்போம்.”

எத்தனை சொல்லியும் துரை அசைந்து கொடுப்பதாக
இல்லை.

போலீஸ் விசாரணை நடந்தது. மாரிக்கு மூன்று மாதம்
கடுங்காவல். அத்துமீறிய பிரவேசம் என்ற சட்டத்தின்கீழ்
விதிக்கப்பட்டது, அவன் சிறைசென்றான்.

மாரியின் மனைவியைப் பலாத்காரமாகக் காம்பராவி
விருந்து வெளியே தள்ளிச் சாமான்களை ஒரு நாள் காலை
வெளியே எறிந்துவிட்டான் துரை.

“போ வெளியே! தோட்டத்துப் பக்கம் வரக்கூடாது”
என்று அவனைக் கொண்டு போய் வெளியே விட்டுவரச்
சொன்னான்.

காலம் ஓடி மறைந்தது.

“ஆத்தா!” என்றான் குமரன்.

“என்னுப்பா? எனக்கு வரவர கண்ணுகூடச் சரியாத்
தெரியல்லே.”

“ஆத்தா, கொஞ்சம் தேத்தண்ணி குடு இருந்தா!
நான் நாட்டுக்குப் போறேன், இன்னெக்கி மாரி வெளியே
வாரான்.”

“நான் கூட வந்தா தேவலே.”

“நான் முதல்லே பாத்துட்டு வாறேன். என்னமோ
சங்கத்திலே பெரிய வரவேற்பு வச்சிருக்காங்களாம்; என்
னானு தெரிஞ்சுக்கலாம்னு போறேன்” என்றான்
குமரன்.

வள்ளியின் உள்ளத்தில் ஒருவிதக் குறுகுறுப்பு எழுந்தது.

“எதுக்கு வரவேற்பு?”

“அவன்தான் இந்தப் பக்கத்திலே மொத மொத இப் படித் துணிஞ்சு செஞ்சருக்கானும். சங்கத்துக்கு அவனே தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்காங்களாம்.”

“அதென்னமோ அப்பா, இதெல்லாம் எனக்குப் புது சாத்தான் இருக்கு. என் காலமும் போச்சு” என்று சொல்லியவாறு தலை கிறுகிறுத்துக் கீழே சாய்ந்தாள் வள்ளி.

“ஆத்தா!... ஆத்தா...” என்று குமரன் வள்ளியைத் தாங்கிப் படுக்க வைத்தான்.

மூர்ச்சை தெளிய முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து, பக்கத்துக் காம்ப்ராவினிலுள்ளவர்களை அழைத்தான்.

வள்ளிக்கு சிறிது நேரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்தது.

“என்னத்தா? ஓடம்புக்கு என்னா?” என்று கவலையுடன் கேட்டான் குமரன்.

“ஒன்றுமில்லே, மயக்கமா இருக்கு! வயசாச்சில்லே!” என்றாள்.

ஆம்! வள்ளிக்கு வயதாகிவிட்டது.

“இந்தக் கிழடுகளுக்கெல்லாம் பென்ஷன் குடுத்தா தான் புதுசா வயசுக்கு வந்தவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கலாம்” என்று கங்காணி துரையிடம் கூறியது குமரனுக்கு நினைவில் வந்தது.

அவன் சொல்லியது போல், “என்னு வள்ளி ஓனக்கு இனி வேலை செய்ய முடியாது. நீ பென்ஷன் வாங்கிக்க வேன்” என்றான் புதுக் கங்காணி ஆம், அவன் பெரிய கங்காணியாரின் மூத்த மகன். வாரிசுக்கு வந்தவன்.

“என்னமோங்க? இன்னம் கொஞ்ச நாளைக்குப் பாக்கிறேன்.”

“வயசுக்கு வந்தவங்களுக்கு வேலை கொடுக்கணும். அடுத்த மாசம் ஓனக்கு பென்ஷன் கணக்குத் தீத்துக் குடுக்குறேன்.”

“என்னுங்க இவ்வளவு சீக்கிரம் எனக்கு பென்ஷன் குடுக்கிறேன்னு சொல்றீங்க? என்ன குடுப்பீங்க?” என்று கவலை நிறைந்த குரலோடு கேட்டாள். வார்த்தைகள் வர மறுத்துத் தொண்டையை அடைத்தது.

வள்ளிக்கு வயதாகிவிட்டது. ஆமாம்!... நேற்றுத்தான் அந்த தோட்டத்திற்கு வந்த மாதிரி நினைவு அவளுக்கு!

“என்னமோ போ! பாத்துத் போட்டுத் தரச்சொல்லுறேன். துரைக்கிட்டே சொல்லுறேன். நீ நம்ப பழைய ஆனில்லே. என்னமாச்சும் தர்றேன். அஞ்ச ரூபாயும் அரைக் கொத்து அரிசியும் ஒனக்குத் தரச்சொல்லுறேன். ஒனக்கென்ன? ஒனக்குதான் மகனுங்க இருக்காங்களே?”

“என்னுங்க? அஞ்ச ரூபாயா? சாகிறமட்டும் யாருங்க வச்சி சோறுபோடுவா?”

“அதுக்கென்ன செய்யறது? ஒனக்காச்சும் அது கெடைக்குதே? மத்தவங்களுக்கு அதுகூடக் கிடைக்காது தெரியுமா?”

வள்ளிக்கு ஒன்றும் பேச முடியவில்லை, கண்களை நீர்த்திரை மறைத்தது. பொங்கி வந்த அழகையையும் ஆத்திரத்தையும் அடக்க முயன்றாள்.

“காலமெல்லாம் ஒழுச்சதுக்கு இதுதானுங்களா கெடைச்சும்?”

“ஆமாம் எத்தனே தடவே சொல்றது” என்று கடுகடுப்போடு கூறினாள் கங்காணி.

வள்ளி ஆத்திரம் பொங்கத் திரும்பினாள். லயத்தை அடையுமுன் ஏதோ ஒரு இரைச்சல் அவள் காதில் கேட்டது. அதைக் கவனியாமல் மேலே சென்றாள். மேலும் மேலும் அந்த இரைச்சல் அவளருகில் நெருங்கிவருவது போலிருந்தது!

திகைத்துநின்று திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் உள்ளமும் உடலும் உணர்ச்சிவசப்பட்டது. தொலைவில் ஒரு

அணிவகுத்த கூட்டம்! ஆம்! கையில் ஒரு... அதென்ன
அது? என்று திகைத்தாள்.

அவர்கள் போட்ட சத்தம் பெருகிற்று.

“தொழிலாளி வாழ்க....! எங்கள் உரிமை எங்களுக்கு
வேண்டும்!” அந்தக் கோஷம் அந்த மலை உச்சியில் வட்ட
மிட்டு வட்டமிட்டுச் சென்று வானத்தையே பிளந்து எதி
ரொலித்தது.

வள்ளி பாதையைவிட்டு விலகிநின்றாள். கூட்டம் அவளை
நெருங்கி வந்தது. வரிசை வரிசையாக, சாரை சாரையாக
நடந்து வந்தார்கள்.

அது யார்? முதலில் அந்த கூட்டத்தில் முன் வருவது...
ஆம்! மாரிதான்... அவளை இந்தக் கூட்டத்தைக் கூட்டி
வருகிறாள்? வள்ளி ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

அவளையும் கடந்து அந்தக் கூட்டம் துரையின் பங்
களாவை நோக்கி நடந்தது,
தொழிலாளி வாழ்க!” என்ற கோஷம் அவள் காதைக்
கிழித்தது.

ஆம்! வாழவேண்டியதுதான்! அதில் ஏதோ ஒரு
சத்தியம் தொனித்தது. அவள் உடல் அந்த சொற்களைக்
கேட்டுப் புல்லரித்தது. மயிர்க்காலெல்லாம் கூசுக்குலுங்
கும் புல்லரிப்பு. அவள் சேலைத் தலைப்பை இழுத்துத்தன்
ரவிக்கை அணியாத மார்பகத்தைப் போர்த்திக்கொண்
டாள்.

மாரி அவளைக் கவனிக்காமலே போய்விட்டாள். அவ
னுக்கும் அவளுக்கும் என்ன உறவு?... அது எப்பொழுதோ
அறுந்துவிட்டது.

அவன் செல்லும் புதுப்பாதை அவளுக்குப் புரியாத
ஒன்று.

அதற்குள் அங்கு ஒரே பரபரப்பு ஏற்பட்டது; படபட
வென்று மோட்டார் வண்டிகள் வந்தன. அதில்... அதில் ?

போலீஸ் ஜவான்கள் வந்து திமுதிமு வென்று இறங்கினார்கள். கூட்டத்தை தடுத்து நிறுத்தினார்கள்.

கோஷம் மீண்டும் வானத்தைக் கிழித்தது. கூட்டம் கலைய மறுத்தது;

துப்பாக்கிப் பிரயோகம். “படபட”வென்று துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வெடிக்கும் சத்தம்! வள்ளி கதிர்கலங்கி அந்தத் திசையை நோக்கி விரைந்தாள். கால்கள் தள்ளாடின. உத்வேகத்தோடு விரைந்தாள்.

“மாரி! மாரி!” என்று தன்னையும் அறியாமல் கதறினாள்.

கூட்டம் கலைந்தது. கீழே கிடந்த நான்கைந்து உருவங்களைத் தூக்கி பொலிசார் மோட்டார் வண்டிக்குள் தள்ளினார்கள்.

மாரி. மாரி! மகனே மாரி ” அலறிக்கொண்டு ஓடினாள் வள்ளி. அவளின் கால்கள் பின்னின. ஓடமுடியவில்லை.

“இங்கே வராதே! எனக்கு ஒன்றுமில்லை!” என்று மாரியின் குரல் பதில் கொடுத்தது. முருகன் அவளை முன் செல்ல விடாமல் தடுத்து நிறுத்தினான்.

“ஆத்தா! அங்கே போவாதே.”

“என்னேவிடு. அது யார் அது? குமரன்தானே? அந்த வண்டியிலே தூக்கிப் போட்டுருங்களே!” என்று கதறி அடித்து மோதிக்கொண்டு திமிறிச் செல்ல முயன்றாள் வள்ளி!

எல்லோருமாக அவளைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள்.

அதற்குள் மோட்டார் வண்டிகள் சீறிக்கொண்டு நாக பாம்பைப் போல் ஓடி மறைந்தன. அதில் மாரியையும் இன்னும் சிலரையும் கைதுசெய்து சென்றார்கள்.

“ஐயோ! என் மவன் அய்யோ! என்கதி இப்படியா ஆகணும்?” என்று வள்ளி மார்பில் அடித்துக்கொண்டு தலை மயிரைப் பிய்த்துக்கொண்டு கதறினாள்... அழுதாள்... அழுது மோதினாள்.

முருகன் அவளைத்தேற்றி லயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அடுத்தநாள்... குமரன் ஆஸ்பத்திரியில் இறந்துவிட்டதாகச் செய்தி வந்தது.

சவத்தை தோட்டத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்கள்.

“எத்தனை பேத்தேதான் நான் வாரிக்குடுத்துட்டு இன்னம் உசிரோடே இருக்கேன்... என்வயத்திலே மண்ணே அள்ளிப் போட்டுட்டு நீயும் போயிட்டேயடா பாவி!” என்று அழுதாள் வள்ளி.

அந்தத் தேயிலை தூர்தான் எத்தனை சவங்களை விழுங்கி விட்டுத் திமிறிக் கொழுந்து வெடித்து நிற்கிறது? அதைத் திட்டினாள் வள்ளி. “இரக்கமில்லாத பேய்.”

ஆனால் அதன் சூடான பானத்தை அனுபவித்து அருந்தும் மேதாவிசுக்கு இந்த சோக வரலாறு எப்படித் தெரியும்?

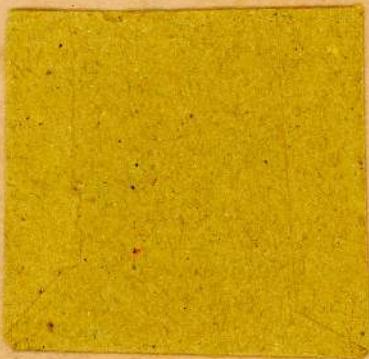

இணுவில் பொது நூலகம்

சனசபை நிலையம்

இணுவில் தாமிரவருள் வீதி

இணுவில் J/VC/43/CC 695

இணுவில் பொது நூலகம் சனசமூக நிலையம்

பதிவிலக்கம்: J/VC/43/CC 695

வகுப்பு எண்: 894.8113 வரவுப்பதிவெண்: 1185

இந்நூலைக் கீழ்க்காணும் திகதியன்றோ, அதற்கு முன்னரோ நூலகத்திற்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். தவறின் நாள் ஒன்றுக்கு 1 ரூபா வீதம் தண்டப்பணம் அறவிடப்படும்.

12 NOV 2002	10 8 MAY 2018	
2 2 JAN 2003	2040	
06 MAR 2003	10 5 JUN 2018	
08 APR 2003	244	
25 MAR 2004	212 DEC 2018	
06 APR 2004	1044 2019	
06 APR 2004	2011	
06 APR 2004	2 6 SEP 2023	
3 MAY 2005		
24 OCT 2006		
17 NOV 2006		
23 DEC 2006		
15 DEC 2007		
24 AUG 2008		
1267		

விந்

பிறந்த மண்ணைத் துறந்து, பொங்கும் கடலைத்
தாண்டி பதிவாழ்வு தேடி வந்தார்கள். புகுந்த மண்
னிடு இவர்களின் உழைப்பை

யும், விழங்கிவிட்டு, தளிர்ந்து

மதம்

செய்து

சமுதாயம்

கா

IPL

1185